

DYREKTYWA RADY 2000/75/WE

z dnia 20 listopada 2000 r.

ustanawiająca przepisy szczególne odnośnie do kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzającą ogólne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń¹, w szczególności jej art. 15 tiret drugie,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Zgodnie z art. 15 dyrektywy 92/119/EWG należy wprowadzić szczególne środki kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka.
- 2) Charakterystyka epidemiologiczna choroby niebieskiego języka jest porównywalna do charakterystyki afrykańskiego pomoru koni.
- 3) Rada przyjęła dyrektywę 92/35/EWG ustanawiającą zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni².
- 4) W celu zwalczania choroby niebieskiego języka wszystkie środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni, przewidziane w dyrektywie 92/35/EWG, powinny być przyjęte jako wzorcowe po odpowiednim dostosowaniu do charakteru hodowli zwierząt podatnych na zarażenie tą chorobą.
- 5) Należy ustanowić zasady transportu podatnych na tę chorobę gatunków, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków z miejsc objętych ograniczeniami ze względu na pojawienie się ognisk tej choroby.
- 6) Art. 3 decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii³ stosuje się w przypadku pojawienia się ognisk choroby niebieskiego języka.
- 7) Należy wprowadzić procedurę ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją,

¹Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 69. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

²Dz.U. L 157 z 10.06.1992, str. 19. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³Dz.U. L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1258/1999 (Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady i środki kontroli oraz eliminacji choroby niebieskiego języka.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) “gospodarstwo”: przedsiębiorstwo rolnicze lub inne, w którym stale lub czasowo są trzymane lub hodowane zwierzęta podatne na zarażenie chorobą niebieskiego języka;
- b) “gatunki podatne na zarażenie”: wszystkie gatunki przeżuwaczy;
- c) “zwierzę / zwierzęta”: zwierzę / zwierzęta należące do gatunków podatnych na zarażenie, z wyłączeniem dzikich zwierząt, w odniesieniu do których mogą zostać przyjęte przepisy, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2;
- d) “właściciel” lub “posiadacz”: osoba lub osoby fizyczne lub prawne, do których należą zwierzęta lub, które są odpowiedzialne za ich utrzymanie, bez względu na to, czy otrzymują z tego tytułu wynagrodzenie, czy nie;
- e) “nosiciel”: owad z gatunku *Culicoides imicola* lub każdy inny owad z rodzaju *Culicoides* zdolny do przenoszenia choroby niebieskiego języka, który zostanie zidentyfikowany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2 po zasięgnięciu opinii Stałego Komitetu Weterynaryjnego;
- f) “podejrzenie”: wystąpienie jakichkolwiek klinicznych oznak sugerujących chorobę niebieskiego języka u gatunków zwierząt podatnych na zarażenie łącznie z wynikami badań epidemiologicznych, pozwalające w sposób rozsądnie uzasadniony przewidzieć ewentualność wystąpienia tej choroby;
- g) “potwierdzenie”: oświadczenie złożone przez właściwy organ, w oparciu o wyniki badań laboratoryjnych, w sprawie pojawienia się wirusa choroby niebieskiego języka w obrębie określonego obszaru; jednakże w przypadku wystąpienia epidemii, właściwy organ może również potwierdzić obecność choroby na podstawie wyników klinicznych i/lub epidemiologicznych;
- h) “właściwy organ”: centralny organ Państwa Członkowskiego właściwy do przeprowadzenia kontroli weterynaryjnej lub każdy inny organ władz weterynaryjnych, któremu zostały przekazane takie kompetencje;
- i) “urzędowy lekarz weterynarii”: lekarz weterynarii wyznaczony przez właściwy organ.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, by w przypadku podejrzenia lub potwierdzenia występowania wirusa choroby niebieskiego języka właściwy organ został niezwłocznie i

bezwzględnie powiadomiony o tym fakcie.

Artykuł 4

1. Jeżeli w gospodarstwie położonym w regionie nieobjętym ograniczeniami w rozumieniu przepisów niniejszej dyrektywy znajduje się jedno lub więcej zwierząt podejrzanych o zarażenie chorobą niebieskiego języka, Państwa Członkowskie zapewnią, by urzędowy lekarz weterynarii niezwłocznie zastosował urzędowe metody dochodzenia mające na celu potwierdzenie występowania choroby lub jej wykluczenie.
2. Po zgłoszeniu podejrzenia choroby, urzędowy lekarz weterynarii:
 - a) ustanawia urzędowy dozór nad gospodarstwem lub gospodarstwami podejrzаныmi o zakażenie;
 - b) i wykonuje następujące czynności:
 - (i) przeprowadza inwentaryzację zwierząt, z podaniem, według gatunków, liczby zwierząt padłych, liczby zwierząt zarażonych i podejrzanych o zarażenie oraz uaktualnia tą inwentaryzację, uwzględniając liczbę zwierząt urodzonych i zmarłych w okresie, w którym wystąpiło podejrzenie pojawienia się choroby; wyniki takiej inwentaryzacji muszą być dostępne na każde żądanie i mogą podlegać weryfikacji podczas każdej kontroli;
 - (ii) sporządza wykaz prawdopodobnych miejsc przetrwania lub siedlisk nosiciela, w szczególności takich, w których panują warunki sprzyjające jego reprodukcji; oraz
 - (iii) przeprowadza badania epidemiologiczne zgodnie z art. 7;
 - c) w trakcie swoich regularnych wizyt w gospodarstwie lub gospodarstwach oraz przy każdej innej okazji, przeprowadza badanie kliniczne i oględziny zwierząt padłych lub podejrzanych o zarażenie oraz potwierdza wystąpienie choroby, w razie konieczności w drodze badań laboratoryjnych;
 - d) zapewni, aby:
 - (i) został wprowadzony zakaz przemieszczania zwierząt z lub do gospodarstwa / gospodarstw;
 - (ii) zwierzęta nie opuszczały gospodarstw w czasie aktywności wirusa, jeżeli uzna, że istnieją możliwości zastosowania takiego środka;
 - (iii) zwierzęta, budynki, w których przebywają oraz ich otoczenie (szczególnie siedliska rozwoju *Coulicoides*) były regularnie odkażane przy użyciu zatwierdzonych środków owadobójczych. Celem możliwie najbardziej skutecznego zapobiegania inwazji nosiciela, liczba przeprowadzonych akcji odkażania zostanie określona przez właściwy organ, przy uwzględnieniu trwałości zastosowanego środka owadobójczego oraz warunków klimatycznych;
 - (iv) zwłoki padłych zwierząt w gospodarstwie były niszczone, usuwane, palone lub

grzebane zgodnie z dyrektywą Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiającą przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich na rynek oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniającą dyrektywę 90/425/EWG⁴.

3. Do czasu zastosowania środków określonych w ust. 2 właściciel lub posiadacz zwierząt podejrzanych o zarażenie podejmuje wszelkie możliwe środki ostrożności celem zastosowania się do przepisów ust. 2 lit. d) (i) oraz (ii).

4. Właściwy organ może zastosować środki określone w ust 2 w stosunku do innych gospodarstw w przypadku, gdy w związku z usytuowaniem, położeniem geograficznym lub kontaktami z gospodarstwem podejrzanym o zakażenie istnieją podstawy do przypuszczeń, że może dojść do ich zakażenia

5. Ponadto, oprócz przepisów ust. 2, mogą zostać ustanowione przepisy szczególne, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2, w odniesieniu do rezerwatów przyrody, w których zwierzęta żyją na wolności.

6. Środki określone w niniejszym artykule zostaną utrzymane przez urzędowego lekarza weterynarii do czasu, aż przypuszczenia, co do obecności choroby niebieskiego języka nie zostaną wykluczone przez właściwy organ.

Artykuł 5

Szczepienia przeciw chorobie niebieskiego języka mogą być prowadzone wyłącznie zgodnie z przepisami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 6

1. W przypadku, gdy choroba niebieskiego języka zostanie urzędowo potwierdzona, urzędowy lekarz weterynarii:

- a) zorganizuje ubój zwierząt, w zakresie, jaki uzna za konieczny, celem przeciwdziałania rozprzestrzenianiu się epidemii i poinformuje o nim Komisję;
- b) zarządzi zniszczenie, usunięcie, spalanie lub grzebanie zwłok zwierzęcych zgodnie z przepisami dyrektywy 90/667/EWG;
- c) rozszerzy zakres środków przewidzianych w art. 4, obejmując nimi gospodarstwa usytuowane w promieniu 20 kilometrów (w tym także obszar ochronny określony w art. 4) wokół zarażonego gospodarstwa lub gospodarstw;
- d) zastosuje środki przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2, w szczególności w odniesieniu do każdego programu szczepień lub inne alternatywne środki; jeżeli zaistnieje konieczność, właściwy organ Państwa Członkowskiego może, informując o tym Komisję, podjąć inicjatywę rozpoczęcia programu szczepień ochronnych;

⁴Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

e) przeprowadzi badania epidemiologiczne, zgodnie z art. 7.

Jednakże, na zasadzie odstępstwa od przepisów lit. c) mogą zostać przyjęte przepisy dotyczące przemieszczeń zwierząt na tym obszarze, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

2. Zasięg obszaru określonego w ust. 1 lit. c) może zostać rozszerzony lub ograniczony po uwzględnieniu sytuacji epidemiologicznej, geograficznej, ekologicznej lub meteorologicznej przez właściwy organ, który powiadamia Komisję o działaniach podjętych w tym zakresie.

3. Jeżeli obszar określony w ust. 1 lit. c) jest usytuowany na terytorium więcej niż jednego Państwa Członkowskiego, właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich współdziałają ze sobą celem rozgraniczenia takiego obszaru. W razie konieczności, obszar zostanie rozgraniczony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 7

1. Badania epidemiologiczne dotyczą:

- a) okresu, w ciągu którego w gospodarstwie może utrzymywać się choroba niebieskiego języka;
- b) przypuszczalnego pochodzenia choroby niebieskiego języka w gospodarstwie oraz identyfikacji innych gospodarstw, w których mogą znajdować się zwierzęta zakażone lub zarażone z tego samego źródła;
- c) obecności i miejsc występowania nosicieli choroby;
- d) przemieszczeń zwierząt z lub do gospodarstw, o których mowa, lub każdego wywozu zwłok zwierzęcych z tych gospodarstw.

2. Zostanie powołany zespół kryzysowy, którego zadaniem będzie koordynacja stosowania wszelkich środków niezbędnych w celu eliminacji choroby niebieskiego języka w możliwie jak najkrótszym czasie oraz przeprowadzenia badań epidemiologicznych.

Ogólne zasady dotyczące trybu działania krajowych zespołów kryzysowych oraz zespołu kryzysowego Wspólnoty ustanawia się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zapewnią, by niezależnie od środków określonych w art. 6, właściwy organ rozgraniczył obszar ochronny i obszar nadzoru. Przy rozgraniczaniu tych obszarów należy uwzględnić czynniki geograficzne, administracyjne, ekologiczne i epizootologiczne związane z chorobą niebieskiego języka oraz mechanizmy kontrolne.

2. a) Obszar ochronny obejmuje część terytorium Wspólnoty o promieniu co najmniej 100 kilometrów wokół zakażonego gospodarstwa.
- b) Obszar nadzoru obejmuje część terytorium Wspólnoty o zasięgu wykraczającym o

co najmniej 50 kilometrów poza granice obszaru ochronnego, w którym nie przeprowadzano szczepień ochronnych w ciągu poprzednich dwunastu miesięcy.

- c) W przypadku gdy obszary są położone na terytorium więcej niż jednego Państwa Członkowskiego, właściwe władze zainteresowanych państw współdziałają ze sobą w celu rozgraniczenia obszarów określonych w lit. a) i b).
 - d) Jednakże, w razie konieczności, obszary ochronne i nadzoru zostaną rozgraniczone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.
3. Po otrzymaniu właściwie umotywowanego wniosku od Państwa Członkowskiego, może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2, w sprawie zmiany rozgraniczenia obszarów określonych w ust. 2, przy uwzględnieniu:

- a) ich położenia geograficznego i czynników ekologicznych;
- b) warunków meteorologicznych;
- c) obecności i miejsc występowania nosiciela;
- d) wyników badań epizootologiczne przeprowadzonych na podstawie art. 7;
- e) wyników badań laboratoryjnych;
- f) zastosowania środków przeciwdziałania, w szczególności dezynsekcji.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by w obszarze ochronnym były stosowane następujące środki:

- a) identyfikacja wszystkich gospodarstw ze zwierzętami w obrębie obszaru;
- b) realizacja przez właściwy organ programu kontroli epidemiologicznej polegającej na obserwacji objętych nadzorem grup bydła (lub jeśli takie nie występują, innych gatunków przeżuwaczy) oraz populacji nosiciela; program ten może być opracowany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2;
- c) zakaz opuszczania obszaru przez zwierzęta. Jednakże, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2, mogą być dopuszczone odstępstwa od zakazu opuszczania, w szczególności w odniesieniu do zwierząt znajdujących się na części obszaru, w której nie udowodniono obecności wirusa ani nosicieli.

2. Poza środkami ustanowionymi w ust. 1, na obszarze ochronnym mogą zostać wprowadzone szczepienia ochronne zwierząt przeciw chorobie niebieskiego języka oraz identyfikacja zwierząt, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 lub z inicjatywy Państwa Członkowskiego po poinformowaniu Komisji.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewniają, by na obszarze nadzoru:

1. stosowano środki przewidziane w art. 9 ust. 1;
2. obowiązywał zakaz szczepień ochronnych przeciw chorobie niebieskiego języka.

Artykuł 11

Środki stosowane na podstawie art. 6, 8, 9 i 10 zmienia się lub uchyla zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 12

Na zasadzie odstępstwa od art. 9 i 10 przepisy odnoszące się do przemieszczeń zwierząt z i do obszarów ochrony i nadzoru ustanawia się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

W przypadku podjęcia decyzji określonej w akapicie pierwszym, zasady mające zastosowanie do handlu ustanawia się zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

Jeżeli w danym regionie epidemia choroby niebieskiego języka ma wyjątkowo groźny przebieg, wszelkie dodatkowe środki, które mogą być zastosowane przez zainteresowane Państwa Członkowskie, przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 14

Państwa Członkowskie zapewniają, by właściwy organ zastosował wszelkie niezbędne środki w celu poinformowania wszystkich osób przebywających w obrębie obszarów ochronnych i nadzoru oraz dokonają wszelkich niezbędnych uzgodnień celem realizacji środków, o których mowa.

Artykuł 15

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza laboratorium krajowe odpowiedzialne za przeprowadzanie badań przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Krajowe laboratoria wraz z ich uprawnieniami i obowiązkami są wymienione w załączniku I.
2. Krajowe laboratoria wymienione w załączniku I współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty określonym w art. 16.

Artykuł 16

Laboratorium referencyjne Wspólnoty do diagnostyki choroby niebieskiego języka jest wymienione w załączniku II. Bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, zadania tego laboratorium są określone w załączniku II (B).

Artykuł 17

Biegli Komisji mogą, w razie konieczności zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami, przeprowadzić kontrole na miejscu. W tym celu mogą oni dokonać inspekcji reprezentatywnej liczby gospodarstw, celem stwierdzenia, czy właściwe władze nadzorują przestrzeganie przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola udzieli biegłym wszelkiej niezbędnej pomocy w wykonywaniu ich zadań.

Ogólne przepisy wykonawcze dotyczące niniejszego artykułu ustanawia się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 18

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan interwencyjny określający sposoby stosowania środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Taki plan musi przewidywać dostęp do obiektów, wyposażenia, personelu oraz wszelkich innych stosownych udogodnień celem szybkiej i skutecznej eliminacji choroby niebieskiego języka.

2. Kryteria stosowane celem sporządzania planów określonych w ust. 1 są wymienione w załączniku III.

Plany spełniające te kryteria są przedkładane Komisji nie później niż w terminie trzech miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Komisja zbada plany, aby ustalić, czy umożliwiają one osiągnięcie zamierzonego celu oraz zaproponuje zainteresowanym Państwom Członkowskim wszelkie niezbędne zmiany, między innymi celem zagwarantowania zgodności z planami opracowanymi przez inne Państwa Członkowskie.

Komisja zatwierdzi plany, w razie konieczności z odpowiednimi zmianami, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

W zależności od rozwoju sytuacji, plany w dalszym ciągu mogą być zmieniane lub uzupełniane, zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 19

W razie konieczności, niniejsza dyrektywa może zostać zmieniona przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Załączniki zmienia się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Wszelkie szczegółowe zasady stosowania niniejszej dyrektywy przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 20

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet Weterynaryjny.
2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE⁵.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/486/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 21

Stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2, Komisja może przyjąć, na okres dwóch lat, środki przejściowe niezbędne do ułatwienia wprowadzania zmian wynikających z nowych uzgodnień przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 2002 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wymienione środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, które zostaną przyjęte w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 listopada 2000 r.

W imieniu Rady

J. GLAVANY

Przewodniczący

⁵Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 2.

ZAŁĄCZNIK I

A. LISTA DE LOS LABORATORIOS NACIONALES DE LA FIEBRE CATARRAL OVINA

LISTE OVER NATIONALE LABORATORIER FOR BLUETONGUE

LISTE DER FÜR DIE BLAUZUNGENKRANKHEIT ZUSTÄNDIGEN NATIONALEN LABORATORIEN

I

LIST OF THE NATIONAL BLUETONGUE LABORATORIES

LISTE DES LABORATOIRES NATIONAUX POUR LA FI_VRE CATARRHALE DU MOUTON

ELENCO DEI LABORATORI NAZIONALI PER LA FEBBRE CATARRALE DEGLI OVINI

LIJST VAN DE NATIONALE LABORATORIA VOOR BLUETONGUE

LISTA DOS LABORATÓRIOS NACIONAIS EM RELA__O _ FEBRE CATARRAL OVINA

LUETTELO KANSALLISISTA LAMPAAN BLUETONGUE - TAUTIA VARTEN NIMETYISTÄ LABORATORIOISTA

FÖRTECKNING ÖVER NATIONELLA LABORATORIER FÖR BLUETONGUE

Belgia: Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie (CODA)/
Centre d'études et de recherches vétérinaires et agrochimiques (CERVA)
Groeselenbergstraat 99/Rue Groeselenberg 99
B-1180 Brussel / Bruxelles
Tel. (32-2) 357 44 55
Fax (32-2) 375 09 79
E-mail: piker@var.fgov.be

Dania: Statens Veterin_re Institut for Virusforskning
Lindholm
DK-4771 Kalvehave
Tlf. (45) 55 86 02 00
Fax (45) 55 86 03 00
E-post: sviv@vetvirus.dk

Niemcy: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere
Anstaltsteil Tübingen
Postfach 11 49
D-72001 Tübingen
Tel. (49) 70 71 96 72 55

Fax (49) 70 71 96 73 03

- Grecja: Ministry of Agriculture
Centre of Athens Veterinary Institutions
Virus Department
Neapoleos Str. 25
GR-15310 Ag. Paraskevi
Athens
Tel. (30-1) 601 14 99 / 601 09 03
Fax (30-1) 639 94 77
- Hiszpania: Centro de Investigación en Sanidad Animal INIA-CISA
D. José Manuel Sánchez Vizcaíno
Carretera de Algete – El Casar, km 8, Valdeolmos
E-20180 Madrid
Tel. (34) 916 20 22 16
Fax (34) 916 20 22 47
E-mail: vizcaino@inia.es
- Francja: CIRAD - EMVT
Campus international de Baillarguet
BP 5035
F-34032 Montpellier Cedex 1
Tel. (33-4) 67 59 37 24
Fax (34-4) 67 59 37 98
E-mail: bastron@corad.fr
- Irlandia: Central Veterinary Research Laboratory
Abbotstown
Castelknock
Dublin 15
Ireland
Tel. (353-1) 607 26 79
Fax (353-1) 822 03 63
E-mail: reillypj@indigo.ie
- Włochy: CESME presso IZS
Via Campo Boario
I-64100 Teramo
Tel. (39) 0861 33 22 16
Fax (39) 0861 33 22 51
E-mail: Cesme@IZS.it
- Luksemburg: Centre d'études et de recherches vétérinaires et agrochimiques (CERVA)
Rue Groeselenberg 99
B-1180 Bruxelles
Tel. (32-2) 375 44 55
Fax (32-2) 375 09 79
E-mail: piker@var.fgov.be

- Niderlandy: ID - DLO
Edelhertweg 15
8219 PH Lelystad
Nederland
Tel. (0031-0320) 23 82 38
Fax (0031-0320) 23 80 50
E-mail: postkamer@id.dlo.nl
- Austria: Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren
Robert Kochgasse 17
A-2340 Mödling
Tel. (43-2) 236 466 40-0
Fax (43-2) 236 466 40-941
E-mail: BATSB VetMoedling@compuserve.com
- Portugalia: Laboratório Nacional de Investiga__o Veterinária
Estrada de Benfica, 701
P-1549-011 Lisboa
Tel. (351) 21 711 52 00
Fax (351) 21 711 53 836
E-mail: dir.Inlv@mail.telepac.pt
- Finlandia: Danish Institute for Virus Research
Lindholm
DK-4771 Kalvehave
Tlf. (45) 55 86 02 00
Fax (45) 55 86 03 00
E-mail: sviv@vetvirus.dk
- Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, SVA
S-751 89 Uppsala
Tlf (00-46) 18 67 40 00
Fax (00-46) 18 30 91 62
E-post: sva@sva.se
- Zjednoczone Królestwo: Institute for Animal Health
Pirbright Laboratory
Ash Road
Pirbright
Woking
Surrey GU24 ONF
United Kingdom
Tel. (44-1483) 23 24 41
Fax (44-1483) 23 24 48
E-mail: philip-mellor@bbsrc.ac.uk

B. ZADANIA LABORATORIÓW KRAJOWYCH DO DIAGNOSTYKI CHOROBY NIEBIESKIEGO JĘZYKA

Krajowe laboratoria zajmujące się badaniem choroby niebieskiego języka są odpowiedzialne za koordynację stosowania norm i metod diagnostycznych określonych przez każde laboratorium diagnostyczne w Państwie Członkowskim, użycie odczynników oraz testowanie szczepionek. W tym celu:

- a) mogą one dostarczać odczynniki diagnostyczne do laboratoriów diagnostycznych, które zgłoszą takie zapotrzebowanie;
- b) sprawdzają jakość wszystkich odczynników używanych do badań diagnostycznych w Państwie Członkowskim;
- c) regularnie wykonują testy porównawcze;
- d) przechowują wyizolowane wirusy choroby niebieskiego języka, pobrane w Państwie Członkowskim od zwierząt z potwierdzoną chorobą;
- e) potwierdzają dodatnie wyniki testów, uzyskane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.

ZAŁĄCZNIK II

A. LABORATORIO COMUNITARIO DE REFERENCIA DE LA FIEBRE CATARRAL OVINA

EF - REFERENZLABORATORIUM FOR BLUETONGUE

GEMEINSCHAFTLICHES REFERENZLABORATORIUM FÜR DIE BLAUZUNGENKRANKHEIT

COMMUNITY REFERENCE LABORATORY FOR BLUETONGUE

LABORATOIRE COMMUNAUTAIRE DE RÉFÉRENCE POUR LA FI_VRE CATARRHALE DU MOUTON

LABORATORIO COMUNITARIO DI RIFERIMENTO PER LA FEBBRE CATARRALE DEGLI OVINI

COMMUNAUTAIR REFERENTIELABORATORIUM VOOR BLUETONGUE

LABORATÓRIO COMUNITÁRIO DE REFER_NCIA EM RELA__O _ FEBRE CATARRAL OVINA

LAMPAAN BLUETONGUE - TAUTIA VARTEN NIMETTY YHTEISÖN VERTAILULABORATORIO

GEMENSKAPENS REFERENSLABORATORIUM FÖR BLUETONGUE

AFRC Institute for Animal Health
Pirbright Laboratory
Ash Road
Pirbright
Woking
Surrey GU24 ONF
United Kingdom
Tel. (44-1483) 23 24 41
Fax (44-1483) 23 24 48
E-mail: philip-mellor@bbsrc.ac.uk

B. ZADANIA LABORATORIUM REFERENCYJNEGO WSPÓLNOTY DO DIAGNOSTYKI CHOROBY NIEBIESKIEGO JĘZYKA

Do zadań laboratorium referencyjnego Wspólnoty należy:

1. koordynacja, we współpracy z Komisją, stosowania metod diagnostycznych przy badaniach choroby niebieskiego języka, polegająca w szczególności na:
 - a) określaniu, przechowywaniu i dostarczaniu szczepów wirusa choroby

niebieskiego języka do celów wykonywania testów serologicznych i przygotowywania surowicy odpornościowej;

- b) dostarczaniu krajowym laboratoriom referencyjnym surowicy referencyjnej oraz odczynników do celów standaryzacji testów i odczynników wykorzystywanych w Państwach Członkowskich;
 - c) stworzeniu i przechowywaniu zbioru szczepów i wyizolowanych wirusów choroby niebieskiego języka;
 - d) organizowaniu we Wspólnocie regularnych testów porównawczych w zakresie procedur diagnostycznych;
 - e) zbieraniu i porównywaniu danych i informacji dotyczących stosowanych metod diagnostycznych oraz wyników testów wykonywanych we Wspólnocie;
 - f) klasyfikacji wyizolowanych wirusów choroby niebieskiego języka, przy zastosowaniu najbardziej nowoczesnych metod, celem lepszego poznania epizootiologii choroby niebieskiego języka;
 - g) obserwacji światowych osiągnięć w zakresie kontroli, epizootiologii oraz zapobiegania chorobie niebieskiego języka;
2. aktywne uczestnictwo w identyfikacji siedlisk zakażenia chorobą niebieskiego języka w Państwach Członkowskich poprzez badania nad wyizolowanymi wirusami przekazanymi do diagnozy potwierdzającej, klasyfikacji i przeprowadzaniu badań epizootiologicznych;
 3. udzielanie pomocy w organizowaniu szkoleń i kursów dla biegłych w laboratoriach diagnostycznych w celu harmonizacji technik diagnostycznych w całej Wspólnocie;
 4. wymiana informacji ze Światowym Laboratorium do Badań Choroby Niebieskiego Języka, powołanym przez Międzynarodowe Biuro ds. Chorób Epizootycznych (OIE), w szczególności w zakresie światowych osiągnięć w dziedzinie badań nad chorobą niebieskiego języka.

ZAŁĄCZNIK III

MINIMALNE KRYTERIA, KTÓRYM MUSZĄ ODPOWIADAĆ PLANY INTERWENCYJNE

Plany interwencyjne muszą, co najmniej:

1. określać zasady powoływania na szczeblu krajowym zespołów kryzysowych, których zadaniem jest koordynacja wszystkich środków nadzwyczajnych w zainteresowanych Państwach Członkowskich;
2. zawierać wykaz lokalnych ośrodków działań nadzwyczajnych, odpowiednio wyposażonych do celów koordynacji środków kontroli na szczeblu miejscowym;
3. zawierać szczegółowe informacje o personelu odpowiedzialnym za realizację środków nadzwyczajnych, kwalifikacji i obowiązków poszczególnych osób;
4. przewidywać możliwości, w odniesieniu do każdego lokalnego ośrodka, jak najszybszego kontaktu z osobami i organizacjami, które bezpośrednio lub pośrednio mają do czynienia z przypadkami zachorowań;
5. określać zasady dostępu do sprzętu i materiałów niezbędnych dla właściwego wdrażania środków nadzwyczajnych;
6. zawierać szczegółowe instrukcje dotyczące podejmowanych działań, włącznie ze środkami niszczenia zwłok zwierzęcych, w przypadku podejrzenia i potwierdzenia zarażenia lub zakażenia;
7. zawierać programy szkolenia mające na celu uzupełnianie i rozszerzanie wiedzy na temat trybu postępowania w terenie oraz procedur administracyjnych;
8. określać, w odniesieniu do laboratoriów diagnostycznych, ich funkcje w zakresie autopsji, kompetencje w związku z wykonywaniem testów serologicznych i badań histologicznych itd. oraz obowiązków w zakresie uaktualniania szybkich technik diagnostycznych (powinny określać zasady szybkiego transportu próbek);
9. zawierać informacje dotyczące ilości szczepionek przeciw chorobie niebieskiego języka uważane za niezbędne w przypadku, gdy należy powtórzyć szczepienia;
10. obejmować przepisy wykonawcze dotyczące wdrażania planów interwencyjnych.

DYREKTYWA RADY 2001/89/WE

z dnia 23 października 2001 r.

w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń⁵ była zmieniana często i w znacznym stopniu. Obecnie w obliczu dalszych zmian, ze względów przejrzystości, powinien zostać sporządzony jednolity tekst dyrektywy.
- (2) Ponieważ żywe zwierzęta są wymienione w załączniku I Traktatu, jednym z zadań Wspólnoty w dziedzinie weterynarii jest poprawa stanu zdrowia świń, poprzez uproszczenie handlu trzodą chlewną jak i produktami z wieprzowiny, dla zapewnienia rozwoju tego sektora.
- (3) Na wypadek wystąpienia klasycznego pomoru świń, niezbędne jest utworzenie na poziomie wspólnotowym środków zwalczania tej choroby, w celu zapewnienia rozwoju sektora trzody chlewnej jak i przyczynienia do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie.
- (4) Wystąpienie klasycznego pomoru świń może przybrać rozmiary, powodujące śmiertelność oraz zakłócenia na skalę, która zagraża w szczególności rentowności hodowli trzody chlewnej jako całości.
- (5) Powinny zostać przyjęte środki już przy podejrzeniu choroby, aby mogły zostać podjęte

¹ Dz.U. C 29 E z 30.1.2001, str. 199.

² Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2001 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 123 z 25.4.2001, str. 69.

⁴ Dz.U. C 148 z 18.5.2001, str. 21.

⁵ Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

natychmiastowe i skuteczne działania w momencie potwierdzenia jej występowania, włączając likwidację stada w zakażonym gospodarstwie.

- (6) W przypadku wystąpienia choroby, konieczne jest również zapobieganie dalszemu rozprzestrzenianiu choroby, poprzez dokładne monitorowanie przemieszczania się zwierząt oraz wykorzystania produktów, które mogą być skażone, czyszczenie oraz dezynfekcję zakażonych pomieszczeń, ustanawianie okręgów zapowietrzonych i zagrożonych wokół ogniska choroby, a w razie potrzeby stosowanie szczepień.
- (7) W przypadku zarażenia, zaszczone świnie mogą stać się zdrowymi na pozór nosicielami wirusa i dalej rozprzestrzeniać chorobę. Dlatego użycie szczepionek może być dozwolone tylko w nadzwyczajnych przypadkach.
- (8) Zgodnie z opinią Komitetu Naukowego, szczepionki znakowane zdolne wywołać ochronną odporność odróżnialną od reakcji odpornościowej wywoływanej przez naturalne infekcje wirusem terenowym, poprzez właściwe badania laboratoryjne mogą stać się dodatkowym użytecznym narzędziem zwalczania klasycznego pomoru świń w obszarach o wysokim zagęszczeniu świń, i w ten sposób zapobiegać masowemu ubojowi zwierząt. Dlatego zalecane jest ustalenie procedur wspólnotowych zatwierdzających badania pozwalające odróżnić świnie szczepione od zarażonych, jak tylko dotychczasowe wady tych badań zostaną wyeliminowane, jak i w celu upoważnienia Państw Członkowskich do wprowadzania do użycia szczepionek znakowanych na wypadek nadzwyczajnych sytuacji.
- (9) Specjalne środki zwalczania choroby powinny być stosowane w przypadku wystąpienia choroby u dzików.
- (10) Powinny zostać przyjęte przepisy gwarantujące, że w diagnostyce klasycznego pomoru świń wykorzystywane są zharmonizowane procedury oraz metody, łącznie z ustanowieniem laboratorium referencyjnego Wspólnoty oraz laboratoriów referencyjnych w Państwach Członkowskich.
- (11) Powinny zostać przyjęte przepisy zapewniające niezbędną gotowość do skutecznego radzenia sobie z nadzwyczajnymi sytuacjami związanymi z jedną lub większą ilością wystąpień klasycznego pomoru świń, w szczególności przez sporządzanie planów ich zwalczania oraz ustanawiania centrów zwalczania i grup eksperckich.
- (12) Niektóre ze środków przyjętych do tej pory we Wspólnocie na wypadek wystąpienia klasycznego pomoru świń zgodnie z dyrektywą 80/217/EWG powinny zostać zmienione tak, aby uwzględniały zdobycze naukowe, rozwój nowych narzędzi diagnostycznych i szczepionek oraz doświadczenia zebrane w czasie wystąpień klasycznego pomoru świń, które miały ostatnio miejsce we Wspólnocie.
- (13) Doświadczenie pokazuje, że żywienie trzody chlewnej odpadami kuchennymi może stanowić ryzyko rozpowszechnienia wirusa klasycznego pomoru świń w wyniku braku skuteczności stosowanych środków zwalczania. Do czasu przyjęcia środków wspólnotowych w odniesieniu do obróbki takich odpadów, zalecane jest wprowadzenie od chwili obecnej zakazu ich wykorzystywania do żywienia trzody chlewnej. Ponadto, ze względu na ich szczególnie niebezpieczne właściwości, opady kuchenne z międzynarodowych środków transportu powinny być nadal niszczone.

- (14) W celu zapewnienia ciągłości koordynacji prac diagnostycznych prowadzonych pod auspicjami właściwych laboratoriów krajowych, „Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule, Hannover” wyznaczony decyzją Rady 81/859/EWG⁶, powinien być zatwierdzony jako laboratorium referencyjne Wspólnoty oraz do celów pewności prawnej, decyzja ta powinna zostać uchylona.
- (15) Powinny zostać przyjęte przepisy w celu umożliwienia dostosowywania, w trybie przyspieszonym, niniejszej dyrektywy oraz jej załączników, do rozwoju naukowego i technicznego.
- (16) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁷.
- (17) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań Państw Członkowskich dotyczących ostatecznych terminów transpozycji dyrektyw wymienionych w części B załącznika VII,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

Niniejsza dyrektywa wprowadza minimum środków wspólnotowych zwalczania klasycznego pomoru świń.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „świnia” oznacza każde zwierzę z rodziny *Suidae*, łącznie z dzikami;
- b) „dzik” oznacza świnię, która nie jest trzymana lub hodowana w gospodarstwie;
- c) „gospodarstwo” oznacza wszelkie rolne albo inne nieruchomości, położone na terytorium Państwa Członkowskiego, gdzie świnię są hodowane lub trzymane na stałe lub tymczasowo. Niniejsza definicja nie obejmuje ubojni, środków transportu oraz ogrodzonych obszarów gdzie trzymane są dziki, mogące być przedmiotem polowań; wymienione ogrodzone obszary muszą być rozmiaru oraz struktury, która powoduje, że środki ustanowione w art. 5 ust. 1 nie mają zastosowania;
- d) „instrukcja diagnostyczna” oznacza instrukcję do diagnozy klasycznego pomoru świń, określoną w art. 17 ust. 3;

⁶ Dz.U. L 319 z 7.11.1981, str. 20. Decyzja zmieniona decyzją 87/65/EWG (Dz.U. L 34 z 5.2.1987, str. 54).

⁷ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- e) „świnia podejrzana o zarażenie wirusem klasycznego pomoru świń” oznacza każdą świnię lub tuszę wieprzową wykazującą objawy kliniczne lub zmiany pośmiertne lub reakcje na badania laboratoryjne przeprowadzane zgodnie z instrukcją diagnostyczną, wskazujące możliwą obecność klasycznego pomoru świń;
- f) „przypadek klasycznego pomoru świń” lub „świnia zarażona klasycznym pomorem świń” oznacza każdą świnię albo tuszę wieprzową:
- u których objawy kliniczne lub zmiany pośmiertne klasycznego pomoru świń zostały urzędowo potwierdzone, lub
 - u których obecność choroby została urzędowo potwierdzona w wyniku badań laboratoryjnych przeprowadzonych zgodnie z instrukcją diagnostyczną;
- g) „ognisko klasycznego pomoru świń” oznacza gospodarstwo gdzie został wykryty jeden lub więcej przypadków klasycznego pomoru świń;
- h) „ognisko pierwotne” oznacza ognisko w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie⁸;
- i) „obszar zapowietrzony” oznacza obszar Państwa Członkowskiego, na którym po potwierdzeniu jednego bądź większej ilości przypadków klasycznego pomoru świń u dzików, stosowane są środki zwalczania choroby zgodnie z art. 15 lub 16;
- j) „pierwotny przypadek klasycznego pomoru świń wśród dzików” oznacza każdy przypadek klasycznego pomoru świń wykryty wśród dzików, na obszarze gdzie nie są stosowane żadne środki zgodnie z art. 15 lub 16;
- k) „metapopulacja dzików” oznacza każdą grupę lub podgrupę dzików z ograniczonymi kontaktami z innymi grupami albo podgrupami;
- l) „wrażliwa populacja dzików” oznacza tę część populacji dzików, która nie ma odporności na wirus klasycznego pomoru świń;
- m) „właściciel” oznacza każdą osobę lub osoby, zarówno fizyczne jak i prawne, którym przysługuje prawo własności świń, albo odpowiedzialne za chów wspomnianych zwierząt, bez względu na wynagrodzenie finansowe;
- n) „właściwy organ” oznacza właściwy organ w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym, niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁹;
- o) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez

⁸ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/556/WE (Dz.U. L 235 z 19.9.2000, str. 27).

⁹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

właściwy organ Państwa Członkowskiego;

- p) „przetwarzanie” oznacza jedną z obróbek materiałów wysokiego ryzyka ustanowionych w art. 3 dyrektywy Rady 90/667/EWG¹⁰, stosowaną w taki sposób by uniknąć ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa klasycznego pomoru świń;
- q) „odpady kuchenne” oznaczają wszelkie odpady z żywności przeznaczonej do spożycia przez ludzi, z restauracji, punktów zbiorowego żywienia lub kuchni, łącznie z kuchniami przemysłowymi, oraz gospodarstw domowych rolników albo osób opiekujących się świniami;
- r) „szczepionka znakowana” oznacza szczepionkę, która może wywołać odporność ochronną odróżnialną od reakcji odpornościowej wywoływanej przez naturalne zarażenie wirusami terenowymi w drodze badań laboratoryjnych przeprowadzanych zgodnie z instrukcją diagnostyczną;
- s) „zabijanie” oznacza zabijanie świń w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy Rady 93/119/EWG z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uboju lub zabijania¹¹;
- t) „ubój” oznacza ubój świń w rozumieniu art. 2 ust. 7 dyrektywy 93/119/EWG;
- u) „obszar o wysokim zagęszczeniu świń” oznacza każdy obszar geograficzny o promieniu 10 km wokół gospodarstwa, w którym znajdują się świnie podejrzane o zarażenie lub zarażone wirusem klasycznego pomoru świń, gdzie zagęszczenie świń jest wyższe niż 800 świń na km²; omawiane gospodarstwo musi albo być położone w regionie, określonym w art. 2 ust. 2 lit. p) dyrektywy Rady 64/432/EWG¹², gdzie zagęszczenie świń trzymanyh w gospodarstwach jest wyższe niż 300 świń na km², albo w odległości mniejszej niż 20 km² od takiego regionu;
- v) „gospodarstwo kontaktowe” oznacza gospodarstwo gdzie klasyczny pomór świń mógł zostać przeniesiony, czy to w wyniku położenia, przemieszczania się osób, świń lub pojazdów lub w każdy inny sposób.

Artykuł 3

Zgłaszanie klasycznego pomoru świń

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że obecność i podejrzenie obecności klasycznego pomoru świń są obowiązkowo i niezwłocznie zgłaszane właściwym organom.

¹⁰ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich na rynek oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach zwierzęcego i rybiego pochodzenia oraz zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹¹ Dz.U. L 340 z 31.12.1993, str. 21.

¹² Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 1977/64). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2001/298/WE (Dz.U. L 102 z 12.4.2001, str. 63).

2. Bez uszczerbku dla istniejących przepisów wspólnotowych dotyczących zgłaszania przypadków chorób zwierzęcych, Państwo Członkowskie, na którego terytorium potwierdzony zostanie klasyczny pomór świń powinno:

- a) dokonać zgłoszenia choroby oraz przekazywać Komisji i innym Państwom Członkowskim informacje, zgodnie z załącznikiem I, dotyczące:
 - ognisk klasycznego pomoru świń, które zostały potwierdzone w gospodarstwach,
 - przypadków klasycznego pomoru świń, które zostały potwierdzone w ubojniach lub środkach transportu,
 - pierwotnych przypadków klasycznego pomoru świń, które zostały potwierdzone wśród dzików,
 - wyników dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8;
- b) przekazywać Komisji oraz innym Państwom Członkowskim informacje dotyczące dalszych potwierdzonych przypadków wśród dzików na obszarach zapowietrzonych zgodnie z art. 16 ust. 3 lit. a) i art. 16 ust. 4.

3. Przepisy załącznika I mogą być uzupełnione lub zmieniane zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 4

Środki na wypadek podejrzenia obecności klasycznego pomoru świń wśród świń w gospodarstwie

1. Gdy w gospodarstwie znajduje się jedna lub więcej świń podejrzanych o zarażenie wirusem klasycznego pomoru świń, Państwo Członkowskie zapewniają, że właściwe organy wszczynają niezwłocznie urzędowe dochodzenie w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności wzmiankowanej choroby, zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej.

Gdy gospodarstwo jest wizytowane przez urzędowego lekarza weterynarii, przeprowadzona jest również kontrola rejestru oraz znaków identyfikacyjnych świń określonych w art. 4 i 5 dyrektywy Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt¹³.

2. Gdy właściwy organ uzna, że podejrzenie obecności klasycznego pomoru świń w gospodarstwie nie może być wykluczone, umieszcza gospodarstwo pod urzędowym dozorem, w szczególności zarządza:

- a) policzenie wszystkich świń z różnych kategorii w gospodarstwie oraz sporządzenie wykazu składającego się w każdej kategorii z populacji świń już chorych, padłych lub prawdopodobnie zarażonych; wykaz jest uaktualniany tak by uwzględniał urodzenia i padnięcia świń w okresie istnienia podejrzenia; informacje zawarte w wykazie są

¹³ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 32. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

przedstawiane na żądanie i mogą być sprawdzane podczas każdej wizyty;

- b) aby wszystkie świnie w gospodarstwie trzymane były w ich pomieszczeniach hodowlanych albo zamknięte w innym miejscu, gdzie mogą być izolowane;
- c) zakaz wprowadzania lub wyprowadzania jakichkolwiek świń z gospodarstwa. Właściwy organ może, o ile to konieczne, rozszerzyć zakaz opuszczania gospodarstwa, tak by objąć nim inne gatunki zwierząt oraz wymagać stosowania właściwych środków w celu zniszczenia gryzoni oraz owadów;
- d) że żadne tusze wieprzowe nie mogą opuścić gospodarstwa bez zezwolenia udzielonego przez właściwy organ;
- e) że mięso, produkty ze świni, nasienie, komórki jajowe ani zarodki świń, pasze, narzędzia, materiały albo odpady mogące przenieść klasyczny pomór świń, nie mogą opuścić gospodarstwa bez zezwolenia udzielonego przez właściwy organ; mięso, produkty ze świni, nasienie, komórki jajowe ani zarodki nie mogą być wyprowadzane z gospodarstwa do wewnątrzspółnotowego handlu;
- f) że przemieszczanie się osób do i z gospodarstwa wymaga pisemnego zezwolenia udzielonego przez właściwy organ;
- g) że przemieszczanie się pojazdów do i z gospodarstwa wymaga pisemnego zezwolenia udzielonego przez właściwy organ;
- h) używanie właściwych środków odkażających przy wejściach do i wyjściach z budynków mieszczących świnie i gospodarstwa jak całości; każda osoba wchodząca albo opuszczająca gospodarstwa trzodowe musi stosować się do odpowiednich środków higienicznych niezbędnych dla zmniejszenia ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa klasycznego pomoru świń. Ponadto, wszystkie środki transportu są dokładnie dezynfekowane przed opuszczeniem gospodarstwa;
- i) dochodzenie epidemiologiczne, które powinno być przeprowadzone zgodnie z art. 8.

3. Gdy wymaga tego sytuacja epidemiologiczna, w szczególności, jeśli gospodarstwo, w którym znajdują się podejrzewane świnie, położone jest w obszarze o wysokim zagęszczeniu świń, właściwy organ:

- a) może stosować środki z art. 5 ust. 1 w gospodarstwie określonym w ust. 2 tego artykułu; jednakże właściwy organ może, gdy uzna że pozwalają na to warunki, ograniczyć stosowanie tych środków tylko do świń podejrzanych o zarażenie lub skażenie wirusem klasycznego pomoru świń oraz części gospodarstwa gdzie były trzymane, pod warunkiem, że świnie te były umieszczone, trzymane i żywione całkowicie oddzielnie od innych świń w gospodarstwie. W każdym przypadku, powinna być pobrana wystarczająca liczba próbek od świń, kiedy są zabijane w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa klasycznego pomoru świń, zgodnie z instrukcją diagnostyczną;
- b) może ustanowić czasowo okręg zapowietrzony wokół gospodarstwa określonego w ust. 2; niektóre albo wszystkie środki określone w ust. 1 lub 2 są stosowane w

gospodarstwach trzodowych wewnątrz tego okręgu.

4. Środków przewidzianych w ust. 2 nie znosi się do czasu, gdy podejrzenie klasycznego pomoru świń nie zostanie urzędowo wykluczone.

Artykuł 5

Środki na wypadek potwierdzenia obecności w gospodarstwie klasycznego pomoru świń

1. W przypadkach, gdy obecność klasycznego pomoru świń w gospodarstwie jest urzędowo potwierdzona, Państwo Członkowskie zapewnia, że poza środkami określonymi w art. 4 ust. 2, właściwy organ zarządzi, by:

- a) wszystkie świny z gospodarstwa zostały bezzwłocznie zabite pod nadzorem urzędowym, w taki sposób by uniknąć ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa klasycznego pomoru świń podczas transportu lub zabijania;
- b) pobrana została wystarczająca liczba próbek, zgodnie z instrukcją diagnostyczną, od świń podczas ich uboju, w celu ustalenia sposobu wprowadzenia wirusa klasycznego pomoru świń do gospodarstwa oraz czasu który mógł upłynąć od zakażenia do zgłoszenia choroby;
- c) tusze świń, które padły albo zostały zabite, zostały przetworzone pod nadzorem urzędowym;
- d) mięso świń, ubitych w okresie między prawdopodobnym wprowadzeniem choroby do gospodarstwa a podjęciem środków urzędowych zostało, o ile to możliwe, odnalezione i przetworzone pod nadzorem urzędowym;
- e) nasienie, komórki jajowe i zarodki świń pobrane z gospodarstwa w okresie między prawdopodobnym wprowadzeniem choroby do gospodarstwa a podjęciem środków urzędowych zostały, o ile to możliwe, odnalezione i przetworzone pod nadzorem urzędowym, w taki sposób by uniknąć ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa klasycznego pomoru świń;
- f) wszystkie substancje i odpady prawdopodobnie skażone, takie jak pasze, zostały poddane obróbce zapewniającej zniszczenie wirusa klasycznego pomoru świń; wszystkie materiały do jednorazowego użytku, które mogą być skażone, w szczególności te wykorzystywane przy uboju, powinny być zniszczone; zasady te stosuje się zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii;
- g) po usunięciu świń, budynki służące do ich trzymania, pojazdy służące do transportowania świń lub ich tusz oraz sprzęt, ściółka, obornik i gnojowica, prawdopodobnie skażone zostały oczyszczone i zdezynfekowane lub poddane obróbce zgodnie z art. 12;
- h) w przypadku ogniska pierwotnego choroby, wyizolowany wirus klasycznego pomoru świń został objęty laboratoryjną procedurą przewidzianą w instrukcji diagnostycznej w celu zidentyfikowania typu genetycznego;

i) przeprowadzono dochodzenie epidemiologiczne, zgodnie z art. 8.

2. W przypadku, gdy ognisko zostało potwierdzone w laboratorium lub ogrodzie zoologicznym, parku z dzikimi zwierzętami albo ogrodzonym obszarze, gdzie świnie trzymane są do celów naukowych lub celów związanych z ochroną gatunku lub ochroną rzadkiej rasy, dane Państwo Członkowskie może podjąć decyzję o odstępstwie od ust. 1 lit. a) i e), pod warunkiem, że podstawowe interesy Wspólnoty nie są zagrożone.

Komisja jest niezwłocznie powiadamiana o tej decyzji.

We wszystkich przypadkach Komisja niezwłocznie bada sytuację z danym Państwem Członkowskim i jak najwcześniej w Stałym Komitecie Weterynaryjnym. Jeśli jest to niezbędne, przyjmowane są środki mające zapobiec rozprzestrzenianiu się choroby, zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2, co może obejmować szczepienia interwencyjne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 6

Środki na wypadek potwierdzenia obecności klasycznego pomoru świń w gospodarstwach składających się z różnych jednostek hodowli

1. W przypadku potwierdzenia obecności klasycznego pomoru świń w gospodarstwach składających się z dwóch lub większej liczby odrębnych jednostek hodowli i w celu umożliwienia zakończenia tuczu świń, właściwy organ może zdecydować o odstępstwie od przepisów art. 5 ust. 1 lit. a) w odniesieniu do zdrowych jednostek hodowli świń w zakażonym gospodarstwie, pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii potwierdzi, że struktura, rozmiar oraz odległość między tymi jednostkami hodowli oraz podjęte działania zapewniają, że jednostki hodowli mają całkowicie odrębne urządzenia do trzymania oraz żywienia, tak, że wirus nie może przedostać się z jednej jednostki hodowli do drugiej.

2. Jeśli stosowane są odstępstwa określone w ust. 1, Państwa Członkowskie opracowują szczegółowe zasady ich stosowania w świetle możliwych do udzielenia gwarancji zdrowotnych zwierząt.

3. Państwa Członkowskie korzystające z tego odstępstwa powiadamiają o tym niezwłocznie Komisję. Komisja, we wszystkich przypadkach, bada niezwłocznie sytuację z danym Państwem Członkowskim i przy najwcześniejszej możliwej sposobności w Stałym Komitecie Weterynaryjnym. Jeśli to niezbędne, środki mające zapobiec rozprzestrzenianiu się choroby przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 ust. 2.

Artykuł 7

Środki podejmowane w gospodarstwach kontaktowych

1. Gospodarstwa są uznawane za gospodarstwa kontaktowe, gdy urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, albo uzna na podstawie dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8, że klasyczny pomór świń mógł być wprowadzony, albo z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 4 lub 5, albo z gospodarstwa określonego w art. 4 lub 5 do innych gospodarstw.

Przepisy art. 4 stosuje się w takich gospodarstwach do momentu urzędowego wykluczenia podejrzenia klasycznego pomoru świń.

2. Właściwy organ stosuje środki przewidziane w art. 5 ust. 1 w gospodarstwach kontaktowych określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, jeśli wymaga tego sytuacja epidemiologiczna.

Pobierana jest wystarczająca liczba próbek od zabijanych świń, zgodnie z instrukcją diagnostyczną, aby obecność wirusa klasycznego pomoru świń w tym gospodarstwie została potwierdzona lub wykluczona.

3. Główne kryteria oraz czynniki ryzyka uwzględniane w celu zastosowania środków przewidzianych w art. 5 ust. 1 lit. a) w gospodarstwach kontaktowych są ustanowione w załączniku V. Te kryteria jak i czynniki ryzyka mogą być sukcesywnie zmieniane lub uzupełniane w celu uwzględnienia rozwoju i doświadczeń naukowych, zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 8

Dochodzenie epidemiologiczne

Państwa Członkowskie zapewniają, że dochodzenie epidemiologiczne w odniesieniu do podejrzanych przypadków lub ognisk klasycznego pomoru świń jest prowadzone na podstawie kwestionariuszy, przygotowanych w ramach planów gotowości określonych w art. 22.

Dochodzenie takie zajmuje się, co najmniej:

- a) okresem, w czasie którego wirus klasycznego pomoru świń mógł istnieć w gospodarstwie zanim choroba została zgłoszona lub powzięto podejrzenie;
- b) prawdopodobnym źródłem klasycznego pomoru świń w gospodarstwie oraz identyfikacją innych gospodarstw, w których świnie mogły zostać zarażone albo skażone z tego samego źródła;
- c) przemieszczaniem się osób, pojazdów, świń, tusz, nasienia, mięsa oraz jakiegokolwiek materiału, który mógł przenieść wirus do danego gospodarstwa lub z danego gospodarstwa.

Jeśli wyniki tego dochodzenia sugerują, że klasyczny pomór świń mógł rozprzestrzenić się z lub do gospodarstwa położonego w innym Państwie Członkowskim, Komisja i zainteresowane Państwo Członkowskie zostają o tym niezwłocznie poinformowane.

Artykuł 9

Ustanawianie okręgów zapowietrzonych i zagrożonych

1. Niezwłocznie po tym jak diagnoza występowania klasycznego pomoru świń w gospodarstwie zostanie urzędowo potwierdzona, właściwy organ ustanawia okręgi zapowietrzone o promieniu wynoszącym, co najmniej 3 kilometry wokół ogniska choroby,

który sam zawiera się w okręgu zagrożonym o promieniu wynoszącym, co najmniej 10 kilometrów.

Środki określone w art. 10 i 11 stosuje się w odpowiednich okręgach.

2. Przy ustanawianiu okręgów, właściwy organ musi uwzględnić:
 - a) wyniki dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8;
 - b) położenie geograficzne, w szczególności naturalne lub sztuczne granice;
 - c) lokalizację i odległość między gospodarstwami;
 - d) schematy przemieszczania i handlu świniami oraz dostępność ubojni;
 - e) dostępne urzędy i personel do nadzoru wszelkich przemieszczeń świń wewnątrz okręgów, w szczególności jeśli świnie przeznaczone do zabicia muszą być przemieszczone z ich gospodarstwa pochodzenia.
3. Jeśli okręg obejmuje części terytoriów kilku Państw Członkowskich, właściwe organy zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w celu ustanowienia okręgu.
4. Właściwy organ podejmuje wszystkie niezbędne środki, łącznie z użyciem widocznych znaków oraz ostrzeżeń oraz wykorzystaniem mediów, takich jak prasa i telewizja, aby zapewnić, że wszystkie osoby w okręgach zapowietrzonych i zagrożonych są w pełni świadome ograniczeń obowiązujących zgodnie z art. 10 i 11, oraz podejmują takie środki, jakie uznają za stosowne, dla zapewnienia odpowiedniego stosowania tych środków.

Artykuł 10

Środki w ustanowionym okręgu zapowietrzonym

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w okręgu zapowietrzonym stosowane są następujące środki:
 - a) sporządzany jest spis wszystkich gospodarstw, tak szybko jak to możliwe; po ustanowieniu okręgu zapowietrzonego gospodarstwa te są wizytowane, nie później niż w ciągu siedmiu dni, przez urzędowego lekarza weterynarii, w celu klinicznego zbadania świń oraz sprawdzenia rejestru i znaków identyfikacyjnych świń określonych w art. 4 i 5 dyrektywy 92/102/EWG;
 - b) przemieszczanie i transport świń na drogach publicznych lub prywatnych, z wyłączeniem, gdy jest to niezbędne, dróg wewnętrznych gospodarstw, są zabronione chyba, że jest zatwierdzone przez właściwy organ, w celu umożliwienia przemieszczeń określonych w lit. f). Niniejszy zakaz nie stosuje się do przewozu świń drogami lub koleją bez wyladowywania lub zatrzymywania. Ponadto, zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2, można przyznać odstępstwo w stosunku do świń rzeźnych przybywających spoza okręgu zapowietrzonego do ubojni usytuowanej w omawianym okręgu, do natychmiastowego uboju;

- c) ciężarówki i inne pojazdy oraz sprzęt do transportu świń i innych zwierząt lub materiału, który może być skażony (np. tusze, pasze, obornik, gnojowica, itd.) są czyszczone, dezynfekowane oraz poddawane obróbce, tak szybko jak to jest możliwe po skażeniu, zgodnie z przepisami oraz procedurami ustanowionymi w art. 12. Żadna ciężarówka ani pojazd, który był wykorzystywany przy transporcie świń, nie może opuścić okręgu bez oczyszczenia i dezynfekcji, a następnie kontroli i zatwierdzenia przez właściwy organ;
- d) żadne inne zwierze domowe nie może być wprowadzone lub wyprowadzone z gospodarstwa bez zezwolenia właściwego organu;
- e) wszystkie padłe lub chore świnie w gospodarstwie są niezwłocznie zgłaszane właściwemu organowi, która przeprowadza właściwe dochodzenie zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej;
- f) świnie nie mogą być zabrane z gospodarstwa, w którym są trzymane, co najmniej przez 30 dni po ukończeniu wstępnego czyszczenia i dezynfekcji zakażonych gospodarstw. Po 30 dniach z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 3, właściwy organ może zezwolić na zabranie świń ze wspomnianego gospodarstwa, w celu ich bezpośredniego transportu do:
 - ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najkorzystniej w okręgu zapowietrzonym lub zagrożonym, w celu natychmiastowego uboju,
 - zakładu przetwórczego lub stosownego miejsca, gdzie świnie są niezwłocznie zabijane, a ich tusze są przetwarzane pod nadzorem urzędowym, lub
 - w wyjątkowych okolicznościach, do innych pomieszczeń położonych na terenie okręgu zapowietrzonego. Państwa Członkowskie stosujące niniejszy przepis powiadamiają o tym niezwłocznie Komisję w Stałym Komitecie Weterynaryjnym;
- g) nasienie, komórki jajowe i zarodki świń nie opuszczają gospodarstw położonych w obrębie okręgu zapowietrzonego;
- h) każda osoba wchodząca lub wychodząca z gospodarstwa trzodowego stosuje odpowiednie środki higieniczne niezbędne do zmniejszenia ryzyka rozprzestrzeniania wirusa klasycznego pomoru świń.

2. Gdy zakazy przewidziane w ust. 1 obowiązują dłużej niż 30 dni z powodu dalszych ognisk choroby, co wywołuje problemy z dobrostanem zwierząt lub rodzi inne problemy związane z trzymaniem świń, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 3, właściwy organ może, po wniesieniu uzasadnionego wniosku przez właściciela, zezwolić na usunięcie świń z gospodarstwa w okręgu zapowietrzonym, w celu bezpośredniego transportu do:

- a) ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najkorzystniej w obszarze okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego, w celu natychmiastowego uboju,
- b) zakładu przetwórczego lub stosownego miejsca, gdzie świnie są niezwłocznie zabijane, a ich zwłoki są przetwarzane pod nadzorem urzędowym, lub

- c) w wyjątkowych okolicznościach, do innych pomieszczeń położonych na terenie okręgu zapowietrzonego. Państwa Członkowskie stosujące niniejszy przepis powiadamiają o tym niezwłocznie Komisję w Stałym Komitecie Weterynaryjnym.
3. Gdy czynione jest odniesienie do niniejszego ustępu, właściwy organ może zezwolić na usunięcie świń z danego gospodarstwa, pod warunkiem, że:
- a) urzędowy lekarz weterynarii przeprowadził badanie kliniczne świń w gospodarstwie, w szczególności świń usuwanych, łącznie z mierzaniem temperatury u ich określonej liczby oraz kontrolę rejestru i znaków identyfikacyjnych świń określonych w art. 4 i 5 dyrektywy 92/102/EWG;
 - b) powyższe kontrole i badania nie dostarczyły dowodu na obecność klasycznego pomoru świń i wykazały zgodność z przepisami dyrektywy 92/102/EWG;
 - c) świnię są transportowane w pojazdach zaplombowanych przez właściwy organ;
 - d) pojazdy oraz sprzęt wykorzystywany przy transporcie świń jest niezwłocznie czyszczony i dezynfekowany zgodnie z przepisami określonymi w art. 12;
 - e) jeśli świnię mają być ubite lub zabite, pobierana jest odpowiednia liczba próbek od świń, zgodnie z instrukcją diagnostyczną, w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa klasycznego pomoru świń w tych gospodarstwach;
 - f) jeśli świnię mają być transportowane do ubojni:
 - właściwy organ odpowiedzialny za ubojnię jest informowany o zamiarze przesłania do nich świń i powiadamia właściwy organ wysyłający o ich przybyciu;
 - po przybyciu do ubojni świnię te są trzymane i podawane ubojowi oddzielnie od innych świń,
 - w czasie badań przedubojowych i poubojowych przeprowadzanych w wyznaczonej ubojni, właściwy organ bierze pod uwagę wszystkie objawy wskazujące na obecność klasycznego pomoru świń,
 - świeże mięso tych świń jest albo przetwarzane albo znakowane specjalną pieczęcią określoną w art. 5a dyrektywy Rady 72/461/EWG¹⁴ i poddawane później obróbce zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 80/215/EWG¹⁵. Odbywa się to w zakładzie wyznaczonym przez właściwy organ. Mięso jest wysyłane do tego zakładu, pod warunkiem, że przesyłka jest zaplombowana przed wysłaniem i pozostaje zaplombowana przez cały czas transportu.

¹⁴ Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁵ Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 4). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

4. Środki w okręgu zapowietrzonym mają zastosowanie, co najmniej do:
 - a) przeprowadzenia czyszczenia i dezynfekcji w zakażonych gospodarstwach;
 - b) przeprowadzenia, zgodnie z instrukcją diagnostyczną, badań klinicznych i laboratoryjnych świń we wszystkich gospodarstwach, w celu wykrycia możliwej obecności wirusa klasycznego pomoru świń.

Badania określone w lit. b) są przeprowadzane nie wcześniej niż po upływie 30 dni od ukończenia wstępnego czyszczenia i dezynfekcji zakażonego gospodarstwa.

Artykuł 11

Środki w ustanowionym okręgu zagrożonym

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że następujące środki stosowane są w okręgu zagrożonym:

- a) sporządzany jest spis wszystkich gospodarstw trzodowych;
- b) przemieszczanie i transport świń na drogach publicznych lub prywatnych, z wyłączeniem, gdy jest to niezbędne, dróg użytkowych gospodarstw, są zakazane, chyba że za zezwoleniem właściwego organu. Niniejszego zakazu nie stosuje się do przewozu świń drogami lub koleją bez wyładowywania lub zatrzymywania i do świń rzeźnych przybywających okręgu zagrożonego do ubojni usytuowanej w omawianym okręgu, do natychmiastowego uboju;
- c) ciężarówki oraz inne pojazdy oraz sprzęt do transportu świń i innych zwierząt lub materiału, który może być skażony (np. tusze, pasze, obornik, gnojowica, itp.) są czyszczone, dezynfekowane oraz poddawane obróbce, tak szybko jak to jest możliwe po skażeniu, zgodnie z przepisami oraz procedurami ustanowionymi w art. 12. Żadna ciężarówka ani pojazd, który był wykorzystywany przy transporcie świń nie może opuścić okręgu bez oczyszczenia i dezynfekcji;
- d) w ciągu pierwszych siedmiu dni od dnia ustanowienia okręgu, żadne inne zwierzę domowe nie może być wprowadzone lub wyprowadzone z gospodarstwa bez zezwolenia właściwego organu;
- e) wszystkie padłe oraz chore świnie w gospodarstwie są niezwłocznie zgłaszane właściwemu organowi, który przeprowadza odpowiednie dochodzenie zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej;
- f) świnie nie mogą być zabrane z gospodarstwa, w którym są trzymane, co najmniej przez 21 dni po ukończeniu wstępnego czyszczenia oraz dezynfekcji zakażonych gospodarstw. Po 21 dniach z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 10 ust. 3, właściwy organ może zezwolić na zabranie świń ze wspomnianego gospodarstwa, w celu ich bezpośredniego transportu do:
 - ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najkorzystniej w okręgu

zapowietrzonym lub zagrożonym, w celu bezzwłocznego uboju,

- zakładu przetwórczego lub stosownego miejsca, gdzie świnie są niezwłocznie zabijane, a ich tusze są przetwarzane pod nadzorem urzędowym, lub
- w wyjątkowych okolicznościach, do innych pomieszczeń położonych na terenie okręgu zagrożonego. Państwa Członkowskie stosujące niniejszy przepis powiadamiają o tym niezwłocznie Komisję w Stałym Komitecie Weterynaryjnym;

Jednakże, jeśli świnie mają być transportowane do ubojni, na wniosek Państwa Członkowskiego, z odpowiednim uzasadnieniem, oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2, można zezwolić na odstępstwa od przepisów ustanowionych w art. 10 ust. 3 lit. e) i f) tiret czwarte, w szczególności w odniesieniu do znakowania mięsa tych świń oraz ich dalszego wykorzystania, oraz miejsca przeznaczenia tych poddanych obróbce produktów;

- g) nasienie, komórki jajowe i zarodki świń nie opuszczają gospodarstw położonych w obrębie okręgu zagrożenia;
- h) każda osoba wchodząca bądź wychodząca z gospodarstwa trzodowego stosuje odpowiednie środki higieniczne niezbędne do zmniejszenia ryzyka rozprzestrzeniania wirusa klasycznego pomoru świń.

2. Gdy zakazy przewidziane w ust. 1 obowiązują dłużej niż 30 dni z powodu dalszych ognisk choroby, co wywołuje problemy z dobrostanem zwierząt lub rodzi inne problemy związane z trzymaniem świń, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 10 ust. 3, właściwy organ może, po wniesieniu uzasadnionego wniosku przez właściciela, zezwolić na usunięcie świń z gospodarstwa w obrębie okręgu zagrożonego, w celu bezpośredniego transportu do:

- a) ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najkorzystniej w okręgu zapowietrzonym lub zagrożonym, w celu natychmiastowego uboju;
- b) zakładu przetwórczego lub stosownego miejsca, gdzie świnie są niezwłocznie zabijane, a ich tusze są przetwarzane pod nadzorem urzędowym; lub
- c) w wyjątkowych okolicznościach, do innych pomieszczeń położonych na terenie okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego. Państwa Członkowskie stosujące niniejszy przepis powiadamiają o tym niezwłocznie Komisję w Stałym Komitecie Weterynaryjnym.

3. Środki w okręgu zagrożenia mają zastosowanie, co najmniej do:

- a) przeprowadzenia czyszczenia i dezynfekcji w zakażonych gospodarstwach;
- b) przeprowadzenia, zgodnie z instrukcją diagnostyczną, badań klinicznych i laboratoryjnych świń we wszystkich gospodarstwach, w celu wykrycia możliwej obecności wirusa klasycznego pomoru świń.

Badania określone w lit. b) są przeprowadzane nie wcześniej niż po upływie 20 dni od

ukończenia wstępnego czyszczenia i dezynfekcji zakażonego gospodarstwa.

Artykuł 12

Czyszczenie i dezynfekcja

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
 - a) wykorzystywane środki odkażające i ich stężenia są urzędowo zatwierdzone przez właściwy organ;
 - b) czynności czyszczenia i dezynfekowania są przeprowadzane pod nadzorem urzędowym zgodnie z:
 - poleceniami przekazanymi przez urzędowego lekarza weterynarii, i
 - zasadami i procedurami dotyczącymi czyszczenia, dezynfekowania i obróbki ustanowionymi w załączniku II.
2. Zasady i procedury dotyczące czyszczenia i dezynfekowania ustanowione w załączniku II mogą być sukcesywnie zmieniane lub uzupełniane, w celu uwzględnienia zdobyczy i doświadczeń naukowych, zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 13

Ponowne zasiedlanie gospodarstw trzodowych po wystąpieniach choroby

1. Ponowne wprowadzenie świń do gospodarstwa określonego w art. 5 może nastąpić nie wcześniej niż po upływie 30 dni od ukończenia czynności czyszczenia i dezynfekowania zgodnie z art. 12.
2. Ponowne wprowadzenie świń uwzględnia rodzaj hodowli prowadzonej w danym gospodarstwie i musi odpowiadać poniższemu procedurom:
 - a) w odniesieniu do gospodarstw prowadzonych na otwartej przestrzeni, ponowne wprowadzanie świń rozpoczyna się od wprowadzenia świń próbnych, które były skontrolowane na obecność przeciwciał przeciw wirusowi klasycznego pomoru świń z wynikiem negatywnym albo pochodzą z gospodarstw nie podlegających żadnym ograniczeniom związanym z klasycznym pomorem świń. Świnie próbne są umieszczane, zgodnie z wymaganiami właściwego organu, w całym zakażonym gospodarstwie; 40 dni po umieszczeniu w gospodarstwie świń próbnych są od nich pobierane próbki, które są badane na obecność przeciwciał zgodnie z instrukcją diagnostyczną.

Jeśli u żadnej ze świń nie pojawią się przeciwciała przeciwko wirusowi klasycznego pomoru świń, może zostać przeprowadzone pełne zasiedlenie gospodarstwa. Żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa do czasu otrzymania negatywnych wyników badań serologicznych;
 - b) w odniesieniu do wszystkich innych rodzajów hodowli, ponowne wprowadzanie świń

proceedzi się albo zgodnie ze środkami przewidzianymi w lit. a) albo jest oparte na całkowitym odnowieniu stada, pod warunkiem, że:

- wszystkie świny przybędą w ciągu 20 dni i pochodzą z gospodarstw niepodlegających żadnym ograniczeniom związanym z klasycznym pomorem świń,
- świny w odbudowanym stadzie są poddawane badaniu serologicznemu zgodnie z instrukcją diagnostyczną. Pobieranie próbek do celów tego badania jest przeprowadzane najwcześniej 40 dni po przybyciu ostatnich świń,
- żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa do czasu otrzymania negatywnych wyników badań serologicznych.

3. Jednakże, jeśli upłynie więcej niż sześć miesięcy od ukończenia czynności czyszczenia i dezynfekowania w gospodarstwie, właściwy organ może przyznać odstępstwo od przepisów ustanowionych w ust. 2, biorąc pod uwagę sytuację epidemiologiczną.

Artykuł 14

Środki na wypadek podejrzenia i potwierdzenia obecności klasycznego pomoru świń u świń w ubojniach lub środkach transportu

1. Gdy zachodzi podejrzenie występowania klasycznego pomoru świń w ubojniach lub środkach transportu, Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ uruchamia niezwłocznie urzędowe środki dochodzeniowe w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności wspomnianej choroby, zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej.

2. W przypadku wykrycia przypadku klasycznego pomoru świń w ubojni lub środkach transportu, właściwy organ zapewnia, że:

- a) wszystkie podatne na chorobę zwierzęta w ubojni lub środkach transportu są bezzwłocznie zabijane;
- b) tusze, podroby i odpady zwierzęce prawdopodobnie zarażonych i skażonych zwierząt są przetwarzane pod nadzorem urzędowym;
- c) czyszczenie i dezynfekowanie budynków oraz sprzętu, łącznie z pojazdami, ma miejsce pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z art. 12;
- d) dochodzenie epidemiologiczne prowadzone jest *mutatis mutandis* tak, jak przewiduje to art. 8;
- e) wyizolowany wirus klasycznego pomoru świń jest objęty procedurą laboratoryjną przewidzianą w instrukcji diagnostycznej, w celu zidentyfikowania typu genetycznego wirusa;
- f) środki określone w art. 7 są stosowane w gospodarstwie, z których pochodzą zarażone świny lub tusze i w innych gospodarstwach kontaktowych. Środki ustanowione w art. 5

ust. 1 stosuje się do gospodarstwa pochodzenia zarażonych świń lub tusz, chyba, że co innego wykazało dochodzenie epidemiologiczne;

- g) żadne zwierzęta nie zostają ponownie wprowadzane do uboju lub transportu przez co najmniej 24 godziny po ukończeniu czynności czyszczenia i dezynfekowania, przeprowadzonych zgodnie z art. 12.

Artykuł 15

Środki na wypadek podejrzenia i potwierdzenia obecności występowania klasycznego pomoru świń u dzików

1. Niezwłocznie po uzyskaniu informacji przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, że występuje podejrzenie zarażenia dzików, podejmują one wszystkie właściwe środki w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby, poprzez przekazywanie informacji właścicielom świń i myśliwych, oraz poprzez badanie wszystkich zastrzelonych lub padłych dzików, łącznie z analizą laboratoryjną.

2. Tak szybko jak potwierdzony zostanie pierwotny przypadek klasycznego pomoru świń u dzików, w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się choroby, właściwy organ Państwa Członkowskiego niezwłocznie:

- a) ustanawia grupę ekspercką, składającą się z lekarzy weterynarii, myśliwych, biologów zajmujących się dzikimi zwierzętami oraz epidemiologów. Grupa ekspercka pomaga właściwemu organowi w:
- badaniu sytuacji epidemiologicznej i określanie obszaru zapowietrzonego, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 16 ust. 3 lit. b),
 - ustanawianiu właściwych środków, jakie należy zastosować w obszarze zapowietrzonym, ponad te określone w lit. b) i c); środki te mogą obejmować zawieszenie polowań i zakaz żywienia dzików,
 - sporządzeniu planu zwalczania, który ma zostać przedłożony Komisji, zgodnie z art. 16,
 - przeprowadzaniu audytów w celu zweryfikowania skuteczności środków przyjętych w celu zwalczania klasycznego pomoru świń w obszarze zapowietrzonym;
- b) niezwłocznie umieszcza pod urzędowym dozorem gospodarstwa trzodowe w obszarze zapowietrzonym, w szczególności zarządzają:
- przeprowadzenie urzędowego spisu wszystkich kategorii świń we wszystkich gospodarstwach; spis jest uaktualniany na bieżąco przez właściciela. Informacje zawarte w spisie są przedstawiane na żądanie i mogą być kontrolowane podczas każdej inspekcji. Jednakże, w odniesieniu do gospodarstw trzodowych prowadzonych na otwartej przestrzeni, pierwszy spis może być sporządzony na podstawie oszacowania,

- by wszystkie świnie w gospodarstwie były trzymane w ich pomieszczeniach lub innych miejscach, gdzie mogą być izolowane od dzików. Dzikie nie mogą mieć dostępu do żadnego materiału, który później może mieć kontakt ze świniami w gospodarstwie,
 - by żadna świnia nie została wprowadzona lub wyprowadzona z gospodarstwa, z wyjątkiem wypadków, gdy zostanie to dozwolone przez właściwy organ, przy uwzględnieniu sytuacji epidemiologicznej,
 - by stosowane były właściwe środki odkażające przy wejściu i wyjściu z budynków, w których przebywają świnie oraz samego gospodarstwa,
 - by stosowane były odpowiednie środki higieny przez wszystkie osoby mające kontakt z dzikami, w celu zmniejszenia ryzyka rozprzestrzeniania wirusa klasycznego pomoru świń, które to środki mogą zawierać czasowy zakaz wchodzenia do gospodarstw trzodowych osób mających kontakt z dzikami,
 - by zbadane zostały wszystkie padłe albo chore świnie z objawami klasycznego pomoru świń, znajdujące się w gospodarstwie, na obecność klasycznego pomoru świń,
 - że żadna część jakiegokolwiek dzika, czy to zastrzelonego czy padłego, tak jak i żaden materiał albo sprzęt, który może być skażony wirusem klasycznego pomoru świń, nie może być wniesiony do gospodarstwa trzodowego,
 - że świnie, ich nasienie, zarodki lub komórki jajowe nie mogą być wyprowadzane z obszaru zapowietrzonego do celów wewnątrzwspólnotowego handlu;
- c) organizuje przeprowadzenie inspekcji i badania wszystkich dzików zastrzelonych lub padłych na określonym obszarze zapowietrzonym, przez urzędowego lekarza weterynarii na obecność klasycznego pomoru świń, zgodnie z instrukcją diagnostyczną. Tusze wszystkich zwierząt, których badanie dało wynik pozytywny są przetwarzane pod nadzorem urzędowym. Gdy badania takie wykażą wynik negatywny w odniesieniu do klasycznego pomoru świń, Państwa Członkowskie stosują środki ustanowione w art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 92/45/EWG¹⁶. Części nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, są przetwarzane pod urzędowym nadzorem;
- d) zapewnia, że wyizolowany wirus klasycznego pomoru świń jest poddany procedurom laboratoryjnym wskazanym w instrukcji diagnostycznej w celu zidentyfikowania genetycznego typu wirusa.

3. W przypadku, gdy klasyczny pomór świń pojawi się u dzików na obszarze Państwa Członkowskiego bliskim terytorium innego Państwa Członkowskiego, dane Państwa Członkowskie współpracują przy ustanawianiu środków zwalczania choroby.

Artykuł 16

¹⁶ Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

Plany zwalczania klasycznego pomoru świń w populacji dzików

1. Bez uszczerbku dla środków ustanowionych w art. 15, Państwa Członkowskie przedkładają Komisji w ciągu 90 dni od potwierdzenia pierwotnego przypadku klasycznego pomoru świń wśród dzików, pisemny plan środków podejmowanych w celu zwalczania choroby na obszarze zapowietrzonym i środków stosowanych w gospodarstwach na tym obszarze.

Komisja bada plan w celu określenia, czy pozwala ona na osiągnięcie pożądaných celów. Plan, o ile to konieczne ze zmianami, jest zatwierdzany zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2.

Plan może być sukcesywnie zmieniany lub uzupełniany przy uwzględnieniu rozwoju sytuacji.

Jeśli zmiany dotyczą ponownego określenia obszaru zapowietrzonego, Państwo Członkowskie zapewnia by Komisja i inne Państwa Członkowskie były bezzwłocznie powiadamiane o tych zmianach.

Jeśli zmiany dotyczą innych przepisów planu, Państwa Członkowskie przedkładają zmieniony plan Komisji do zbadania i ewentualnego zatwierdzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2.

2. Po zatwierdzeniu środków przedstawione w planie wymienionym w ust. 1, zastępują one początkowe środki ustanowione w art. 15, w dniu określonym podczas zatwierdzania planu.

3. Plan wymieniony w ust. 1 zawiera informacje dotyczące:

- a) wyników dochodzenia epidemiologicznego i kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 15 oraz geograficznego rozprzestrzenienia choroby;
- b) określonego obszaru zapowietrzonego na terytorium danego Państwa Członkowskiego. Przy określaniu obszaru zapowietrzonego, właściwy organ bierze pod uwagę:
 - wyniki przeprowadzonych dochodzeń epidemiologicznych oraz geograficzne rozprzestrzenienie choroby,
 - populację dzików na danym obszarze,
 - istnienie głównych naturalnych lub sztucznych przeszkód dla przemieszczania się dzików;
- c) organizacji ścisłej współpracy między biologami, myśliwymi, organizacjami łowieckimi, służbami ochrony przyrody i służbami weterynaryjnymi (zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne);
- d) kampanii informacyjnej prowadzonej w celu zwiększenia świadomości myśliwych odnośnie środków, jakie muszą przyjąć w ramach planu zwalczania;

- e) szczególnych wysiłków czynionych dla ustalenia liczby i lokalizacji metapopulacji dzików w i wokół obszaru zapowietrzonego;
- f) przybliżoną liczbę metapopulacji dzików i ich wielkość w i wokół zapowietrzonego obszaru;
- g) szczególne wysiłki czynione dla ustalenia rozmiaru zarażenia wśród populacji dzików, poprzez kontrolowanie dzików odstrzelonych przez myśliwych lub padłych, oraz poprzez analizę laboratoryjną, łącznie z dochodzeniem epidemiologicznym w odniesieniu do zwierząt w różnym wieku;
- h) środki przyjęte w celu zmniejszenia rozprzestrzeniania się choroby związanego z przemieszczaniem się dzików i/lub kontakty między metapopulacjami dzików; środki te mogą obejmować zakaz polowań;
- i) środki przyjęte w celu ograniczenia populacji wrażliwych dzików, w szczególności młodych warchlaków;
- j) wymagania, jakie mają być przestrzegane przez myśliwych w celu uniknięcia rozprzestrzeniania choroby;
- k) sposób usuwania padłych lub odstrzelonych dzików, który opiera się na:
 - przetwarzaniu pod nadzorem urzędowym, lub
 - inspekcji przeprowadzanej przez urzędowego lekarza weterynarii i badaniach laboratoryjnych, jakie przewiduje instrukcja diagnostyczna. Tusze wszystkich zwierząt z wynikiem pozytywnym są przetwarzane pod nadzorem urzędowym. Gdy wyniki badań będą negatywne w odniesieniu do klasycznego pomoru świń, Państwa Członkowskie stosują środki ustanowione w art. 11 ust. 2 dyrektywy 92/45/EWG. Części nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi są przetwarzane pod nadzorem urzędowym;
- l) dochodzenia epidemiologicznego, które jest przeprowadzane na każdym dziku, niezależnie czy odstrzelonym czy padłym. Dochodzenie to musi zawierać wypełnienie kwestionariusza, który dostarcza informacji o:
 - obszarze geograficznym gdzie zwierzę zostało odstrzelone lub gdzie zostało znalezione padłe,
 - dacie, kiedy zwierzę zostało znalezione padłe lub, kiedy zostało odstrzelone,
 - osobie, która znalazła albo ustrzeliła zwierzę,
 - wieku i płci świni,
 - jeśli zwierzę zostało odstrzelone: objawach przed odstrzeleniem,
 - jeśli zwierzę zostało znalezione padłe: stanie tuszy,

- wynikach badań laboratoryjnych;
 - m) programach nadzoru i środków zapobiegawczych stosowanych w gospodarstwach położonych w określonym obszarze zapowietrzonym, a jeśli to niezbędne, w jego okolicy, łącznie z transportem i przemieszczaniem się zwierząt wewnątrz, z i do obszaru; środki te zawierają przynajmniej zakaz przemieszczania świń, ich nasienia, zarodków oraz komórek jajowych z obszaru zapowietrzonego, w celach wewnątrzspółnotowego handlu;
 - n) innych kryteriach, jakie mają być stosowane przy uchylaniu podjętych środków do zwalczenia choroby na zapowietrzonym obszarze i środków stosowanych w gospodarstwach na tym obszarze;
 - o) organu, któremu powierzono nadzór i koordynację departamentów odpowiedzialnych za wprowadzanie planu w życie;
 - p) systemu ustanowionego w celu umożliwienia grupie eksperckiej powołanej zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) regularnego badania wyników planu zwalczania;
 - q) środków monitorowania choroby wprowadzanych po upływie okresu, co najmniej 12 miesięcy od ostatniego potwierdzonego przypadku klasycznego pomoru świń wśród dzików na obszarze zapowietrzonym; te środki monitorowania zostają utrzymane przez okres, co najmniej 12 miesięcy i obejmują co najmniej środki już wprowadzone zgodnie z lit. g), k) i l).
4. Sprawozdanie dotyczące sytuacji epidemiologicznej na określonym obszarze zapowietrzonym oraz wyniki planu zwalczania są przesyłane do Komisji i do innych Państw Członkowskich, co 6 miesięcy.

Bardziej szczegółowe zasady odnoszące się do informacji, które mają być przedstawiane przez Państwa Członkowskie w tej sprawie, mogą być przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 17

Procedury diagnostyczne oraz wymagania, co do bezpieczeństwa biologicznego

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
 - a) procedury diagnostyczne, pobieranie próbek i analiza laboratoryjna przeprowadzane w celu wykrycia obecności klasycznego pomoru świń są przeprowadzane zgodnie z instrukcją diagnostyczną;
 - b) laboratorium krajowe jest odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnozowania w każdym Państwie Członkowskim zgodnie z przepisami załącznika III.
2. Laboratoria krajowe określone w ust. 1 lit. b) współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty wymienionym w załączniku IV. Bez uszczerbku dla przepisów decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, kompetencje i obowiązki laboratorium są wymienione we wspomnianym załączniku.

3. W celu zapewnienia jednolitych procedur diagnozowania klasycznego pomoru świń, w terminie dwóch miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy i zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2, zatwierdzona zostaje instrukcja diagnostyczna klasycznego pomoru świń, ustanawiająca, co najmniej:

- a) minimalne wymagania bezpieczeństwa biologicznego i normy jakościowe, które mają być przestrzegane przez laboratoria diagnostyczne klasycznego pomoru świń i transportu próbek;
- b) kryteria oraz procedury, które mają być stosowane przy przeprowadzaniu badań klinicznych lub badań poubojowych w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności klasycznego pomoru świń;
- c) kryteria i procedury, które mają być stosowane przy pobieraniu próbek z żywych świń i ich tusz, w celu potwierdzenia lub wykluczenia klasycznego pomoru świń w drodze badań laboratoryjnych, łącznie z metodą pobierania próbek do badań serologicznych oraz wirusologicznych przeprowadzanych w ramach stosowania środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
- d) badania laboratoryjne, jakie mają być użyte do diagnozowania klasycznego pomoru świń, łącznie z:
 - badaniami w celu różnicowania między wirusem klasycznego pomoru świń i innymi pestiwirusami,
 - badaniami, jeśli są dostępne i odpowiednie, na odróżnienie przeciwciał indukowanych przez szczepionkę znakowaną od tych indukowanych przez szczepy terenowe wirusa klasycznego pomoru świń,
 - kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych;
- e) techniki laboratoryjne klasyfikacji genetycznej izolatów wirusa klasycznego pomoru świń.

4. W celu zagwarantowania właściwych warunków bezpieczeństwa biologicznego dla ochrony zdrowia zwierząt, wirus klasycznego pomoru świń, jego genom i antygeny oraz szczepionki do badań naukowych, diagnoz i wytwarzania są wykorzystywane lub używane tylko w miejscach, zakładach lub laboratoriach zatwierdzonych przez właściwy organ.

Wykaz zatwierdzonych miejsc, zakładów lub laboratoriów jest przekazywana do Komisji przed dniem 1 maja 2003 r. i od tej chwili uaktualniana.

5. Przepisy załączników III i IV oraz instrukcji diagnostycznej mogą być uzupełniane lub zmieniane zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 18

Używanie, wytwarzanie oraz sprzedaż szczepionek przeciw klasycznemu pomorowi świń

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
 - a) używanie szczepionek przeciw klasycznemu pomorowi świń jest zabronione;
 - b) posługiwanie się, wytwarzanie, przechowywanie, dostarczanie oraz dystrybucja i sprzedaż szczepionek przeciw klasycznemu pomorowi świń na terytorium Wspólnoty jest przeprowadzana pod nadzorem urzędowym.
2. Jeśli jest to niezbędne, zasady odnoszące się do produkcji, pakowania, dystrybucji oraz stanów magazynowych szczepionek przeciw klasycznemu pomorowi świń we Wspólnocie, mogą być przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 19

Szczepienia interwencyjne w gospodarstwach trzodowych

1. Bez względu na art. 18 ust. 1 lit. a), w przypadku potwierdzenia klasycznego pomoru świń w gospodarstwach trzodowych oraz gdy dostępne dane epidemiologiczne sugerują, że grozi jego rozprzestrzenienie, mogą być zastosowane szczepienia interwencyjne w gospodarstwach trzodowych zgodnie z procedurami i przepisami ustanowionymi w ust. 2-9 niniejszego artykułu.
2. Bez uszczerbku dla art. 5 ust. 2, główne kryteria oraz czynniki ryzyka uwzględniane przy stosowaniu szczepień interwencyjnych są ustanowione w załączniku VI. Te kryteria oraz czynniki ryzyka mogą być sukcesywnie zmieniane lub uzupełniane w celu uwzględnienia rozwoju naukowego i doświadczeń, zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.
3. Gdy Państwo Członkowskie zamierza zastosować szczepienia, przedkłada Komisji plan szczepień interwencyjnych, który zawiera, co najmniej informacje dotyczące:
 - a) sytuacji chorobowej, która doprowadziła do potrzeby szczepień interwencyjnych;
 - b) rozmiaru obszaru geograficznego, na którym mają być wykonywane szczepienia interwencyjne oraz liczba gospodarstw trzodowych na tym obszarze;
 - c) kategorii świń oraz przybliżonej liczby świń przeznaczonych do zaszczepienia;
 - d) szczepionki, jaka ma zostać wykorzystana;
 - e) czasu trwania kampanii szczepień;
 - f) identyfikacji oraz rejestracji szczepionych zwierząt;
 - g) środków do przemieszczania świń oraz ich produktów;
 - h) kryteriów, które będą brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji czy w gospodarstwach kontaktowych mają być zastosowane szczepienia czy środki określone w art. 7 ust. 2;
 - i) innych sprawach, właściwych w nadzwyczajnych sytuacjach, łącznie z badaniami

klinicznymi i laboratoryjnymi, przeprowadzanymi na próbkach pobranych w objętych szczepieniami gospodarstwach oraz innych gospodarstwach położonych na obszarze objętym szczepieniami, w szczególności jeśli mają zostać użyte szczepionki znakowane.

Komisja we współpracy z danym Państwem Członkowskim, bada niezwłocznie plan. Zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2, plan szczepień interwencyjnych może być zatwierdzony lub przed udzieleniem zatwierdzenia mogą być zażądane zmiany i uzupełnienia.

Zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2, plan szczepień interwencyjnych może być później zmieniany lub uzupełniany w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji.

4. Bez uszczerbku dla art. 10 i 11, każde Państwo Członkowskie, które przeprowadza szczepienia interwencyjne zapewnia, że w okresie szczepień:

- a) żadna świnia nie opuści obszaru szczepień, chyba, że w celu przetransportowania do ubojni wyznaczonej przez właściwy organ i umieszczonej w obrębie obszaru szczepień lub w pobliżu obszaru szczepień, w celu natychmiastowego uboju lub do zakładu utylizacyjnego lub do odpowiedniego miejsca, gdzie są niezwłocznie zabijane a ich tusze są przetwarzane pod nadzorem urzędowym;
- b) cała świeża wieprzowina pochodząca ze świń szczepionych podczas szczepień interwencyjnych jest albo przetwarzana albo znakowana i poddawana obróbce zgodnie z przepisami określonymi w art. 10 ust. 3 lit. f) tiret czwarte;
- c) nasienie, komórki jajowe oraz zarodki pobrane od świń, które mają być szczepione, w okresie 30 dni przed szczepieniem są odnajdywane i niszczone pod nadzorem urzędowym.

5. Przepisy ustanowione w ust. 4 stosuje się przez okres, co najmniej 6 miesięcy po zakończeniu szczepień na danym obszarze.

6. Zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2 i przed końcem sześciomiesięcznego okresu określonego w ust. 5, podejmowane są środki zakazujące:

- a) opuszczanie gospodarstwa, gdzie są trzymane, przez serologicznie dodatnie świnie, z wyjątkiem natychmiastowego uboju;
- b) zbierania nasienia, zarodków lub komórek jajowych od serologicznie dodatnich świń;
- c) opuszczania gospodarstw pochodzenia przez prosięta serologicznie dodatnich macior, chyba, że w celu przetransportowania do:
 - ubojni w celu natychmiastowego uboju,
 - gospodarstwa wyznaczonego przez właściwy organ, z którego są bezpośrednio wysyłane do ubojni,
 - gospodarstwa po uzyskaniu ujemnego wyniku badania serologicznego na obecność przeciwciał wirusa klasycznego pomoru świń.

7. W drodze odstępstwa od ust. 3, decyzja o wprowadzeniu szczepień interwencyjnych może zostać podjęta przez Państwo Członkowskie, pod warunkiem, że interesy Wspólnoty nie są zagrożone i spełnione są następujące warunki:

- a) zarys planu szczepień interwencyjnych musi być sporządzony zgodnie z art. 22. Szczegółowy plan i decyzja o przyjęciu szczepień interwencyjnych muszą być zgłoszone Komisji przed rozpoczęciem szczepień;
- b) oprócz informacji określonych w ust. 3, plan musi stanowić, że wszystkie świny w gospodarstwie, w którym ma zostać użyta szczepionka, zostaną ubite lub zabite, tak szybko jak to możliwe, po zakończeniu szczepień zgodnie z ust. 4 lit. a), oraz że świeże mięso pochodzące od tych świń będzie albo przetworzone albo oznakowane i poddane obróbce zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 10 ust. 3 lit. f) tiret czwarte.

Gdy decyzja zostanie podjęta, plan szczepień jest niezwłocznie badany przez Stały Komitet Weterynaryjny. Zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2, plan może zostać zatwierdzony lub przed udzieleniem zatwierdzenia mogą zostać zażądane zmiany i uzupełnienia.

8. Bez względu na przepisy ustanowione w ust. 5 i 6, środki przewidziane w ust. 4 mogą być uchylone, gdy:

- a) wszystkie świny w gospodarstwach, gdzie użyta została szczepionka, zostały ubite lub zabite zgodnie z ust. 4 lit. a), a świeże mięso pochodzące od tych świń zostało albo przetworzone albo oznakowane i poddane obróbce zgodnie z art. 10 ust. 3 lit. f) tiret czwarte;
- b) wszystkie gospodarstwa gdzie trzymane były szczepione świny zostały oczyszczone i zdezynfekowane zgodnie z art. 12.

Gdy środki przewidziane w ust. 4 zostaną uchylone, Państwa Członkowskie zapewniają również, że:

- a) ponowne wprowadzenie świń do powyższych gospodarstw nie następuje, przez co najmniej 10 dni od ukończenia czynności czyszczenia i dezynfekowania, i po tym jak wszystkie świny z gospodarstw zastosowana została szczepionka, zostały ubite lub zabite;
- b) po ponownym wprowadzeniu, świny we wszystkich gospodarstwach na obszarze szczepień przechodzą badania kliniczne i laboratoryjne, jak ustanowiono w instrukcji diagnostycznej, w celu wykrycia możliwej obecności wirusa klasycznego pomoru świń. W przypadku świń ponownie wprowadzanych do gospodarstw, gdzie zastosowana była szczepionka, badania te nie powinny mieć miejsca do chwili upływu, co najmniej 40 dni od ponownego wprowadzenia, w którym to czasie świny nie mogą być przenoszone z gospodarstwa.

9. W przypadku, gdy w okresie kampanii szczepień użyta została szczepionka znakowana, odstępstwo od przepisów określonych w ust. 4, 5 i 6, może zostać przyznane zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2, w szczególności w odniesieniu do znakowania mięsa

szczepionych świń i jego dalszego wykorzystania, oraz miejsca przeznaczenia produktów poddanych obróbce. Przyznanie takiego odstępstwa jest uzależnione od następujących warunków:

- a) plan szczepień został zatwierdzony przed rozpoczęciem szczepień zgodnie z ust. 3,
- b) szczególny wniosek został przedłożony Komisji, przez zainteresowane Państwo Członkowskie, wraz z obszernym sprawozdaniem dotyczącym wykonania kampanii szczepień, jej wyników oraz ogólnej sytuacji epidemiologicznej, i
- c) kontrola wykonania kampanii szczepień jest przeprowadzana na miejscu zgodnie z procedurą określoną w art. 21.

Przyjęcie odstępstw od przepisów określonych w ust. 4, 5 i 6 jest oparte na ryzyku związanym z rozprzestrzenianiem wirusa klasycznego pomoru świń poprzez przemieszczanie lub handel szczepionymi świnią, ich potomstwem lub ich produktami.

Artykuł 20

Szczepienia interwencyjne dzików

1. Bez względu na art. 18 ust. 1 lit. a), gdy klasyczny pomór świń zostanie potwierdzony wśród dzików oraz dostępne dane epidemiologiczne sugerują, że grozi jego rozprzestrzenienie, mogą zostać wprowadzone szczepienia interwencyjne dzików zgodnie z procedurami oraz przepisami ustanowionymi w ust. 2 i 3.

2. Gdy Państwo Członkowskie zamierza wprowadzić szczepienia, przedkłada Komisji plan szczepień interwencyjnych, który zawiera informacje dotyczące:

- a) sytuacji chorobowej, która doprowadziła do potrzeby szczepień interwencyjnych;
- b) rozmiaru obszaru geograficznego, na którym mają być prowadzone szczepienia interwencyjne. W każdym przypadku, obszar ten jest częścią obszaru zapowietrzonego określonego zgodnie z art. 16 ust. 3 lit. b);
- c) rodzaju szczepionki, która ma być wykorzystana i procedury szczepienia;
- d) szczególnych wysiłków, które mają zostać podjęte by zaszczepić młodzież;
- e) spodziewanego czasu trwania kampanii szczepienia;
- f) przybliżonej liczby dzików, które mają zostać zaszczepione;
- g) środków przyjętych w celu uniknięcia dużych zmian populacji dzików;
- h) środków przyjętych w celu uniknięcia ewentualnego przeniesienia wirusa szczepionkowego na świnię trzymaną w gospodarstwach;
- i) oczekiwanych wyników kampanii szczepień i parametrów, jakie będą brane pod uwagę przy weryfikowaniu jej skuteczności;

- j) organu, któremu powierzony jest nadzór i koordynacja departamentów odpowiedzialnych za wykonanie planu;
- k) systemu ustanowionego w celu umożliwienia grupie eksperckiej, powołanej zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a), regularnego badania wyników kampanii szczepień;
- l) innych sprawach, właściwych w nadzwyczajnych sytuacjach.

Komisja, we współpracy z zainteresowanym Państwem Członkowskim, bada niezwłocznie plan, w szczególności by zapewnić jego spójność ze środkami stosowanymi zgodnie z planem zwalczania przewidzianym w art. 16 ust. 1.

Jeśli obszar objęty szczepieniami jest położony blisko terytorium innego Państwa Członkowskiego, w którym również stosuje się środki mające na celu zwalczenie klasycznego pomoru świń wśród dzików, zapewnia się spójność między planem szczepień i środkami stosowanymi w takim innym Państwie Członkowskim.

Zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2, plan szczepień interwencyjnych może być zatwierdzony lub przed wydaniem zatwierdzenia mogą być wymagane zmiany i uzupełnienia.

Zgodnie z powyższą procedurą, plany szczepień interwencyjnych mogą być sukcesywnie zmieniane lub uzupełniane w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji.

3. Raport dotyczący wyników kampanii szczepień jest przekazywany przez przedmiotowe Państwo Członkowskie do Komisji oraz innych Państw Członkowskich, co każde 6 miesięcy wraz ze sprawozdaniem określonym w art. 16 ust. 4.

Artykuł 21

Kontrole wspólnotowe

Eksperti Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu we współpracy z właściwym organem Państwa Członkowskiego, w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy. Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzane są kontrole, powinno udzielić ekspertom wszelkiej pomocy niezbędnej do wypełnienia ich obowiązków. Komisja informuje właściwy organ o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności te, które regulują procedury współpracy z władzami krajowymi, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 22

Plany gotowości

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan gotowości określający środki krajowe, jakie mają zostać wprowadzane w przypadku wystąpienia klasycznego pomoru świń.

Plan umożliwia dostęp do urzędzeń, sprzętu, personelu i wszystkich innych właściwych materiałów niezbędnych do szybkiego i skutecznego zwalczania wystąpienia. Podaje precyzyjne wskazania:

- a) wymagań, co do szczepionek, które każde zainteresowane Państwo Członkowskie uważa za potrzebne na wypadek szczepień interwencyjnych;
- b) regionów, w których można znaleźć obszary o wysokim zagęszczeniu świń, w każdym Państwie Członkowskim, w celu zapewnienia w tych regionach wyższego poziomu świadomości i gotowości na wypadek choroby.

2. Kryteria oraz wymagania, jakie mają mieć zastosowanie przy sporządzaniu planów gotowości są ustanowione w załączniku VII.

Zgodnie z procedurami określonymi w art. 26 ust. 2, te kryteria i wymagania mogą być zmieniane lub uzupełniane, biorąc pod uwagę szczególną charakterystykę klasycznego pomoru świń oraz postęp poczyniony w rozwoju środków zwalczania choroby.

3. Komisja bada plany, aby ustalić, czy umożliwiają one osiągnięcie zamierzonego celu oraz zaproponuje zainteresowanym Państwom Członkowskim wszelkie niezbędne zmiany, w szczególności, dla zagwarantowania ich zgodności z planami opracowanymi przez inne Państwa Członkowskie.

Plany, zmienione, jeśli to niezbędne, są zatwierdzane zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Plany mogą być sukcesywnie zmieniane lub uzupełniane, zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2, aby uwzględniały rozwój sytuacji. W każdym przypadku, co pięć lat, każde Państwo Członkowskie uaktualnia plan i przedkłada go Komisji do zatwierdzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 23

Centra zwalczania choroby oraz grupy eksperckie

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku wystąpień klasycznego pomoru świń, mogą być niezwłocznie utworzone, w pełni funkcjonalne, krajowe centra zwalczania choroby.

2. Krajowe centra zwalczania choroby kierują i monitorują działania lokalnych centrów zwalczania choroby, określonych w ust. 3. Są one, między innymi, odpowiedzialne za:

- a) określenie niezbędnych środków zwalczania;
- b) zapewnienie szybkiego i skutecznego wykonania określonych wyżej środków przez lokalne centra zwalczania choroby;
- c) zapewnienie personelu oraz innych zasobów dla lokalnych centrów zwalczania choroby;
- d) informowanie Komisji, innych Państw Członkowskich, krajowych organizacji

weterynaryjnych, władz krajowych oraz instytucji rolnych i handlowych;

- e) gdy wskazane, organizowanie szczepień interwencyjnych oraz określanie obszarów szczepień;
- f) utrzymywanie kontaktów z laboratoriami diagnostycznymi;
- g) utrzymywanie kontaktów z prasą i innymi mediami;
- h) utrzymywanie kontaktów z władzami policji w celu zapewnienia szczególnych środków prawnych.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, że na wypadek wystąpienia klasycznego pomoru świń, mogą być natychmiast utworzone, w pełni funkcjonalne, lokalne centra zwalczania choroby.

4. Niektóre zadania krajowych centrów zwalczania choroby mogą jednakże być delegowane do lokalnych centrów zwalczania choroby operujących na poziomie administracyjnym przewidzianym w art. 2 ust. 2 lit. p) dyrektywy 64/432/EWG albo na wyższym poziomie, pod warunkiem, że nie koliduje to z celami krajowego centrum zwalczania choroby.

5. Państwa Członkowskie tworzą stale działającą grupę ekspercką, aby zapewnić możliwość uzyskania ekspertyzy w celu udzielenia pomocy właściwemu organowi w zapewnianiu gotowości na wypadek wystąpienia choroby.

W przypadku wystąpienia choroby grupa ekspercka pomaga właściwemu organowi, co najmniej w:

- a) dochodzeniu epidemiologicznym;
- b) pobieraniu próbek, badaniu i interpretacji badań laboratoryjnych;
- c) ustaleniu środków zwalczania choroby.

6. Państwa Członkowskie zapewniają, że krajowe i lokalne centra zwalczania choroby oraz grupa ekspercka, posiadają personel, urządzenia i sprzęt, łącznie z niezbędnym systemem łączności oraz przejrzysty i skuteczny system dowodzenia, dla zapewnienia właściwego wykonywania środków zwalczania choroby ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Szczegóły dotyczące personelu, urządzeń, sprzętu, systemu dowodzenia w krajowych i lokalnych centrach zwalczania choroby oraz grupy eksperckiej są zawarte w planach gotowości określonych w art. 22.

7. Dalsze kryteria i wymagania, co do funkcjonowania i obowiązków krajowych centrów zwalczania choroby, lokalnych centrów zwalczania choroby oraz grup eksperckich mogą być ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 ust. 2.

Wykorzystanie odpadów kuchennych

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
 - a) żywienie świń odpadami kuchennymi jest zakazane;
 - b) odpady kuchenne z międzynarodowych środków transportu takich jak statki, pojazdy lądowe oraz samoloty są gromadzone i niszczone pod nadzorem urzędowym;
 - c) informacje dotyczące stosowania przepisów lit. a) i b) oraz odpowiednich kontroli przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie, są przekazywane do Komisji najpóźniej do dnia 31 października każdego roku, a po raz pierwszy w 2003 r. Komisja przedkłada te informacje Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu powołanemu decyzją Rady 68/361/EWG¹⁷.
2. Szczegółowe zasady dotyczące środków kontroli, jakie mają zostać zastosowane i informacji, jakie mają być w związku z tym przekazywane przez Państwa Członkowskie, w szczególności w odniesieniu do przepisów ust. 1 lit. c), mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26 ust. 2.
3. Przepisy ustanowione w ust. 1 i 2 stosuje się do daty rozpoczęcia stosowania prawodawstwa wspólnotowego w sprawie wykorzystania odpadów kuchennych w żywieniu świń w ramach regulacji dotyczących zwierzęcych produktów ubocznych, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi lub do żywienia zwierząt.

Artykuł 25

Procedury zmiany niniejszej dyrektywy i jej załączników oraz przyjęcia dalszych szczegółowych przepisów wykonawczych do niniejszej dyrektywy

1. Niniejsza dyrektywa może, jeśli jest to niezbędne, być zmieniona przez Radę, stanowiącą kwalifikowaną większość, na wniosek Komisji, w celu uwzględnienia postępu naukowo - technicznego.
2. Jednakże, załączniki do niniejszej dyrektywy są zmieniane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26 ust. 2.
3. Wszystkie szczegółowe zasady niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26 ust. 2.

Artykuł 26

Normalna procedura regulacyjna

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet Weterynaryjny utworzony decyzją 68/361/EWG.

¹⁷ Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 27

Przyspieszona procedura regulacyjna

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet Weterynaryjny utworzony decyzją 68/361/EWG.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

Artykuł 28

Uchylenia

1. Dyrektywa 80/217/EWG, zmieniona aktami prawnymi wymienionymi w części A załącznika VIII, traci moc od dnia 1 listopada 2002 r., z zastrzeżeniem przepisów przejściowych ustanowionych w art. 29 oraz bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich dotyczących terminów transpozycji wspomnianych dyrektyw wymienionych w części B załącznika VIII.

Odniesienia do uchylonej dyrektywy 80/217/EWG traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytywane zgodnie z tabelą korelacji przedstawioną w załączniku IX.

2. Decyzja 81/859/EWG traci moc.

Artykuł 29

Przepisy przejściowe

1. W drodze odstępstwa od art. 28 ust. 1 akapit pierwszy, załączniki I i IV do dyrektywy 80/217/EWG stosuje się w dalszym ciągu do celów niniejszej dyrektywy do czasu wejścia w życie decyzji zatwierdzającej instrukcję diagnostyczną, określoną w art. 17 ust. 3 niniejszej dyrektywy.

2. Plany mające na celu zwalczenie klasycznego pomoru świń wśród dzików, zatwierdzone zgodnie z art. 6a dyrektywy 80/217/EWG i obowiązujące w dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy, są w dalszym ciągu stosowane do celów niniejszej dyrektywy.

Jednakże, Państwa Członkowskie, przed dniem 1 lutego 2003 r., przedkładają Komisji zmiany do tych planów, uwzględniające przepisy art. 16 ust. 3.

Plany, zmieniane w niezbędnym zakresie, są zatwierdzane zgodnie z procedurą określoną w art. 27 ust. 2.

3. Plany gotowości dotyczące zwalczania klasycznego pomoru świń, zatwierdzone zgodnie z art. 14b dyrektywy 80/217/EWG i obowiązujące w dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy, są w dalszym ciągu stosowane do celów niniejszej dyrektywy.

Jednakże, Państwa Członkowskie, przed dniem 1 maja 2003 r., przedkładają Komisji zmiany do tych planów, uwzględniające przepisy ustanowione w art. 22.

Plany, zmienione w niezbędnym zakresie, są zatwierdzane zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

4. Do czasu rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy, dalsze przepisy przejściowe dotyczące zwalczania klasycznego pomoru świń mogą być przyjęte zgodnie z art. 26 ust. 2.

Artykuł 30

Transpozycja do ustawodawstwa krajowego i stosowanie

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 października 2002 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 listopada 2002 r.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 31

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 32

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 23 października 2001 r.

W imieniu Rady

A. NEYTS - UYTTEBROECK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Zgłoszenie choroby i dalszych informacji epidemiologicznych, jakie mają zostać przedstawione przez Państwo Członkowskie, w którym potwierdzony został klasyczny pomór świń

1. W ciągu 24 godzin od potwierdzenia każdego ogniska pierwotnego, pierwotnego przypadku wśród dzików, w ubojni lub w środkach transportu, dane Państwo Członkowskie musi zgłosić poprzez System Zgłaszania Chorób Zwierząt ustanowiony zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 82/894/EWG:
 - a) datę wysyłki;
 - b) godzinę wysyłki;
 - c) nazwę Państwa Członkowskiego;
 - d) nazwę choroby;
 - e) liczbę ognisk lub przypadków choroby;
 - f) datę, w której powzięto podejrzenie klasycznego pomoru świń;
 - g) datę potwierdzenia;
 - h) metody użyte do potwierdzenia;
 - i) czy obecność choroby została potwierdzona wśród dzików, wśród świń w gospodarstwie, ubojni czy środkach transportu;
 - j) geograficzne położenie miejsca potwierdzonego ogniska lub przypadku klasycznego pomoru świń;
 - k) zastosowane środki zwalczania choroby.

2. W przypadku ognisk pierwotnych lub przypadków choroby w ubojniach lub środkach transportu, poza danymi określonymi w pkt. 1, dane Państwo Członkowskie przesyła także następujące informacje:
 - a) liczbę wrażliwych świń w ognisku, ubojni lub środkach transportu;
 - b) liczbę padłych świń z każdej kategorii, w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu;
 - c) dla każdej kategorii, zachorowalność i liczba świń, u których potwierdzono klasyczny pomór świń;
 - d) liczbę świń zabitych w miejscu ogniska choroby, w ubojniach lub środkach transportu;

- e) liczbę przetworzonych tusz;
 - f) w przypadku ogniska choroby, odległość od najbliższego gospodarstwa trzodowego;
 - g) w przypadku potwierdzenia klasycznego pomoru świń w ubojni lub środkach transportu, położenie gospodarstwa lub gospodarstw pochodzenia zarażonych świń lub tusz.
3. W przypadku ognisk wtórnych choroby, informacje określone w pkt. 1 i 2 muszą być przekazane w terminie ustanowionym w art. 4 dyrektywy Rady 82/894/EWG.
4. Dane Państwa Członkowskie zapewniają, że informacje przedstawiane w związku z każdym ogniskiem lub przypadkiem klasycznego pomoru świń w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu są, zgodnie z pkt. 1, 2 i 3, jak najszybciej uzupełniane o pisemne sprawozdanie do Komisji oraz innych Państw Członkowskich zawierający, co najmniej:
- a) datę zabicia świń w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu oraz przetworzenia ich tusz;
 - b) wyniki badań przeprowadzonych na próbkach świń pobranych podczas zabijania świń;
 - c) gdy zastosowano odstępstwo przewidziane w art. 6 ust. 1, liczbę świń zabitych i przetworzonych oraz liczbę świń, które mają zostać ubite w późniejszym terminie i termin ustanowiony do ich uboju;
 - d) wszelkie informacje odnoszące się do możliwego pochodzenia choroby lub pochodzenie choroby o ile zostało ono potwierdzone;
 - e) w przypadku ogniska pierwotnego lub przypadku klasycznego pomoru świń w ubojni lub środkach transportu, informacje o genetycznym typie wirusa odpowiedzialnego za wystąpienie choroby;
 - f) w przypadkach, gdy świnie zostały zabite w gospodarstwach kontaktowych lub w gospodarstwach mieszczących świnie podejrzane o zarażenie wirusem klasycznego pomoru świń, informacje dotyczące:
 - daty zabicia świń i liczby świń z każdej kategorii, zabitych w każdym gospodarstwie,
 - związku epidemiologicznego między ogniskiem lub przypadkiem klasycznego pomoru świń i każdym gospodarstwem kontaktowym lub przyczyn, które sprowadziły podejrzenie klasycznego pomoru świń w każdym podejrzanym gospodarstwie,
 - wyników badań laboratoryjnych przeprowadzonych na próbkach świń pobranych w gospodarstwach i podczas ich zabijania.

W przypadku, gdy świnie w gospodarstwach kontaktowych nie zostały zabite, muszą być przedstawione informacje o przesłankach niniejszej decyzji.

ZAŁĄCZNIK II

Zasady i procedury dotyczące czyszczenia oraz dezynfekowania

1. Zasady ogólne i procedury:

- a) czynności związane z czyszczeniem i dezynfekowaniem oraz w miarę potrzeby środki mające na celu zniszczenie gryzoni i owadów są przeprowadzane pod nadzorem urzędowym oraz zgodnie z poleceniami przekazanymi przez urzędowego lekarza weterynarii;
- b) środki odkażające, jakie mają zostać użyte oraz ich stężenia są urzędowo zatwierdzane przez właściwy organ w celu zapewnienia zniszczenia wirusa klasycznego pomoru świń;
- c) działanie środków odkażających jest sprawdzane przed użyciem, ponieważ działanie niektórych środków odkażających jest zmniejszona przez długotrwałe przechowywanie;
- d) wybór środków odkażających i procedur dezynfekcji jest dokonywany przy uwzględnieniu charakterystyki budynków, pojazdów i przedmiotów, które mają być jej poddane;
- e) warunki, w których używane są środki odtłuszczające i odkażające, muszą zapewniać zachowanie ich skuteczności. W szczególności należy przestrzegać parametrów technicznych przewidzianych przez producenta, takich jak ciśnienie, minimalna temperatura i wymagany czas oddziaływania;
- f) niezależnie od rodzaju wykorzystywanych środków odkażających, stosuje się następujące zasady ogólne:
 - dokładne nasączenie środkami odkażającymi, legowisk, podściółki, a także odchodów,
 - zmywanie i czyszczenie w drodze dokładnego szorowania oraz skrobienia, podłoża, podłóg, ramp i ścian po uprzednim, gdy jest to możliwe, usunięciu lub demontażu sprzętu lub instalacji w celu uniknięcia zmniejszenia skuteczności procedur czyszczenia oraz dezynfekcji,
 - ponowne zastosowanie środków odkażających przynajmniej przez minimalny czas oddziaływania zalecany przez producenta,
 - woda używana do czyszczenia jest usuwana w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa oraz zgodnie ze wskazówkami urzędowego lekarza weterynarii;
- g) gdy zmywanie jest przeprowadzane przy użyciu płynów pod ciśnieniem, należy zadbać, żeby nie doszło do ponownego skażenia wcześniej czyszczonych części;
- h) przeprowadza się zmywanie, dezynfekowanie lub niszczenie podatnego na

skażenie sprzętu, instalacji, przedmiotów i kojców;

- i) po procedurze dezynfekcji unika się ponownego skażenia;
- j) czynności czyszczenia i dezynfekcji wymagane w ramach niniejszej dyrektywy są dokumentowane w rejestrze gospodarstwa lub pojazdu, a w przypadkach gdy wymagane jest urzędowe zatwierdzenie, są poświadczane przez nadzorującego urzędowego lekarza weterynarii.

2. Szczególne przepisy dotyczące czyszczenia i dezynfekcji zakażonych gospodarstw:

a) wstępne czyszczenie oraz dezynfekcja:

- podczas zabijania zwierząt podejmuje się wszystkie niezbędne środki w celu uniknięcia lub zminimalizowania rozprzestrzeniania wirusa klasycznego pomoru świń. Obejmuje to, między innymi, instalację tymczasowego sprzętu odkażającego, dostarczenie odzieży ochronnej, prysznicu, odkażanie używanego sprzętu, instrumentów i urządzeń oraz przerwanie dostaw prądu do wentylacji,
- tusze zabitych zwierząt są spryskiwane środkami odkażającymi,
- jeśli tusze muszą być usunięte z gospodarstwa w celu przetworzenia, używa się zakrytych i zabezpieczonych przed wyciekaniem kontenerów,
- jak tylko tusze świń zostaną usunięte w celu przetworzenia, te części gospodarstwa, w których zwierzęta te były trzymane oraz wszystkie inne części innych budynków, zagród, itd. zanieczyszczone podczas zabijania, uboju lub badania poubojowego są spryskiwane środkami odkażającymi zatwierdzonymi do użycia zgodnie z art. 12,
- wszelka tkanka lub krew, która mogła zostać rozlana podczas uboju lub badania poubojowego lub znacznego zanieczyszczenia budynków, zagród, sprzętu itd., jest dokładnie zbierana i przetwarzana wraz z tuszami,
- używane środki odkażające pozostają na poddanej obróbce powierzchni co najmniej przez 24 godziny;

b) końcowe czyszczenie oraz dezynfekcja:

- obornik i używana podściółka są usuwane i poddawane obróbce zgodnie z pkt. 3 lit. a),
- tłuszcz i bród są usuwane przy zastosowaniu środków odtłuszczających ze wszystkich powierzchni, które następnie zmywane są wodą,
- po zmyciu wodą przeprowadza się ponowne spryskiwanie powierzchni środkami odkażającymi,
- po siedmiu dniach powierzchnie są ponownie poddawane działaniu środków

odtłuszczających, spłukiwane wodą, spryskiwane środkami odkażającymi i jeszcze raz spłukiwane wodą.

3. Dezynfekcja skażonej ściółki, obornika i gnojowicy:

- a) obornik i zużyta ściółka są kopcowane w celu biotermicznego odkażenia, spryskiwane środkami odkażającymi i pozostawiane, na co najmniej 42 dni lub niszczone poprzez spalanie lub zakopanie;
- b) gnojowica jest przechowywana, co najmniej przez 42 dni od momentu ostatniego dodania zakażonego materiału, chyba że właściwy organ zezwoli na skrócenie okresu przechowywania gnojowicy, która została poddana obróbce zgodnie z poleceniami przekazanymi przez urzędowego lekarza weterynarii w celu zapewnienia zniszczenia wirusa.

4. Jednakże, w drodze odstępstwa od pkt. 1 i 2, w przypadku gospodarstw prowadzonych na otwartej powierzchni, właściwy organ mogą ustanowić szczególne procedury czyszczenia i dezynfekcji, uwzględniające rodzaj gospodarstwa i warunki klimatyczne.

ZAŁĄCZNIK III

Wykaz oraz obowiązki krajowych laboratoriów dla klasycznego pomoru świń

1. Krajowe laboratoria dla klasycznego pomoru świń:

Belgia

Centre d'etude et de recherche vétérinaires et agrochimiques, 1180 Bruxelles

Dania

Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm, 4771 Kalvehave

Niemcy

Bundesforschungsanstalt für Viruskkrankheiten der Tiere, 17498 Insel Riems

Grecja

Veterinary Institute of Infectious and Parasitic Diseases, 15310 Ag. Paraskevi

Hiszpania

Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos (Madrid)

Francja

AFSSA-Ploufragan, Zoopole des Côtes d'Armor, 22440 Ploufragan

Irlandia

Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Castleknock, Dublin 15

Włochy

Istituto Zooprofilattico Sperimentale dell'Umbria e delle Marche, 06100 Perugia

Luksemburg

Laboratoire de Médecine Vétérinaire de l'Etat, 1020 Luxembourg

Niderlandy

Instituut voor Veehouderij en Diergezondheid (ID-Lelystad), 8200 AB Lelystad

Austria

Bundesanstalt für Vet.Med. Untersuchungen in Modling, Robert-Koch-Gasse 17, 2340 Modling

Portugalia

Laboratório Nacional de Investigaç_ão Veterinária, 1500 Lisboa

Finlandia

Eläinlääkintä- ja elintarviketutkimuslaitos, 00231 Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, 00231 Helsingfors

Szwecja

Statens veterinärmedicinska anstalt, 751 89 Uppsala

Zjednoczone Królestwo

Veterinary Laboratories Agency, New Haw, Weybridge, Surrey KT15 3NB

2. Krajowe laboratoria dla klasycznego pomoru świń są odpowiedzialne za zapewnienie, by w każdym Państwie Członkowskim, analiza laboratoryjna na wykrycie obecności klasycznego pomoru świń i identyfikacji typu genetycznego wyizolowanych wirusów były przeprowadzane zgodnie z instrukcją diagnostyczną. W tym celu mogą zawierać specjalne porozumienia z laboratorium referencyjnym Wspólnoty lub z innymi laboratoriami krajowymi.
3. Krajowe laboratoria klasycznego dla pomoru świń w każdym Państwie Członkowskim są odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnostycznych w każdym laboratorium diagnostycznym klasycznego pomoru świń na terenie Państwa Członkowskiego. W tym celu:
 - a) mogą dostarczać odczynniki diagnostyczne indywidualnym laboratoriom;
 - b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych używanych w danym Państwie Członkowskim;
 - c) organizują okresowo badania porównawcze;
 - d) przechowują wyizolowane wirusy klasycznego pomoru świń pochodzące z przypadków i ognisk choroby potwierdzonych w danym Państwie Członkowskim.

ZAŁĄCZNIK IV

Laboratorium referencyjne Wspólnoty dla klasycznego pomoru świń

1. Laboratorium referencyjnym Wspólnoty dla klasycznego pomoru świń jest: Institut für Virologie, der Tierärztlichen Hochschule Hannover, Bünteweg 17, D-30559 Hannover, Niemcy.
2. Funkcje i obowiązki laboratorium referencyjnego Wspólnoty dla klasycznego pomoru świń są następujące:
 - a) koordynacja, w porozumieniu z Komisją, metod wykorzystywanych w Państwach Członkowskich przy rozpoznawaniu klasycznego pomoru świń, w szczególności przez:
 - magazynowanie i dostarczanie hodowli komórkowych do wykorzystania w celach diagnostycznych,
 - określanie typu, magazynowanie i dostarczanie szczepów wirusa klasycznego pomoru świń do badań serologicznych oraz przygotowywanie surowic odpornościowych,
 - dostarczanie standaryzowanej surowicy, koniugatów i innych odczynników referencyjnych do laboratoriów krajowych w celu standaryzacji badań i odczynników wykorzystywanych przez Państwa Członkowskie,
 - stworzenie oraz utrzymywanie banku wirusów klasycznego pomoru świń,
 - organizowanie okresowych porównań procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym,
 - zbieranie i analizowanie danych i informacji dotyczących wykorzystywanych metod diagnostycznych oraz wyników przeprowadzanych badań,
 - badanie izolatów wirusa najnowszymi metodami w celu lepszego zrozumienia epizootiologii klasycznego pomoru świń,
 - obserwowanie rozwoju w dziedzinie nadzoru, epizootiologii i zapobiegania klasycznemu pomorowi świń, na całym świecie,
 - gromadzenie wiadomości o wirusie wywołującym klasyczny pomór świń i innych podobnych wirusach, aby umożliwić ich szybkie różnicowanie,
 - przyswajanie szczegółowej wiedzy o przygotowywaniu i wykorzystaniu produktów immunologii weterynaryjnej wykorzystywanych do zwalczania klasycznego pomoru świń;
 - b) poczynienie niezbędnych uzgodnień dotyczących szkolenia i dalszego kształcenia ekspertów w zakresie diagnostyki laboratoryjnej w celu ujednolicenia technik

diagnostycznych;

- c) posiadanie przeszkolonego personelu dostępnego na wypadek sytuacji kryzysowych występujących we Wspólnocie;
- d) prowadzenie badań naukowych, a w każdym przypadku, gdy jest to możliwe, koordynowanie badań nakierowanych na poprawę zwalczania klasycznego pomoru świń.

ZAŁĄCZNIK V

Główne kryteria i czynniki ryzyka, uwzględniane przy podejmowaniu decyzji o zabiciu świń w gospodarstwach kontaktowych

Kryteria	Decyzja	
	Za zabijaniem	Przeciwko zabijaniu
Objawy kliniczne wskazujące na klasyczny pomór świń w gospodarstwie kontaktowym	Tak	Nie
Przemieszczanie świń z miejsca wystąpienia choroby do gospodarstwa kontaktowego po dacie prawdopodobnego wprowadzenia wirusa do zapowietrzonego gospodarstwa	Tak	Nie
Położenie gospodarstwa kontaktowego w obszarze o wysokim zagęszczeniu świń	Tak	Nie
Prawdopodobne rozprzestrzenienie wirusa z ogniska choroby przed zastosowaniem środków zwalczających	Masowe / niewiadome	Ograniczone
Położenie gospodarstwa kontaktowego w zasięgu 500 metrów ¹ od ogniska choroby ¹	Tak	Nie
Położenie gospodarstwa kontaktowego w pobliżu więcej niż jednego ogniska choroby	Tak	Nie
Liczba świń w ognisku lub gospodarstwie kontaktowym	Duża	Mała

¹ W przypadku obszarów o bardzo wysokim zagęszczeniu świń, przyjmuje się większą odległość.

ZAŁĄCZNIK VI

Główne kryteria i czynniki ryzyka, uwzględniane przy podejmowaniu decyzji o zastosowaniu szczepień interwencyjnych w gospodarstwach trzodowych

Kryteria	Decyzja	
	Za szczepieniem	Przeciwko szczepieniu
Liczba ognisk / zachorowalność w poprzednich 10-20 dniach	Wysoka / szybko rośnie	Niska / wolno rośnie
Położenie gospodarstw, w których miałyby być stosowane szczepienia, na obszarze o wysokim zagęszczeniu świń	Tak	Nie
Prawdopodobieństwo dalszych ognisk na tym obszarze w ciągu następnych dwóch lub więcej miesięcy	Duże	Małe
Brak możliwości przetworzenia zabitych świń	Tak	Nie

ZAŁĄCZNIK VII

Kryteria i wymagania odnoszące się do planów gotowości

Państwa Członkowskie zapewniają, że plany gotowości spełniają, co najmniej następujące kryteria i wymagania:

- a) przewidziane są przepisy, zapewniające istnienie kompetencji prawnych niezbędnych do wprowadzania w życie planów gotowości oraz przeprowadzenia szybkiej i skutecznej kampanii zwalczania choroby;
- b) przewidziane są przepisy, zapewniające dostęp do funduszy interwencyjnych, środków budżetowych i innych środków finansowych, w celu zapewnienia pokrycia wszystkich kosztów zwalczania epidemii klasycznego pomoru świń;
- c) zostanie utworzony system dowodzenia, w celu zapewnienia, że procedura podejmowania decyzji na wypadek epidemii jest szybka i skuteczna. Jeśli to konieczne, system dowodzenia zostanie podporządkowany centralnej jednostce decyzyjnej, odpowiedzialnej za kierowanie zwalczaniem epidemii. Dyrektor służby weterynaryjnej musi być członkiem tej jednostki i utrzymywać kontakt między centralną jednostką decyzyjną a krajowym centrum zwalczania choroby przewidzianym w art. 23;
- d) przedsięwzięte są kroki, w celu udostępnienia właściwych zasobów zapewniających szybką i skuteczną kampanię, łącznie z personelem laboratoryjnym, sprzętem i infrastrukturą;
- e) przygotowana zostanie instrukcja działania. Musi ona zawierać pełny, praktyczny i szczegółowy opis wszystkich procedur, instrukcji i środków, jakie mają zostać wykorzystane w przypadku wystąpienia klasycznego pomoru świń;
- f) w razie potrzeby, muszą zostać przedstawione szczegółowe plany szczepień interwencyjnych;
- g) personel musi regularnie brać udział w:
 - (i) szkoleniach dotyczących objawów klinicznych, dochodzeń epidemiologicznych oraz zwalczania klasycznego pomoru świń;
 - (ii) ćwiczeniach na wypadek zagrożenia organizowanych, co najmniej dwa razy do roku;
 - (iii) szkoleniach technik komunikacyjnych w celu organizowania kampanii informacyjnych dotyczących trwającej epidemii, skierowanych do władz, rolników i lekarzy weterynarii.

ZAŁĄCZNIK VIII

Część A

Dyrektywa 80/217/EWG zmieniająca ja akty prawne

(określone w art. 28)

Dyrektywa 80/1101/EWG¹⁸

Dyrektywa 80/1274/EWG¹⁹

tylko art. 2

Dyrektywa 81/476/EWG²⁰

dotyczy tylko odniesień w art. 1 i 2 dyrektywy 80/217/EWG

Dyrektywa 84/645/EWG²¹

Dyrektywa 85/586/EWG²²

dotyczy tylko odniesień w art. 5 dyrektywy 80/217/EWG

Dyrektywa 87/486/EWG²³

Dyrektywa 91/685/EWG²⁴

Dyrektywa 93/384/EWG²⁵

Cześć B

Ostateczne terminy transpozycji do prawa krajowego

Dyrektywa	Termin transpozycji
80/217/EWG	dnia 1 lipca 1981 r.
80/1101/EWG	
81/1274/EWG	dnia 1 lipca 1981 r.
81/476/EWG	
84/645/EWG	dnia 31 marca 1985 r.
85/586/EWG	dnia 1 stycznia 1986 r.
87/486/EWG	dnia 31 grudnia 1987 r.
91/685/EWG	dnia 1 lipca 1992 r.

¹⁸ Dz.U. L 325 z 1.12.1980, str. 17.

¹⁹ Dz.U. L 375 z 31.12.1980, str. 75.

²⁰ Dz.U. L 186 z 8.7.1981, str. 20.

²¹ Dz.U. L 339 z 27.12.1984, str. 33.

²² Dz.U. L 372 z 31.12.1985, str. 44.

²³ Dz.U. L 280 z 3.10.1987, str. 21.

²⁴ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 1.

²⁵ Dz.U. L 166 z 8.7.1993, str. 34.

ZAAŁĄCZNIK IX

Tabela korelacji

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 80/217/EWG
art. 1	art. 1
art. 2 lit. a), b), e), f), m), n), o) i q)	art. 2 lit. a), e), g), h), i), j), k) i m)
art. 2 lit. c), d), g), h), i), j), k), l), p), r), s), t), u), v) i w)	—
art. 3 ust. 1	art. 3
art. 3 ust. 2 i 3	art. 12
art. 4 ust. 1 i 2	art. 4 ust. 1
art. 4 ust. 3	—
art. 4 ust. 4	art. 4 ust. 2
art. 5 ust. 1 lit. a), c), d), f), g) i i)	art. 5 ust. 1, z wyjątkiem tiret siódmego
art. 5 ust. 1 lit. b), e), h) i art. 5 ust. 2	—
art. 6	art. 6
art. 7 ust. 1 i 2 akapit pierwszy	art. 5 ust. 2 art. 10 ust. 1
art. 7 ust. 2 akapit drugi i art. 7 ust. 3	—
art. 8 akapit pierwszy i art. 8 akapit drugi lit. b)	—
art. 8 z wyłączeniem wyżej wymienionego akapitu i litery	art. 7
art. 9 ust. 1 akapit pierwszy	art. 9 ust. 1
art. 9 ust. 1 akapit drugi	—
art. 9 ust. 2, 3 i 4	art. 9 ust. 2, 3 i 10
art. 10 ust. 1 z wyjątkiem lit. g) i h) art. 10 ust. 2 i 3	art. 9 ust. 4
art. 10 ust. 1 lit. g) i h)	—
art. 10 ust. 4	art. 9 ust. 5
art. 11 ust. 1 i 2	art. 9 ust. 6
art. 11 ust. 3	art. 9 ust. 7
art. 12 ust. 1	art. 12
art. 12 ust. 2	-
art. 13, z wyjątkiem ust. 1 lit. b)	art. 5 ust. 1 tiret siódme
art. 13 ust. 2 lit. b)	—
art. 14	—
art. 15 ust. 1	art. 6a ust. 1
art. 15 ust. 2 lit. a) i b) tiret piąte i ósme	—
art. 15 ust. 2 lit. b), poza tiret piątym i ósmym	art. 6a ust. 2
art. 15 ust. 2 lit. c)	art. 6a ust. 2a
art. 15 ust. 2 lit. d) i art. 15 ust. 3	—
art. 16 ust. 1 z wyjątkiem akapitu czwartego i art. 16 ust. 2	art. 6a ust. 3 i 4
art. 16 ust. 3 lit. b), c), g), j), k), l) i n)	art. 6a ust. 5
art. 16 ust. 1 akapit czwarty, art. 16 ust. 3 lit. a), d), e), f), h), i), m), o), p), q) i art. 16 ust. 4	—

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 80/217/EWG
art. 17 ust. 1 i 2	art. 11
art. 17 ust. 3, 4 i 5	—
art. 18	art. 14 ust. 1 lit. a) i c) i art. 14 ust. 5
art. 19 ust. 1, 3 z wyjątkiem lit. h) i i), art. 19 ust. 4 z wyjątkiem lit. c), art. 19 ust. 5 i 6 poza lit. b)	art. 14 ust. 2, 3 i 4
art. 19 ust. 2, 3 lit. h) i i), art. 19 ust. 4 lit. c), art. 19 ust. 6 lit. b), art. 19 ust. 7, 8 i 9	—
art. 20	—
art. 21	art. 14a
art. 22 ust. 1, 2 i 3	art. 14b ust. 1, 2 i 4
art. 23	—
art. 24	—
art. 26	art. 16
art. 27	art. 16a
art. 28	—
art. 29	—
art. 30	—
art. 31	--
art. 32	art. 20
załącznik I	—
pkt 1, pkt 2 tiret pierwsze i drugie i pkt 3 lit. b) załącznika II	—
pkt 2, poza tiret pierwszym i drugim i pkt 3 lit. b) załącznika II	załącznik V
pkt 1 i 3 załącznika III	załącznik II
pkt 2 załącznika III	—
załącznik IV	załącznik VI
załącznik V	—
załącznik VI	—
załącznik VII	—

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 999/2001

z dnia 22 maja 2001 r.

ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

działając zgodnie z procedurą ustaloną w Artykule 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Od wielu lat wiadomo, że pewna liczba odrębnych postaci pasażowalnych gąbczastych encefalopatii (TSE) występuje osobno u ludzi i u zwierząt. Gąbczastą encefalopatię bydła (BSE) po raz pierwszy stwierdzono u bydła w 1986 r., a w latach następnych stwierdzono, że występuje u innych gatunków zwierząt. W 1996 r. opisano nową odmianę choroby Creutzfeldta - Jakoba (CJD). Pojawia się coraz więcej dowodów na istnienie podobieństwa między zarazkiem wywołującym BSE a zarazkiem wywołującym wspomnianą nową odmianę choroby Creutzfeldta - Jakoba.
- 2) Od 1990 r. Wspólnota przyjęła wiele przepisów w celu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt przed zagrożeniem BSE. Przepisy te oparte są na postanowieniach zabezpieczających dyrektyw w sprawie środków dotyczących zdrowia zwierząt. Wobec skali zagrożenia, jakie stwarzają pewne odmiany TSE dla zdrowia ludzi i zwierząt, właściwe jest przyjęcie określonych przepisów zapobiegania, kontroli oraz zwalczania tych chorób.
- 3) Niniejsze rozporządzenie dotyczy bezpośrednio zdrowia publicznego oraz ma znaczenie dla działania rynku wewnętrznego. Obejmuje swym zakresem produkty wymienione w załączniku I do Traktatu, jak również produkty, które nie są tam uwzględnione. W konsekwencji właściwym rozwiązaniem jest wybór art. 152 ust. 4 lit. b) Traktatu jako podstawy prawnej.

¹ Dz.U. C 45 z 19.02.1999, str. 2 oraz Dz.U. C 120 E z 24.04.2001, str. 89.

² Dz.U. C 258 z 10.09.1999, str. 19.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 maja 2000 r. (Dz.U. C 59 z 23.02.2001, str. 93), Wspólne Stanowisko Rady z dnia 12 lutego 2001 r. (Dz.U. C 88 z 19.03.2001, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2001 r.

- 4) Komisja uzyskała opinie naukowe, zwłaszcza od Naukowego Komitetu Kierującego oraz Naukowego Komitetu ds. przepisów weterynaryjnych związanych ze zdrowiem publicznym, na temat kilku aspektów TSE. Opinie te obejmują rady na temat środków mających na celu zmniejszenie możliwego ryzyka dla ludzi i zwierząt wynikającego z kontaktu z produktami pochodzącymi z zarażonych zwierząt.
- 5) Przepisy niniejsze powinny mieć zastosowanie do produkcji oraz wprowadzania na rynek żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego. Jednakże nie ma potrzeby, aby miały zastosowanie do produktów kosmetycznych oraz leczniczych, urządzeń medycznych lub materiałów wyjściowych, bądź też produktów pośrednich, do których zastosowanie mają inne określone przepisy, zwłaszcza dotyczące niestosowania określonych materiałów niebezpiecznych. Nie powinny również mieć zastosowania do produktów pochodzenia zwierzęcego, które nie stanowią niebezpieczeństwa dla zdrowia zwierząt i ludzi, gdyż są przeznaczone do celów innych niż wyrób żywności, karmy czy nawozów. Jest właściwym zapewnienie stanu, w którym produkty pochodzenia zwierzęcego wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia przechowuje się oddzielnie od produktów objętych jej zakresem, chyba że spełniają one co najmniej takie same normy zdrowotne, co te drugie.
- 6) Należy spowodować podjęcie przez Komisję środków zabezpieczających w przypadkach, w których ryzyko płynące z TSE nie zostało potraktowane w sposób odpowiedni przez właściwe organy Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego.
- 7) Należy ustalić procedurę określania stanu epidemiologicznego danego Państwa Członkowskiego, państwa trzeciego i jednego z ich regionów, w dalszej części dokumentu zwanych „państwami lub regionami” w odniesieniu do BSE, w oparciu o rozprzestrzenianie się nowych zachorowań oraz ryzyko narażenia ludzi, z zastosowaniem dostępnych informacji. Państwa Członkowskie oraz państwa trzecie, które zdecydują się nie ubiegać się o określenie ich stanu, powinny być zaklasyfikowane przez Komisję do danej kategorii na podstawie wszystkich dostępnych jej informacji.
- 8) Państwa Członkowskie powinny ustanowić programy edukacyjne dla osób i instytucji zaangażowanych w zapobieganie i kontrolę TSE, jak również dla weterynarzy, rolników oraz pracowników związanych z transportem, sprzedażą i ubojem zwierząt hodowlanych.
- 9) Państwa Członkowskie powinny przeprowadzać coroczny program monitorowania BSE i *scrapie* jak również powinny informować Komisję i inne Państwa Członkowskie o jego wynikach oraz pojawieniu się nowej postaci TSE.
- 10) Pewne tkanki zwierząt przeżuujących należy uznać za określony materiał niebezpieczny w oparciu o patogenезę TSE oraz stan epidemiologiczny państwa bądź regionu pochodzenia lub przebywania danych zwierząt. Wspomniany określony materiał niebezpieczny należy usuwać i niszczyć w sposób pozwalający na uniknięcie ryzyka dla zdrowia ludzi i zwierząt. W szczególności nie powinno się wprowadzać go na rynek w celu zastosowania go do produkcji żywności, paszy czy nawozów. Jednakże należy zapewnić podobny poziom ochrony zdrowia za pomocą badania przesiewowego w kierunku TSE, przeprowadzanego u poszczególnych zwierząt, gdy tylko zostanie w pełni zatwierdzone do użytku. Nie należy dopuszczać stosowania technik uboju

stwarzających ryzyko spowodowania skażenia innych tkanek materiałem z mózgu w krajach lub regionach innych niż kraje czy regiony o małym ryzyku wystąpienia BSE.

- 11) Należy podjąć środki mające na celu zapobieganie przeniesieniu TSE na ludzi lub zwierzęta poprzez zabronienie karmienia pewnymi kategoriami białka zwierzęcego pewnych kategorii zwierząt oraz poprzez zabronienie stosowania w żywności pewnych materiałów pochodzących od przeżuwaczy. Zakazy takie powinny być proporcjonalne do istniejącego ryzyka.
- 12) Podejrzenie obecności danego rodzaju TSE u zwierzęcia należy zgłosić odpowiednim organom, które powinny niezwłocznie podjąć wszelkie stosowne środki, w tym ograniczenie przemieszczania się podejrzanego zwierzęcia w okresie oczekiwania na wyniki badania bądź zabicie go pod nadzorem urzędowym. Jeśli odpowiednie organy nie są w stanie wykluczyć możliwości wystąpienia TSE, powinny zlecić wykonanie odpowiednich badań oraz przechować zwłoki zwierzęcia w warunkach nadzoru urzędowego do czasu postawienia diagnozy.
- 13) W przypadku oficjalnego potwierdzenia obecności TSE odpowiednie organy powinny podjąć wszelkie konieczne środki, obejmujące zniszczenie zwłok, przeprowadzenie badań w celu identyfikacji wszystkich zagrożonych zwierząt oraz poddanie ograniczeniom przemieszczania się zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, uznanych za zagrożone. Właścicielom zwierząt należy w możliwie najkrótszym czasie zrekompensować stratę zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, zniszczonych zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
- 14) Państwa Członkowskie powinny sporządzić plany pozwalające na realizację przepisów krajowych na wypadek wybuchu epidemii BSE. Plany takie powinny być zatwierdzone przez Komisję. Należy doprowadzić do rozszerzenia tego postanowienia na przypadki TSE inne niż BSE.
- 15) Należy ustalić przepisy dotyczące wprowadzanie na rynek pewnych zwierząt żywych oraz produktów pochodzenia zwierzęcego; istniejące przepisy Wspólnoty w sprawie identyfikacji i rejestracji bydła ustalają wprowadzenie systemu pozwalającego na ustalenie pochodzenia zwierząt od danej matki i stada, zgodnie z normami międzynarodowymi. Podobne gwarancje należy stworzyć w odniesieniu do bydła przywożonego z państw trzecich. Zwierzętom oraz produktom pochodzenia zwierzęcego, objętym zakresem przepisów Wspólnoty, przemieszczającym się w ramach handlu wewnątrz Wspólnoty lub przywożonym z państw trzecich, powinny towarzyszyć świadectwa wymagane we wspomnianych przepisach, uzupełnione tam gdzie to konieczne, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- 16) Należy zabronić wprowadzenia na rynek pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego, uzyskanych z bydła pochodzącego z regionów o wysokim ryzyku. Jednakże zakaz ten nie powinien mieć zastosowania do pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego wytworzonych w warunkach kontrolowanych ze zwierząt, w odniesieniu do których wykazano, że nie stanowią dużego ryzyka zakażenia TSE.
- 17) W celu zapewnienia przestrzegania przepisów dotyczących zapobiegania, kontroli i zwalczania TSE konieczne jest pobieranie próbek do badań laboratoryjnych według ustalonych procedur, które dałyby pełny obraz epidemiologiczny sytuacji dotyczącej

TSE. W celu zapewnienia jednolitych procedur diagnostycznych oraz uzyskiwanych wyników powinno się ustalić krajowe oraz wspólnotowe laboratoria referencyjne oraz wiarygodne metody naukowe obejmujące szybkie testy ze swoistością w odniesieniu do TSE. Szybkie testy należy stosować w jak najszerszym zakresie.

- 18) W Państwach Członkowskich należy przeprowadzać kontrole na szczeblu Wspólnoty w celu zapewnienia jednolitego stosowania wymogów dotyczących zapobiegania, kontroli oraz zwalczania TSE oraz należy ustanowić przepisy dotyczące realizacji procedur kontrolnych. W celu zapewnienia wprowadzenia przez państwa trzecie gwarancji podobnych do gwarancji stosowanych przez Wspólnotę i dotyczących przywozu do Wspólnoty żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, należy przeprowadzać wspólnotowe inspekcje przeprowadzane na miejscu oraz kontrole mające na celu sprawdzenie, czy eksportujące państwa trzecie spełniają warunki przywozu.
- 19) Przepisy handlowe dotyczące TSE powinny być oparte na międzynarodowych normach, wytycznych lub zaleceniach we wszystkich przypadkach, w których takowe istnieją. Jednakże można przyjąć mające naukowe uzasadnienie przepisy pozwalające na osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, jeśli przepisy oparte na odpowiednich międzynarodowych normach, wytycznych lub zaleceniach nie pozwalałyby na osiągnięcie odpowiedniego poziomu ochrony zdrowia.
- 20) Niniejsze rozporządzenia należy poddać ponownej analizie w miarę pojawiania się nowych danych naukowych.
- 21) Należy przyjąć, w ramach niniejszego rozporządzenia, niezbędne przepisy przejściowe dotyczące w szczególności regulacji stosowania określonych materiałów niebezpiecznych.
- 22) Przepisy konieczne do realizacji niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., ustalającą procedurę realizacji uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁴.
- 23) W celu realizacji niniejszego rozporządzenia należy ustalić procedury ustanawiające ścisłą i skuteczną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego, Stałego Komitetu ds. paszy oraz Stałego Komitetu ds. artykułów żywnościowych.
- 24) Biorąc pod uwagę, że przepisy dotyczące realizacji niniejszego rozporządzenia są ustaleniami ogólnymi w rozumieniu art. 2 decyzji 1999/468/WE, należy je przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną ustaloną w art. 5 wspomnianej decyzji,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

⁴ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie określa przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania pasażowalnych gąbczastych encefalopatii u zwierząt. Ma zastosowanie do produkcji oraz wprowadzania na rynek żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego jak również, w pewnych określonych przypadkach, ich wywozu.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
 - a) produktów kosmetycznych i leczniczych lub urządzeń medycznych, bądź ich materiałów wyjściowych lub produktów pośrednich;
 - b) produktów, które nie są przeznaczone do stosowania w żywności dla ludzi, pożywienia dla zwierząt lub nawozów, bądź ich materiałów wyjściowych lub produktów pośrednich;
 - c) produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do stosowania jako eksponaty, materiały dydaktyczne, do badań naukowych, do badań specjalnych lub do analizy, pod warunkiem, że produkty te nie zostaną ostatecznie spożyte lub zużyte przez ludzi bądź zwierzęta inne niż zwierzęta trzymane dla potrzeb odpowiednich programów badawczych;
 - d) zwierząt żywych stosowanych w badaniach naukowych lub przeznaczonych do takich badań.

Artykuł 2

Rozdzielanie żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego

W celu uniknięcia przypadków przeniesienia zakażenia lub zamiany mogących mieć miejsce wśród zwierząt żywych lub produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 1 ust. 1 oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c), lub żywych zwierząt, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. d), należy je trzymać osobno przez cały czas, chyba że takie żywe zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego są wytwarzane przynajmniej w takich samych warunkach ochrony zdrowia w odniesieniu do TSE.

Należy przyjąć przepisy dotyczące realizacji przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają wymienione poniżej definicje:

- a) TSE: wszelkie pasażowalne gąbczaste encefalopatie z wyjątkiem postaci występujących u ludzi;
- b) wprowadzenie na rynek: wszelkie działania mające na celu sprzedaż żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, stronie trzeciej na obszarze Wspólnoty, lub wszelkie inne formy dostawy za zapłatą lub nieodpłatnie do takiej strony trzeciej, bądź przechowywanie ich z zamiarem dostawy do takiej strony trzeciej;
- c) produkty pochodzenia zwierzęcego: wszelkie produkty uzyskane lub zawierające produkt uzyskany ze zwierzęcia, objęte przepisami dyrektywy 89/662/EWG⁵ lub dyrektywy 90/425/EWG⁶;
- d) materiały wyjściowe: surowce lub wszelkie inne produkty pochodzenia zwierzęcego, z których, lub za pomocą których wytwarza się produkty, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a) i b);
- e) właściwy organ: centralny organ Państwa Członkowskiego uprawniony do zapewnienia stosowania wymogów niniejszego rozporządzenia lub wszelki organ, któremu wspomniany organ centralny przekazał takie uprawnienia, w szczególności dotyczące kontroli paszy; tam, gdzie to właściwe, definicja obejmuje również odpowiedni organ państwa trzeciego;
- f) kategoria: jedna z kategorii klasyfikacji, o których mowa w rozdziale C załącznika II;
- g) określony materiał niebezpieczny: tkanki określone w załączniku V; o ile nie wskazano inaczej, definicja nie obejmuje produktów zawierających lub uzyskanych z tych tkanek;
- h) zwierzę podejrzane o zakażenie TSE: żywe, zabite lub martwe zwierzę, które wykazuje lub wykazywało zaburzenia neurologiczne lub zaburzenia zachowania bądź postępujące pogorszenie się stanu ogólnego związane z zaburzeniami ośrodkowego układu nerwowego, lub w stosunku do którego dane zgromadzone na podstawie badań klinicznych, odpowiedzi na leczenie, badania sekcyjnego czy też pośmiertnej analizy laboratoryjnej nie pozwalają na ustalenie innego rozpoznania. Gąbczaste encefalopatie bydła należy podejrzewać u bydła, które wykazało dodatni wynik szybkiego testu swoistego dla BSE;
- i) gospodarstwo: miejsce, w którym zwierzęta objęte zakresem niniejszego rozporządzenia są przechowywane, trzymane, hodowane, wykorzystywane w określonych celach lub pokazywane publiczności;
- j) pobieranie próbek: pobieranie próbek, zapewniające statystycznie prawidłową reprezentację, od zwierząt lub ich otoczenia, lub z produktów pochodzenia zwierzęcego,

⁵ Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu w obrębie Wspólnoty w celu wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13).

Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49).

⁶ Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, mających zastosowanie w handlu w obrębie Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w celu wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.08.1990, str. 29). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 92/118/EWG.

do celów ustalenia rozpoznania choroby, związków rodzinnych, nadzoru zdrowotnego lub kontroli braku czynników mikrobiologicznych lub pewnych materiałów w produktach pochodzenia zwierzęcego;

- k) nawozy: substancje zawierające produkty pochodzenia zwierzęcego zastosowane w glebie w celu zwiększenia wzrostu upraw; mogą obejmować pozostałości trawienia z produkcji biogazów lub kompostowania;
- l) szybkie testy: metody analityczne, o których mowa w rozdziale C pkt 4 załącznika X i których wyniki znane są w przeciągu 24 godzin;
- m) test alternatywny: badania, o których mowa w art. 8 ust. 2, które są stosowane jako alternatywa w stosunku do uzyskania określonego materiału niebezpiecznego.

2. Zastosowanie mają również definicje szczególne podane w załączniku I.

3. W przypadkach, w których pojęcia zastosowane w niniejszym rozporządzeniu nie są określone w ust. 1 lub załączniku I, zastosowanie mają odpowiednie definicje podane w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000⁷ oraz definicje podane lub zgodne z dyrektywą 64/432/EWG⁸, 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 91/68/EWG⁹, o ile jest w niniejszym tekście odniesienie do nich.

Artykuł 4

Środki zabezpieczające

1. W odniesieniu do realizacji przepisów zabezpieczających zastosowanie mają zasady i przepisy ustalone w art. 9 dyrektywy 89/662/EWG, art. 10 dyrektywy 90/425/EWG, art. 18 dyrektywy 91/496/EWG¹⁰ oraz art. 22 dyrektywy 97/78/WE¹¹.

Przepisy zabezpieczające należy stosować zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 oraz jednocześnie powiadamiać o nich Parlament Europejski, podając przyczyny.

ROZDZIAŁ II

⁷ Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła oraz dotyczące znakowania wołowiny i produktów z wołowiny, a także uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.08.2000, str. 1).

⁸ Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. L 121 z 29.07.1964, str. 1977/64). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/20/WE (Dz.U. L 163 z 4.07.2000, str. 35).

⁹ Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie wymogów zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrz Wspólnoty owcami i kozami (Dz.U. L 46 z 19.02.1991, str. 19). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/953/WE (Dz.U. L 371 z 31.12.1994, str. 14).

¹⁰ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustalająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wwożonych na obszar Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywę 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 56). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

¹¹ Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustalająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wwożonych na obszar Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.01.1998, str. 9).

OKREŚLENIE STATUSU BSE

Artykuł 5

Klasyfikacja

1. Status dotyczący BSE Państwa Członkowskiego, państwa trzeciego lub jednego z ich regionów (zwanych w dalszej części dokumentu „państwami” lub „regionami”) można określić jedynie na podstawie kryteriów ustalonych w rozdziale A załącznika II, a wynik analizy ryzyka na podstawie wszystkich możliwych czynników występowania gąbczastej encefalopatii bydła, określonych w rozdziale B załącznika II oraz ich rozwoju w czasie.

Państwa Członkowskie i państwa trzecie, które chcą pozostać na liście krajów dopuszczonych do wywozu żywych zwierząt lub innych produktów, o których traktuje niniejsze rozporządzenie, do Wspólnoty dostarczają Komisji wniosek o określenie statusu BSE w na ich terytorium, wraz ze stosowną informacją nt. kryteriów wyszczególnionych w rozdziale A załącznika II oraz nt. potencjalnych czynników ryzyka wyszczególnionych w rozdziale B załącznika II, jak również o ich rozwoju w czasie.

2. Decyzję w sprawie poszczególnych wniosków umieszczającą państwo Członkowskie lub państwo trzecie bądź region państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, które złożyły taki wniosek, w jednej z kategorii określonych w rozdziale C załącznika II, podejmowane są z uwzględnieniem kryteriów i potencjalnych czynników ryzyka ustalonych w ust. 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Decyzję taką podejmuje się w terminie do sześciu miesięcy od złożenia wniosku oraz odpowiednich informacji, o których mowa w drugim akapicie ust. 1. Jeśli Komisja uzna, że przedstawione dowody nie obejmują informacji ustalonych w rozdziale A i B załącznika II, poprosi o dostarczenie dodatkowych informacji w określonym terminie. Ostateczną decyzję podejmuje się zatem w terminie do sześciu miesięcy od złożenia wszystkich informacji.

Po ustaleniu przez Międzynarodowy Urząd ds. chorób odzwierzęcych (OIE) procedury klasyfikacji państw według kategorii oraz jeśli urząd ten umieścił państwo składające wniosek w jednej z takich kategorii, może zapaść decyzja o dokonaniu ponownej oceny kategoryzacji wspólnotowej dotyczącej danego państwa zgodnie z pierwszym akapitem niniejszego ustępu, jeśli to stosowne, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

3. Jeśli Komisja uzna, że informacja przedłożona przez państwo Członkowskie lub państwo trzecie zgodnie z rozdziałem A i B załącznika II jest niewystarczająca lub niejasna, może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, określić status BSE tego państwa Członkowskiego lub Państwa trzeciego w oparciu o pełną analizę ryzyka.

Taka analiza ryzyka może obejmować miarodajny przegląd statystyczny sytuacji epidemiologicznej dotyczącej TSE w składającym wniosek Państwie Członkowskim czy państwie trzecim, w oparciu o zastosowanie szybkich testów w ramach procedury badania przesiewowego. Komisja weźmie pod uwagę kryteria klasyfikacyjne stosowane przez OIE.

W tym celu należy zatwierdzić szybkie testy zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 i umieszczoną w wykazie ustalonym w rozdziale C pkt 4 załącznika X

Taką procedurę przesiewową mogą również zastosować Państwa Członkowskie oraz państwa trzecie, które chcą stosować klasyfikację, jaką przeprowadziły na tej podstawie, zatwierdzoną przez Komisję zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2.

Koszty takiej procedury przesiewowej ponosi dane Państwo Członkowskie lub państwo trzecie.

4. Państwa Członkowskie lub państwa trzecie, które nie złożyły wniosku zgodnie z ust. 1 w terminie do sześciu miesięcy od dnia 1 lipca 2001 r., uznane zostaną, w odniesieniu do wysyłki z ich terytorium żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, za państwa należące do kategorii 5, o której mowa w rozdziale C załącznika II, do czasu złożenia przez nie takiego wniosku.

5. Państwa Członkowskie jak najszybciej powiadomią Komisję o wszelkich danych epidemiologicznych lub innych danych, które mogłyby doprowadzić do zmiany statusu BSE, zwłaszcza wyników programów monitorujących ustalonych w art. 6.

6. Decyzja o utrzymaniu państwa trzeciego na jednej z list ustalonych w przepisach Wspólnoty w celu zezwolenia na wywóz do Wspólnoty żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, w stosunku do których niniejsze rozporządzenie ustanawia określone przepisy, zostanie podjęta zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2 i będzie to decyzja warunkowa w świetle dostępnych informacji lub tam gdzie uzna się, że występuje TSE – dostarczonych informacji ustalonych w ust. 1. W przypadku odmowy dostarczenia wspomnianych informacji w terminie do sześciu miesięcy od daty prośby Komisji, zastosowanie mają przepisy ust. 4 niniejszego artykułu do czasu złożenia i oceny takich informacji zgodnie z ust. 2 i 3.

Prawo państw trzecich do wywozu do Wspólnoty żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, w stosunku do których niniejsze rozporządzenie ustala określone przepisy, zgodnie z warunkami opartymi na ich kategorii ustalonej przez Komisję, jest prawem warunkowym związanym ze zobowiązaniem się do jak najszybszego powiadomienia Komisji na piśmie o wszelkich danych epidemiologicznych lub innych, które mogłyby prowadzić do zmiany statusu BSE.

7. Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2, o zmianie klasyfikacji BSE dotyczącej Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, lub jednego z jego regionów, zgodnie z wynikami badań kontrolnych ustalonych w art. 21.

8. Decyzja, o której mowa w ust. 2, 3, 4, 6 i 7, opiera się na ocenie ryzyka, z uwzględnieniem zalecanych kryteriów ustalonych w rozdziałach A i B załącznika II.

ROZDZIAŁ III

ZAPOBIEGANIE TSE

Artykuł 6

System monitorujący

1. Każde z Państw Członkowskich przeprowadzi doroczny program monitorujący BSE oraz *scrapie* zgodnie z rozdziałem A załącznika III. Program taki będzie obejmował procedury przesiewowe z zastosowaniem szybkich testów.

Szybkie testy stosowane w tym celu winny być przedmiotem zatwierdzenia zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 oraz wykazaną w rozdziale C pkt. 4 załącznika X.

2. Każde z Państw Członkowskich poinformuje Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o pojawieniu się TSE innego niż BSE.

Należy prowadzić rejestr wszelkich urzędowych badań i badań laboratoryjnych zgodnie z rozdziałem B załącznika III.

4. Państwa Członkowskie winny przedłożyć Komisji coroczny raport obejmujący przynajmniej informacje, o których mowa w rozdziale B części I załącznika III. Raport dotyczący każdego roku kalendarzowego należy przedkładać najpóźniej do 31 marca roku następnego. Komisja przedstawi streszczenie raportów krajowych obejmujących przynajmniej informacje, o których mowa w rozdziale B części II załącznika III, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu w terminie do trzech miesięcy od przyjęcia wspomnianych raportów.

Artykuł 7

Zakazy dotyczące karmienia zwierząt

1. Zabronione jest karmienie zwierząt przeżuujących białkiem pochodzącym ze ssaków.
2. Ponadto zakaz, o którym mowa w ust. 1, należy rozszerzyć na zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego zgodnie z pkt. 1 załącznika IV.
3. Ust. 1 i 2 obowiązują bez wpływu na przepisy ustalone w pkt. 2 załącznika IV.
4. Państwa Członkowskie lub ich regiony należące do kategorii 5 nie mogą wywozić lub przechowywać pokarmu przeznaczonego dla zwierząt hodowlanych, który zawiera białko uzyskane ze ssaków, ani pokarmu przeznaczonego dla ssaków, oprócz psów i kotów, który zawiera przetworzone białko pochodzące od ssaków.

Państwa trzecie lub ich regiony należące do kategorii 5 nie mogą wywozić do Wspólnoty pokarmu przeznaczonego dla inwentarza zwierzęcego, który zawiera białko uzyskane ze ssaków, ani pokarmu przeznaczonego dla ssaków, oprócz psów i kotów, który zawiera przetworzone białko pochodzące ze ssaków.

Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu, zwłaszcza przepisy dotyczące zapobiegania przenoszeniu się zakażenia oraz metod pobierania próbek oraz analiz wymaganych do kontroli zgodności z przepisami niniejszego artykułu, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 8

Określony materiał niebezpieczny

1. Określony materiał niebezpieczny należy usuwać i niszczyć zgodnie z pkt. 2, 3, 4 oraz 8 załącznika V.

Określony materiał niebezpieczny lub materiał przetworzony z niego można wprowadzać na rynek lub, w razie potrzeby, wywozić jedynie w celu jego ostatecznego zniszczenia zgodnie z pkt. 3 i 4 lub, jeśli to właściwe, pkt. 7 lit. c) lub 8 załącznika V. Nie można go przywozić do Wspólnoty. Transport określonego materiału niebezpiecznego przez terytorium musi się odbywać zgodnie z wymogami art. 3 dyrektywy 91/496/EWG.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do tkanek pochodzących ze zwierząt, które przeszły badanie alternatywne zatwierdzone dla tego konkretnego celu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 oraz wymienione w rozdziale C pkt. 5 załącznika X, i stosowanej zgodnie z warunkami podanymi w pkt. 5 załącznika V oraz w przypadkach, w których wyniki testu są ujemne.

Państwa Członkowskie, które zatwierdzą wspomniany test alternatywny, muszą poinformować pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. W Państwach Członkowskich lub ich regionach, które są umieszczone w kategorii 2, 3, 4 i 5, o których mowa w rozdziale C załącznika II, uszkodzenia, po uprzednim ogłoszeniu, ośrodkowego układu nerwowego za pomocą wydłużonego narzędzia w kształcie pręta wprowadzonego do jamy czaszki nie należy stosować u bydła, owiec ani kóz, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.

4. Dane odnoszące się do wieku, podane w załączniku V, należy regularnie modyfikować. Modyfikacje takie muszą być oparte na najnowszych dowodach naukowych dotyczących statystycznego prawdopodobieństwa wystąpienia TSE w odpowiednich grupach wiekowych populacji bydła, owiec i kóz na terenie Wspólnoty.

5. W drodze odstępstwa od ust. 1-4 można przyjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2, w odniesieniu do daty skutecznego stosowania art. 7 ust. 1 lub tam, gdzie to stosowne, w państwach trzecich, daty zakazu stosowania białka ssaków w pokarmie dla zwierząt przeżuujących w każdym z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 3 lub 4, w celu ograniczenia stosowania niniejszego artykułu do zwierząt urodzonych przed tą datą w tych państwach lub regionach.

Podobnie, w drodze odstępstwa od ust. 1-4, po konsultacji z odpowiednim komitetem naukowym oraz na podstawie oceny zapadalności, rozprzestrzeniania się i narażenia zdrowia ludzkiego można przyjąć decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, celem zezwolenia na stosowanie do pożywienia, karmy i nawozów kręgosłupa i zwojów korzonków grzbietowych bydła znajdującego się lub przybywającego z każdego z państw lub ich regionów umieszczonych w kategorii 5.

6. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 9

Produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane lub zawierające materiał ze zwierząt przeżuujących

1. Nie można wytwarzać produktów pochodzenia zwierzęcego wymienionych w załączniku VI z materiału ze zwierząt przeżuujących pochodzących z państw lub ich regionów umieszczonych w kategorii 5, chyba że są wytwarzane zgodnie z procesami produkcyjnymi zatwierdzonymi zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.
2. Kości czaszki oraz kręgosłupa bydła, owiec i kóz pochodzących z państw lub ich regionów, które umieszczone są w kategoriach 2, 3, 4 lub 5, nie można stosować do produkcji mięsa odzyskiwanego w sposób mechaniczny.
3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, w świetle kryteriów ustalonych w pkt. 5 załącznika V, do przeżuwaczy, które przeszły badanie alternatywne uznane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, w przypadku, gdy wyniki badania są ujemne.
4. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 10

Programy edukacyjne

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby personel właściwego organu, laboratoriów diagnostycznych i uczelni rolniczych oraz weterynaryjnych, urzędowi weterynarze, praktykujący lekarze weterynarii, personel rzeźni oraz hodowcy zwierząt, dozorczy i treserzy zwierząt otrzymali przeszkolenie dotyczące objawów klinicznych, epidemiologii oraz w przypadku personelu odpowiedzialnego za przeprowadzenie badań kontrolnych - interpretacji wyników badań laboratoryjnych odnoszących się do TSE.
2. W celu zapewnienia skutecznej realizacji programów edukacyjnych określonych w ust. 1 może zostać przyznana pomoc finansowa ze strony Wspólnoty. Wielkość takiej pomocy określa się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

KONTROLA I ELIMINACJA TSE

Artykuł 11

Powiadamianie

Bez uszczerbku dla dyrektywy 82/894/EWG¹² Państwa Członkowskie zapewniają, aby zwierzę podejrzane o zakażenie TSE było natychmiast zgłaszane odpowiednim władzom.

¹² Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt na obszarze Wspólnoty (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/556/WE (Dz.U. L 235 z 19.09.2000, str. 27).

Państwa Członkowskie regularnie informują się nawzajem oraz Komisję o zgłoszonych przypadkach TSE.

Odpowiednie organy niezwłocznie podejmą środki ustalone w art. 12 niniejszego rozporządzenia wraz z innymi koniecznymi środkami.

Artykuł 12

Przepisy odnoszące się do podejrzanych zwierząt

1. Zwierzę podejrzane o zakażenie TSE poddaje się urzędowemu ograniczeniu przemieszczania się do czasu poznania wyników badań klinicznych i epidemiologicznych przeprowadzonych przez właściwy organ lub zabić w celu przeznaczenia do badania laboratoryjnego pod kontrolą urzędową.

Jeśli podejrzewa się BSE u bydła w gospodarstwie na terenie Państwa Członkowskiego, wszystkie inne zwierzęta tego rodzaju z tego gospodarstwa poddaje się urzędowemu ograniczeniu przemieszczania się do czasu poznania wyników badań.

Jeśli podejrzewa się BSE u owiec lub kóz w gospodarstwie na terenie Państwa Członkowskiego na podstawie obiektywnych danych takich jak wyniki testów pozwalających na praktyczne rozróżnienie między różnymi postaciami TSE, wszystkie pozostałe owce i kozy z tego gospodarstwa poddaje się urzędowemu ograniczeniu przemieszczania się do czasu poznania wyników badania.

Jeśli istnieją dowody na to, że nie jest prawdopodobne, że gospodarstwo, w którym przebywało zwierzę w czasie istnienia podejrzenia, jest gospodarstwem, w którym mogło dojść do narażenia zwierzęcia na kontakt z BSE, właściwy organ może zdecydować o tym, że jedynie zwierzę podejrzane o zakażenie poddane będzie urzędowemu ograniczeniu przemieszczania się. W razie konieczności właściwy organ może również zdecydować, że inne gospodarstwa lub jedynie gospodarstwo, w którym doszło do narażenia na kontakt z czynnikiem zakaźnym, poddane będzie urzędowej kontroli w zależności od dostępnych danych epidemiologicznych.

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 oraz w drodze odstępstwa od przepisów drugiego, trzeciego i czwartego akapitu niniejszego ustępu, Państwo Członkowskie może być zwolnione ze stosowania urzędowego ograniczenia przemieszczania się zwierząt, jeśli stosuje ono środki stwarzające podobne zabezpieczenia.

2. Gdy właściwy organ zdecyduje, że nie można wykluczyć możliwości wystąpienia zakażenia TSE, zwierzę takie zabija się, jeśli jest jeszcze żywe; jego mózg oraz wszystkie inne tkanki określone przez właściwy organ, usuwa i przesyła do urzędowo zatwierdzonego laboratorium, krajowego laboratorium referencyjnego wskazanego w art. 19 ust. 1 lub do wspólnotowego laboratorium referencyjnego wskazanego w art. 19 ust. 2, do badania zgodnie z metodami badawczymi określonymi w art. 20.

3. Wszystkie części ciała podejrzanego zwierzęcia, łącznie ze skórą, powinny pozostawać pod oficjalną kontrolą aż do postawienia rozpoznania negatywnego lub zniszczenia go zgodnie z pkt. 3 lub 4 załącznika V.

4. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 13

Środki stosowane po stwierdzeniu obecności TSE

1. W przypadku oficjalnego stwierdzenia obecności TSE jak najszybciej stosuje się wymienione poniżej środki:

wszystkie części ciała zwierzęcia zostają całkowicie zniszczone zgodnie z załącznikiem V, z wyjątkiem materiału zachowanego do celów dokumentacji zgodnie z rozdziałem B częścią III pkt. 2 załącznikiem III;

przeprowadza się dochodzenie celem identyfikacji wszystkich zagrożonych zwierząt zgodnie z pkt. 1 załącznika VII;

wszystkie zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w pkt. 2 załącznika VII, które na podstawie dochodzenia, o którym mowa w lit. b), zidentyfikowano jako zagrożone, zostają zabite i całkowicie zniszczone zgodnie z pkt. 3 i 4 załącznika V.

W drodze odstępstwa od niniejszego ustępu Państwa Członkowskie mogą zastosować inne środki zapewniające podobny poziom zabezpieczenia, jeśli środki takie zostały zatwierdzone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

2. W oczekiwaniu na wykonanie przepisów, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), gospodarstwo, na którym przebywało zwierzę w chwili potwierdzenia obecności TSE, obejmuje się kontrolą urzędową, a przemieszczanie się zwierząt narażonych na TSE oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, uzyskanych z tych zwierząt z tego gospodarstwa oraz do niego, zostaje poddane nadzorowi właściwego organu w celu natychmiastowego wykrycia i identyfikacji takich zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego.

Jeśli istnieją dane świadczące o małym prawdopodobieństwie, że gospodarstwo, na którym przebywało zakażone zwierzę w chwili potwierdzenia obecności TSE, jest gospodarstwem, w którym zwierzę zostało narażone na TSE, właściwy organ może zdecydować, że kontrolą urzędową należy objąć obydwa gospodarstwa lub tylko gospodarstwo, w którym doszło do narażenia zwierzęcia na kontakt z TSE.

3. Państwa Członkowskie, które wprowadziły program zastępczy zapewniający podobne środki zabezpieczające ustalone w art. 12 ust. 1 akapicie piątym, mogą w drodze odstępstwa od wymogów ust. 1 lit. b) i c) być zwolnione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, z wymogów stosowania urzędowych ograniczeń przemieszczania się zwierząt oraz z wymogu zabijania i niszczenia zwierząt.

4. Właścicielom niezwłocznie rekompensuje się stratę zwierząt, które zostały zabite lub produktów pochodzenia zwierzęcego zniszczonych zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz ust. 1 lit. a) i c) niniejszego artykułu.

5. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 82/894/EWG potwierdzenie obecności TSE innych niż BSE należy zgłaszać Komisji corocznie.

6. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 14

Plan kryzysowy

1. Państwa Członkowskie opracują, zgodnie z ogólnymi kryteriami przepisów wspólnotowych w sprawie kontroli chorób zwierząt, wytyczne określające środki krajowe, jakie należy podjąć oraz wskazujące zakres kompetencji oraz odpowiedzialności w przypadku potwierdzenia wystąpienia TSE.

2. Tam, gdzie to konieczne dla zapewnienia jednolitego stosowania przepisów Wspólnoty można dokonać harmonizacji wytycznych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

WPROWADZANIE NA RYNEK ORAZ WYWÓZ

Artykuł 15

Żywe zwierzęta, ich nasienie, zarodki oraz komórki jajowe

1. Wprowadzanie na rynek bądź, w razie konieczności, wywóz bydła, owiec lub kóz oraz ich nasienia, zarodków i komórek jajowych podlega wymogom ustalonym w załączniku VIII lub, w przypadku przywozu, wymogom ustalonym w załączniku IX. Żywym zwierzętom oraz ich zarodkom i komórkom jajowym winny towarzyszyć odpowiednie świadectwa zdrowia zwierząt, wymagane przez przepisy Wspólnoty, zgodnie z art. 17 lub, w przypadku przywozu, art. 18.

2. Wprowadzanie na rynek potomstwa pierwszego pokolenia, nasienia, zarodków oraz komórek jajowych zwierząt podejrzanych lub chorych na TSE podlega wymogom ustalonym w rozdziale B załącznika VIII.

3. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 16

Wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego

Wymienione poniżej produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane ze zdrowych zwierząt przeżywających nie są przedmiotem ograniczeń dotyczących wprowadzania ich na rynek ani, w razie konieczności, wywozu, zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, rozdziału C i D załącznika VIII oraz rozdziału A, C, F i G załącznika IX:

a) produkty pochodzenia zwierzęcego objęte zakresem przepisów art. 15, zwłaszcza nasienie, zarodki oraz komórki jajowe;

- b) (i) surowe mleko w rozumieniu dyrektywy 92/46/EWG¹³;
- (ii) mleko do produkcji wyrobów na bazie mleka w rozumieniu dyrektywy 92/46/EWG;
- (iii) mleko spożywcze poddane obróbce termicznej w rozumieniu dyrektywy 92/46/EWG;
- (iv) fosforan dwuwapniowy (bez śladu białka czy tłuszczu);
- (v) skóra w rozumieniu dyrektywy 92/118/EWG¹⁴;
- (vi) żelatyna w rozumieniu dyrektywy 92/118/EWG, uzyskana ze skór, o których mowa w (v);
- (vii) kolagen pochodzący ze skór, o których mowa w (v).

2. Produkty pochodzenia zwierzęcego przywożone z państwa trzeciego, umieszczone w kategorii 2, 3, 4 i 5 muszą pochodzić od zdrowego bydła, owiec i kóz, które nie zostały poddane uszkodzeniu ośrodkowego układu nerwowego, o którym mowa w art. 8 ust. 3, ani zabite poprzez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki.

3. Produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających materiały uzyskane z bydła pochodzącego z Państwa Członkowskiego, regionu Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego zaklasyfikowanego do kategorii 5 nie wprowadza się na rynek, chyba że pochodzą od:

- a) zwierząt urodzonych po dacie wejścia w życie zakazu karmienia zwierząt przeżuujących białkiem zwierzęcym uzyskanym ze ssaków; lub
- b) zwierząt, które urodziły się, były hodowane oraz pozostają w stadach z udokumentowanym brakiem występowania BSE przez co najmniej 7 lat.

Ponadto nie wysyła się produktów pochodzenia zwierzęcego z Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego umieszczonego w kategorii 5 do innego Państwa Członkowskiego ani przywozi z państwa trzeciego umieszczonego w kategorii 5. Zakaz ten nie obowiązuje w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego, wymienionych w rozdziale C załącznika VIII, i spełniających wymogi rozdziału C załącznika VIII. Musi im towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierzęcia wydane przez weterynarza urzędowego

¹³ Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustalająca przepisy zdrowotne dotyczące produkcji oraz wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej oraz wyrobów na bazie mleka (Dz.U. L 268 z 14.09.1992, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹⁴ Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustalająca wymogi dotyczące zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel oraz przywóz do Wspólnoty produktów niepodlegających wspomnianym wymogom ustalonym w określonych przepisach Wspólnoty, o których mowa w części I zał. A do dyrektywy 89/662/EWG i, w odniesieniu do patogenów, w dyrektywie 90/425/EWG (Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 1999/724/WE (Dz.U. L 290 z 12.11.1999, str. 32).

zaświadczającego, że zostały one wyprodukowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

4. Kiedy zwierzę transportuje się z kraju lub regionu do kraju lub regionu umieszczonego w innej kategorii, klasyfikuje się je do najwyższej kategorii państw lub regionów, w których przebywały przez dwadzieścia cztery godziny, chyba że można dostarczyć odpowiednie gwarancje świadczące, że zwierzę nie otrzymywało karmy z kraju lub regionu zaklasyfikowanego do najwyższej kategorii.

5. Produktom pochodzenia zwierzęcego, dla których niniejszy artykuł ustanawia określone przepisy, towarzyszy odpowiednie świadectwo zdrowia zwierzęcia lub dokumenty handlowe wymagane przez przepisy Wspólnoty zgodnie z art. 17 i 18 lub, jeśli takie świadectwa bądź dokumenty nie zostały ustalone w przepisach Wspólnoty, świadectwo zdrowia lub dokument handlowy, którego wzór należy ustanowić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

6. Do celów przywozu do Wspólnoty produkty pochodzenia zwierzęcego muszą spełniać warunki ustalone w rozdziale A, C, F i G załączniku IX.

7. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, przepisami ust. 1-6 można rozszerzyć na inne produkty pochodzenia zwierzęcego. Przepisy dotyczącego wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmuje się z zastosowaniem takiej samej procedury.

Artykuł 17

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, świadectwa zdrowia, o których mowa w załączniku F do dyrektywy 64/342/EWG, wzorach II i III w załączniku E do dyrektywy 91/68/EWG oraz w odpowiednie świadectwa zdrowia ustalone w przepisach Wspólnoty odnoszących się do handlu nasieniem, zarodkami oraz komórkami jajowymi bydła, owiec lub kóz uzupełnia się, tam gdzie to konieczne, o odniesienia do kategorii określających klasyfikację Państwa Członkowskiego lub regionu pochodzenia podanego zgodnie z art. 5.

Odpowiednie dokumenty handlowe odnoszące się do handlu produktami pochodzenia zwierzęcego uzupełnia się, tam gdzie to konieczne, o odniesienia do kategorii Państwa Członkowskiego lub regionu pochodzenia podanego przez Komisję zgodnie z art. 5.

Artykuł 18

Odpowiednie świadectwa zdrowia odnoszące się do przywozu ustalonego przepisami Wspólnoty uzupełnia się, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, w odniesieniu do państw trzecich zaklasyfikowanych do danej kategorii zgodnie z art. 5, o określone wymogi ustalone w załączniku IX w jak najszybszym terminie od podjęcia decyzji klasyfikacyjnej.

ROZDZIAŁ VI

LABORATORIA REFERENCYJNE, POBIERANIE PRÓBEK, BADANIE ORAZ KONTROLE

Artykuł 19

Laboratoria referencyjne

1. Krajowe laboratoria referencyjne w każdym z Państw Członkowskich, ich funkcje oraz obowiązki wymienione są w rozdziale A załącznika X.
2. Laboratorium referencyjne Wspólnoty, jego funkcje oraz obowiązki wymienione są w rozdziale B załącznika X.

Artykuł 20

Pobieranie próbek oraz metody laboratoryjne

1. Pobieranie próbek oraz badanie laboratoryjne na obecność TSE wykonuje się z zastosowaniem metod i procedur ustalonych w rozdziale C załącznika X.
2. Tam, gdzie to konieczne dla zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszego artykułu, przyjmuje się przepisy wykonawcze, w tym dotyczące metod potwierdzenia BSE u owiec i kóz, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 21

Kontrole wspólnotowe

1. Eksperci z Komisji mogą przeprowadzić doraźnie badania kontrolne we współpracy z właściwymi organami Państw Członkowskich, w stopniu koniecznym do jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia. Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadza się badania kontrolne, zapewnia ekspertom wszelką możliwą pomoc konieczną do wykonania ich obowiązków. Komisja informuje właściwy organ o wynikach wykonanych badań kontrolnych.

Przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zwłaszcza przepisy regulujące procedurę współpracy z organami krajowymi, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

2. Wspólnotowe badania kontrolne dotyczące państw trzecich przeprowadza się zgodnie z art. 20 i 21 dyrektywy 97/78/WE.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 22

Przepisy przejściowe dotyczące określonych materiałów niebezpiecznych

1. Przepisy części A załącznika XI obowiązują przez okres co najmniej sześciu miesięcy od dnia 1 lipca 2001 r. i przestaną obowiązywać natychmiast po dacie przyjęcia decyzji zgodnie z art. 5 ust. 2 lub 4, kiedy to wejdzie w życie art. 8.

2. Wyniki miarodajnego przeglądu statystycznego przeprowadzonego zgodnie z art. 5 ust. 3 podczas okresu przejściowego stosuje się w celu potwierdzenia bądź odrzucenia wyników analizy ryzyka, o których mowa w art. 5 ust. 1, z uwzględnieniem kryteriów klasyfikacyjnych określonych przez OIE.

3. Po zasięgnięciu rady odpowiedniego komitetu naukowego przyjmuje się szczegółowe przepisy dotyczące takiego przeglądu statystycznego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

4. Kryteria ustalone w części B załącznika XI są minimalnymi kryteriami, które należy spełnić stosując taki przegląd statystyczny.

Artykuł 23

Zmiany załączników oraz przepisy przejściowe

Po zasięgnięciu rady odpowiedniego komitetu naukowego w sprawie dowolnego problemu, który mógłby mieć wpływ na zdrowie publiczne, wprowadza się zmiany bądź uzupełnienia do załączników oraz przyjmuje odpowiednie przepisy przejściowe zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Zgodnie ze tą procedurą przyjmuje się przepisy przejściowe na maksymalny okres dwóch lat, celem zmiany bieżących przepisów na przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 24

Komitety

1. Komisji udzieli pomocy Stały Komitet Weterynaryjny. Jednakże w sprawach dotyczących wyłącznie karmy zwierzęcej Komisja uzyskuje pomoc ze strony Stałego Komitetu ds. paszy, a w sprawach dotyczących wyłącznie artykułów żywnościowych - ze strony Stałego Komitetu ds. artykułów żywnościowych.

2. Gdy dokonywane jest odniesienie do niniejszego ustępu, zastosowanie ma art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, zgodnie z jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 tej decyzji, wynosi trzy miesiące, a w przypadku środków zabezpieczających, o których mowa w art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, 15 dni.

3. Każdy z komitetów przyjmuje swoje przepisy proceduralne.

Artykuł 25

Konsultacja komitetów naukowych

Należy zasięgać rady odpowiednich komitetów naukowych we wszelkich sprawach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, które mogłyby mieć wpływ na zdrowie publiczne.

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie jest stosowane od dnia 1 lipca 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 maja 2001 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. WINBERG

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE SZCZEGÓLNE

W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- a) „rodzimy przypadek BSE” oznacza przypadek gąbczastej encefalopatii bydła, w odniesieniu do którego nie wykazano jednoznacznie, że jest spowodowane zakażeniem, które wystąpiło przed sprowadzeniem żywego zwierzęcia, zarodka lub komórki jajowej;
- b) „oddzielona tkanka tłuszczowa” oznacza wewnętrzny lub zewnętrzny tłuszcz ciała usunięty podczas uboju lub procesu cięcia, zwłaszcza świeży tłuszcz pochodzący z serca, sieci, nerek lub krezki bydła, oraz tłuszcz z hal cięcia;
- c) „kohorta” oznacza grupę krów, które albo urodziły się w tym samym stadzie co dotknięte schorzeniem krowy, w okresie do 12 miesięcy poprzedzających lub następujących po urodzeniu się takich krów, albo hodowane były razem z takim zwierzęciem dotkniętym tym schorzeniem w dowolnym czasie w ciągu pierwszego roku ich życia, i które mogły spożywać tę samą karmę, co zwierzę dotknięte tym schorzeniem w ciągu pierwszego roku swojego życia;
- d) „wysypisko odpadków” oznacza miejsce usuwania odpadków, zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE¹⁵.

¹⁵ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie wysypiska odpadków (Dz.U. L 182 z 16.07.1999, str. 1).

ZAŁĄCZNIK II

OKREŚLENIE STATUSU BSE

ROZDZIAŁ A

Status BSE Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego bądź jednego z ich regionów, w dalszej części dokumentu zwanych „państwami lub regionami”, należy określić na podstawie następujących kryteriów:

- a) wyniku analizy ryzyka identyfikującej wszelkie możliwe czynniki dotyczące wystąpienia BSE, o których mowa w rozdziale B oraz ich rozwoju w czasie;
- b) programu edukacyjnego dla weterynarzy, hodowców i podmiotów, które transportują, handlują oraz dokonują uboju bydła, czego celem jest zachęcenie ich do zgłaszania wszystkich przypadków wystąpienia objawów neurologicznych u dorosłego bydła;
- c) obowiązkowego zgłaszania i badania wszystkich krów wykazujących objawy kliniczne BSE;
- d) systemu ciągłego nadzoru i kontroli BSE ze szczególnym uwzględnieniem czynników ryzyka opisanych w rozdziale B, z uwzględnieniem wytycznych podanych w tabeli umieszczonej w rozdziale A załącznika III lub zgodnie z odpowiednimi normami międzynarodowymi; raporty na temat liczby przeprowadzonych badań oraz ich wyników należy przechowywać przez okres co najmniej siedmiu lat;
- e) badania przeprowadzonego w zatwierdzonym laboratorium, próbek mózgowia lub innych tkanek pobranych w ramach systemu nadzoru wymienionego w lit. d).

ROZDZIAŁ B

Analizę ryzyka, o której mowa w rozdziale A lit. a), należy przeprowadzić w oparciu o następujące czynniki:

- spożycie przez bydło mączki mięsno - kostnej lub skwarków uzyskanych ze zwierząt przeżuujących;
- przywóz mączki mięsno - kostnej lub skwarków potencjalnie skażonych przez TSE lub karmy zwierzęcej zawierającej mączkę mięsno - kostną lub skwarki;
- przywóz zwierząt lub komórek jajowych / zarodków potencjalnie skażonych przez TSE;
- statusu epidemiologicznego państwa lub regionu w odniesieniu do zwierzęcych postaci TSE;
- zakresu wiedzy o strukturze populacji bydła, owiec i kóz w tym państwie lub regionie;
- źródła odpadów zwierzęcych, parametrów procesu uzdatniania takich odpadów oraz metod produkcji karmy zwierzęcej.

ROZDZIAŁ C

Definicja kategorii

Status BSE Państw Członkowskich lub państw trzecich bądź jednego z ich regionów należy określić poprzez zaklasyfikowanie ich do następujących kategorii:

A. KATEGORIA 1: Państwo lub region wolny od BSE

Państwo lub region, w którym przeprowadzono analizę ryzyka opartą na danych ustalonych w rozdziale B, która wykazała, że podjęto odpowiednie środki przez odpowiednio długi okres w celu kontroli ustalonego ryzyka oraz

1. ALBO nie zanotowano żadnych przypadków BSE i
 - (i) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) przez co najmniej siedem lat, lub
 - (ii) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. c) przez co najmniej siedem lat oraz wykazano, że przez co najmniej osiem lat nie karmiono zwierząt przeżuwiających mączką mięsno - kostną lub skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwiających lub ssaków;
2. ALBO w którym jednoznacznie wykazano, że wszystkie przypadki BSE pochodzą bezpośrednio z przywozu żywych krów lub zarodków/komórek jajowych bydła, a całe zakażone bydło jak również, jeśli były to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w okresie do dwóch lat przed lub po pojawieniu się pierwszych klinicznych objawów choroby, jeśli były żywe w tym państwie lub regionie, zostały zabite oraz całkowicie zniszczone, oraz albo
 - (i) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) przez co najmniej siedem lat, albo
 - (ii) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. c) przez co najmniej siedem lat oraz wykazano, że przez co najmniej osiem lat nie karmiono zwierząt przeżuwiających mączką mięsno - kostną lub skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwiających lub ssaków;
3. ALBO w którym ostatni rodzimy przypadek BSE zanotowano ponad siedem lat wcześniej, stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) przez co najmniej siedem lat oraz obowiązywał zakaz karmienia przeżuwaczy mączką mięsno - kostną i skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwiających i zakaz ten był skutecznie przestrzegany przez co najmniej osiem lat.

B. KATEGORIA 2: państwo lub region tymczasowo wolne od BSE, w którym nie zanotowano żadnego przypadku rodzimego zakażenia.

Państwo lub region, w którym przeprowadzono analizę ryzyka opartą na danych ustalonych w rozdziale B, która wykazała, że podjęto odpowiednie środki przez odpowiednio długi okres w celu kontroli ustalonego ryzyka oraz

1. ALBO nie zanotowano żadnych przypadków BSE i
 - (i) stosuje się kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e), lecz nie stosowano ich przez siedem lat, lub
 - (ii) wykazano, że przez co najmniej osiem lat nie karmiono zwierząt przeżuwających mączką mięsno - kostną lub skwarkami, ale kryteriów podanych w rozdziale A lit. c) nie stosowano przez siedem lat;
2. ALBO w którym jednoznacznie wykazano, że wszystkie przypadki BSE pochodzą bezpośrednio z przywozu żywych krów lub zarodków/komórek jajowych bydła, a całe zakażone bydło jak również, jeśli były to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po pojawieniu się pierwszych klinicznych objawów rozwoju choroby, jeśli były żywe w tym państwie lub regionie, zostały zabite oraz całkowicie zniszczone, oraz albo
 - (i) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e), ale nie stosowano ich przez siedem lat, albo
 - (ii) wykazano, że przez co najmniej osiem lat nie karmiono zwierząt przeżuwających mączką mięsno - kostną lub skwarkami, ale kryteriów podanych w rozdziale A lit. c) nie stosowano przez siedem lat.

C. KATEGORIA 3: państwo lub region tymczasowo wolne od BSE, w którym zanotowano przynajmniej jeden przypadek rodzimego zakażenia

Państwo lub region, w którym przeprowadzono analizę ryzyka opartą na danych ustalonych w rozdziale B, która wykazała, że podjęto odpowiednie środki przez odpowiednio długi okres w celu kontroli ustalonego ryzyka oraz:

1. ALBO jeżeli ostatni przypadek rodzimego BSE zanotowano ponad siedem lat wcześniej, stosuje się kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) oraz skutecznie przestrzega się zakazu karmienia przeżuwaczy mączką mięsno - kostną i skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających, ale
 - (i) nie były stosowane kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) przez siedem lat, lub
 - (ii) nie przestrzegano skutecznie zakazu karmienia zwierząt przeżuwających mączką mięsno - kostną i skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających przez osiem lat;
2. ALBO w którym ostatni rodzimy przypadek zakażenia zanotowano mniej niż siedem lat wcześniej, wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony na podstawie liczby przypadków rodzimych, wynosił mniej niż jeden przypadek na milion w ciągu ostatnich kolejnych czterech dwunastomiesięcznych okresów w populacji bydła w wieku powyżej 24 miesięcy w państwie lub regionie bądź – jeśli w państwie lub regionie populacji bydła w wieku powyżej 24 miesięcy wynosi

mniej niż 1 milion zwierząt – jeden przypadek na rzeczywistą liczbę zwierząt w tej populacji (obliczony na podstawie statystyki Eurostatu), oraz gdzie:

- (i) skutecznie stosowano zakaz karmienia zwierząt przeżuwających mączką mięsno - kostną i skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających przez co najmniej osiem lat;
- (ii) stosuje się kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) od co najmniej siedmiu lat;
- (iii) zakażone bydło, jak również:
 - jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu klinicznych objawów choroby;
 - wszystkie krowy z kohorty,są zabijane i całkowicie niszczone, jeśli wciąż żyją w danym państwie lub regionie.

W niniejszej klasyfikacji należy wziąć pod uwagę, w drodze odstępstwa od (iii), istnienie innych środków zapewniających podobny poziom zabezpieczenia w związku z zabijaniem zwierząt zagrożonych.

D. KATEGORIA 4: Państwo lub region o niskim wskaźniku zapadalności na BSE

Państwo lub region, w którym:

- 1) stosuje się kryteria wymienione w rozdziale A, a wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony za ostatnie 12 miesięcy, jest większy lub równy jednemu przypadkowi rodzimego zakażenia na milion oraz mniejszy lub równy stu przypadkom na milion w populacji krów w wieku powyżej 24 miesięcy w tym państwie lub regionie; lub
- 2) stosuje się kryteria wymienione w rozdziale A, a wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony zgodnie z pkt. 1, był mniejszy niż jeden przypadek rodzimego zakażenia na milion przez mniej niż cztery kolejne okresy dwunastomiesięczne, a zakażone bydło, jak również:
 - jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu pierwszych objawów klinicznych rozwoju choroby,
 - wszystkie krowy z kohorty,

jeśli jeszcze żyją w tym państwie lub regionie, są zabijane lub całkowicie niszczone.

W niniejszej klasyfikacji należy wziąć pod uwagę, w drodze odstępstwa od niniejszego punktu, istnienie innych środków zapewniających podobny poziom zabezpieczenia w związku z zabijaniem zwierząt zagrożonych.

Państwa lub regiony, w których wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony za poprzednie 12 miesięcy, jest mniejszy niż jeden przypadek rodzimego zakażenia na milion w populacji bydła w wieku powyżej 24 miesięcy w kraju lub regionie, ale w którym przeprowadzono analizę ryzyka, opisaną w rozdziale A, która wykazała, że nie jest spełnione przynajmniej jedno z kryteriów pozwalających na zaklasyfikowanie państwa lub regionu do kategorii 2 lub 3, należy uznać za państwa lub regiony należące do kategorii 4.

E. KATEGORIA 5: Państwo lub region o wysokim wskaźniku zapadalności na BSE

Państwo lub region, w którym:

- 1) stosuje się kryteria wymienione w rozdziale A, a wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony za ostatnie 12 miesięcy, jest większy niż sto przypadków na milion w populacji krów w wieku powyżej 24 miesięcy w tym państwie lub regionie; lub
- 2) wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony za ostatnie 12 miesięcy, jest większy lub równy jednemu przypadkowi na milion i mniejszy lub równy stu przypadkom na milion w populacji krów w wieku powyżej 24 miesięcy w kraju lub regionie, i nie jest spełnione co najmniej jedno z kryteriów wymienionych w rozdziale A.

ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITORINGU

ROZDZIAŁ A

1. MINIMALNE WYMOGI DOTYCZĄCE PROGRAMU MONITORINGU BSE U BYDŁA

1. Wybór subpopulacji

Bydło w wieku powyżej 30 miesięcy:

- 1.1. Zwierzęta podlegające „specjalnemu ubojowi interwencyjnemu”, określone w art. 2 lit. n) dyrektywy 64/433/EWG¹⁶ oraz zwierzęta zabijane zgodnie z rozdziałem VI pkt. 28 lit. c) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG (łącznie ze zwierzętami, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 716/96¹⁷, oraz podlegającymi „specjalnemu ubojowi interwencyjnemu”, o którym mowa powyżej, i zabijanymi zgodnie z rozdziałem VI pkt. 28 lit. c) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG).
- 1.2. Martwe zwierzęta nie zabite do celów spożywczych, które padły w gospodarstwie lub podczas transportu (z wyjątkiem zwierząt, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 716/96).
- 1.3. Zwierzęta normalnie zabijane w celach spożywczych.
- 1.4. Zwierzęta wykazujące zaburzenia neurologiczne.

2. Wielkość próbki

- 2.1. Liczba próbek badanych corocznie w każdym z Państw Członkowskich, pochodzących z subpopulacji, o której mowa w pkt. 1.1, musi obejmować wszystkie zwierzęta tej subpopulacji.
- 2.2. Liczba próbek badanych corocznie w każdym z Państw Członkowskich, pochodzących z subpopulacji, o której mowa w pkt. 1.2, nie może być mniejsza niż wielkość próbek wykazanych w tabeli. Wybór próbek powinien być losowy. Wybór próbek musi być reprezentatywny dla każdego z regionów oraz odbywać się w sposób ciągły.
- 2.3. Liczba próbek badanych corocznie w każdym z Państw Członkowskich pochodzących z subpopulacji, o której mowa w pkt. 1.3, musi obejmować wszystkie zwierzęta tej subpopulacji.

¹⁶ Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych dotyczących wewnątrzwspólnotowego handlu świeżym mięsem (Dz.U. L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/23/WE (Dz.U. L 243 z 11.10.1993, str. 7).

¹⁷ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 716/96 z 19 kwietnia 1996 r. przyjmująca nadzwyczajne środki pomocowe dla rynku mięsa wołowego w Wielkiej Brytanii (Dz.U. L 99 z 20.04.1996, str. 14). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2000 (Dz.U. L 131 z 1.06.2000, str. 37).

Całkowita wielkość populacji w wieku powyżej 30 miesięcy ¹	Wielkość próbki ²
100 000	950
200 000	1 550
300 000	1 890
400 000	2 110
500 000	2 250
600 000	2 360
700 000	2 440
800 000	2 500
900 000	2 550
1 000 000	2 590
1 500 000	3 000
2 000 000	3 500
2 500 000	4 000
3 000 000	4 500
3 500 000	5 000
4 000 000	5 500
4 500 000	6 000
5 000 000	6 500
5 500 000	7 000
6 000 000	7 500
6 500 000	8 000
7 000 000	8 500
7 500 000	9 000
8 000 000	9 500
8 500 000	10 000
9 000 000	10 500
9 500 000	11 000
10 000 000	11 500
10 500 000	12 000
11 000 000	12 500
11 500 000	13 000
12 000 000	13 500

¹ W przypadku, gdy całkowita wielkość populacji w wieku powyżej 30 miesięcy jest nieznana, jako podstawę należy przyjąć wielkość populacji w wieku powyżej 24 miesięcy.

² Wielkość próbki została obliczona w taki sposób, aby móc wykryć wskaźnik chorobowości wynoszący 0,1% z 95% wiarygodnością w populacji, o których mowa w pkt. 1, w oparciu o założenie, że proporcja tych subpopulacji w całkowitej populacji bydła w wieku powyżej 30 miesięcy wynosi 1%. W przypadkach, gdy wielkość całkowitej populacji bydła w wieku powyżej 30 miesięcy wynosi 1 500 000 zwierząt lub więcej, wielkość próbki należy powiększyć o 500 próbek na 500 000 zwierząt jako korektę proporcjonalności, w celu uwzględnienia większego prawdopodobieństwa zmienności ryzyka BSE w populacji.

II. WYMOGI MINIMALNE DOTYCZĄCE PROGRAMU MONITOROWANIA SCRAPIE U OWIEC I KÓZ

1. Wybór subpopulacji

Wybór musi się dokonać poprzez ocenę ryzyka subpopulacji zwierząt urodzonych na miejscu, a nie sprowadzonych, wykazujących objawy kliniczne charakterystyczne dla *scrapie*. W obrębie każdej z subpopulacji oraz grupy wiekowej wybór musi być losowy.

Kryteria wyboru są następujące:

- zwierzęta wykazujące objawy neurologiczne lub zaburzenia zachowania trwające co najmniej 15 dni i oporne na leczenie;
- zwierzęta bliskie śmierci bez objawów choroby zakaźnej czy urazu;
- zwierzęta wykazujące inne postępujące stany chorobowe.

Owce i kozy należy badać w kierunku *scrapie* oraz, jeśli dostępne są badania będące w stanie rozróżnić w praktyce poszczególne postacie TSE, w kierunku BSE.

2. Wiek zwierząt wybieranych

Próbka musi być ukierunkowana na najstarsze zwierzęta w subpopulacji. Jednakże wszystkie zwierzęta wybierane muszą być w wieku powyżej 12 miesięcy.

3. Wielkość próbki

Minimalna liczba zwierząt, które należy zbadać corocznie, musi być zgodna z wielkością próbek wykazanych w tabeli. Zwierzęta badane zgodnie z art. 12 mogą być częścią minimalnej wielkości próbki.

Tabela

Minimalna liczba corocznych badań neurohistologicznych zwierząt wykazujących objawy charakterystyczne dla TSE

Całkowita populacja w wieku powyżej 12 miesięcy*	Wielkość próbki
100 000	10
300 000	30
500 000	50
700 000	69
1 000 000	99
2 500 000	195
5 000 000	300
7 000 000	336
10 000 000	367
20 000 000	409
30 000 000	425
40 000 000	433

* przypadkach, gdy całkowita wielkość populacji w wieku powyżej 12 miesięcy nie jest znana, wielkość próbki należy przyjąć na podstawie całkowitej populacji w wieku powyżej sześciu miesięcy.

III. MONITOROWANIE ZWIERZĄT O ZWIĘKSZONYM RYZYKU

Monitorowanie zwierząt o zwiększonym ryzyku

Oprócz programów monitorujących ustalonych w części I i II, Państwa Członkowskie mogą z własnej inicjatywy przeprowadzić ukierunkowany nadzór w kierunku występowania TSE u zwierząt o zwiększonym ryzyku, takich jak:

- zwierzęta pochodzące z państw o rodzimym występowaniu TSE,
- zwierzęta, które jadły potencjalnie skażone karmy,
- zwierzęta urodzone lub pochodzące od matek zakażonych TSE.

IV. WSPÓLNE PRZEPISY

Państwa Członkowskie powinny zapewnić sytuację, w której żadne części ciała badanego zwierzęcia zgodnie z niniejszym załącznikiem nie będą stosowane w artykułach żywnościowych, karmie zwierzęcej i nawozach, do czasu zakończenia badań laboratoryjnych z wynikiem ujemnym.

ROZDZIAŁ B

I. INFORMACJE, KTÓRE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE POWINNY PRZEDSTAWIĆ W SWOICH RAPORTACH

- 1) liczba podejrzanych przypadków z danego gatunku zwierzęcia objętych ograniczeniami przemieszczania się zgodnie z art. 12 ust. 1;
- 2) liczba podejrzanych przypadków z danego gatunku zwierzęcia podlegających badaniu laboratoryjnemu zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz wyniki takiego badania;
- 3) szacowana wielkość każdej z subpopulacji, o której mowa w rozdziale A części I pkt. 1;
- 4) liczba krów badanych w każdej z subpopulacji, o której mowa w rozdziale A części I pkt. 1, oraz w rozdziale A części III, metoda doboru próbki oraz wyniki badań;
- 5) liczba owiec i kóz badanych w każdej z subpopulacji, o której mowa w rozdziale A części II pkt. 1, oraz w rozdziale A części III, a także wyniki badania;
- 6) liczba, rozkład wieku oraz rozkład geograficzny pozytywnych przypadków BSE i *scrapie*. Należy podać rok i, jeśli to możliwe, miesiąc urodzenia zwierzęcia w przypadku zwierząt chorych na BSE urodzonych po wprowadzeniu zakazu stosowania białka przeżuwaczy w karmach zwierzęcych;
- 7) pozytywne przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

II. INFORMACJE, JAKIE POWINNA PRZEDSTAWIĆ KOMISJA W SWOIM PODSUMOWANIU

Podsumowanie należy przedstawić w formie tabeli obejmującej przynajmniej następujące dane w odniesieniu do każdego z Państw Członkowskich:

- 1) całkowitą populację bydła w wieku powyżej 24 miesięcy oraz szacowaną wielkość każdej z subpopulacji, o której mowa w rozdziale A części I pkt. 1;
- 2) liczbę podejrzanych przypadków z danego gatunku zwierzęcia, o którym mowa w art. 12;
- 3) liczbę badanego bydła, o którym mowa w rozdziale A części I pkt. 1;
- 4) liczbę badanych owiec i kóz, o których mowa w rozdziale A części II pkt. 1;
- 5) liczbę i rozkład wieku pozytywnych przypadków BSE;
- 6) zwierzęta chore na BSE urodzone po wprowadzeniu wspomnianego wcześniej zakazu stosowania karmy oraz rok i miesiąc urodzenia;
- 7) pozytywne przypadki *scrapie*;
- 8) pozytywne przypadki TSE dotyczące zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

III. DOKUMENTACJA

1. Właściwy organ winien przechowywać, przez co najmniej siedem lat, dokumentację dotyczącą:
 - liczby i rodzaju zwierząt objętych ograniczeniem przemieszczania się, o których mowa w art. 12 ust. 1;
 - liczby i wyników badań klinicznych i epidemiologicznych, o których mowa w art. 12 ust. 1;
 - liczbę i wyniki badań laboratoryjnych, o których mowa w art. 12 ust. 2;
 - liczbę, tożsamość i pochodzenie badanych zwierząt w ramach programów monitoringowych, o których mowa w części I oraz, jeśli to możliwe, wiek, rasę oraz dane z wywiadu.

2. Laboratorium przeprowadzające badania winno przechowywać, przez siedem lat, wszystkie dane dotyczące badań, zwłaszcza księgi laboratoryjne, białeczki parafinowe oraz, jeśli to wskazane, fotografie badania *Western blot*.

ZAŁĄCZNIK IV

KARMIENIE ZWIERZĄT

1. W Państwach Członkowskich lub ich regionach umieszczonych w kategorii 5 zakaz, o którym mowa w art. 7 ust. 1 należy rozszerzyć na:
 - a) karmienie zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków;
 - b) karmienie ssaków przetworzonym białkiem zwierzęcym uzyskanym ze ssaków; zakaz ten nie obowiązuje w przypadku karmienia psów i kotów ani w przypadku produkcji karmy dla psów i kotów;
 - c) karmienie przeżuwaczy wytopionym tłuszczem przeżuwaczy.
2. Zakaz ustalony w art. 7 ust. 1 i 2 nie ma zastosowania do następujących produktów ze zdrowych zwierząt:
 - a) mleka i produktów mlecznych;
 - b) żelatyny uzyskanej ze skór;
 - c) hydrolizowanych białek o masie cząsteczkowej poniżej 10 000 daltonów, które:
 - (i) pochodzą ze skór uzyskanych ze zwierząt, które zostały zabite w rzeźni i przeszły przedśmiertne badanie przeprowadzone przez urzędowego weterynarza zgodnie z rozdziałem VI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG oraz w rezultacie takiego badania zostały uznane za zdatne do uboju w rozumieniu wspomnianej dyrektywy, oraz
 - (ii) zostały wytworzone po zastosowaniu procesu produkcyjnego obejmującego odpowiednie środki w celu zminimalizowania skażenia skór, preparacji skór poprzez solankowanie, wapnowanie oraz intensywne płukanie, a następnie wystawienie materiału na działanie pH wyższego niż 11 przez ponad trzy godziny w temperaturze powyżej 80°C, a dalej poddanie działaniu termicznemu w temperaturze powyżej 140°C przez 30 minut pod ciśnieniem ponad 3,6 barów, bądź po zastosowaniu podobnego procesu produkcyjnego zatwierdzonego przez Komisję po konsultacji z odpowiednim komitetem naukowym zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2.

oraz
 - (iii) pochodzą z przedsiębiorstw, które przeprowadzają własny program kontroli (HACCP);
 - d) fosforan dwuwapniowy (bez śladu białka czy tłuszczu);
 - e) wysuszone osocze i inne preparaty krwi, z wyjątkiem produktów z krwi bydłej do karmienia przeżuwaczy.

ZAŁĄCZNIK V

OKREŚLONY MATERIAŁ NIEBEZPIECZNY

1. Wymienione poniżej tkanki należy uznać za określony materiał niebezpieczny w zależności od kategorii Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego pochodzenia lub przebywania zwierzęcia, określonej zgodnie z art. 5:

KATEGORIE 1 I 2

Brak.

KATEGORIE 3 I 4

- a) czaszka zawierająca mózg oraz oczy, migdałki oraz rdzeń kręgowy bydła w wieku powyżej 12 miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do odbytnicy bydła w każdym wieku;
- b) czaszka zawierająca mózg oraz oczy, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub które mają siekacz stały wyrżnięty z dziaśła, oraz śledziona owiec i kóz w każdym wieku.

KATEGORIA 5

- a) cała głowa (bez języka), łącznie z mózgiem, oczami, zwojami nerwu trójdzielnego oraz migdałkami; grasicą; śledziona oraz rdzeń kręgowy bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do odbytnicy zwierząt w każdym wieku;
 - b) kręgosłup, łącznie ze zwojami korzonków tylnych, bydła w wieku powyżej 30 miesięcy;
 - c) czaszka zawierająca mózg i oczy, migdałki, rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub które mają stały siekacz wyrżnięty z dziaśła, oraz śledziona owiec i kóz w każdym wieku.
2. Określony materiał niebezpieczny należy usuwać w:
 - a) rzeźniach;
 - b) zakładach tnących, przetwórnich wysokiego ryzyka oraz miejscach, o których mowa w art. 3 i 7 dyrektywy 90/667/EWG¹⁸, pod nadzorem osoby wyznaczonej przez właściwy organ. Przedsiębiorstwa te zostaną zatwierdzone w tym celu przez właściwy organ.

¹⁸ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustalająca przepisy weterynaryjne dotyczące usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich na rynek oraz zapobiegania występowaniu patogenów w karmie pochodzenia zwierzęcego lub rybnego i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia 1994.

Kręgosłup można jednak usuwać w miejscach sprzedaży dla konsumentów, znajdujących się na terytorium danego Państwa Członkowskiego.

W przypadkach, gdy określony materiał niebezpieczny nie jest usuwany z martwych zwierząt, które nie zostały zabite w celach spożywczych, części ciała zawierające określony materiał niebezpieczny lub całe ciało należy traktować jako określony materiał niebezpieczny.

3. Cały określony materiał niebezpieczny należy oznakować farbą oraz, tam gdzie to właściwe, zaznaczyć markerem natychmiast po jego usunięciu, oraz całkowicie zniszczyć:
 - a) spalając bez obróbki wstępnej, lub
 - b) o ile farba lub znacznik pozostaje zauważalny, po obróbce wstępnej:
 - (i) zgodnie z systemami opisanymi w rozdziałach I do IV, VI i VII Załącznika do decyzji 92/562/EWG¹⁹:
 - spalając;
 - spalając z innymi materiałami:
 - (ii) zgodnie przynajmniej z normami, o których mowa w załączniku I do decyzji 1999/534/WE²⁰, grzebiąc w zatwierdzonym wysypisku odpadów.
4. Państwa Członkowskie mogą zastosować odstępstwo od przepisów pkt. 2 i 3 w celu zezwolenia na palenie lub grzebanie określonego materiału niebezpiecznego lub całych ciał, bez uprzedniego ich znaczenia, lub tam gdzie to właściwe, usuwanie określonych materiałów niebezpiecznych, w okolicznościach ustalonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG oraz na stosowanie metody, która wyklucza wszelkie niebezpieczeństwo przeniesienia TSE, oraz która jest zatwierdzona i nadzorowana przez właściwy organ, zwłaszcza w przypadkach, gdy zwierzęta umarły lub zostały zabite w ramach stosowania środków kontroli choroby, oraz bez wpływu na art. 12 i 13.
5. Zastosowanie alternatywnego testu do usuwania określonego materiału niebezpiecznego może być zatwierdzone pod następującymi warunkami:
 - a) badania należy przeprowadzić w rzeźniach u wszystkich zwierząt kwalifikujących się do usunięcia określonego materiału niebezpiecznego;
 - b) rzeźni nie może opuścić żaden produkt pochodzący od bydła, owiec lub kóz, przeznaczony do użycia w żywności dla ludzi lub w karmie dla zwierząt, zanim właściwy organ nie otrzyma i nie zaakceptuje wyników badań wszystkich

¹⁹ Decyzja Komisji 92/562/EWG z dnia 17 listopada 1992 r. w sprawie zatwierdzania alternatywnych systemów obróbki termicznej do obróbki materiału dużego ryzyka (Dz.U. L 359 z 9.12.1992, str. 23). Decyzja ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia 1994.

²⁰ Decyzja Rady 1999/534/WE z dnia 19 lipca 1999 r. w sprawie środków mających zastosowanie do obróbki pewnych odpadów zwierzęcych w celu ochrony przed pasażowalnymi gąbczastymi encefalopatiami oraz zmieniająca decyzję Komisji 97/735/WE (Dz.U. L 204 z 4.08.1999, str. 37).

zabitych zwierząt potencjalnie skażonych w przypadku, gdy u jednego z nich potwierdzono BSE;

- c) jeśli badanie alternatywne da wynik dodatni, cały materiał pochodzący od bydła, owiec i kóz, który został potencjalnie skażony w rzeźni należy zniszczyć zgodnie z pkt. 3, chyba że da się zidentyfikować i przechowywać oddzielnie wszystkie części ciała, łącznie ze skórą zakażonych zwierząt.
6. Państwa Członkowskie mają przeprowadzić częste kontrole urzędowe w celu sprawdzenia prawidłowego stosowania niniejszego Załącznika oraz podjęcia środków w celu uniknięcia skażenia, zwłaszcza w rzeźniach, zakładach tnących, zakładach obróbki odpadów zwierzęcych, zakładach obróbki dużego ryzyka lub miejscach uprawnionych przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 7 dyrektywy 90/667/EWG, punktach sprzedaży detalicznej, wysypiskach odpadów i innych miejscach składowania czy spalania.
 7. Państwa Członkowskie winny w szczególności ustanowić odpowiedni system pozwalający na sprawdzenie, czy:
 - a) określony materiał niebezpieczny stosowany do wyrobu produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, stosowany jest wyłącznie do wyznaczonych celów;
 - b) w przypadku, gdy bydło, owce lub kozy są wwożone do Państwa Członkowskiego umieszczonego w numerycznie niższej kategorii, wskazującej na lepszy status BSE niż kategoria wwożonych zwierząt, zwierzęta takie pozostają pod nadzorem urzędowym do czasu ich uboju lub odesłania z terytorium tego państwa;
 - c) określony materiał niebezpieczny, zwłaszcza w przypadkach, gdy usuwanie go ma miejsce w zakładach lub miejscach innych niż rzeźnie, jest całkowicie oddzielony od innych odpadów nie przeznaczonych do spalania, jest zebrany osobno oraz jest usuwany zgodnie z pkt. 2, 3 i 4. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wysłanie głów i tusz zawierających określony materiał niebezpieczny do innego Państwa Członkowskiego po porozumieniu się z tym drugim Państwem Członkowskim zarówno o przyjęciu tego materiału, jak o stosowaniu określonych wymogów mających zastosowanie do takiego działania.
 8. Państwa Członkowskie mogą wysłać określony materiał niebezpieczny lub materiał uzyskany po jego przetworzeniu do innych Państw Członkowskich do spalania jedynie w warunkach ustalonych w art. 4 ust. 2 decyzji 97/735/WE²¹, tam gdzie ma to zastosowanie.

²¹ Decyzja Komisji 97/735/WE z dnia 21 października 1997 r. dotycząca środków ochronnych w odniesieniu do handlu niektórymi rodzajami odpadów pochodzących od ssaków (Dz.U. L 294 z 28.10.1997, str. 7). Decyzja zmieniona decyzją Rady 1999/534/WE (Dz.U. L 204 z 4.08.1999, str. 37).

Punkty niniejsze można zmienić na wniosek Państwa Członkowskiego w celu zezwolenia na wysłanie określonego materiału niebezpiecznego lub materiału uzyskanego po jego przetworzeniu, do państw trzecich do spalania. W tym samym czasie oraz zgodnie z taką samą procedurą należy przyjąć przepisy regulujące wywóz.

ZAŁĄCZNIK VI

NORMY DLA NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO UZYSKANYCH Z MATERIAŁU POCHODZĄCEGO OD PRZEŻUWACZY LUB ZAWIERAJĄCYCH TAKI MATERIAŁ

Zabronione jest, zgodnie z przepisami art. 9 ust. 1, stosowanie materiału pochodzącego od przeżuwaczy do produkcji wymienionych poniżej produktów pochodzenia zwierzęcego:

- a) mięsa odzyskanego w sposób mechaniczny;
- b) fosforanu dwuwapniowego przeznaczonego jako karma dla inwentarza żywego;
- c) żelatyny, chyba że jest wytwarzana ze skóry przeżuwaczy;
- d) pochodnych wytworzonych z wytopionego tłuszczu przeżuwaczy;
- e) wytopionego tłuszczu przeżuwaczy, chyba że pochodzi z:
 - (i) oddzielonej tkanki tłuszczowej, zadeklarowanej jako nadająca się do spożycia przez ludzi;
 - (ii) surowców, które przetworzono zgodnie z normami, o którym mowa w dyrektywie 90/667/EWG.

ZAŁĄCZNIK VII

ELIMINACJA ZAKAŹNEGO GĄBCZASTEGO ZWYRODNIENIA MÓZGU

1. Dochodzenie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. b) musi zidentyfikować:

a) w przypadku bydła:

- wszystkie inne zwierzęta przeżuujące obecne w gospodarstwie, w którym przebywa zwierzę, u którego potwierdzono chorobę;
- wszystkie zarodki, komórki jajowe oraz ostatnie potomstwo samicy, u której potwierdzono chorobę, oraz której zarodki pobrano lub której potomstwo urodziło się w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu u niej klinicznych objawów choroby;
- wszystkie zwierzęta kohorty, do której należy zwierzę, u którego stwierdzono chorobę;
- prawdopodobne pochodzenie choroby oraz inne gospodarstwa, w których znajdują się zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe, które mogły zostać zakażone zarazkiem TSE lub które miały kontakt z tą samą karmą lub źródłem skażenia;
- przemieszczanie potencjalnie skażonych karm, innych materiałów, lub wszelkie inne sposoby przeniesienia zakażenia, poprzez które mogło dojść do przeniesienia zarazka TSE do omawianego gospodarstwa lub z niego;

b) w przypadku owiec i kóz:

- wszystkie zwierzęta przeżuujące inne niż owce i kozy w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego potwierdzono chorobę;
- o ile da się je zidentyfikować, rodziców, wszystkie zarodki, komórki jajowe oraz ostatnie potomstwo zwierzęcia, u którego potwierdzono chorobę;
- wszystkie zwierzęta kohorty, które należy określić zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2, do której należy zwierzę, u którego potwierdzono chorobę;
- wszystkie inne owce i kozy w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego potwierdzono chorobę, oprócz zwierząt wymienionych w tiret drugie i trzecie;
- prawdopodobne pochodzenie choroby oraz identyfikację innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe, które mogły zostać zakażone zarazkiem TSE lub które miały kontakt z tą samą karmą bądź źródłem skażenia;

- przemieszczanie potencjalnie skażonej karmy, innych materiałów lub innych sposobów przeniesienia zakażenia, poprzez które mogło dojść do przeniesienia zarazka zarazka TSE do omawianego gospodarstwa lub z niego.

2. Środki ustalone w art. 13 ust. 1 winny obejmować przynajmniej:

- a) w przypadku potwierdzenia BSE u bydła, zabicie i całkowite zniszczenie bydła oraz zniszczenie zarodków i komórek jajowych, zidentyfikowanych w dochodzeniu, o którym mowa w pkt. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie;
- b) w przypadku potwierdzenia BSE u owiec i kóz, zabicie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych, zidentyfikowanych w dochodzeniu, o którym mowa w pkt. 1 lit. b) tirety 2-6.

ZAŁĄCZNIK VIII

WPROWADZANIE NA RYNEK ORAZ EKSPORT

ROZDZIAŁ A

Wymogi wewnątrzspółnotowego handlu żywymi zwierzętami, zarodkami oraz komórkami jajowymi

I. WYMOGI, KTÓRE OBOWIĄZUJĄ NIEZALEŻNIE OD KATEGORII PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO LUB PAŃSTWA TRZECIEGO POCHODZENIA LUB PRZEBYWANIA ZWIERZĘCIA

1. Wysyłka do innych Państw Członkowskich musi być zgodna z przepisami art. 15 ust. 1.

2. Do przemieszczania komórek jajowych i zarodków zastosowanie mają następujące wymogi:

Zarodki oraz komórki jajowe bydła muszą pochodzić od samic, które w momencie ich pobrania:

- nie były podejrzane o zakażenie BSE;
- same spełniały wymogi ustalone w części II.

3. Do handlu owcami i kozami zastosowanie mają następujące wymogi:

a) Owce i kozy przeznaczone do hodowli muszą:

(i) pochodzić z gospodarstwa spełniającego następujące wymogi:

- jest ono poddawane regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym;
- zwierzęta są oznaczane;
- przez co najmniej trzy lata nie stwierdzono żadnego przypadku *scrapie*;
- kontrole z pobraniem próbek przeprowadza się w gospodarstwie u starych samic przeznaczonych do selektywnego uboju;
- samice wprowadza się do takiego gospodarstwa jedynie wtedy, gdy pochodzą z gospodarstwa spełniającego te same wymogi;

(ii) być bez przerwy trzymane w gospodarstwie lub gospodarstwach spełniających wymogi ustalone w (i) od urodzenia lub przez ostatnie trzy lata;

- (iii) jeśli przeznaczone są do Państwa Członkowskiego, które korzysta, na całości lub części swojego terytorium, z przepisów ustalonych w lit. b), spełniać wymogi ustalone w programach, o których mowa we wspomnianym punkcie.
- b) Państwo Członkowskie, które realizuje obowiązkowy lub dobrowolny krajowy program kontroli *scrapie* na całości lub części swojego terytorium:
- (i) musi przedstawić Komisji taki program, zawierający w szczególności:
 - rozkład choroby w Państwie Członkowskim;
 - powody przyjęcia takiego programu, z uwzględnieniem znaczenia choroby oraz wskaźnika koszt/korzyść;
 - obszar geograficzny, na którym program ten jest realizowany;
 - kategorie statusu, które należy stosować w odniesieniu do gospodarstwa, normy jakie należy spełnić w każdej kategorii oraz stosowane procedury badań;
 - procedury programu monitorującego;
 - czynności, jakie należy podjąć w przypadku, gdy z jakiegoś powodu gospodarstwo utraci dotychczasowy status;
 - środki, jakie należy przyjąć, jeśli wyniki badań przeprowadzonych zgodnie z przepisami programu są dodatnie;
 - (ii) program, o którym mowa w (i), można zatwierdzić zgodnie z kryteriami ustalonymi we wspomnianym punkcie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2. Zgodnie z tą samą procedurą należy określić dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty, w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po zatwierdzeniu tych programów. Gwarancje takie nie mogą przekraczać zakresu gwarancji, które Państwo Członkowskie stosuje na szczeblu krajowym;
 - (iii) programy przedstawione przez Państwa Członkowskie można zmienić lub uzupełnić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2. Zgodnie z tą samą procedurą można zatwierdzić zmianę lub dodatek do programu, który już został zatwierdzony lub do gwarancji, które zostały określone zgodnie z (ii).
- c) W przypadku, gdy Państwo Członkowskie uzna, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolna od *scrapie* owiec:
- (i) winno przedłożyć Komisji odpowiednie dokumenty towarzyszące, określające w szczególności:

- historię występowania choroby na jej terytorium;
 - wyniki badań w ramach nadzoru, opartych na badaniach serologicznych, mikrobiologicznych, patologicznych lub epidemiologicznych;
 - okres, w którym przeprowadzono czynności nadzorujące;
 - postępowanie dotyczące weryfikacji braku choroby;
- (i) dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty, należy określić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2. Gwarancje takie nie mogą przekraczać zakresu gwarancji, które Państwo Członkowskie stosuje na szczeblu krajowym;
- (iii) dane Państwo Członkowskie winno powiadomić Komisję o każdej zmianie danych podanych w (i), odnoszących się do choroby. Gwarancje określone zgodnie z (ii) można, w świetle takiego powiadomienia, zmieniać lub wycofać zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

II. WYMOGI, KTÓRE OBOWIĄZUJĄ W ZALEŻNOŚCI OD KATEGORII PAŃSTWA OKREŚLONE ZGODNIE Z ROZDZIAŁEM C ZAŁĄCZNIKA II

1. Wysyłka do innych Państw Członkowskich musi być zgodna z przepisami art. 15 ust. 1.
2. Kategorię BSE Państwa Członkowskiego pochodzenia bydła, owiec i kóz należy przekazać Państwu Członkowskiemu przeznaczenia.
3. Podane poniżej wymogi należy stosować do przemieszczania się bydła, o którym mowa w pkt. 1, pochodzącego lub przebywającego w Państwach Członkowskich lub jednego z ich regionów, umieszczonych w:

KATEGORII 3 I 4

Zwierzęta muszą:

- a) urodzić się, być hodowane oraz pozostawać w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
- b) urodzić się po dacie, od której skutecznie obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia przeżuwaczy białkami uzyskanymi ze ssaków.

KATEGORII 5

Zwierzęta muszą:

- a) urodzić się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia zwierząt gospodarskich białkami uzyskanymi ze ssaków; oraz
- b) urodzić się, być hodowane oraz pozostawać w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które obejmują jedynie bydło urodzone w tym gospodarstwie lub pochodzące ze stada o podobnym statusie.

ROZDZIAŁ B

Wymogi odnoszące się do potomstwa zwierząt podejrzanych lub chorych na TSE, o których mowa w art. 15 ust. 2.

Należy zabronić wprowadzania na rynek ostatniego potomstwa urodzonego przez samice bydła zakażonego TSE lub przez owce czy kozy chore na BSE w ciągu poprzedzającego okresu dwuletniego lub w ciągu okresu, który nastąpił po wystąpieniu pierwszego objawu klinicznego choroby.

ROZDZIAŁ C

Wymogi odnoszące się do wewnątrzspółnotowego handlu niektórymi produktami pochodzenia zwierzęcego

- I. Niżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego zwolnione są z zakazu, o którym mowa w art. 16 ust. 3, pod warunkiem, że pochodzą one od bydła spełniającego wymogi podane poniżej w części II lub III:
 - mięso świeże;
 - mięso mielone;
 - preparaty mięsa;
 - produkty mięsne;
 - karma przeznaczona dla domowych zwierząt mięsożernych.

Program oparty na danych (Date-based Scheme)

- II. Pozbawione kości świeże mięso, z którego usunięto wszystkie przylegające tkanki, w tym widoczną tkankę nerwową i limfatyczną oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w części I, uzyskane z tego mięsa pochodzącego z odpowiednich zwierząt z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5, można sprzedawać zgodnie z art. 16 ust. 3 akapitem drugim, jeśli pochodzą one od zwierząt urodzonych po dacie, od której skutecznie stosowano normy żywienia zwierząt ustalone w art. 7 ust. 2 oraz zatwierdzono jako spełniające wymogi ustalone w pkt. 1, oraz, jeśli są wytwarzane w zakładach, które spełniają wymóg ustalony w pkt. 9. Właściwy organ zapewni przestrzeganie wymogów w odniesieniu do kontroli ustalonych w pkt. 2-8 oraz 10.

1. Krowa kwalifikuje się do programu opartego na danych, jeśli urodziła się i była hodowana w danym Państwie Członkowskim oraz jeśli w czasie uboju można wykazać, że spełnione są następujące warunki:
 - a) przez całe życie zwierzęcia można je było jednoznacznie zidentyfikować, przez co można ustalić jego pochodzenie od danej matki oraz stada; jego nie powtarzające się oznakowanie w uchu, data urodzenia oraz stado, w którym się urodziło, a także wszystkie zmiany miejsca po urodzeniu są zapisane albo urzędowym paszporcie zwierzęcia, albo w urzędowym skomputeryzowanym systemie identyfikacji i ustalania pochodzenia; tożsamość jego matki jest znana;
 - b) zwierzę ma więcej niż sześć miesięcy, ale mniej niż 30 miesięcy, co jest stwierdzone w urzędowym zapisie komputerowym daty urodzenia lub w urzędowym paszporcie zwierzęcia;
 - c) właściwy organ otrzymał i potwierdził informację, że matka zwierzęcia żyła przez co najmniej sześć miesięcy po urodzeniu kwalifikującego się do uboju zwierzęcia;
 - d) u matki zwierzęcia nie rozwinęło się BSE oraz nie jest ona podejrzana o zakażenie BSE.

Kontrole

2. Jeśli zwierzę przedstawione do uboju lub okoliczności związane z jego ubojem nie spełniają wszystkich wymogów niniejszego rozporządzenia, zwierzę należy automatycznie odrzucić, a jego paszport skonfiskować. Jeśli informacja ta wyjdzie na jaw po uboju, właściwy organ musi natychmiast zaprzestać wydawania świadectw oraz unieważnić wszystkie wydane świadectwa. Jeśli miała już miejsce wysyłka, właściwy organ musi powiadomić o tym fakcie odpowiedni organ miejsca przeznaczenia. Odpowiedni organ miejsca przeznaczenia musi podjąć odpowiednie kroki.
3. Ubój kwalifikujących się zwierząt musi mieć miejsce w rzeźniach, które nie są stosowane do uboju bydła innego niż bydło zabijane zgodnie z programem *Date-based Scheme* lub z programem *Certified herd Scheme*.
4. Właściwy organ musi upewnić się, że procedury stosowane w zakładach tnących zapewniają usuwanie następujących węzłów chłonnych:

podkolanowych, kulszowych, pachwinowych powierzchownych, pachwinowych głębokich, biodrowych środkowych i bocznych, nerkowych, przedudowych, łędźwiowych, żebrowo-szyjnych, mostkowych, przedłopatkowycych, pachowych, ogonowych oraz szyjnych głębokich.
5. Musi istnieć możliwość stwierdzenia pochodzenia mięsa od kwalifikującego się zwierzęcia, lub po pocięciu, od zwierząt ciętych w tej samej partii, z zastosowaniem urzędowego systemu ustalania pochodzenia, aż do czasu uboju.

Po uboju musi być możliwość, za pomocą stempli, ustalenia pochodzenia świeżego mięsa i produktów, o których mowa w części 1, od kwalifikującego się zwierzęcia, w celu umożliwienia zwrotu wysłanej partii. W przypadku karmy dla zwierząt domowych, ustalenie pochodzenia muszą umożliwić towarzyszące dokumenty oraz zapisy.

6. Wszystkie zatwierdzone kwalifikujące się tusze muszą mieć indywidualne numery zgadzające się z numerem na oznaczeniu na uchu.
7. Państwo Członkowskie musi mieć szczegółowe protokoły, obejmujące:
 - a) ustalenie źródła oraz kontrole przeprowadzone przed ubojem;
 - b) kontrole podczas uboju;
 - c) kontrole podczas wytwarzania karmy dla zwierząt domowych;
 - d) wszelkie wymogi znakowania i zatwierdzania po uboju aż do punktu sprzedaży.
8. Właściwy organ musi ustanowić system zapisu kontroli zgodności z wymogami tak, aby można było wykazać kontrolę.

Zakład

9. Aby uzyskać zatwierdzenie, zakład musi opracować i wdrożyć system, za pomocą którego można będzie identyfikować kwalifikujące się mięso i/lub kwalifikujący się produkt oraz można ustalić pochodzenie mięsa od kwalifikującego się zwierzęcia, lub po pocięciu, od zwierząt pociętych w tej samej partii. System musi pozwolić na pełne ustalenie pochodzenia mięsa lub produktów pochodzenia zwierzęcego na każdym etapie, a zapisy należy przechowywać przez co najmniej dwa lata. Kierownictwo zakładu musi podać odpowiednim organom na piśmie szczegóły zastosowanego systemu.
10. Właściwy organ musi ocenić, zatwierdzić i monitorować system ustalony przez zakład w celu zapewnienia pełnej segregacji i możliwości ustalenia pochodzenia zarówno wstecz, jak i wprzód.

Program poświadczonego stada Certified herd Scheme

- III. Pozbawione kości świeże mięso, z którego usunięto wszystkie przylegające tkanki, w tym widoczną tkankę nerwową i limfatyczną, oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w części I, uzyskane z tego mięsa, pochodzącego z kwalifikujących się zwierząt z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5, można sprzedawać zgodnie z art. 16 ust. 3 akapitem drugim, jeśli uzyskano je ze zwierząt, które zatwierdzono jako spełniające warunki określone w pkt. 2 i pochodzące ze stad, w których nie wystąpił żaden przypadek BSE w ciągu ostatnich siedmiu lat i które zatwierdzono jako spełniające warunki ustalone w pkt. 1, oraz wytworzone w zakładach, które spełniają warunek ustalony w pkt. 11. Właściwy organ zapewni

przestrzeganie wymogów ustalonych w pkt. 3-10 i 12 w odniesieniu do skomputeryzowanego systemu ustalania pochodzenia oraz kontroli.

Warunki odnoszące się do stad

- a) Stado jest grupą zwierząt tworzących odrębną jednostkę, to znaczy grupą zwierząt, w odniesieniu do których zarządzanie, schronienie i hodowla są odrębne od innych grup zwierząt i którą identyfikuje się poprzez nie powtarzający się numer identyfikacyjny stada i zwierzęcia.
- b) Stado kwalifikuje się do uboju, jeśli przez co najmniej siedem lat nie było żadnego potwierdzonego przypadku BSE ani przypadku podejrzanego, w stosunku do którego nie wykluczono rozpoznania BSE u zwierzęcia, które wciąż było w stadzie lub przemieściło się w obrębie stada lub opuściło stado.
- c) W drodze wyjątku od przepisów podanych w lit. b), stado, które istnieje od mniej niż siedmiu lat, można uznać za kwalifikujące się, po dokładnym dochodzeniu przeprowadzonym przez właściwy organ weterynaryjny pod warunkiem, że:
 - (i) wszystkie zwierzęta urodzone lub wprowadzone do nowo utworzonego stada spełniają warunki ustalone w pkt. 2 lit. a), d) i e); oraz
 - (ii) stado spełnia warunki ustalone w lit. b) w ciągu całego swego istnienia.
- d) Jeśli stado zostało nowo utworzone w gospodarstwie, w którym stwierdzono przypadek BSE u zwierzęcia, które wciąż było w stadzie w tym gospodarstwie lub zmieniło w nim miejsce bądź opuściło je, to nowo powstałe stado można uznać za kwalifikujące się do uboju po gruntownym dochodzeniu przeprowadzonym przez właściwe organy weterynaryjne, potwierdzające przestrzeganie każdego z wymienionych poniżej warunków spełniających wymogi tego organu:
 - (i) wszystkie zwierzęta ze stada, w którym wystąpiło zakażenie, uprzednio trzymane w tym samym gospodarstwie usunięto lub zabito;
 - (ii) cała pasza została usunięta lub zniszczona oraz wszystkie pojemniki na paszę dokładnie umyte;
 - (iii) wszystkie budynki zostały opróżnione oraz dokładnie umyte przed przyjęciem nowych zwierząt;
 - (iv) wypełniono wszystkie warunki ustalone w lit. c).

Warunki odnoszące się do zwierzęcia

2.
 - a) wszystkie zapisy urodzenia się zwierzęcia, jego tożsamości oraz przemieszczania się znajdują się w urzędowym skomputeryzowanym systemie ustalania pochodzenia;
 - b) zwierzę ma więcej niż sześć miesięcy, a mniej niż 30 miesięcy, co jest ustalone w urzędowym skomputeryzowanym zapisie daty jego urodzenia;
 - c) jego matka żyła przez co najmniej sześć miesięcy po jego urodzeniu;

- d) u jego matki nie rozwinęło się BSE oraz nie ma podejrzeń, że uległa ona zakażeniu BSE;
- e) stado, w którym zwierzę się urodziło oraz wszystkie stada, przez które przeszło, kwalifikują się do uboju.

Skomputeryzowany system ustalania pochodzenia

- 3. Urzędowy skomputeryzowany system ustalania pochodzenia, o którym mowa w pkt. 2 lit. a), można zatwierdzić jedynie wówczas, gdy działa przez czas wystarczająco długi dla zgromadzenia wszystkich informacji odnoszących się do okresu życia i przemieszczania się zwierząt, koniecznych do sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia, i dotyczy jedynie zwierząt urodzonych po rozpoczęciu działania systemu. Dane z przeszłości wprowadzone do komputera przed okresem działania systemu nie będą przyjmowane do tego celu.

Kontrole

- 4. Jeśli zwierzę przeznaczone do uboju lub okoliczności związane z jego ubojem nie spełniają wszystkich wymogów niniejszego rozporządzenia, zwierzę należy automatycznie odrzucić, a jego paszport skonfiskować. Jeśli informacja ta wyjdzie na jaw po uboju, właściwy organ musi natychmiast zaprzestać wydawania świadectw oraz unieważnić wszystkie wydane świadectwa. Jeśli miała już miejsce wysyłka, właściwy organ musi powiadomić o tym fakcie odpowiedni organ miejsca przeznaczenia. Odpowiedni organ miejsca przeznaczenia musi podjąć odpowiednie kroki.
- 5. Ubój kwalifikujących się zwierząt musi mieć miejsce w rzeźniach, które są stosowane wyłącznie do uboju zwierząt w ramach programu *Date-based Scheme* lub programu *Certified herd Scheme*.
- 6. Właściwy organ musi upewnić się, że procedury stosowane w zakładach tnących zapewniają usuwanie następujących węzłów chłonnych:

podkolanowych, kulszowych, pachwinowych powierzchownych, pachwinowych głębokich, biodrowych środkowych i bocznych, nerkowych, przedudowych, lędźwiowych, żebrowo-szyjnych, mostkowych, przedłopatkowycych, pachowych, ogonowych oraz szyjnych głębokich.
- 7. Musi istnieć możliwość ustalenia pochodzenia mięsa od stada kwalifikującego się zwierzęcia, lub po pocięciu, od zwierząt ciętych w tej samej partii, z zastosowaniem urzędowego systemu ustalania pochodzenia, aż do czasu uboju. Po uboju musi być możliwość, za pomocą oznaczeń, ustalenia pochodzenia świeżego mięsa i produktów, o których mowa w części 1, od danego stada w celu umożliwienia zwrotu wysłanej partii. W przypadku karmy dla zwierząt domowych, ustalenie pochodzenia muszą umożliwić towarzyszące dokumenty oraz zapisy.

8. Wszystkie zatwierdzone kwalifikujące się tusze muszą mieć indywidualne numery zgadzające się z numerem na oznaczeniu na uchu.
9. Państwo Członkowskie musi mieć szczegółowe protokoły obejmujące:
 - a) ustalenie źródła oraz kontrole przeprowadzone przed ubojem;
 - b) kontrole podczas uboju;
 - c) kontrole podczas wytwarzania karmy dla zwierząt domowych;
 - d) wszelkie wymogi znakowania i zatwierdzania po uboju aż do punktu sprzedaży.
10. Właściwy organ musi ustanowić system zapisu kontroli zgodności z wymogami tak, aby można było wykazać kontrolę.

Przedsiębiorstwo

11. Aby uzyskać zatwierdzenie, przedsiębiorstwo musi opracować i wdrożyć system, za pomocą którego można będzie identyfikować kwalifikujące się mięso i/lub kwalifikujący się produkt oraz będzie można ustalić pochodzenie mięsa od kwalifikującego się zwierzęcia, lub po pocięciu, od zwierząt pociętych w tej samej partii. System musi pozwolić na pełne ustalenie pochodzenia mięsa lub produktów pochodzenia zwierzęcego na każdym etapie, a zapisy należy przechowywać przez co najmniej dwa lata. Kierownictwo przedsiębiorstwa musi podać odpowiednim organom, na piśmie, szczegóły zastosowanego systemu.
12. Właściwy organ musi ocenić, zatwierdzić i monitorować system ustalony przez przedsiębiorstwo w celu zapewnienia pełnej segregacji i możliwości ustalenia pochodzenia zarówno wstecz, jak i wprzód.

ROZDZIAŁ D

Wymogi mające zastosowanie do wywozu

Żywe bydło oraz produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane od niego powinny podlegać w odniesieniu do wywozu do państw trzecich przepisom ustalonym w niniejszym rozporządzeniu i dotyczącym handlu wewnątrz Wspólnoty.

ZAŁĄCZNIK IX

WWÓZ NA TEREN WSPÓLNOTY ŻYWYCH ZWIERZĄT, ZARODKÓW, KOMÓREK JAJOWYCH ORAZ PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

ROZDZIAŁ A

W przypadku przywozu z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 1 właściwy organ winien, w odniesieniu do bydła oraz wszystkich produktów pochodzących od bydła, w stosunku do których niniejsze rozporządzenie ustala określone przepisy, uwzględnić konieczność przedkładania międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że państwo lub region spełnia wymogi rozdziału C załącznika II, pozwalające umieścić je w tej kategorii.

ROZDZIAŁ B

Przywóz bydła

- A. Przywóz bydła z państwa lub regionu umieszczonego w kategorii 2 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:
- a) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
 - b) bydło przeznaczone na wywóz do Wspólnoty można zidentyfikować za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego, pozwalającego ustalić pochodzenie tych zwierząt od danej matki czy stada oraz że zwierzęta te nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE.
- B. Przywóz bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 3 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:
- 1) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
 - 2) bydło przeznaczone na wywóz do Wspólnoty:
 - można zidentyfikować za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego pozwalającego ustalić pochodzenie tych zwierząt od danej matki czy stada oraz umożliwiającego ustalenie, że zwierzęta te nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych;
 - urodziły się, były hodowane oraz pozostawały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
 - urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków.

C. Przywóz bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 4 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:

- 1) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
- 2) bydło przeznaczone na wywóz do Wspólnoty:
 - a) można zidentyfikować za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego pozwalającego ustalić pochodzenie tych zwierząt od danej matki czy stada oraz umożliwiającego ustalenie, że zwierzęta te nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych; oraz
 - b) urodziły się, były hodowane oraz pozostawały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
 - c) urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków.

D. Przywóz bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:

- 1) karmienie zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
- 2) zakażone bydło zostaje zabijane oraz całkowicie niszczone, jak również:
 - a) jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu pierwszych objawów klinicznych choroby;
 - b) całe bydło pochodzące z tej samej kohortyjeśli zwierzęta takie wciąż żyją w tym państwie lub regionie;
- 3) zwierzęta przeznaczone na wywóz do Wspólnoty:
 - a) urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków;
 - b) można zidentyfikować za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego, pozwalającego ustalić ich pochodzenie od danej matki czy stada oraz nie są one potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych;

ORAZ

 - c) albo urodziły się, były hodowane oraz pozostawały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE, oraz które zawierają jedynie

bydło urodzone w gospodarstwie lub pochodzące ze stada o takim samym statusie zdrowotnym; albo

- d) urodziły się, były hodowane oraz pozostawały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które zawierają jedynie bydło urodzone w gospodarstwie lub pochodzące ze stada o takim samym statusie zdrowotnym.

ROZDZIAŁ C

Przywóz świeżego mięsa oraz produktów pochodzenia bydłowego

- A. Wwóz świeżego mięsa (z kością lub bez kości) oraz produktów pochodzenia bydłowego z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 2 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany.
- B. Przywóz świeżego mięsa (z kością lub bez kości) oraz produktów pochodzenia bydłowego z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 3 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:
 - a) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
 - b) świeże mięso oraz produkty pochodzenia bydłowego przeznaczone na wywóz do Wspólnoty nie zawierają lub nie pochodzą z określonych materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załączniku V, ani z odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa uzyskanego z głowy lub kręgosłupa.
- C. Przywóz świeżego mięsa (z kością lub bez kości) oraz produktów pochodzenia bydłowego z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 4 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:
 - a) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
 - b) świeże mięso oraz produkty pochodzenia bydłowego przeznaczone na wywóz do Wspólnoty nie zawierają lub nie pochodzą z określonych materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załączniku V, ani z odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa uzyskanego z głowy lub kręgosłupa.
- D. Wwóz świeżego mięsa i produktów pochodzenia bydłowego z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5 powinien być zabroniony z wyjątkiem produktów pochodzenia zwierzęcego, wymienionych w sekcji I rozdziału C załącznika VIII. Wwóz taki winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:
 - 1) spełnia on wymogi art. 16 ust. 2 oraz wymogi ustalone w rozdziale C sekcje II oraz III załącznika VIII;

- 2) wyroby mięsne przeznaczone na wywóz do Wspólnoty nie zawierają ani nie pochodzą z żadnego z produktów, o których mowa w rozdziale F, ani z określonych materiałów niebezpiecznych, określonych w załączniku V;
- 3) działa system pozwalający na ustalenie przedsiębiorstwa, z którego pochodzi świeże mięso oraz produkty pochodzenia bydłowego przeznaczone na wywóz do Wspólnoty;
- 4) bydło, z którego pochodzi mięso oraz wyroby mięsne przeznaczone na wywóz do Wspólnoty:
 - a) zostało zidentyfikowane przez stały system identyfikacji, pozwalający na ustalenie ich pochodzenia od danej matki lub stada;
 - b) nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych; oraz albo:
 - urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie stosowany zakaz karmienia zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków; albo
 - urodziły się, były hodowane i przebywały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat;
- 5) karmienie zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
- 6) zakażone zwierzęta są zabijane oraz całkowicie niszczone, jak również:
 - a) jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu pierwszych objawów klinicznych choroby;
 - b) całe bydło pochodzące z tej samej kohortyjeśli zwierzęta takie wciąż żyją w tym państwie lub regionie

ROZDZIAŁ D

Przywóz zarodków i komórek jajowych bydła

- A. Wwóz zarodków/komórek jajowych bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 2 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:
 - 1) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

- 2) zarodki / komórki jajowe były pobierane, przetwarzane i przechowywane zgodnie z przepisami załącznika A i B do dyrektywy 89/556/WE²².
- B. Wwóz zarodków/komórek jajowych bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 3 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:
- 1) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
 - 2) komórki jajowe/zarodki przeznaczone na wywóz do Wspólnoty pochodzą od samic, które:
 - a) zostały zidentyfikowane przez stały system identyfikacji pozwalający na ustalenie ich pochodzenia od danej matki lub stada oraz nie są potomstwem samic zakażonych BSE;
 - b) nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub chorych na BSE;
 - c) nie były podejrzane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodka;
 - 3) komórki jajowe/zarodki były pobierane, przetwarzane i przechowywane zgodnie z przepisami załącznika A i B do dyrektywy 89/556/EWG.
- C. Wwóz zarodków/komórek jajowych z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 4 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:
- 1) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
 - 2) komórki jajowe/zarodki przeznaczone na wywóz do Wspólnoty pochodzą od samic, które:
 - a) zostały zidentyfikowane przez stały system identyfikacji pozwalający na ustalenie ich pochodzenia od danej matki lub stada oraz nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych;
 - b) nie są zakażone BSE;
 - c) nie były podejrzane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodka; oraz
 - (i) albo urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie stosowany zakaz karmienia zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków; albo

²² Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie przepisów zdrowotnych zwierząt, regulujących przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/113/WE (Dz.U. L 53 z 24.02.1994, str. 23).

- (ii) urodziły się, były hodowane i przebywały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat;
 - 3) komórki jajowe/zarodki były pobierane, przetwarzane i przechowywane zgodnie z przepisami załącznika A i B do dyrektywy 89/556/EWG.
- D. Wwóz zarodków/komórek jajowych bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:
- 1) karmienie zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;
 - 2) zakażone bydło oraz, jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu klinicznych objawów choroby, jeśli wciąż żyją w tym państwie lub regionie, są zabijane i całkowicie niszczone;
 - 3) komórki jajowe / zarodki przeznaczone na wywóz do Wspólnoty pochodzą od samic, które:
 - a) zostały zidentyfikowane przez stały system identyfikacji pozwalający na ustalenie ich pochodzenia od danej matki lub stada oraz nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych;
 - b) nie są zakażone BSE;
 - c) nie były podejrzane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodka; oraz
 - (i) albo urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie stosowany zakaz karmienia zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków;
 - (ii) albo nigdy nie były karmione białkiem uzyskanym ze ssaków i urodziły się, były hodowane i przebywały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat oraz które zawierają jedynie bydło urodzone w gospodarstwie lub pochodzące ze stada o takim samym statusie zdrowotnym;
 - 4) komórki jajowe / zarodki były pobierane, przetwarzane i przechowywane zgodnie z przepisami załącznika A i B do dyrektywy 89/556/EWG.

ROZDZIAŁ E

Przywóz owiec i kóz

Owce i kozy przywożone do Wspólnoty mają spełniać wymogi dające gwarancje zdrowotne podobne do gwarancji wymaganych w niniejszym rozporządzeniu lub zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

ROZDZIAŁ F

Wwóz na teren Wspólnoty z państw trzecich i ich regionów, umieszczonych w kategorii 5, produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w rozdziale C załącznika VIII, zgodnie z art. 16 ust. 3 winien być zabroniony, jeśli zawierają one lub uzyskane zostały z wymienionych poniżej produktów lub materiałów pochodzących od zwierząt przeżuwających:

- odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa;
- fosforanu dwuwapniowego przeznaczonego do karmienia żywego inwentarza;
- żelatyny, chyba że wytworzono ją ze skóry zwierzęcej;
- wytopionego tłuszczu przeżuwaczy oraz jego pochodnych, chyba że wytworzono je z oddzielonej tkanki tłuszczowej, która sama została uznana za nadającą się do spożycia przez ludzi, lub z surowców przetworzonych zgodnie z normami, o których mowa w decyzji 1999/534/WE.

ROZDZIAŁ G

W przypadku produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich lub ich regionów, które nie są umieszczone w kategorii 1, odpowiednie świadectwa, wymagane przepisami Wspólnoty, należy uzupełnić o podpisaną przez właściwy organ państwa pochodzenia produktu deklarację o następującej treści:

„Niniejszy produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera ani nie pochodzi z określonych materiałów niebezpiecznych, określonych w załączniku V do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego oraz Rady Europy (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii oraz odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa uzyskanego z kości głowy i kręgosłupa bydła. Zwierzęta te nie zostały zabite, po oszołomieniu, poprzez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki ani natychmiast z zastosowaniem tej samej metody ani, po oszołomieniu, poprzez uszkodzenie tkanki ośrodkowego układu nerwowego za pomocą wydłużonego narzędzia w kształcie pręta, wprowadzonego do jamy czaszki. ”

ZAŁĄCZNIK X

LABORATORIA REFERENCYJNE, POBIERANIE PRÓBEK ORAZ LABORATORYJNE METODY ANALITYCZNE

ROZDZIAŁ A

Krajowe laboratoria referencyjne

1. Wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne winno:
 - a) mieć do swojej dyspozycji sprzęt oraz wykwalifikowany personel pozwalający mu na wykazanie za każdym razem, a zwłaszcza w przypadku pojawienia się danej choroby po raz pierwszy, rodzaju oraz szczepu zarazka TSE, oraz potwierdzenie wyników otrzymanych przez regionalne laboratoria diagnostyczne. W przypadkach, gdy nie będzie w stanie zidentyfikować szczepu/rodzaju zarazka, ustanowi procedurę zapewniającą przejęcie zadania identyfikacji szczepu zarazka przez laboratorium referencyjne Wspólnoty;
 - b) weryfikować metody diagnostyczne stosowane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych;
 - c) być odpowiedzialne za koordynację stosowania norm diagnostycznych i metod w Państwie Członkowskim. W tym celu laboratorium:
 - może dostarczyć odczynniki diagnostyczne do laboratoriów zatwierdzonych przez to Państwo Członkowskie;
 - winno kontrolować jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w Państwie Członkowskim;
 - winno przeprowadzać okresowo badania porównawcze;
 - winno mieć w posiadaniu izolaty zarazków omawianej choroby lub odpowiednie tkanki zawierające takie zarazki, pochodzące z przypadków stwierdzonych w Państwie Członkowskim;
 - powinno zapewnić możliwość potwierdzania wyników otrzymanych w laboratoriach diagnostycznych wyznaczonych przez Państwo Członkowskie;
 - d) współpracować z laboratorium referencyjnym Wspólnoty.
2. Jednakże, w drodze odstępstwa od pkt. 1, Państwa Członkowskie, które nie mają krajowego laboratorium referencyjnego, winny korzystać z usług laboratorium referencyjnego Wspólnoty lub krajowych laboratoriów referencyjnych innych Państw Członkowskich.
3. Krajowymi laboratoriami referencyjnymi są:

Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
Robert Koch Gasse 17
A-2340 Mödling

Belgia: CERVA-CODA-VAR
Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et
Agrochimiques
Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie
Veterinary and Agrochemical Research Centre
Groeselenberg 99
B-1180 Bruxelles

Dania: Danish Veterinary Laboratory
Bülowsvej 27
DK-1790 Copenhagen V

Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos
Hämeentie 57
FIN-00550 Helsinki

Francia: Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments
Laboratoire de pathologie bovine
31, avenue Tony Garnier
BP 7033
F-69342 Lyon Cedex

Niemcy: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere
Anstaltsteil Tübingen
Postfach 1149
D-72001 Tübingen

Grecja: 1. Department of Pathology, Faculty of Veterinary Medicine
University of Thessaloniki
Giannitson & Voutyra St.
GR-54627 Thessaloniki

2. Athens Centre of Veterinary Institutes
Laboratory of Pathology
25 Neapoleos St.
GR-14310 Athens

Irlandia: The Central Veterinary Research Laboratory
Abbotstown
Castleknock
Dublin 15
Ireland

Włochy: Istituto Zooprofilattico Sperimentale del Piemonte
Liguria e Valle d'Aosta

CEA
Via Bologna
I-148-10150 Torino

Luksemburg: Laboratoire „CERVA”
CODA-VAR
Centre d'Etude et de Recherches Vétérinaires et
Agrochimiques
Groeselenberg 99
B-1180 Bruxelles

Holandia: Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid
Edelhertweg 15
Postbus 65
8200 AB Lelystad
Netherlands

Portugalia: Laboratório Nacional de Investiga__o Veterinária
Estrada de Benfica, 701
P-1500 Lisboa

Hiszpania: 1. Laboratorio de la Facultad de Veterinaria
Departamento de Patología Animal (Anatomía Patológica)
Zaragoza
Hiszpania

2. Laboratorio Central de Veterinaria de Algete
Madrid
Hiszpania

(Jedynie badania BSE, o których mowa w załączniku IVA do
decyzji 90/272/WE)

Szwecja: The National Veterinary Institute
S-75189 Uppsala

Wielka Brytania: The Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
Wielka Brytania

ROZDZIAŁ B

Laboratorium referencyjne Wspólnoty

1. Laboratorium referencyjnym Wspólnoty w odniesieniu do TSE jest:

The Veterinary Laboratories Agency

Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
Wielka Brytania

2. Do funkcji i zadań laboratorium referencyjnego Wspólnoty należy:
- a) koordynacja, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich do diagnostyki BSE, zwłaszcza poprzez:
 - przechowywanie i dostarczanie odpowiednich tkanek zawierających zarazek, w celu opracowania lub produkcji odpowiedniego badania diagnostycznego lub w celu oznaczenia szczepu zarazka;
 - dostarczanie standardowej surowicy i innych odczynników referencyjnych do krajowych laboratoriów referencyjnych w celu standaryzacji badań i odczynników stosowanych w Państwach Członkowskich;
 - gromadzenie i przechowywanie zbioru odpowiednich tkanek zawierających zarazki i szczepy zarazków TSE;
 - organizowanie okresowych badań porównawczych procedur diagnostycznych na szczeblu Wspólnoty;
 - zbieranie i porównywanie danych i informacji na temat stosowanych metod diagnostycznych oraz wyników badań przeprowadzonych we Wspólnocie.
 - opis izolatów zarazka TSE z zastosowaniem najnowszych metod pozwalających na lepsze zrozumienie czynników epidemiologicznych choroby;
 - bycie na bieżąco odnośnie do nadzoru, epidemiologii i zapobiegania TSE na całym świecie;
 - trzymywanie stanu wiedzy fachowej na temat chorób wywołanych przez priony w celu przeprowadzenia szybkiej diagnostyki różnicowej;
 - abywanie gruntowej wiedzy na temat przygotowania i stosowania metod diagnostycznych używanych do kontroli i zwalczania TSE;
 - b) aktywna pomoc w diagnostyce wybuchu epidemii TSE w Państwach Członkowskich poprzez analizowanie próbek pochodzących od zwierząt zakażonych TSE, przysyłanych w celu potwierdzenia rozpoznania, opisu oraz przeprowadzenia badań epidemiologicznych;

- c) ułatwianie szkoleń oraz ponownych szkoleń ekspertów w dziedzinie diagnostyki laboratoryjnej w celu harmonizacji technik diagnostycznych na terenie całej Wspólnoty.

ROZDZIAŁ C

Pobieranie próbek oraz badanie laboratoryjne

1. *Pobieranie próbek i badania laboratoryjne na obecność BSE u bydła*

1.1. Zbieranie próbek

Właściwy organ zapewni pobieranie próbek przy użyciu metod i procedur ustalonych w ostatnim wydaniu *Podręcznika Norm Badań Diagnostycznych i Szczepionek Międzynarodowego Urzędu Chorób Odzwierzęcych* (OIE), (w dalszej części dokumentu zwanego „Podręcznikiem”). W razie braku takich metod i procedur właściwy organ zapewni pobieranie próbek w odpowiedni sposób w celu prawidłowego stosowania badań.

1.2. Badania laboratoryjne

1.2.1. Przypadki podejrzane

Tkanki bydła przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z art. 12 ust. 2 należy poddać badaniu histopatologicznemu, ustalonemu w ostatnim wydaniu Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, w których materiał uległ autolizie. W przypadku, gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub ujemny lub gdy materiał uległ autolizie, tkanki należy poddać badaniu z zastosowaniem jednej z pozostałych metod ustalonych we wspomnianym Podręczniku (immunocytochemicznych, znakowania immunologicznego lub wykazania charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym).

1.2.2. Zwierzęta badane w ramach corocznego programu monitorującego

Bydło badane w ramach corocznego programu monitorującego, ustalonego w rozdziale A pkt. 1 załącznika III oraz ukierunkowanego programu nadzoru, ustalonego w rozdziale A części III załącznika III, należy badać przy użyciu jednego z badań wymienionych w pkt. 4.

W przypadku, gdy wynik szybkiego testu jest niejednoznaczny lub dodatni, należy poddać badaniu histopatologicznemu pień mózgu, ustalonemu w ostatnim wydaniu Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, gdy materiał uległ autolizie lub z innych powodów nie nadaje się do badania histopatologicznego. W przypadku, gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub ujemny lub gdy materiał uległ autolizie, tkanki należy zbadać przy użyciu jednej z pozostałych metod diagnostycznych wymienionych w 1.2.1; jednakże zastosowana metoda nie może być tą samą metodą, co metoda zastosowana w badaniu przesiewowym.

1.3. Interpretacja wyników

Zwierzę badane zgodnie z pkt. 1.2.1 należy uznać za pozytywny przypadek BSE, jeśli wynik jednego z badań jest dodatni.

Zwierzę badane zgodnie z pkt. 1.2.2 należy uznać za pozytywny przypadek BSE, jeśli wynik badania przesiewowego jest dodatni lub niejednoznaczny, oraz

- wynik kolejnego badania histopatologicznego jest dodatni, lub
- wynik innej metody analitycznej wymienionej w pkt. 1.2.1 jest dodatni.

2. **Pobieranie próbek i badania laboratoryjne na obecność TSE u owiec i kóz**

Pobieranie próbek i badania laboratoryjne na obecność *scrapie* u owiec i kóz należy przeprowadzić zgodnie z metodami i procedurami ustalonymi w ostatnim wydaniu Podręcznika.

Przepisy dotyczące pobierania próbek i badań laboratoryjnych na obecność BSE u owiec i kóz należy opracować zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

3. **Potwierdzenie obecności innych postaci TSE**

Badania przeprowadzone w celu potwierdzenia podejrzenia obecności postaci TSE innej niż postacie wymienione w pkt. 1 i 2 powinny obejmować przynajmniej badanie histopatologiczne tkanki mózgowej. Właściwy organ może również wymagać wykonania badań laboratoryjnych takich jak badania immunocytochemiczne i immunodiagnostyczne wykrywające włókienka związane ze *scrapie*, jeśli uzna to za konieczne. W każdym przypadku należy wykonać przynajmniej jedno z innych badań laboratoryjnych wymienionych w poprzednim zdaniu, jeśli początkowe badanie histopatologiczne okaże się ujemne. Wspomniane trzy badania należy przeprowadzić w przypadku pierwszego pojawienia się choroby.

4. **Szybkie testy**

W celu przeprowadzenia badania zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz art. 6 ust. 1 należy zastosować wymienione poniżej metody jako szybkie testy w rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- test *Western blot* na wykrycie odpornego na działanie proteazy fragmentu PrP^{Res} (Prionics Check test);
- badanie chemiluminescencyjne ELISA obejmujące metodę ekstrakcyjną oraz technikę ELISA, z zastosowaniem odczynnika chemiluminescencyjnego (Enfer test);
- test immunologiczny Sandwich na wykrycie PrP^{Res} przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji (BIORADE test).

5. **Badania alternatywne**

(Zostają określone)

ZAŁĄCZNIK XI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE OKREŚLONE W ART. 22

A. Dotyczące usuwania określonego materiału niebezpiecznego

1. Państwa Członkowskie winny zapewnić usuwanie i niszczenie określonego materiału niebezpiecznego, podanego poniżej, zgodnie z pkt. 6-11.
 - a) Następujące tkanki zostają wskazane jako określony materiał niebezpieczny:
 - (i) czaszka zawierająca mózg i oczy, migdałki oraz rdzeń kręgowy bydła w wieku powyżej 12 miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do odbytnicy bydła w każdym wieku;
 - (ii) czaszka zawierająca mózg i oczy, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub które mają wyrżnięty z dziaśła stały siekacz, oraz śledziona owiec i kóz w każdym wieku.
 - b) Oprócz określonego materiału niebezpiecznego wymienionego w lit. a) następujące tkanki określa się jako określony materiał niebezpieczny w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz w Portugalii, z wyjątkiem Autonomicznego Regionu Azorów:
 - (i) cała głowa bez języka, zawierająca mózg, oczy, zwoje nerwu trójdzielnego oraz migdałki, grasica, śledziona oraz rdzeń kręgowy bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy, jelita od dwunastnicy do odbytnicy bydła w każdym wieku;
 - (ii) kręgosłup zawierający zwoje korzonków tylnych bydła w wieku powyżej 30 miesięcy.
2. Określony materiał niebezpieczny oraz przetworzony materiał pochodzący z niego można wysyłać jedynie w celu późniejszego spalenia go zgodnie z pkt. 11 lub tam, gdzie to właściwe, pkt. 7 lit. b).
3. Państwa Członkowskie winny zapewnić niestosowanie kości z głowy i kręgosłupa bydła, owiec i kóz w produkcji mięsa odzyskiwanego w sposób mechaniczny.
4. Państwa Członkowskie winny zapewnić niestosowanie na swoim terytorium uszkodzenia, po uprzednim oszołomieniu, ośrodkowego układu nerwowego za pomocą wydłużonego narzędzia w kształcie pręta, wprowadzonego do jamy czaszki w odniesieniu do bydła, owiec lub kóz, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.
5. Określony materiał niebezpieczny, o którym mowa w pkt. 1 lit. a) nie może być przywożony do Wspólnoty po dniu 31 marca 2001 r.

Produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione poniżej są przedmiotem ograniczeń na przywóz do Wspólnoty:

- *świeże mięso*: mięso określone przez dyrektywę 64/433/EWG,
- *mielone mięso oraz preparaty mięsa*: mielone mięso oraz preparaty mięsa określone przez dyrektywę 94/65/WE²³;
- *produkty mięsne*: produkty mięsne określone przez dyrektywę 77/99/EWG²⁴;
- *przetworzone białko zwierzęce*, o którym mowa w dyrektywie 92/118/EWG;
- *jelita bydłace*, o których mowa w art. 2 lit. b) (v) dyrektywy 77/99/EWG.

- a) W przypadku, gdy wymienione powyżej produkty pochodzenia zwierzęcego zawierające materiał uzyskany od bydła, owiec i kóz są przywożone do Wspólnoty po dniu 31 marca 2001 r. z państw trzecich lub ich regionów, świadectwom zdrowia powinna towarzyszyć deklaracja podpisana przez właściwy organ państwa pochodzenia produktu, o następującej treści:

„Niniejszy produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera ani nie pochodzi z żadnego z produktów, o którym mowa w rozdziale F załącznika IX do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli oraz zwalczania pewnych odmian pasażowalnych gąbczastych encefalopatii, ani z określonego materiału niebezpiecznego określonego w załączniku V do wspomnianego rozporządzenia, wyprodukowanego po dniu 31 marca 2001 r., ani odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa uzyskanego z kości głowy i kręgosłupa bydła, owiec i kóz, wyprodukowanego po dniu 31 marca 2001 r. Po dniu 31 marca 2001 r. zwierzęta te nie zostały zabite, po oszołomieniu, poprzez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki ani z zastosowaniem tej samej metody ani, po oszołomieniu, poprzez uszkodzenie tkanki ośrodkowego układu nerwowego za pomocą wydłużonego narzędzia w kształcie pręta, wprowadzonego do jamy czaszki. ”

- b) Wszelkie odniesienie do „produktów pochodzenia zwierzęcego” oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w tym punkcie oraz nie dotyczy innych produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub uzyskanych ze wspomnianych produktów pochodzenia zwierzęcego.

6. Punkt 5 ma zastosowanie jedynie do przywozu z państw trzecich:

²³ Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustalająca wymogi dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa i preparatów mięsa (Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10).

²⁴ Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty produktami mięsnymi (Dz.U. L 26 z 31.01.1977, str. 85). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 97/76/WE (Dz.U. L 10 z 16.01.1998, str. 25).

- a) które nie przedłożyły Komisji dokumentacji na poparcie swojego wniosku o wyłączenie z niniejszych przepisów;
 - b) które przedłożyły taką dokumentację, w której wyniki oceny ryzyka określające wszystkie potencjalne czynniki ryzyka są pomimo to niezadowolające.
7. Państwa Członkowskie winny przeprowadzić częste urzędowe kontrole w celu sprawdzenia poprawnego stosowania niniejszego załącznika oraz winny zapewnić podjęcie środków mających na celu uniknięcie skażenia, zwłaszcza w rzeźniach, zakładach tnących, zakładach przetwórstwa odpadów zwierzęcych, zakładach przetwórstwa o wysokim ryzyku oraz miejscach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 7 dyrektywy 90/667/EWG, punktów sprzedaży detalicznej, wysypisk odpadów oraz innych miejsc składowania lub spalania. Państwa Członkowskie winny w szczególności ustanowić system pozwalający sprawdzić, czy:
- a) określony materiał niebezpieczny stosowany w produkcji wyrobów, o których mowa w art. 1 ust. 2 używany jest wyłącznie w celach dozwolonych;
 - b) określony materiał niebezpieczny, zwłaszcza w przypadkach, gdy jego usuwanie ma miejsce w przedsiębiorstwach i miejscach innych niż rzeźnie, jest całkowicie oddzielony od innych odpadków nie przeznaczonych do spalania, zbierany jest oddzielnie i niszczony zgodnie z pkt. 1 oraz pkt. 8-11. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o zezwoleniu na wysyłkę głów i tusz zawierających określony materiał niebezpieczny do innego Państwa Członkowskiego po tym, jak to drugie Państwo Członkowskie zgodzi się przyjąć ten materiał oraz zatwierdzi określone wymogi mające zastosowanie do takiego transportu.
8. Państwa Członkowskie winny zapewnić usuwanie określonego materiału niebezpiecznego w:
- a) rzeźniach;
 - b) zakładach tnących, zakładach przetwarzających wysokiego ryzyka lub miejscach, o których mowa w art. 3 i 7 dyrektywy 90/667/EWG, pod nadzorem osoby wyznaczonej przez właściwy organ. Przedsiębiorstwa te powinny być zatwierdzone w tym celu przez właściwy organ.

Można jednak usuwać kręgosłup w miejscach sprzedaży detalicznej znajdujących się na ich terytorium.

W przypadkach, gdy określony materiał niebezpieczny nie jest usuwany z martwych zwierząt, które nie zostały zabite do celów spożywczych, części ciała zawierające określony materiał niebezpieczny lub całe ciało należy traktować jako określony materiał niebezpieczny.

9. Państwa Członkowskie powinny zapewnić oznaczenie wszelkiego określonego materiału niebezpiecznego farbą i tam, gdzie to stosowne, znakowanie go natychmiast po jego usunięciu oraz całkowite zniszczenie:
- a) przez spalenie bez przetworzenia wstępnego; lub

- b) o ile farba lub znacznik są widoczne, po przetworzeniu wstępnym:
- (i) zgodnie przynajmniej z systemami opisanymi w rozdziale I-IV, VI oraz VII załącznika do decyzji 92/562/EWG:
 - przez spalenie;
 - przez spalenie z innymi materiałami;
 - (ii) zgodnie przynajmniej z normami ustalonymi w załączniku I do decyzji Rady 1999/534/WE, poprzez zasypanie w zatwierdzonym wysypisku odpadków.
10. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt. 8 i 9 w celu zezwolenia na spalenie lub zasypanie określonego materiału niebezpiecznego lub całych ciał, bez ich uprzedniego znaczenia lub tam, gdzie to stosowne, bez usuwania określonego materiału niebezpiecznego, w okolicznościach ustalonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG oraz z zastosowaniem metody, która wyklucza wszelkie ryzyko przeniesienia TSE i która jest zaaprobowana i zweryfikowana przez właściwy organ, zwłaszcza w przypadkach, gdy zwierzęta zmarły lub zostały zabite w ramach stosowania środków kontroli choroby.
11. Państwa Członkowskie mogą wysyłać określony materiał niebezpieczny lub materiał z niego przetworzony do innych Państw Członkowskich do spalenia zgodnie z wymogami ustalonymi w art. 4 ust. 2 decyzji Komisji 97/735/WE tam, gdzie to stosowne.

Niniejszy punkt można zmienić na wniosek Państwa Członkowskiego w celu umożliwienia wysyłania określonego materiału niebezpiecznego lub materiału przetworzonego z niego do państw trzecich do spalenia, po przyjęciu wymogów regulujących taki wywóz.

B. Dotyczące przeglądów statystycznych

Przeгляд statystyczny, o którym mowa w art. 22, musi obejmować wszystkie zwierzęta wymienione w rozdziale A sekcji I pkt. 1. i 1.2 załącznika III.

Przepis to, mające zastosowanie przez jeden rok, może być przedmiotem zmian w świetle doświadczenia zdobytego w pierwszych sześciu miesiącach.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1248/2001

z dnia 22 czerwca 2001 r.

zmieniające załączniki III, X i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do nadzoru epidemiologicznego i badań przenośnych encefalopatii gąbczastych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych¹, w szczególności jego art. 20 ust. 2 i art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Szczegółowe zasady monitorowania przenośnych gąbczastych encefalopatii (TSE) u bydła, owiec i kóz zostały ustanowione w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001. Zasady te obejmują systematyczne przeprowadzanie badań bydła w wieku powyżej 30 miesięcy wchodzących w skład łańcucha pokarmowego oraz przeprowadzanie badań na próbkach losowych bydła w wieku powyżej 30 miesięcy nie wchodzących w skład łańcucha pokarmowego. Dodatkowo, badane będzie całe bydło podlegające natychmiastowemu ubojowi oraz zwierzęta chore w momencie uboju przeprowadzanego w celu zniszczenia na mocy programu uboju zwierząt powyżej 30 miesięcy (OTMS). Kozy i owce z objawami klinicznymi odpowiadającymi TSE będą poddane intensywnemu nadzorowi.
- (2) Z powodu wykrycia zakaźnej encefalopatii gąbczastej (BSE) u dwóch sztuk bydła w wieku 28 miesięcy podczas rutynowego badania zwierząt poddawanych natychmiastowemu ubojowi oraz w celu zapewnienia systemu wczesnego ostrzegania o wystąpieniu jakichkolwiek niekorzystnych tendencji występowania BSE u młodych zwierząt, dla niektórych populacji objętych ryzykiem limit wiekowy powinien zostać obniżony do 24 miesięcy.
- (3) Podczas monitorowania przeprowadzonego w pierwszym kwartale 2001 r., pozytywne przypadki występowania BSE zostały wykryte we wszystkich Państwach Członkowskich z wyjątkiem Grecji, Luksemburgu, Austrii, Finlandii i Szwecji. Liczba sztuk bydła należącego do niektórych grup ryzyka badanych w powyższych Państwach Członkowskich wynosiła: 248 w Grecji, 763 w Luksemburgu, 3 295 w Austrii, 4 527 w Finlandii i 8 254 w Szwecji.
- (4) W swojej opinii z dnia 6 lipca 2000 r. na temat geograficznego ryzyka BSE (GBR) Naukowy Komitet Sterujący (SSC) stwierdził, że poziom (GBR) wynosi III w Luksemburgu (BSE stwierdzone na niskim poziomie) a w Austrii, Finlandii i Szwecji

¹ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1.

wynosi II (BSE mało prawdopodobne, lecz nie wykluczone). Grecja nie przedstawiła dokumentacji umożliwiającej ocenę, powołując się na zakłócenia techniczne i prawne.

- (5) W świetle monitorowania przeprowadzonego w Austrii, Finlandii i Szwecji oraz oceny dokonanej przez SSC, obecność BSE w tych Państwach Członkowskich jest mało prawdopodobna, ale nie wykluczona. Jeśli BSE występuje, może zostać najprawdopodobniej wykryta w drodze przeprowadzenia badań zwierząt padłych w gospodarstwach, podlegających natychmiastowemu ubojowi lub zidentyfikowanych jako chore podczas uboju. Tym Państwom Członkowskim powinno się zatem zezwolić na zredukowanie przeprowadzania badań u zdrowego bydła poddawanego ubojowi.
- (6) Z uwagi na dodatkowe informacje o wystąpieniu BSE w Zjednoczonym Królestwie, badanie w ramach programu uboju zwierząt powyżej 30 miesięcy powinno zostać rozszerzone na zwierzęta urodzone w rok po skutecznym wprowadzeniu zakazu odnoszącego się do pasz dla zwierząt. Inne sztuki bydła poddawane ubojowi w ramach programu uboju zwierząt powyżej 30 miesięcy powinny być poddawane losowym badaniom.
- (7) Państwom Członkowskim należy zezwolić na dobrowolne przeprowadzanie badań innych sztuk bydła, w szczególności w przypadku, gdy zwierzęta te są uznawane za stanowiące podwyższone ryzyko, pod warunkiem, że badania przeprowadza się w sposób nie zakłócający handlu.
- (8) Konieczne jest zapewnienie większej przejrzystości środków podejmowanych po przeprowadzeniu badania bydła oraz wprowadzenie środków zapobiegających wprowadzeniu do łańcucha pokarmowego tusz potencjalnie zarażonych przez tusze poddane badaniu z wynikiem dodatnim.
- (9) W celu poprawy wykrywania trzęsawki owiec i kóz należy wprowadzić przeprowadzanie wyrywkowych szybkich testów poubojowych. W celu otrzymania bardziej pełnego obrazu sytuacji, konieczne jest przeprowadzenie badania na losowo wybranych próbkach dwóch różnych pogłowiach docelowych: zwierząt padłych w gospodarstwach oraz zwierząt poddawanych ubojowi.
- (10) W Państwach Członkowskich o małych krajowych stadach owiec i kóz trudne jest przeprowadzenie pobierania próbek, mających znaczenie statystyczne w obydwu pogłowiach docelowych. W tych Państwach Członkowskich powinno się zatem zezwolić na przeprowadzanie badań na próbkach mniejszej wielkości, ale ukierunkowanych na zwierzęta w odniesieniu do których prawdopodobieństwo wykrycia przypadków pozytywnych jest najwyższe.
- (11) Z uwagi na rolę odporności genetycznej w rozwoju klinicznej postaci trzęsawki owiec oraz możliwości zastosowania programów hodowli w zapobieganiu, zwalczaniu i eliminacji trzęsawki, należy określić genotyp wszystkich przypadków trzęsawki oraz genotyp szczepu u przypadków, u których wykryto odporność genetyczną na trzęsawkę.
- (12) Należy uaktualnić wykaz narodowych laboratoriów referencyjnych.
- (13) W następstwie wprowadzenia szybkich testów do programów monitorowania owiec i kóz konieczne jest ustanowienie odpowiednich metod diagnostycznych oraz

Protokołów. Ponadto, metody diagnostyczne oraz Protokoły ustanowione w odniesieniu do bydła powinny zostać uaktualnione.

- (14) Zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 999/2001, ostateczna analiza statystyczna będzie wykorzystywana w celu potwierdzenia lub unieważnienia wyniku analizy ryzyka, przeprowadzonej w pierwszym etapie określania statusu BSE w danym państwie lub regionie. Minimalne kryteria dla analizy statystycznej są ustanowione w części B załącznika XI. Ze względu na niższe ryzyko BSE w Austrii, Finlandii i Szwecji, zgodnie z oceną SSC oraz nieproporcjonalny udział zasobów, w stosunku do tych Państw Członkowskich powinno zostać przewidziane odstępstwo w celu wyłączenia z badań zwierząt padłych w gospodarstwach w odległych obszarach o niskiej gęstości pogłowa zwierząt.
- (15) W celu zapewnienia przejrzystości, decyzje Komisji 98/272/WE² w sprawie pomiarów epidemiologicznych przenośnych gąbczastych encefalopatii (TSE), ostatnio zmienione decyzją 2001/8/WE³, oraz 2000/764/WE⁴ w sprawie badania bydła na obecność przenośnej gąbczastej encefalopatii bydła, zmienione decyzją 2001/8/WE, powinny zostać uchylone.
- (16) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. Tekst w załączniku III zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.
2. Tekst w rozdziale A pkt 3 załącznika X zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.
3. Tekst w rozdziale C załącznika X zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.
4. Tekst w rozdziale B załącznika XI zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

1. Decyzje 98/272/WE i 2000/764/WE tracą moc.
2. Odniesienia do uchylonych decyzji uważa się za odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 999/2001. W szczególności, odniesienia do załącznika IVA do decyzji 98/272/WE uważa się za odniesienia do rozdziału C pkt 4 załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

² Dz.U. L 122 z 24.4.1998, str. 59.

³ Dz.U. L 2 z 5.1.2001, str. 28.

⁴ Dz.U. L 305 z 6.12.2000, str. 28.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2001 r. Jednakże, przepisy rozdziału A sekcja II załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia, stosuje się od dnia 1 stycznia 2001 r.

Przepisy załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, jak określono w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, podlegają weryfikacji w świetle wyników uzyskanych podczas pierwszych sześciu miesięcy monitorowania.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITORINGU

ROZDZIAŁ A

I. MONITORING BYDŁA

1. Przepisy ogólne

Monitoring bydła przeprowadza się zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w rozdziale C pkt 3.1 lit. b) załącznika X.

2. Monitoring zwierząt ubijanych do celów spożycia przez ludzi

2.1. Wszystkie sztuki bydła powyżej 24 miesiąca życia:

- podlegające „specjalnemu ubojowi interwencyjnemu” określone w art. 2 lit. n) dyrektywy Rady 64/433/EWG⁵, lub
- podlegające ubojowi zgodnie z rozdziałem VI pkt 28 lit. c) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG

poddaje się badaniu na obecność BSE.

2.2. Wszystkie sztuki bydła powyżej 30 miesięcy poddawane normalnemu ubojowi do celów spożycia przez ludzi poddaje się badaniom na obecność BSE.

2.3. Na zasadzie odstępstwa od pkt. 2.2., w odniesieniu do sztuk bydła urodzonego, wyhodowanego i ubitego na ich terytorium, Austria, Finlandia i Szwecja mogą podjąć decyzje o przeprowadzaniu wyłącznie badań na losowo wybranych próbkach. Próbką obejmuje co najmniej 10 000 zwierząt corocznie.

3. Monitoring zwierząt ubijanych do celów innych niż spożycie przez ludzi

Sztuki bydła powyżej 24 miesięcy, które padły lub zostały zabite, ale które:

- nie zostały zabite w celu zniszczenia na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 716/962⁶,
- nie zostały zabite w ramach epidemii, np. pryszczycy,
- nie zostały ubite do celów spożycia przez ludzi,

poddaje się badaniom na obecność BSE przeprowadzanym na losowo wybranych próbkach. Liczba próbek nie jest mniejsza niż wielkość próbki wskazanej w

⁵ Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. L 99 z 20.4.1996, str. 14.

tabeli. Pobieranie próbek musi być reprezentatywne dla każdego regionu i ciągle.

Całkowite pogłowie w wieku powyżej 24 miesiące	Wielkość próbki*	Całkowite pogłowie w wieku powyżej 24 miesiące	Wielkość próbki*
100 000	950	4 500 000	6 000
200 000	1 550	5 000 000	6 500
300 000	1 890	5 500 000	7 000
400 000	2 110	6 000 000	7 500
500 000	2 250	6 500 000	8 000
600 000	2 360	7 000 000	8 500
700 000	2 440	7 500 000	9 000
800 000	2 500	8 000 000	9 500
900 000	2 550	8 500 000	10 000
1 000 000	2 590	9 000 000	10 500
1 500 000	3 000	9 500 000	11 000
2 000 000	3 500	10 000 000	11 500
2 500 000	4 000	10 500 000	12 000
3 000 000	4 500	11 000 000	12 500
3 500 000	5 000	11 500 000	13 000
4 000 000	5 500	12 000 000	13 500

* Wielkość próbki została obliczona w celu wykrycia występowania 0,1% w subpopulacji, określonej w pkt. 3 z 95% pewnością, w oparciu o założenie, że udział tej subpopulacji w stosunku do całkowitego pogłowia bydła w wieku powyżej 24 miesiące wynosi 1%. W przypadku, gdy wielkość całkowitego pogłowia bydła w wieku powyżej 24 miesiące wynosi 1500 zwierząt lub więcej, wielkość próbki została zwiększona proporcjonalnie o 500 próbek na 500000 zwierząt w celu uwzględnienia zwiększonego prawdopodobieństwa ryzyka BSE w obrębie pogłowia.

4. **Monitoring zwierząt zakupionych w celu zniszczenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 716/96**

- 4.1. Wszystkie zwierzęta podlegające natychmiastowemu ubojowi lub zidentyfikowane jako chore w wyniku badania poubojowego poddaje się badaniom na obecność BSE.
- 4.2. Wszystkie zwierzęta urodzone między dniem 1 sierpnia 1996 r. a dniem 1 sierpnia 1997 r. poddaje się badaniom na obecność BSE.
- 4.3. Próbkę losową, obejmującą co najmniej 50 000 zwierząt rocznie nie objętych pkt. 4.1 lub 4.2, jest poddawana badaniom na obecność BSE.

5. **Monitoring innych zwierząt**

Ponadto, oprócz badania określonego w pkt. 2-4, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie zdecydować o przeprowadzeniu badań innych sztuk bydła na swoim terytorium, w szczególności tych zwierząt, które pochodzą z państw, gdzie BSE występowała, pierwotnie lub zwierząt, które zjadły potencjalnie zarażoną paszę lub zostały urodzone przez samice zarażone BSE lub od nich pochodzą.

6. **Środki podejmowane w następstwie przeprowadzenia badań**

- 6.1. W przypadku, gdy zwierzę przeznaczone do spożycia przez ludzi, poddawane jest badaniu na obecność BSE, znaku jakości zdrowotnej przewidzianego w rozdziale XI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG nie umieszcza się na tuszy do czasu uzyskania ujemnego wyniku badania.
- 6.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt. 6.1., w przypadku, gdy w ubojni funkcjonuje urzędowy system zapewniający, że żadna z części zwierząt badanych, na których umieszczono znak jakości zdrowotnej, nie opuści ubojni przed uzyskaniem ujemnego wyniku szybkiego testu diagnostycznego.
- 6.3. Wszystkie części tuszy zwierzęcia poddanego badaniu na obecność BSE, w tym skóra, są zatrzymywane na mocy urzędowej kontroli do czasu uzyskania ujemnego wyniku szybkiego testu, o ile nie zostaną poddane zniszczeniu zgodnie z pkt. 3 lub 4 załącznika V.
- 6.4. Wszystkie części tuszy zwierzęcia wykazującego dodatni wynik szybkiego testu, włącznie ze skórą, zostają zniszczone zgodnie z pkt. 3 lub 4 załącznika V, oprócz materiału przechowywanego w związku z dokumentacją przewidzianą w rozdziale B sekcja III.
- 6.5. W przypadku, gdy zwierzę ubite w celu spożycia przez ludzi uzyska dodatni wynik szybkiego testu, oprócz tuszy z wynikiem dodatnim, co najmniej jedna tusza znajdująca się bezpośrednio przed tuszą z wynikiem dodatnim oraz dwie tusze znajdujące się bezpośrednio po tuszy z wynikiem dodatnim na tej samej linii ubojowej podlegają zniszczeniu zgodnie z pkt. 6.4.
- 6.6. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt. 6.5. w przypadku, gdy w ubojni funkcjonuje system zapobiegający wzajemnemu zarażaniu tusz.

II. MONITORING OWIEC I KÓZ

1. Przepisy ogólne

Monitoring owiec i kóz przeprowadza się zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w rozdziale C pkt 3.2 lit. b) załącznika X.

2. Monitoring zwierząt ubijanych do celów spożycia przez ludzi

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy ubijane do celów spożycia przez ludzi poddaje się badaniom zgodnie z wielkością próbki wskazaną w tabeli. Próbka jest reprezentatywna dla każdego regionu i okresu. Wyboru próbki dokonuje się w sposób umożliwiający uniknięcie nadreprezentatywności jakiejkolwiek grupy w odniesieniu do pochodzenia, gatunku, wieku, rasy, rodzaju produkcji lub jakiejkolwiek innej cechy. Wiek oceniany jest na podstawie uzębienia, widocznych oznak dojrzałości lub jakiejkolwiek innej wiarygodnej informacji. W miarę możliwości, należy unikać wielokrotnego pobierania próbek z tego samego stada.

Całkowita liczba zwierząt ubitych w wieku powyżej 18 miesięcy	Maksymalna wielkość próbki, liczba zwierząt ubitych*	Całkowita liczba zwierząt ubitych w wieku powyżej 18 miesięcy	Maksymalna wielkość próbki, liczba zwierząt ubitych*
spongiform encephalopathies			

* Wielkość próbki została obliczona w celu wykrycia występowania 0,02% wśród zwierząt ubitych, z 95% pewnością

3. Monitoring zwierząt ubijanych do celów innych niż spożycie przez ludzi

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy, które padły lub zostały zabite, lecz:

- nie zostały zabite w ramach epidemii, np. pryszczycy,
- nie zostały ubite do celów spożycia przez ludzi,

są poddawane badaniu zgodnie z wielkością próbki wskazaną w tabeli. Próbka jest reprezentatywna dla każdego regionu i okresu. Wybór próbki dokonywany jest w sposób umożliwiający uniknięcie nadreprezentatywności jakiejkolwiek grupy w odniesieniu do pochodzenia, gatunku, wieku, rasy, rodzaju produkcji i jakiejkolwiek innej cechy. Wiek zwierząt oceniany jest na podstawie uzębienia, widocznych oznak dojrzałości lub jakiejkolwiek innej wiarygodnej informacji. W miarę możliwości, należy unikać wielokrotnego pobierania próbek z tego samego stada.

Całkowita liczba zwierząt w wieku powyżej 18 miesięcy*	Minimalna wielkość próbki, zwierzęta padłe**
100 000	950

Całkowita liczba zwierząt w wieku powyżej 18 miesięcy*	Minimalna wielkość próbki, zwierzęta padłe**
200 000	1 550
300 000	1 890
400 000	2 110
500 000	2 250
600 000	2 360
700 000	2 440
800 000	2 500
900 000	2 550
1 000 000	2 590
150 000 lub więcej	3 000

* W przypadku, gdy całkowita liczba owiec i kóz w wieku powyżej 18 miesięcy jest nieznana, stosuje się całkowitą liczbę „owiec macierek i jarek do krycia” i „kóz, które już rodziły i kóz pokrytych”.

** Wielkość próbki została obliczona w celu wykrycia występowania 0,1% wśród zwierząt padłych z 95% pewnością, w oparciu o założenie, że udział zwierząt padłych w całkowitym pogłowie kóz i owiec powyżej 18 miesiąca życia wynosi 1%.

4. **Monitoring małego pogłowia owiec i kóz w Państwach Członkowskich**

Państwa Członkowskie, w których całkowita liczba owiec i kóz w wieku powyżej 18 miesięcy wynosi 500 000 lub mniej, mogą, na zasadzie odstępstwa od pobierania próbek, przewidzianego w pkt. 2 i 3, podjąć decyzję o monitorowaniu następującej łącznej subpopulacji:

- a) zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy, które padły lub zostały zabite, ale:
 - nie zostały zabite w ramach epidemii, np. pryszczycy,
 - nie zostały ubite do celów spożycia przez ludzi („zwierzęta padłe”); i
- b) zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy, których wygląd wskazuje na występowanie chronicznego stanu chorobowego („zwierzęta w chronicznym stanie chorobowym”).

Liczba próbek badanych rocznie w każdym Państwie Członkowskim z powyżej połączonych subpopulacji nie jest mniejsza niż próbka wskazana w tabeli.

Próbka jest reprezentatywna dla każdego regionu i okresu. Wyboru próbki dokonuje się w sposób umożliwiający uniknięcie nadreprezentatywności jakiegokolwiek grupy w odniesieniu do pochodzenia, gatunku, wieku, rasy, rodzaju produkcji i jakiegokolwiek innej cechy. W przypadku poddawania badaniom zwierząt padłych, wiek zwierząt ocenia się na podstawie uzębienia, widocznych oznak dojrzałości lub jakiegokolwiek innej wiarygodnej informacji. W przypadku poddawania badaniom zwierząt w chronicznym stanie chorobowym, wyłącznie zwierzęta zbadane przez urzędowego lekarza weterynarii i których wiek oraz objawy kliniczne są należycie udokumentowane, wybierane są do badania w ramach próbki. W miarę możliwości, unika się wielokrotnego pobierania próbek od tego samego stada.

Całkowita liczba owiec lub kóz w wieku powyżej 18 miesięcy *	Minimalna wielkość próbki, zwierzęta padłe lub chronicznie chore
10 000	100
20 000	200
30 000	300
40 000	400
50 000	500
60 000	600
70 000	700
80 000	800
90 000	900
100 000	950
200 000	1 550
300 000	1 890
400 000	2 110
500 000	2 250

* W przypadku, gdy całkowita liczba owiec i kóz w wieku powyżej 18 miesięcy jest nieznana, stosuje się całkowitą liczbę „owiec macierek i jarek do krycia” i „kóz, które już rodziły i kóz pokrytych”.

5. Monitoring innych zwierząt

Ponadto, oprócz programów monitorowania określonych w pkt. 2-4, Państwo

Członkowskie może dobrowolnie przeprowadzić monitoring innych zwierząt, w szczególności:

- zwierząt wykorzystywanych do produkcji przetworów mlecznych,
- zwierząt pochodzących z państw, gdzie TSE występowało TSE,
- zwierząt, które spożyły potencjalnie zarażoną paszę,
- zwierząt urodzonych z samic zakażonych TSE lub pochodzących od nich,
- zwierząt ze stad zakażonych TSE.

6. Środki podejmowane w następstwie przeprowadzenia badań owiec i kóz

Wszystkie części tuszy zwierzęcia badanego na obecność BSE, włącznie ze skórą, zatrzymuje się na mocy urzędowej kontroli do czasu uzyskania ujemnego wyniku szybkiego testu diagnostycznego, o ile nie podlegają zniszczeniu zgodnie z pkt. 3 lub 4 załącznika V.

Wszystkie części tuszy zwierzęcia z dodatnim wynikiem szybkiego testu diagnostycznego, w tym skóra, podlegają zniszczeniu zgodnie z pkt. 3 lub 4 załącznika V, oprócz materiału przechowywanego w związku z dokumentacją przewidzianą w rozdziale B sekcja III.

7. Określanie genotypu

Dla każdego pozytywnego przypadku TSE u owcy określa się genotyp białka prionowego. O przypadkach TSE zidentyfikowanych w genotypach odpornych (genotypy owiec kodujących alaninę w obu allelach w kodonie 136, argininę w obu allelach w kodonie 154 oraz argininę w obu allelach w kodonie 171) należy niezwłocznie powiadomić Komisję. W razie możliwości, każdy przypadek poddaje się określeniu typu szczepu. W przypadku, gdy określenie typu szczepu jest niemożliwe, stado, z którego pochodzi zwierzę lub stada, w których przebywało zwierzę, podlegają wzmożonemu monitorowaniu, w celu zidentyfikowania innych przypadków TSE do określenia szczepu.

ROZDZIAŁ B

I. INFORMACJE, KTÓRE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE POWINNY PRZEDSTAWIĆ W SWOICH RAPORTACH

1. Liczba podejrzanych przypadków dla danego gatunku, objętych ograniczeniami przemieszczania zgodnie z art. 12 ust. 1.
2. Liczba podejrzanych przypadków dla danego gatunku, podlegających badaniu laboratoryjnemu zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz wyniki takiego badania.
3. Liczba stad, w których odnotowano oraz zbadano podejrzane przypadki owiec i kóz zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2.

4. Szacowana wielkość każdej subpopulacji określonej w rozdziale A sekcja I pkt 3 i 4.
5. Liczba sztuk bydła badanych w obrębie każdej subpopulacji określonej w rozdziale A sekcja I pkt 2-5, metoda doboru próbek oraz wynik badania.
6. Szacowana wielkość subpopulacji określonych w rozdziale A sekcja II pkt 2-4, z których pobrano próbki.
7. Liczba zbadanych owiec i kóz oraz stad zbadanych w każdej subpopulacji określonej w rozdziale A sekcja II pkt 2-5, metoda doboru próbek oraz wynik badania.
8. Liczba, rozkład wieku oraz rozkład geograficzny pozytywnych przypadków BSE i trzęsawki owiec. Państwo pochodzenia, jeśli jest inne, niż państwo składające raport dotyczący wykrytych pozytywnych przypadków BSE i trzęsawki. Liczba i rozkład geograficzny stad z wynikiem dodatnim na obecność trzęsawki. W odniesieniu do każdego przypadku BSE podaje się rok i, w miarę możliwości, miesiąc urodzenia zwierzęcia.
9. Pozytywne przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

II. INFORMACJE, JAKIE POWINNA PRZEDSTAWIĆ KOMISJA W SWOIM PODSUMOWANIU

Podsumowanie przedstawione jest w formie tabeli obejmującej co najmniej informacje, określone w części I w stosunku do poszczególnych Państw Członkowskich.

III. DOKUMENTACJA

1. Właściwy organ przechowuje, przez okres siedmiu lat, dokumentację dotyczącą:
 - liczby i rodzaju zwierząt objętych ograniczeniem przemieszczania określonym w art. 12 ust. 1,
 - liczbę i wynik badań klinicznych oraz epidemiologicznych określonych w art. 12 ust. 1,
 - liczbę i wynik badań laboratoryjnych określonych w art. 12 ust. 2,
 - liczbę, pochodzenie i tożsamość zwierząt objętych próbką w ramach programów monitorowania określonych w rozdziale A, oraz w razie potrzeby, wiek, rasę oraz dane anamnestyczne,
 - genotyp białka prionowego pozytywnych przypadków TSE u owiec,
 - w przypadku pobrania próbek od chronicznie chorych owiec i kóz, metodę określenia wieku oraz objawów klinicznych zaobserwowanych u każdego

zwierzęcia objętego próbką.

2. Laboratorium badawcze przechowuje przez okres siedmiu lat całą dokumentację badawczą, w szczególności dzienniki laboratoryjne, oraz w razie potrzeby, bloczki parafinowe i fotografie testów Western - blot.”

ZALĄCZNIK II

„3. Krajowe laboratoria referencyjne:

- Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
Robert Koch Gasse 17
A-2340 Mödling
- Belgia: CERVA-CODA-VAR
Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques
Centrum voor Onderzoek in Diegeneeskunde en Agrochemie
Veterinary and Agrochemical Research Centre
Groeselenberg 99
B-Bruxelles
- Denmark: Danish Veterinary Laboratory
Bülowsvej 27
DK-1790 Copenhagen V
- Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos
Hämeentie 57
FIN-00550 Helsinki
- Francja: Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments
Laboratoire de pathologie bovine
31, avenue Tony Garnier
BP 7033
F-69342 Lyon Cedex
- Niemcy: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere
Anstaltsteil Insel Riems
Boddenblick 5A
D-17498 Insel Riems
- Grecja: Laboratory of Microbiology and Infectious Diseases
Faculty of Veterinary Medicine
Aristotelian University of Thessaloniki
University Campus
GR-54006 Thessaloniki
(testy szybkie i immunologiczne)
- Laboratory of Gross Pathology (Morgue)
Faculty of Veterinary Medicine
Aristotelian University of Thessaloniki
Giannitson & Voutyra St
GR-54627 Thessaloniki
(histopatologia)
- Irlandia: Central Veterinary Research Laboratory
Abbotstown

- Castleknock
Dublin 15
Ireland
- Włochy: Istituto Zooprofilattico Sperimentale del Piemonte
Liguria e Valle d'Aosta
CEA
Via Bologna
I-148-10150 Torino
- Luksemburg: CERVA-CODA-VAR
Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques
Centrum voor Onderzoek in Diegeneeskunde en Agrochemie
Veterinary and Agrochemical Research Centre
Groeselenberg 99
B-Bruxelles
- Niderlandy: Instituut voor Dierhouderij en Diegezonheid, ID-DLO Lelystad
Edelhertweg 15
Postbus 65
8200 AB Lelystad
Niderlandy
- Portugalia: Laboratório Nacional de Investiga__o Veterinária
Estrada de Benifica 701
P-1500 Lisboa
- Hiszpania Laboratorio de la Facultad de Veterinaria
Departamento de Patología Animal (Anatomía Patológica)
Zaragoza
Hiszpania
(BSE i trzęsawka owiec, metody inne niż szybkie testy)
- Laboratorio Central de Veterinaria de Algete
Madrid
Hiszpania
(szybkie testy)
- Centro de Investigacion en Sanidad Animal (CISA)
Crta, De Algete al Casar de Talamanca
28139 Valdeolmos (Madrid)
Spain
(TSE inne niż BSE lub trzęsawka owiec)
- Szwecja: National Veterinary Institute
S-751 89 Uppsala
- Zjednoczone Królestwo: Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane

New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
United Kingdom”

ZAŁĄCZNIK III

„ROZDZIAŁ C

Pobieranie próbek oraz badania laboratoryjne

1. **Pobieranie próbek**

Wszystkie próbki badane na obecność TSE pobiera się przy użyciu metod i Protokołów ustanowionych w ostatnim wydaniu *Podręcznika Norm Badań Diagnostycznych i Szczepionek Międzynarodowego Biura Epizootycznego (IOE/OIE)* (zwanego dalej „Podręcznikiem”). W przypadku braku tego rodzaju metod lub Protokołów, próbki pobiera się w sposób odpowiedni dla właściwego przeprowadzenia badań. Próbkę prawidłowo oznacza się w celu zidentyfikowania zwierzęcia, od którego pobrano próbkę.

2. **Laboratoria**

Wszelkie badania laboratoryjne na obecność TSE przeprowadza się w laboratoriach zatwierdzonych do tego celu.

3. **Metody i Protokoły**

3.1. *Badania laboratoryjne na obecność BSE u bydła*

a) Podejrzane przypadki

Tkanki bydła przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z art. 12 ust. 2 należy poddać badaniu histopatologicznemu ustanowionemu w ostatnim wydaniu Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, w których materiał uległ autolizie. W przypadku, gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub ujemny lub w przypadku, gdy materiał uległ autolizie, tkanki należy poddać badaniu z zastosowaniem jednej z pozostałych metod diagnostycznych ustanowionych w Podręczniku (immunocytochemicznych, znakowania immunologicznego lub wykazania charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym). Jednakże, do tego celu nie mogą być użyte szybkie testy diagnostyczne.

Jeśli wynik jednego z powyższych badań jest dodatni, zwierzęta uznaje się za pozytywne przypadki BSE.

b) Monitoring BSE

Tkanki bydła przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z przepisami rozdziału A sekcja I załącznika III (monitoring bydła) poddaje się szybkiemu testowi.

W przypadku, gdy wynik szybkiego testu jest niejednoznaczny lub dodatni, tkanki są niezwłocznie poddawane badaniu potwierdzającemu w laboratorium urzędowym. Badanie potwierdzające rozpoczyna się od badania

histopatologicznego pnia mózgu, ustanowionemu w ostatnim wydaniu Podręcznika, z wyjątkiem przypadku, gdy materiał uległ autolizie lub z innych powodów nie nadaje się do badania histopatologicznego. W przypadku, gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub ujemny lub materiał uległ autolizie, tkanki należy zbadać przy użyciu jednej z pozostałych metod diagnostycznych wymienionych w lit. a).

Zwierzę uznaje się za pozytywny przypadek BSE, jeśli wynik szybkiego testu jest dodatni lub niejednoznaczny, i

- wynik kolejnego badania histopatologicznego jest dodatni, lub
- wynik innego badania diagnostycznego wymienionego w lit. a) jest dodatni.

3.2. *Badania laboratoryjne na obecność trzęsawki u owiec i kóz*

a) *Podejrzane przypadki*

Tkanki pobrane z owiec i kóz, przesyłane do badań laboratoryjnych zgodnie z przepisami art. 12 ust. 2, poddaje się badaniu histopatologicznemu ustanowionemu w ostatnim wydaniu Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, gdy materiał uległ autolizie. W przypadku, gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub ujemny, lub materiał uległ autolizie, tkanki podlegają analizie za pomocą immunocytochemii lub znakowania immunologicznego, ustanowionych w Podręczniku. Jednakże, do tego celu nie mogą być użyte szybkie testy.

Jeżeli wynik jednego z powyższych badań jest dodatni, zwierzę uznaje się za przypadek pozytywny trzęsawki.

b) *Monitoring trzęsawki*

Tkanki pobrane od owiec i kóz, przesyłane do laboratorium badawczego na mocy przepisów rozdziału A sekcja II załącznika III (Monitoring owiec i kóz), bada się przy użyciu szybkiego testu.

Jeśli wynik szybkiego testu jest niejednoznaczny lub dodatni, tkankę niezwłocznie przesyła się do urzędowego laboratorium w celu przeprowadzenia badań potwierdzających za pomocą immunocytochemii lub znakowania immunologicznego określonych w lit. a).

Zwierzę uznaje się za przypadek pozytywny trzęsawki, jeżeli wynik badania potwierdzającego jest dodatni.

3.3. *Badania laboratoryjne na obecność TSE inne niż określone w pkt. 3.1 i 3.2*

Badania przeprowadzane w celu potwierdzenia podejrzenia obecności innych postaci TSE niż określone w pkt. 3.1 i 3.2 obejmują co najmniej badanie histopatologiczne tkanki mózgowej. Właściwy organ może również wymagać przeprowadzenia badań laboratoryjnych za pomocą immunocytochemii, znakowania immunologicznego,

wykazania charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym lub innych metod przewidzianych w celu wykrycia form chorobowych białka prionowego. W każdym przypadku przeprowadza się co najmniej jedno inne badanie laboratoryjne, jeżeli pierwsze badanie histopatologiczne jest ujemne lub niejednoznaczne. Przeprowadza się co najmniej trzy różne badania w przypadku wystąpienia oznak choroby.

W szczególności, w przypadku podejrzenia BSE u gatunku innego niż bydło, w miarę możliwości, próbki poddaje się określeniu typu szczepu.

4. **Szybkie testy**

W celu przeprowadzenia testów zgodnie z art. 5 ust. 3 i art. 6 ust. 1, stosuje się następujące metody jako szybkie testy w rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- znakowanie immunologiczne oparte na procedurze testu western-blot w celu wykrycia odpornego na działanie proteazy fragmentu PrP^{Res} (Prionics Check test),
- badanie chemiluminescencyjne ELISA obejmujące metodę ekstrakcyjną oraz technikę ELISA, z zastosowaniem wzmocnionego odczynnika chemiluminescencyjnego (Enfer test)
- test immunologiczny Sandwich na wykrycie PrP^{Res} przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji (Bio - Rad Platelia test).

5. **Testy alternatywne**

(do ustalenia)”

ZAŁĄCZNIK IV

„B. Dotyczące badań statystycznych

1. Badanie statystyczne określone w art. 22 musi obejmować:
 - zwierzęta, od których pobrano próbki zgodnie z przepisami rozdziału A sekcja I pkt 2.1 i 4.1 załącznika III,
 - wszystkie zwierzęta w subpopulacji określone w rozdziale A sekcja I pkt 3 załącznika III, zamiast losowego pobierania próbek.

Niniejszy przepis, stosowany przez okres jednego roku, należy zweryfikować w świetle doświadczenia zdobytego w okresie pierwszych sześciu miesięcy.

2. Austria, Finlandia i Szwecja mogą zdecydować o odstąpieniu od przepisów pkt. 1 tiret drugie, w stosunku do odległych obszarów o niskiej gęstości pogłowia zwierząt.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1326/2001

z dnia 29 czerwca 2001 r.

ustanawiające środki przejściowe, umożliwiające przejście do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych oraz zmieniające załączniki VII i XI do tego rozporządzenia

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1248/2001², w szczególności jego art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) art. 7, 9 oraz 15-18 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawiają zasady dotyczące żywienia zwierząt i nakładają dalsze restrykcje w odniesieniu do produktów pochodzących od przeżuwaczy oraz w zakresie sprzedaży żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego. Różnice w wymogach określonych tymi przepisami zależą od sklasyfikowania pod względem statusu w zakresie BSE Państwa Członkowskiego lub określonych państw trzecich. Klasyfikacji pod względem określenia statusu BSE dokonuje się na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 999/2001. Do dzisiejszego dnia nie podjęto decyzji o sklasyfikowaniu któregośkolwiek z Państw Członkowskich lub państwa trzeciego według kategorii opartych na nowych przepisach na mocy art. 5. Przepisy tego rozporządzenia powinny wejść w życie w całości od dnia 1 lipca 2001 r., jeżeli na podstawie art. 23 nie zostaną przyjęte środki przejściowe. W przypadku braku decyzji w zakresie klasyfikacji, nie można stosować art. 7, 9 oraz 15-18; w związku z tym niezbędne jest wprowadzenie środków przejściowych.
- 2) środki przejściowe odnośnie niektórych przepisów opartych na klasyfikacji, w szczególności zasad dotyczących materiałów określonego ryzyka, zostały już przewidziane w art. 22, który przewiduje, że stosuje się je, co najmniej do dnia 1 stycznia 2002 r. i przestają obowiązywać niezwłocznie po dniu przyjęcia decyzji w sprawie klasyfikacji zgodnie z art. 5, z którym to dniem stosuje się art. 8 dotyczący materiałów określonego ryzyka. Do celów jasności do innych artykułów opartych na klasyfikacji powinno się stosować takie same przepisy przejściowe dotyczące przejścia z przepisów przejściowych na przepisy rozporządzenia.
- 3) reguły wspólnotowe dotyczące pasażowalnych encefalopatii gąbczastych w sprawie zakazów dotyczących żywienia zwierząt, obowiązujące bezpośrednio przed

¹ Dz.U. L 147 z 31.05.2001, str. 1.

² Dz.U. L 173 z 27.06.2001, str. 12.

wprowadzeniem w życie rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zostały ustanowione w decyzji Rady 2000/766/WE³ dotyczącej niektórych środków ochronnych w odniesieniu do pasażowalnych encefalopatii gąbczastych oraz do stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt oraz w decyzji Komisji 2001/9/WE⁴, ostatnio zmienionych decyzją 2001/165/WE⁵ dotyczącej środków kontroli niezbędnych do wykonania decyzji 2000/766/WE. Decyzja 2000/766/WE zawieszona do dnia 30 czerwca 2001 r. umożliwia żywienie, z niektórymi wyjątkami, przetworzonym białkiem zwierzęcym wszelkich zwierząt gospodarskich. W dniu 24 kwietnia 2001 r. Rada postanowiła, że okres stosowania tej decyzji należy przedłużyć. Ze względu na to, jako środek przejściowy niezbędne jest wprowadzenie stosownych zmian w tej ostatniej z decyzji. Wszelkie dalsze zmiany będą uzależnione od decyzji w sprawie klasyfikacji Państw Członkowskich, jak również od skuteczności środków kontroli wprowadzonych przez poszczególne Państwa Członkowskie.

- 4) wspólnotowe reguły dotyczące pasażowalnych encefalopatii gąbczastych w zakresie wprowadzania do obrotu i wywozu żywego bydła oraz niektórych produktów pochodzenia bydłowego, obowiązujące bezpośrednio przed wprowadzeniem w życie rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zostały ustanowione w, albo zostały przyjęte zgodnie z, decyzją Komisji 92/290/EWG z dnia 14 maja 1992 r. dotyczącej niektórych środków ochronnych odnoszących się do zarodków bydłowych w związku z gąbczastą encefalopatią bydła (BSE) w Zjednoczonym Królestwie⁶, decyzją Rady 98/256/WE z dnia 16 marca 1998 r. dotyczącą wyjątkowych środków w celu ochrony przed gąbczastą encefalopatią bydła, zmieniającą decyzję 94/474/WE i uchylającą decyzję 96/239/WE⁷, decyzją Komisji 98/351/WE z dnia 29 maja 1998 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydłowych z Irlandii Północnej w ramach Systemu Stad Certyfikowanych na Wywóz na mocy z art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE⁸, decyzją Komisji 1999/514/WE z dnia 23 lipca 1999 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydłowych ze Zjednoczonego Królestwa w ramach systemu wywozu opartego na dacie na mocy art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE⁹, decyzją Komisji 2000/345/WE z dnia 22 maja 2000 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania niektórych produktów z Portugalii do Niemiec w celu spalania na mocy art. 3 ust. 6 decyzji 98/653/WE¹⁰, decyzją Komisji 2000/371/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania byków do walk z Portugalii do Francji na mocy art. 3 ust. 7 decyzji 98/653/WE¹¹, decyzją Komisji 2000/372/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania byków do walk z Portugalii do Hiszpanii na mocy art. 3 ust. 7 decyzji 98/653/WE¹², oraz decyzją Komisji 2000/376/WE z dnia 18 kwietnia 2001 r. w sprawie środków wymaganych w związku z wystąpieniem gąbczastej encefalopatii bydła w Portugalii oraz w sprawie wprowadzenia w życie systemu wywozu opartego na dacie¹³. Z tego względu, podczas okresu przejściowego decyzje te pozostają w mocy.

³ Dz.U. L 306 z 7.12.2000, str. 32.

⁴ Dz.U. L 2 z 5.01.2001, str. 32.

⁵ Dz.U. L 58 z 28.02.2001, str. 43.

⁶ Dz.U. L 152 z 4.06.1992, str. 37.

⁷ Dz.U. L 113 z 15.04.1998, str. 32.

⁸ Dz.U. L 157 z 30.05.1998, str. 110.

⁹ Dz.U. L 195 z 28.07.1999, str. 42.

¹⁰ Dz.U. L 121 z 23.05.2000, str. 9.

¹¹ Dz.U. L 134 z 7.06.2000, str. 34.

¹² Dz.U. L 134 z 7.06.2000, str. 35.

¹³ Dz.U. L 132 z 15.05.2001, str. 17.

- 5) wspólnotowe reguły dotyczące pasażowalnych encefalopatii gąbczastych w zakresie materiałów określonego ryzyka, obowiązujące bezpośrednio przed wprowadzeniem w życie rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zostały ustanowione, albo zostały przyjęte zgodnie z decyzją Komisji 2000/418/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. regulującej wykorzystanie materiałów określonego ryzyka w zakresie pasażowalnych encefalopatii gąbczastych oraz zmieniającą decyzję 94/474/WE¹⁴, ostatnio zmienioną decyzją 2001/384/WE¹⁵. W decyzji tej wprowadzono zmiany w odniesieniu do kręgosłupa bydła, odzyskiwanego mechanicznie mięsa oraz przywozu z państw trzecich, po przyjęciu przez Radę w dniu 12 lutego 2001 r. wspólnego stanowiska (WE) nr 8/2001 w sprawie przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych¹⁶. Załącznik XI do tego rozporządzenia ustanawia przepisy dotyczące materiałów określonego ryzyka, stosowanych w okresie przejściowym. Z tego względu należy uaktualnić sekcję A tego załącznika w taki sposób, aby objęte zostały przepisy w zakresie materiałów określonego ryzyka, przyjęte od czasu przyjęcia wspólnego stanowiska przez Radę.
- 6) do czasu podjęcia decyzji w zakresie klasyfikacji państw trzecich, oraz w charakterze środka zapobiegawczego, należy ustanowić przepisy, na mocy których minimalne środki ochronne przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 w odniesieniu do przywozu ze wszystkich państw trzecich, nie uważanych za wolne od BSE, stosuje się do wszystkich przypadków przywozu żywego bydła, zarodków i komórek jajowych. Ponadto usunięcie materiałów określonego ryzyka z produktów przeznaczonych na żywność i pasze stanowi jedyny i najistotniejszy środek ochrony zdrowia publicznego. Z tego względu wskazane jest rozszerzenie, w charakterze środka przejściowego, wykazu produktów objętych ograniczeniami w przywozie, zgodnie z decyzją 2000/418/WE, w celu objęcia wszystkich produktów zawierających materiał bydłocy, owczy lub kozi, w stosunku do których wystawiono wspólnotowe świadectwa zdrowia. Jednakże, te państwa trzecie, które odniosą korzyści z odstępstwa od przepisów decyzji 2000/418/WE, powinny także skorzystać z odstępstwa od tego środka przejściowego. W celu przestrzegania zobowiązań międzynarodowych w ramach Porozumienia Światowej Organizacji Handlu w sprawie stosowania środków sanitarnych i fitosanitarnych, w szczególności procedur notyfikacyjnych, przepisów odnoszących się do przywozu nie powinno się stosować aż do dnia 1 października 2001 r.
- 7) załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawia szczegółowe zasady dotyczące środków, jakie mają zostać wprowadzone po potwierdzeniu wystąpienia TSE. Zasady te powinny zostać uaktualnione w taki sposób, aby odzwierciedlały szczegółowe techniczne przepisy w zakresie zwalczania BSE, stosowane przez Państwa Członkowskie, biorąc pod uwagę opinię Naukowego Komitetu Sterującego (SSC), z dnia 15 września 2000 r. w sprawie uboju bydła związanego z BSE. SSC stwierdził w tej opinii, że „na obecnym etapie (całkowity) ubój stada odniósł już pewien skutek, zarówno, w zakresie wyeliminowania w inny sposób nie podlegających stwierdzeniu przypadków, jak i w zakresie zabezpieczenia przed występowaniem przyszłych przypadków. Jednakże, (...) zasadniczo taki sam skutek można osiągnąć w drodze uboju stad wszystkich zwierząt urodzonych lub wyhodowanych w tym samym stadzie, co

¹⁴ Dz.U. L 158 z 30.06.2000, str. 76.

¹⁵ Dz.U. L 137 z 19.05.2001, str. 29.

¹⁶ Dz.U. C 88 z 19.03.2001, str. 1.

stado z potwierdzonym przypadkiem choroby w okresie w przybliżeniu dwunastu miesięcy przed i po dniu urodzenia przypadku zarejestrowanego ubój ze względu na grupę urodzenia”. SSC zalecił ubój, co najmniej ze względu na grupę urodzenia, we wszystkich przypadkach wystąpienia lokalnego przypadku BSE, niezależnie od ogólnej sytuacji epidemiologicznej. Z tego względu wskazane jest wprowadzenie odpowiednich zmian w szczegółowych przepisach dotyczących zwalczania BSE, odpowiednio poprzez wprowadzenie zasady swobody wyboru uboju całego stada w zależności od ogólnej sytuacji lokalnej.

- 8) do celów jasności decyzji Komisji 94/474/WE z dnia 27 lipca 1994 r. dotyczącej niektórych środków ochronnych odnoszących się do gąbczastej encefalopatii bydła i uchylającej decyzje 89/469/EWG oraz 90/200/EWG¹⁷, należy uchylić decyzję Komisji 94/381/WE z 27 czerwca 1994 r. dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do gąbczastej encefalopatii bydła i żywienia białkami pochodzącymi od ssaków¹⁸ oraz decyzję 2000/418/WE regulującą wykorzystanie materiałów stanowiących ryzyko w zakresie pasażowalnych encefalopatii gąbczastych i zmieniającą decyzję 94/474/WE.
- 9) Stały Komitet Weterynaryjny nie wyraził opinii; z tego powodu w dniu 15 czerwca 2001 r. Komisja przedstawiła propozycję środków Radzie zgodnie z art. 24 rozporządzenia (WE) nr 999/2001, przy czym Rada zobowiązana jest do podjęcia działań w ciągu trzech miesięcy.
- 10) jednakże, Rada ani nie przyjęła środków, ani nie sprzeciwiła się propozycji, oraz w dniu 19 czerwca 2001 r. postanowiła, że w wyznaczonym okresie jej stanowisko nie ulegnie zmianie.
- 11) w okolicznościach wymagających uwzględnienia pilnej potrzeby wprowadzenia w życie takich środków, oraz wobec faktu, iż Parlament Europejski został prawidłowo poinformowany zgodnie z przepisami decyzji Rady 1999/468/WE¹⁹, oraz bez uszczerbku dla przepisów art. 8 tej decyzji, środki takie powinny zostać obecnie przyjęte przez Komisję bez zbędnej zwłoki,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Jako środek przejściowy wprowadzający odstępstwa od przepisów rozporządzenia (WE) nr 999/2001:

1. Przepisy rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego do dnia wejścia w życie decyzji określającej status tego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego pod względem BSE przyjętej na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 999/2001. Do tego dnia do określonego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego stosuje się załącznik XI sekcja D. Decyzja taka nie wchodzi w życie przed dniem 1 stycznia 2002 r.;

¹⁷ Dz.U. L 194 z 29.07.1994, str. 96.

¹⁸ Dz.U. L 172 z 7.07.1994, str. 23.

¹⁹ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

2. Art. 7 ust. 2, 3 i 4 nie ma zastosowania do Państwa Członkowskiego do czasu wejścia w życie decyzji określającej status tego Państwa Członkowskiego pod względem BSE oraz do czasu skutecznego obowiązywania na terytorium tego Państwa Członkowskiego przepisów wspólnotowych dotyczących żywienia zwierząt w zakresie pasażowalnych encefalopatii gąbczastych. Załącznik XI sekcja C ma zastosowanie do tego Państwa Członkowskiego do czasu, gdy na jego terytorium będą miały zastosowanie przepisy art. 7 ust. 2-4.

Artykuł 2

1. W art. 4 decyzji 2000/766/WE skreśla się akapit drugi i trzeci.
2. Decyzje 94/381/WE, 94/474/WE oraz 2000/418/WE tracą moc.

Artykuł 3

W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. Tekst załącznika VII zastępuje się tekstem załącznika II do niniejszego rozporządzenia.
2. Tekst załącznika XI sekcja A zastępuje się tekstem załącznika III do niniejszego rozporządzenia.
3. Tekst załącznika XI uzupełnia się tekstem załącznika IV do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2001 r.

Jednakże, przepisy załącznika XI sekcja A pkt 5, tiret czwarte do tiret siódme, tiret dziewięte i tiret dziesiąte, oraz sekcji D pkt 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 999/2001, ostatnio zmienione niniejszym rozporządzeniem, stosuje się od dnia 1 października 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

- Art. 9 dotyczący niektórych produktów pochodzących od przeżuwaczy,
- art. 15 ust. 1 dotyczący wprowadzania do obrotu żywych zwierząt, ich nasienia, zarodków i komórek jajowych,
- art. 16 ust. 2, 3, 4 i 6 dotyczące wprowadzania do obrotu produktów pochodzenia zwierzęcego,
- art. 17 dotyczący świadectw zdrowia lub dokumentów handlowych odnoszących się do handlu,
- art. 18 dotyczący świadectw zdrowia odnoszących się do przywozu,
- załącznik VIII rozdział A(II) dotyczący wprowadzania do obrotu żywego bydła w obrębie Wspólnot,
- załącznik VIII rozdział C dotyczący wprowadzania do obrotu produktów pochodzenia bydłęcego w obrębie Wspólnot,
- załącznik IX, rozdziały A, B, C, D, F i G, dotyczące przywozu z państw trzecich żywego bydła, produktów pochodzenia bydłęcego, bydłych zarodków i komórek jajowych oraz innych produktów pochodzących od przeżuwaczy.

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK VII

ZWALCZANIE PASAŻOWALNEJ ENCEFALOPATHII GĄBCZASTEJ

1. Dochodzenie, określone w art. 13 ust. 1 lit. b) musi ustalać:

a) w przypadku bydła:

- wszystkie inne przeżuwacze w gospodarstwie, w którym hodowano zwierzę, u którego potwierdzono przypadek wystąpienia choroby,
- w przypadku, gdy chorobę stwierdzono u zwierzęcia płci żeńskiej, wszystkie jego zarodki, komórki jajowe i potomstwo, pobrane lub urodzone w okresie dwóch lat przed lub po klinicznym rozwoju choroby,
- wszystkie zwierzęta w obrębie grupy zwierzęcia, u którego stwierdzono chorobę,
- możliwe źródło pochodzenia choroby,
- inne zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe w gospodarstwie, w którym hodowano zwierzę, u którego stwierdzono chorobę lub z innych gospodarstw, które mogły zostać zarażone wirusem TSE lub mogły być narażone na styczność z tą samą paszą lub źródłem zakażenia,
- przemieszczenie potencjalnie zarażonej paszy lub innego materiału albo wszelkich innych środków przenoszenia, które mogły spowodować przeniesienie wirusa TSE do lub z danego gospodarstwa;

b) w przypadku owiec i kóz:

- wszystkie przeżuwacze z wyjątkiem owiec i kóz w gospodarstwie, w którym hodowano zwierzę, u którego stwierdzono chorobę,
- o ile możliwa jest identyfikacja, rodzice, wszystkie zarodki, komórki jajowe i ostatnie potomstwo zwierzęcia, u którego stwierdzono chorobę,
- wszystkie zwierzęta w obrębie grupy zwierzęcia, u którego stwierdzono chorobę, określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 ust. 2,
- wszystkie pozostałe owce i kozy w gospodarstwie zwierzęcia, u której stwierdzono chorobę poza wskazanymi w tiret drugie i trzecie,
- możliwe źródło choroby oraz identyfikacja innych gospodarstw, na obszarze których znajdują się zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe, które mogły zostać zarażone wirusem TSE albo mogły być narażone na styczność z tą samą paszą lub źródłem zakażenia,

- przemieszczanie potencjalnie zakażonej paszy, innych materiałów lub wszelkich innych środków przenoszenia, które mogły spowodować przeniesienie wirusa TSE do lub z danego gospodarstwa.

2. Środki ustanowione w art. 13 ust. 1 lit. c) obejmują, co najmniej:

- a) w przypadku stwierdzenia BSE u bydła, ubój sanitarny i całkowite zniszczenie bydła oraz zniszczenie zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych podczas dochodzenia określonego w pkt. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie. Państwo Członkowskie może zdecydować o nie przeprowadzaniu uboju sanitarnego bydła z gospodarstwa rolnego, zwierzęcia, u której stwierdzono chorobę, jak określono w pkt. 1 lit. a) tiret pierwsze, w zależności od sytuacji epidemiologicznej oraz możliwości prześledzenia pochodzenia zwierząt z tego gospodarstwa;
- b) w przypadku stwierdzenia BSE u owiec lub kóz, ubój sanitarny i całkowite zniszczenie całego pogłowia, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych podczas dochodzenia, określonego w pkt. 1 lit. b) tiret drugie do tiret szóste.”

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK XI

A. Dotyczący usunięcia materiału określonego ryzyka

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wskazane poniżej materiały określonego ryzyka podlegają usunięciu i zniszczeniu zgodnie z pkt. 7-11.

a) Następujące tkanki uznaje się za materiał określonego ryzyka:

- (i) czaszka, w tym mózgowie i gałki oczne, migdałki, kręgosłup, z wyłączeniem odcinka kręgowego ogona oraz wyrostków poprzecznych kręgu odcinka lędźwiowego, jednakże wraz ze zwojem nerwowym korzenia grzbietowego oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej 12 miesięcy oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy u bydła bez względu na wiek zwierzęcia;
- (ii) czaszka, w tym mózgowie oraz gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub u których wyrzyna się stały siekacz w obrębie dziaśła, a także śledziona u owiec i kóz bez względu na wiek.

Decyzja może zostać podjęta zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2, w szczególności w celu dostosowania wieku, w przypadku usunięcia kręgosłupa bydłowego, w świetle statystycznego prawdopodobieństwa wystąpienia BSE w odpowiednich grupach wiekowych w populacji bydła wspólnotowego, na podstawie wyników monitorowania w zakresie BSE, w szczególności w odniesieniu do badań bydła, jak ustanowiono w załączniku III.

b) Poza materiałami określonego ryzyka, wymienionymi w lit. a), następujące tkanki należy uważać za materiały określonego ryzyka w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz w Portugalii, z wyłączeniem autonomicznego regionu Azorów:

- cała głowa z wyłączeniem języka, w tym mózgowie, gałki oczne, nerw trójdzielny oraz migdałki; grasica, śledziona oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy.

2. Materiały określonego ryzyka lub materiały pozyskane w wyniku ich przetworzenia mogą być wysyłane wyłącznie w celu późniejszego spalania, zgodnie z pkt. 11 lub, gdzie stosowne, zgodnie z pkt. 7 lit. b).

3. Państwa Członkowskie zapewniają, aby kości bydła, owiec i kóz nie są wykorzystywane do produkcji mięsa mechanicznie odzyskiwanego.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że uszkodzenie powłok czaszki po ogłuszeniu centralnej tkanki nerwowej za pomocą podłużnego instrumentu o kształcie pręta, wprowadzanego do jamy czaszki, nie jest wykonywane na ich terytorium w odniesieniu do bydła, owiec i kóz, których mięso jest przeznaczone do spożycia przez ludzi lub

zwierzęta.

5. Zabroniony jest przywóz do Wspólnoty materiałów określonego ryzyka, określonych w pkt. 1 lit. a) po dniu 31 marca 2001 r.

Niżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego podlegają ograniczeniom przy przywozie do Wspólnoty:

- świeże mięso: mięso określone w dyrektywie 64/433/EWG,
- mięso mielone i wyroby mięsne: mięso mielone i wyroby mięsne, określone w dyrektywie 94/65/WE¹;
- produkty mięsne: produkty mięsne określone w dyrektywie 77/99/EWG²,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego: inne produkty pochodzenia zwierzęcego, jak określono w dyrektywie 77/99/EWG,
- wytopione tłuszcze, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- żelatyna, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- karma dla zwierząt domowych, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- przetworzone białko zwierzęce, określone w dyrektywie 92/118/EWG,
- kości i produkty kostne, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- surowce do produkcji pasz zwierzęcych, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- jelita bydlęce, jak określono w art. 2 lit. b (v) dyrektywy 77/99/EWG.

- a) W przypadku przywozu do Wspólnoty wyżej wymienionych produktów pochodzenia zwierzęcego, zawierających materiał bydlęcy, owczy lub kozi z państw trzecich bądź ich regionów, do świadectw zdrowia załącza się deklarację podpisywaną przez właściwe władze państwa produkcji, o następującym brzmieniu:

„Produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera i nie jest otrzymany z materiałów określonego ryzyka, jak określono w załączniku XI sekcja A do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych, wyprodukowanych po dniu 31 marca 2001 r., ani mięsa mechanicznie odzyskanego pochodzącego z kości bydła, owiec lub kóz, wyprodukowanego po

¹ Dyrektywa Rady 94/65/z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymogi w odniesieniu do produkcji i wprowadzenia do obrotu mięsa mielonego i wyrobów mięsnych (Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10).

² Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na wewnątrzspółnotowy handel produktami mięsnymi (Dz.U. L 26 z 31.01.1977, str. 25). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 97/76/WE (Dz.U. L 10 z 16.01.1998, str. 25).

dniu 31 marca 2001 r. Po dniu 31 marca 2001 r. nie dokonywano uboju zwierząt po uprzednim ogłuszeniu za pomocą gazu wstrzykiwanego do jamy czaszki ani uboju taką samą metodą czy też uboju sanitarnego poprzez uszkodzenie powłok czaszki po ogłuszeniu centralnej tkanki nerwowej za pomocą podłużnego instrumentu w kształcie pręta, wprowadzonego do jamy czaszki.

Przy przywozie tusze, półtusze i ćwierćtusze mogą zawierać kręgosłup.”

- b) Każde odniesienie do „produktów pochodzenia zwierzęcego” oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w tej literze i nie dotyczy innych produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub otrzymanych z tych produktów pochodzenia zwierzęcego.

6. Pkt 5 nie ma zastosowania do przywozu z następujących państw:

Australia

Argentyna

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Paragwaj

Urugwaj

Singapur

Suazi.

7. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste urzędowe inspekcje w celu sprawdzenia prawidłowego stosowania przepisów niniejszej sekcji oraz zapewniają, że podejmowane są środki mające na celu zapobiec zakażeniu, w szczególności w ubojniach, zakładach rozbioru, zakładach utylizacji odpadów zwierzęcych, zakładach przetwórczych lub miejscach wysokiego ryzyka zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 7 dyrektywy 90/667/EWG, punktach sprzedaży bezpośredniej, miejscach i innych urządzeniach przeznaczonych do przechowywania bądź spalania. Państwa Członkowskie ustanawiają w szczególności system mający na celu zapewnianie i sprawdzanie, czy:

- a) materiały określonego ryzyka stosowane przy wytwarzaniu produktów, określone w art. 1 ust. 2, stosuje się wyłącznie w celach, w odniesieniu do których przyznano zezwolenie;
- b) materiały określonego ryzyka, w szczególności w przypadkach gdy usunięcie odbywa się w przedsiębiorstwach lub pomieszczeniach innych niż ubojnie, są całkowicie odseparowane od pozostałych odpadów nie przeznaczonych do spalania, są zbierane oddzielnie i usuwane zgodnie z pkt. 1 oraz pkt. 8-11. Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję zezwalającą na wysyłanie głów lub tusz zawierających materiały określonego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego po wyrażeniu przez dane Państwo Członkowskie zgody na przyjęcie takich materiałów oraz po zatwierdzeniu szczególnych warunków stosowanych przy takim transporcie.

Jednakże, tusze, półtusze i ćwierćtusze nie zawierające materiałów określonego ryzyka, z wyjątkiem kręgosłupa, w tym zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, mogą być przywożone do Państwa Członkowskiego lub wysyłane do innego Państwa Członkowskiego bez wcześniejszej zgody tego ostatniego.

8. Państwa Członkowskie zapewniają, że materiały określonego ryzyka usuwa się w:

- a) ubojniach;
- b) zakładach rozbioru, zakładach przetwórczych lub pomieszczeniach wysokiego ryzyka określonych w art. 3 i 7 dyrektywy 90/667/EWG, pod nadzorem mianowanego przedstawiciela, wyznaczonego przez właściwe władze. Przedsiębiorstwa takie uzyskały odpowiednie w tym celu zatwierdzenie udzielone przez właściwe władze.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić przepisy w sprawie usuwania kręgosłupa w punkcie sprzedaży bezpośredniej.

W przypadku, gdy materiały określonego ryzyka zwierząt padłych, które nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi nie są usuwane, części ciała zawierające materiały określonego ryzyka lub całe ciało uznaje się materiały określonego ryzyka.

9. Państwa Członkowskie zapewniają, że materiały określonego ryzyka są stemplowane, oraz, w miarę potrzeb, znakowane bezpośrednio przy usuwaniu oraz poddane całkowitemu zniszczeniu:

- a) poprzez spalanie bez przetwarzania wstępnego; lub,
- b) pod warunkiem że stempel lub znak pozostają widoczne, po przetworzeniu wstępnym:
 - (i) zgodnie z systemem określonym w rozdziałach I-IV, VI i VII Załącznika do decyzji 92/562/EWG:
 - poprzez spalanie,

- poprzez wspólnie - spalanie;

(ii) co najmniej zgodnie z normami określonymi w załączniku I do decyzji 1999/534/WE, poprzez zakopanie w zatwierdzonym miejscu.

10. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt. 8 i 9 w celu dopuszczenia spalania lub zakopania materiałów określonego ryzyka lub całych ciał bez wcześniejszego stemplowania lub, w stosownych przypadkach, bez oddzielania materiałów określonego ryzyka, w okolicznościach określonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG oraz z zastosowaniem metody wykluczającej wszelkie ryzyko przeniesienia TSE, która jest zatwierdzona i zweryfikowana przez właściwe władze, w szczególności w przypadkach, gdy zwierzęta padły lub zostały poddane ubojowi sanitarnemu w ramach środków kontroli chorób.
11. Tam, gdzie jest to właściwe, Państwa Członkowskie mogą wysyłać materiały określonego ryzyka lub materiały pozyskanych przez ich przetworzenie do innych Państw Członkowskich w celu spalania na warunkach określonych w art. 4 ust. 2 decyzji 97/735/WE.

Do niniejszego punktu, na wniosek Państwa Członkowskiego można wprowadzić zmiany zezwalające na wysyłanie materiałów określonego ryzyka lub materiałów pozyskanych przez ich przetworzenie do państw trzecich w celu spalania, po przyjęciu zasad regulujących taki wywóz.

12. Na zasadzie odstępstwa od przepisów pkt. 1 lit. a) (i), można podjąć decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 w celu umożliwienia wykorzystania kręgosłupa i zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, pochodzących od bydła:
- a) urodzonego, nieprzerwanie hodowanego i poddanego ubojowi w Państwach Członkowskich, w przypadku których ocena naukowa wykazała, że wystąpienie BSE u bydła krajowego jest bardzo mało prawdopodobne lub mało prawdopodobne, ale nie wykluczone; lub
 - b) urodzonego po dniu skutecznego stosowania zakazu żywienia przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków w Państwach Członkowskich, w których odnotowano przypadki BSE u zwierząt krajowych lub w przypadku których w ocenie naukowej wykazano, że wystąpienie BSE u bydła krajowego jest prawdopodobne.

Zjednoczone Królestwo, Portugalia, Finlandia, Szwecja i Austria mogą korzystać z tego odstępstwa na podstawie uprzednio złożonych i ocenionych dowodów. Inne Państwa Członkowskie mogą wystąpić z wnioskiem o przyznanie takiego odstępstwa, dostarczając Komisji wiarygodne dowody dotyczące lit. a) lub b), gdy dotyczy.

Państwa Członkowskie, korzystające z tego odstępstwa, poza wymogami ustanowionymi w załączniku III rozdział A sekcja I, zapewniają, że jeden z zatwierdzonych szybkich testów, wymienionych w załączniku X rozdział C pkt 4, stosuje się w przypadku wszystkich sztuk bydła w wieku powyżej 30 miesięcy, które:

- a) padły w gospodarstwie lub podczas transportu, jednakże nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, z wyjątkiem padłych zwierząt w odległych obszarach o niskim zagęszczeniu pogłowa, w granicach terytoriów Państw Członkowskich, gdzie wystąpienie BSE jest mało prawdopodobne;
- b) zostały poddane zwykłemu ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Niniejszego odstępstwa nie można przyznać w celu dopuszczenia wykorzystywania kręgosłupa i zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, pochodzących od bydła w wieku powyżej 30 miesięcy ze Zjednoczonego Królestwa lub z Portugalii, z wyłączeniem autonomicznego regionu Azorów.

Eksperti Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w celu dalszego zbadania przedstawionych dowodów zgodnie z art. 21.”

ZAŁĄCZNIK IV

„C. W sprawie zakazów w zakresie żywienia zwierząt

Decyzja Rady 2000/766/WE dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do pasażowalnych encefalopatii gąbczastych oraz do stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt oraz decyzja Komisji 2001/9/WE w sprawie środków kontroli koniecznych do wykonania decyzji Rady 2000/766/WE, pozostają w mocy.

Decyzję można podjąć zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 w celu dostosowania decyzji 2000/766/WE do sytuacji w każdym Państwie Członkowskim w świetle wyników inspekcji Komisji oraz występowania BSE, na podstawie wyników monitorowania BSE, ze szczególnym uwzględnieniem badania bydła, jak ustanowiono w załączniku III.

D. W sprawie wprowadzania do obrotu i wywozu

1. Następujące przepisy pozostają w mocy jako środki przejściowe:

Decyzja Komisji 92/290/EWG z dnia 14 maja 1992 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do zarodków bydłowych w związku z gąbczastą encefalopatią bydła (BSE) w Zjednoczonym Królestwie.

Decyzja Rady 98/256/WE z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie środków nadzwyczajnych w celu ochrony przed gąbczastą encefalopatią bydła, zmieniająca decyzję 94/474/WE i uchylająca decyzję 96/239/WE.

Decyzja Komisji 98/351/WE z dnia 29 maja 1998 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydłowych z Irlandii Północnej w ramach Systemu Stad Certyfikowanych w celach Wywozu na mocy art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE.

Decyzja Komisji 1999/514/WE z dnia 23 czerwca 1999 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydłowych ze Zjednoczonego Królestwa w ramach systemu wywozu opartego na dacie na mocy art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE.

Decyzja Komisji 2000/345/WE z dnia 22 maja 2000 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania niektórych produktów z Portugalii do Niemiec w celu spalania na mocy art. 3 ust. 6 decyzji 98/653/WE.

Decyzja Komisji 2000/371/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania byków do walk z Portugalii do Francji na mocy art. 3 ust. 7 decyzji 98/653/WE.

Decyzja Komisji 2000/372/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania byków do walk z Portugalii do Hiszpanii na mocy art. 3 ust. 7 decyzji 98/653/WE.

Decyzja Komisji 2001/376/WE z dnia 18 kwietnia 2001 r. w sprawie środków wymaganych w przypadku wystąpienia gąbczastej encefalopatii bydła w Portugalii oraz w sprawie wprowadzenia systemu wywozu opartego na dacie.

2. Przywóz bydła podlega wymogowi przedstawienia międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt, potwierdzającego, że:
 - a) żywienie przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków zostało zakazane i zakaz ten był skutecznie wykonywany;
 - b) bydło przeznaczone do przywozu do Wspólnoty zostało poddane identyfikacji za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego ustalenie pochodzenia od określonej matki i z określonego stada oraz ustalenie, że zwierzę nie stanowi potomstwa matki podejrzanej o BSE.
3. Przywóz zarodków bydlęcych i komórek jajowych bydlęcych podlega wymogowi przedstawienia międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że żywienie przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków zostało zakazane i zakaz ten był skutecznie wykonywany.
4. Pkt 2 i 3 nie ma zastosowania przy przywozie z następujących państw:

Australia

Argentyna

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Paragwaj

Urugwaj

Singapur

Suazi.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 270/2002

z dnia 14 lutego 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące materiałów określonego ryzyka oraz nadzoru epidemiologicznego odnośnie przenoszalnej gąbczastej encefalopatii oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 odnośnie żywienia zwierząt i wprowadzania do obrotu owiec i kóz oraz produktów od nich pochodzących

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1326/2001², w szczególności jego art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) szczegółowe zasady dotyczące monitorowania przenoszalnych gąbczastych encefalopatii (TSEs) u owiec oraz kóz zostały ustanowione w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001;
- 2) zasady te powinny być ponownie poddane przeglądowi, tak, aby brały pod uwagę opinię Naukowego Komitetu Sterującego z dnia 18-19 października 2001 r. który zalecił pilne przeprowadzenie badań dotyczących występowania przypadków TSEs, stosując dostępne szybkie testy z zastosowaniem przykładowych statystycznych prób o dostatecznej ilości oraz wielkości;
- 3) Naukowy Komitet Sterujący wskazał, w swojej opinii z dnia 29-30 listopada 2001 r. w sprawie wymogu przeprowadzenia statystycznie autorytatywnych badań odnoszących się do BSE/TSE, że dla danego Państwa Członkowskiego występowanie TSE u dorosłych owiec może wynosić odpowiednio w granicach 20-500 pozytywnych przypadków na 1 milion owiec. W Państwach Członkowskich o dużym pogłowie owiec, wielkość próby wystarczająca do wykrycia występowania jednego pozytywnego przypadku na 20 000 zdrowych zwierząt rzeźnych na poziomie 95% pewności jest największą wielkością, jaką można realnie uzyskać w tym momencie. Wielkość próby dla państw o małym pogłowie owiec powinna być dopasowywana tak, aby brać pod uwagę praktyczną ilość odpowiednich zwierząt dostępnych do przeprowadzenia badań;
- 4) kryteria wieku dla określenia populacji do celów pobierania prób powinny być, ze względów praktycznych rozszerzone poprzez odniesienie do uzębienia. Państwa Członkowskie, które przyjęły inne metody pozwalające na określanie wieku zwierzęcia powinny uzyskać zgodę na kontynuowanie stosowania wieku 18 miesięcy;

¹ Dz.U. L 147 z 31.05.2001, str. 1.

² Dz.U. L 177 z 30.06.2001, str. 60.

- 5) w opinii Naukowego Komitetu Sterującego z dnia 29-30 listopada 2001 r. zaleca się również, aby określony został genotyp białka prionowego wybranych losowo prób monitorowanych owiec. Wielkość próby dla państw o małym pogłowie owiec powinna być dopasowywana tak, aby brać pod uwagę praktyczną ilość odpowiednich zwierząt dostępnych do przeprowadzenia badań;
- 6) Finlandia i Austria potwierdziły, odpowiednio w dniach 7 i 13 grudnia 2001 r. wystąpienie u nich pierwszych przypadków gąbczastej encefalopatii bydła (BSE). Z tego względu nie jest właściwe, aby przyznać tym Państwom Członkowskim odstępstwa od wymogu monitorowania zdrowego bydła rzeźnego, usuwania kręgosłupa i przeprowadzania ostatecznych badań statystycznych;
- 7) w okresie przejściowym, szczegółowe zasady dotyczące usuwania i niszczenia wymienionych materiałów określonego ryzyka są ustanowione w załączniku XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 część A;
- 8) w celu uniknięcia jakichkolwiek niepożądanych zakłóceń na rynku wewnętrznym, oraz biorąc pod uwagę opinie Naukowego Komitetu Sterującego określone na mocy decyzji Komisji 2001/233/WE³, tusze oraz części tusz bydła, które wciąż jeszcze zawierają kręgosłup powinny być zatwierdzone do celów handlowych między Państwami Członkowskimi oraz gdy są przywożone z państw trzecich. Powinny zostać ustanowione szczególne środki kontrolne w celu zapewnienia kontroli usuwania kręgosłupów w Państwach Członkowskich;
- 9) Państwa Członkowskie powinny mieć również możliwość zezwolenia na usuwanie kręgosłupów w specjalnie uprawnionych sklepach rzeźniczych, monitorowanych i zarejestrowanych w tym celu;
- 10) Naukowy Komitet Sterujący wskazał, w swojej opinii z dnia 29 czerwca 2001 r. w sprawie tkanki tłuszczowej związanej z przewodem pokarmowym bydła, owiec i kóz, że potencjalne źródło infekcji można było znaleźć u bydła w nerwach krezki oraz w węzłach chłonnych krezki znajdujących się blisko tętnicy krezkowej. Ponieważ przeprowadzenie kontroli usuwania tylko tej specyficznej okolicy jest mało prawdopodobne, dlatego cała krezka pochodząca od bydła powinna być uważana za SRM;
- 11) konieczne jest wyjaśnienie zasad dotyczących usuwania materiałów określonego ryzyka, w szczególności tych, odnoszących się do barwienia takiego materiału;
- 12) usuwanie materiałów określonego ryzyka z produktów przeznaczonych jako żywność i pasza jest najważniejszym środkiem ochrony zdrowia publicznego. Do czasu podjęcia decyzji dotyczących klasyfikacji w odniesieniu do państw trzecich, oraz jako środek ostrożności, właściwe jest utrzymanie minimalnych środków ochronnych, przewidzianych rozporządzeniem (WE) 999/2001 dotyczących przywozu ze wszystkich państw trzecich, które nie są uważane za wolne od BSE. Niektóre państwa trzecie, w stosunku, do których ocena ryzyka przeprowadzona przez Naukowy Komitet Sterujący wykazała, że ryzyko występowania BSE w krajowej trzodzie jest mało prawdopodobne,

³ Dz.U. L 84 z 23.03.2001, str. 59.

korzystają z odstępstwa od środków przejściowych. Konieczne jest wyjaśnienie warunków, na mocy których przywóz z tych zwolnionych państw jest dozwolony, w szczególności warunków odnoszących się do źródeł pochodzenia produktów przeznaczonych do przywozu;

- 13) Naukowy Komitet Sterujący, w swojej opinii z dnia 29 czerwca 2001 r. w sprawie geograficznego ryzyka występowania BSE w niektórych państwach trzecich, stwierdził, że poza poprzednio ocenionymi państwami, wystąpienie BSE u krajowego bydła jest mało prawdopodobne w Panamie oraz Salwadorze. Z tego względu Panama oraz Salwador powinny być dodane do wykazu państw trzecich korzystających z odstępstwa w odniesieniu do całego przywozu produktów pochodzenia zwierzęcego, żywego bydła, zarodków oraz komórek jajowych;
- 14) w związku z tym rozporządzenie (WE) nr 999/2001 należy odpowiednio zmienić;
- 15) doświadczenie wykazało, że konieczne jest wyjaśnienie środków mających zastosowanie do żywienia zwierząt, ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1326/2001, przy równoczesnym zachowaniu, w okresie przejściowym, zakazu ustanowionego decyzją Komisji 2000/766/WE⁴. Powinno zostać również wyjaśnione, że przepisy tego rozporządzenia dotyczące wprowadzania do obrotu żywych owiec oraz kóz, ich nasienia, zarodków oraz komórek jajowych stosuje się podczas okresu przejściowego;
- 16) w związku z tym rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 należy odpowiednio zmienić;
- 17) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. Załącznik III zastępuje się załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia.
2. W załączniku XI wprowadza się następujące zmiany:
 - a) Część A zastępuje się tekstem załącznika II do niniejszego rozporządzenia.
 - b) W części B pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2 Szwecja może zadecydować o odstąpieniu od warunków określonych w pkt. 1 tiret drugie, na odległych terenach o małym pogłowiu zwierzęcym.”
 - c) W części D pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Pkt 2 i 3 nie mają zastosowania do przywozu bydła urodzonego i

⁴ Dz.U. L 306 z 7.12.2000, str. 32.

nieprzerwanie hodowanego, oraz do przywozu zarodków i komórek jajowych pochodzących od takich zwierząt, z następujących państw:

Argentyna

Australia

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Salwador

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Panama

Paragwaj

Urugwaj

Singapur

Suazi.”

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 1326/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Art. 7 nie ma zastosowania do Państwa Członkowskiego do czasu wejścia w życie decyzji określającej status tego Państwa Członkowskiego pod względem BSE oraz do czasu skutecznego obowiązywania na terytorium tego Państwa Członkowskiego przepisów wspólnotowych dotyczących żywienia zwierząt w zakresie przenoszalnych gąbczastych encefalopatii. Załącznik XI sekcja C ma zastosowanie do tego Państwa Członkowskiego do czasu, gdy na jego terytorium będą miały zastosowanie przepisy art. 7.

2. W załączniku I tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„- Art. 15 ust. 1 dotyczący wprowadzania do obrotu żywego bydła, ich nasienia,

zarodków i komórek jajowych.”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2002 r.

Jednakże, przepisy określone w art. 1 ust. 2 lit. c) oraz w załączniku XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 rozdział A pkt 10, zmienione załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia, stosuje się od dnia 1 marca 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lutego 2002 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITOROWANIA

ROZDZIAŁ A

I. Monitorowanie bydła

1. *Przepisy ogólne*

Monitorowanie bydła przeprowadza się zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w załączniku X rozdział C ppkt 3.1 lit. b).

2. *Monitorowanie bydła ubitego z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi*

2.1 Całe bydło w wieku powyżej 24 miesięcy:

- poddane „specjalnemu ubojowi interwencyjnemu” jak określono w art. 2 lit. n) dyrektywy Rady 64/433/EWG⁵, lub
- ubite zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział VI pkt 28 lit. c),

poddaje się badaniom na BSE.

2.2. Całe bydło w wieku powyżej 30 miesięcy przeznaczone do normalnego uboju z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi poddaje się badaniom na BSE.

2.3. Szwecja może, w drodze odstępstwa od ppkt. 2.2, i w odniesieniu do bydła urodzonego, hodowanego i ubitego na jej obszarze, zdecydować się na badanie tylko prób losowych. Próba ta obejmuje, co najmniej 10 000 zwierząt rocznie.

3. *Monitorowanie ubitych zwierząt nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi*

Bydło w wieku powyżej 24 miesięcy, które padło lub zostało poddane ubojowi sanitarnemu, lecz które nie zostało:

- poddane ubojowi sanitarnemu w celu zniszczenia w zastosowaniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 716/96⁶,
- poddane ubojowi sanitarnemu w ramach zwalczania epidemii, takiej jak pryszczycyca,
- ubite z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,

losowo bada się na BSE.. Wielkość próby nie może być mniejsza niż wielkość

⁵ Dz.U. L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. L 99 z 20.04.1996, str. 14.

próby podana w tabeli. Pobieranie prób musi być reprezentatywne dla każdego regionu oraz systematyczne.

Cała populacja powyżej wieku 24 miesięcy	Minimalna roczna wielkość prób do badań*	Cała populacja powyżej wieku 24 miesięcy	Minimalna roczna wielkość prób do badań*
100 000	950	4 500 000	6 000
200 000	1 550	5 000 000	6 500
300 000	1 890	5 500 000	7 000
400 000	2 110	6 000 000	7 500
500 000	2 250	6 500 000	8 000
600 000	2 360	7 000 000	8 500
700 000	2 440	7 500 000	9 000
800 000	2 500	8 000 000	9 500
900 000	2 550	8 500 000	10 000
1 000 000	2 590	9 000 000	10 500
1 500 000	3 000	9 500 000	11 000
2 000 000	3 500	10 000 000	11 500
2 500 000	4 000	10 500 000	12 000
3 000 000	4 500	11 000 000	12 500
3 500 000	5 000	11 500 000	13 000
4 000 000	5 500	12 000 000	13 500

* Wielkość próby została wyliczona w celu wykrycia z 95% pewnością występowania 0,1% w subpopulacji określonej w pkt. 3, w oparciu o założenie, że udział tej subpopulacji w całkowitej wielkości populacji bydła w wieku powyżej 24 miesiące wynosi 1%. W przypadku, gdy wielkość całej populacji bydła w wieku powyżej 24 miesięcy wynosi 1 500 000 lub więcej, wielkość próby została zwiększona o 500 na każde 500 000 zwierząt jako proporcjonalne dostosowanie, biorąc pod uwagę zwiększone prawdopodobieństwo wystąpienia ryzyka BSE w tej populacji.

4. *Monitorowanie zwierząt zakupionych w celu uboju sanitarnego w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 716/96*

4.1. Wszystkie zwierzęta podlegające doraźnemu ubojowi lub u których w wyniku przeprowadzenia sekcji zwłok stwierdzono chorobę poddaje się badaniom na BSE.

4.2. Wszystkie zwierzęta urodzone między dniem 1 sierpnia 1996 r. a dniem 1 sierpnia 1997 r. poddaje się badaniom na BSE.

4.3. Próbę losową obejmującą co najmniej 50 000 zwierząt rocznie spośród zwierząt nie objętych ppkt. 4.1 lub 4.2, poddaje się badaniom na BSE.

5. *Monitorowanie innych zwierząt*

Poza badaniami określonymi w pkt. 2-4, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie zdecydować o przebadaniu na swoim terytorium innych gatunków bydła, w szczególności w przypadku, gdy zwierzęta te pochodzą z państw, na terytorium których występuje lokalnie BSE, gdy były karmione paszą, która mogła być zakażona lub zostały urodzone lub pozyskane od matek zakażonych

BSE.

6. *Środki podejmowane w następstwie przeprowadzenia badań*

- 6.1. W przypadku, gdy zwierzę ubite z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi jest badane na BSE, nie umieszcza się na tuszy z tego zwierzęcia znaku jakości zdrowotnej przewidzianego w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI do momentu otrzymania negatywnego wyniku na podstawie przeprowadzenia szybkiego testu.
- 6.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów w ppkt. 6.1 w przypadku, gdy w rzeźniach funkcjonuje urzędowy system zapewniający, że żadna część badanego zwierzęcia mającego znak jakości zdrowotnej nie opuści rzeźni do momentu otrzymania negatywnego wyniku na podstawie przeprowadzenia szybkiego testu.
- 6.3. Wszystkie części ciała zwierzęcia badanego na BSE, włącznie ze skórą, muszą pozostawać pod urzędową kontrolą do momentu otrzymania negatywnego wyniku na podstawie przeprowadzenia szybkiego testu, chyba, że zostały zniszczone zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4.
- 6.4. Wszystkie części ciała zwierzęcia, włącznie ze skórą, w stosunku do którego uzyskano wynik pozytywny na podstawie przeprowadzenia szybkiego testu, podlegają zniszczeniu zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4, poza materiałem, który musi być zatrzymany w związku z prowadzonymi rejestracjami określonymi w rozdziale B sekcja III.
- 6.5. W przypadku, gdy u zwierzęcia ubitego z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi wynik szybkiego testu jest pozytywny, wówczas, poza tuszą z wynikiem pozytywnym, przynajmniej tusza znajdująca się bezpośrednio przed tuszą z wynikiem pozytywnym i dwie tusze bezpośrednio następujące po tuszy z wynikiem pozytywnym na tej samej linii uboju, podlegają zniszczeniu zgodnie z ppkt. 6.4.
- 6.6. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów ppkt. 6.5 w przypadku, gdy w rzeźni funkcjonuje urzędowy system zapobiegający zakażeniu międy tuszami.

II. **Monitorowanie owiec i kóz**

1. *Przepisy Ogólne*

Monitorowanie owiec i kóz przeprowadza się zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w załączniku X rozdział C ppkt 3.2 lit. b).

2. *Monitorowanie zwierząt ubitych z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi*

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy lub te, u których wyrznęły się więcej niż dwa stałe siekacze i które zostały ubite z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi poddaje się badaniom zgodnie z wielkością próby wskazaną w tabeli. Wielkość próby jest reprezentatywna dla każdego regionu oraz sezonu. Dobór prób ustala

się w taki sposób, aby uniknąć nadreprezentacji jakiegokolwiek grupy biorąc pod uwagę pochodzenie, gatunek, wiek, hodowlę, typ produkcji lub jakąkolwiek inną cechę. Wiek zwierząt określa się na podstawie uzębienia, wyraźnych oznak dojrzałości lub innych wiarogodnych informacji. Tam, gdzie jest to możliwe, unika się pobierania zbiorowych prób z tego samego stada.

Państwa Członkowskie	Minimalna roczna wielkość próby ubitych zwierząt*
Belgia	3 750
Dania	3 000
Niemcy	60 000
Grecja	60 000
Hiszpania	60 000
Francja	60 000
Irlandia	60 000
Włochy	60 000
Luksemburg	250
Niderlandy	39 000
Austria	8 200
Portugalia	22 500
Finlandia	1 900
Szwecja	5 250
Zjednoczone Królestwo	60 000

* Wielkość próby została wyliczona w celu wykrycia, z 95% pewnością występowania 0,005% u zwierząt poddanych ubojowi w Państwach Członkowskich, które poddają ubojowi dużą ilość dorosłych owiec. W tych Państwach Członkowskich, które poddają ubojowi mniejszą ilość dorosłych owiec, wielkość prób do badań jest obliczona jako 25% szacunkowej lub zarejestrowanej ilości owiec przeznaczonych do uboju, poddanych ubojowi w 2000 r.

3. *Monitorowanie zwierząt nie ubitych z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi*

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy lub, które posiadają więcej niż dwa wyrżnięte stałe siekacze i które padły lub zostały poddane ubojowi sanitarnemu, lecz które nie były:

- poddane ubojowi sanitarnemu w ramach zwalczania epidemii, takiej jak pryszczycza,
- ubite z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,

poddaje się badaniom zgodnie z wielkością próby wskazanej w tabeli. Wielkość próby jest reprezentatywna dla każdego regionu oraz sezonu. Dobór prób musi być ustalony w taki sposób, aby uniknąć nadreprezentacji jakiegokolwiek grupy biorąc pod uwagę pochodzenie, gatunek, wiek, hodowlę, typ produkcji lub

jakąkolwiek inną cechę. Wiek zwierząt szacuje się na podstawie uzębienia, wyraźnych oznak dojrzałości lub innych wiarygodnych informacji. Tam, gdzie jest to możliwe, unika się pobierania zbiorowych prób z tego samego stada.

Państwa Członkowskie	Minimalna roczna wielkość prób zwierząt padłych *
Belgia	450
Dania	400
Niemcy	6 000
Grecja	6 000
Hiszpania	6 000
Francja	6 000
Irlandia	6 000
Włochy	6 000
Luksemburg	30
Niderlandy	5 000
Austria	1 100
Portugalia	6 000
Finlandia	250
Szwecja	800
Zjednoczone Królestwo	6 000

* Wielkość próby została wyliczona w celu wykrycia, z 95% pewnością występowania 0,05% u zwierząt padłych w Państwach Członkowskich o dużym pogłowie owiec. W tych Państwach Członkowskich, w których ubój dotyczy mniejszego pogłowia owiec, wielkość próby wylicza się jako 50% oszacowanej ilości zwierząt padłych (zakładana śmiertelność 1%).

4. *Monitorowanie innych zwierząt*

Poza programowym monitorowaniem, określonym w pkt. 2 i 3, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie zdecydować o przeprowadzaniu monitorowania innych zwierząt, w szczególności:

- zwierząt przeznaczonych na produkty mleczarskie,
- zwierząt pochodzących z państw, w których występuje TSE,
- zwierząt, które zostały nakarmione potencjalnie zakażoną paszą,
- zwierząt urodzonych lub pozyskanych od matek zakażonych TSE,
- zwierząt ze stad zakażonych TSE.

5. *Środki podejmowane w następstwie przeprowadzenia badań owiec i kóz*

Wszystkie części ciała zwierzęcia badanego, włącznie ze skórą, pozostają pod urzędową kontrolą do momentu otrzymania negatywnego wyniku uzyskanego na podstawie przeprowadzenia szybkiego testu, chyba, że zostały zniszczone zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4.

Wszystkie części ciała zwierzęcia, włącznie ze skórą, u którego uzyskano wynik pozytywny na podstawie przeprowadzenia szybkiego testu podlegają zniszczeniu zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4, poza materiałem, który musi być zatrzymany w związku z prowadzonymi rejestrami określonymi w rozdziale B sekcja III.

6. *Określanie genotypu*

- 6.1. Genotyp białka prionowego określa się w przypadku każdego pozytywnego wyniku TSE u owcy. Przypadki TSE znalezione w opornych genotypach (owce o genotypie, który posiada alaninę na obu allelach kodonu 136, argininę na obu allelach kodonu 154 oraz argininę na obu allelach kodonu 171) niezwłocznie zgłasza się Komisji. Przypadki takie poddaje się, tam, gdzie jest to możliwe, typowaniu szczepu. W przypadku, gdy typowanie szczepu takich przypadków nie jest możliwe, stado pochodzenia oraz wszystkie inne stada, w którym dane zwierze przebywało poddaje się dokładnemu monitorowaniu w celu wykrycia innych przypadków TSE, tak, aby można było przeprowadzić typowanie szczepu.
- 6.2. Poza zwierzętami poddanymi określaniu genotypu na mocy przepisów ppkt. 6.1, określa się genotyp białka prionowego w losowej podpróbie owiec badanych na mocy przepisów rozdziału A sekcja II pkt 2. Taka podpróba reprezentuje co najmniej 1% całej próby w stosunku do każdego Państwa Członkowskiego i liczy nie mniej niż 100 zwierząt na dane Państwo Członkowskie. Państwo Członkowskie może, w drodze odstępstwa, wybrać w celu określenia genotypu, równoważną ilość żywych zwierząt w podobnym wieku.

ROZDZIAŁ B

I. **Informacje przedstawiane przez Państwa Członkowskie w sprawozdaniach**

1. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt objętych ograniczeniem przemieszczania zgodnie z art. 12 ust. 1.
2. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt podlegająca badaniu laboratoryjnemu zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz wynik tego badania.
3. Ilość stad, w których zgłoszono podejrzane przypadki odnośnie owiec i kóz i gdzie przeprowadzono badania na podstawie art. 12 ust. 1 i 2.
4. Szacunkowa wielkość każdej subpopulacji określona w rozdziale A sekcja I pkt 3 i 4.
5. Ilość bydła przebadanego w obrębie każdej subpopulacji, określona w rozdziale A sekcja I pkt 2-5, metoda doboru prób i wyniki badań.
6. Szacunkowa wielkość tych subpopulacji, określonych w rozdziale A sekcja II pkt 2 i 3,

które zostały wybrane do prób.

7. Ilość owiec i kóz oraz stad badanych w obrębie każdej subpopulacji, określonych w rozdziale A sekcja II pkt 2-4, metoda doboru prób i wyniki badań.
8. Ilość, rozmieszczenie pod względem wieku oraz pod względem geograficznym pozytywnych przypadków BSE oraz trzęsawki owiec. Kraj pochodzenia, jeśli inny niż państwo sporządzające sprawozdanie, pozytywnych przypadków BSE oraz trzęsawki owiec. Ilość i geograficzne rozmieszczenie stad o otrzymanym wyniku pozytywnym na trzęsawkę owiec. W sytuacji każdego przypadku BSE należy podać rok oraz, gdy jest to możliwe, miesiąc urodzenia.
9. Potwierdzone pozytywne przypadki TSE u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.
10. Genotyp, oraz tam, gdzie jest możliwe, ród każdego zwierzęcia objętego próbą w obrębie każdej subpopulacji określonej w rozdziale A część II ppkt 6.1 i 6.2

II. Informacje przedstawiane przez Komisję w podsumowaniu

Podsumowanie przedstawiane jest w formie tabeli, obejmując przynajmniej informacje określone w części I w stosunku do każdego Państwa Członkowskiego.

III. Rejestry

1. Właściwe władze zachowują, przez okres siedmiu lat, rejestry odnośnie:
 - ilości i rodzajów zwierząt objętych ograniczeniem przemieszczania określonym w art. 12 ust. 1,
 - ilości oraz wyników dochodzeń klinicznych i epidemiologicznych, jak określono w art. 12 ust. 1,
 - ilości oraz wyników badań laboratoryjnych, jak określono w art. 12 ust. 2,
 - ilości, identyfikacji oraz pochodzenia zwierząt objętych próbą w ramach programów monitorowania, jak określono w rozdziale A oraz, tam, gdzie jest to możliwe, wieku, hodowli oraz informacji z wywiadu chorobowego,
 - genotyp białka prionowego pozytywnych przypadków TSE u owiec.
2. Laboratorium przeprowadzające dochodzenia musi zachować, przez okres siedmiu lat, wszystkie rejestry dotyczące przeprowadzonych badań, w szczególności księgi prac laboratoryjnych, oraz, gdzie właściwe, bloki parafinowe i zdjęcia plam Westerna.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK XI

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE OKREŚLONE W ART. 22 I 23

A. Dotyczące materiału określonego ryzyka, mechanicznie odzyskanego mięsa oraz technik ubojowych

1. Materiał określonego ryzyka wskazany poniżej usuwa się i poddaje zniszczeniu zgodnie z pkt. 5-8 oraz, jeśli dotyczy, pkt 11.

a) Następujące tkanki wykazuje się jako materiał określonego ryzyka:

- (i) czaszka, w tym mózgowie i gałki oczne, migdałki, kręgosłup, z wyłączeniem odcinka kręgowego ogona oraz wyrostków poprzecznych kręgu odcinka lędźwiowego, jednakże wraz ze zwojem nerwowym korzenia grzbietowego oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej 12 miesięcy oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy oraz krezka u bydła bez względu na wiek zwierzęcia;
- (ii) czaszka, w tym mózgowie oraz gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub u których wyrzyna się stały siekacz w obrębie dziaśła, a także śledziona u owiec i kóz bez względu na wiek.

Wiek ustalony powyżej odnośnie usunięcia kręgosłupa można dopasować w drodze zmiany niniejszego rozporządzenia biorąc pod uwagę statystyczne prawdopodobieństwo wystąpienia BSE w odpowiednich grupach wiekowych wśród populacji bydła we Wspólnocie, w oparciu o wyniki monitorowania BSE, jak ustanowiono w załączniku III rozdział A.I oraz rozdziale B pkt 1 niniejszego załącznika.

b) Poza materiałami określonego ryzyka, wymienionymi w lit. a), następujące tkanki należy uważać za materiały określonego ryzyka w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz w Portugalii, z wyłączeniem autonomicznego regionu Azorów:

cała głowa z wyłączeniem języka, w tym mózgowie, gałki oczne, nerw trójdzielny oraz migdałki; grasica, śledziona oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy.

2. Na zasadzie odstępstwa od pkt. 1 lit. a) (i) zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 może być podjęta decyzja zezwalająca na wykorzystanie kręgosłupa i zwojów nerwowych korzenia grzbietowego pochodzących od bydła:

a) urodzonego, nieprzerwanie hodowanego i ubijanego w Państwach Członkowskich w stosunku do których w ocenie naukowej ustalono, że wystąpienie BSE u krajowego bydła jest bardzo mało prawdopodobne, lub mało prawdopodobne lecz nie wykluczone, lub

- b) urodzonego po dniu wejścia w życie stosowania zakazu karmienia przeżuwaczy białkiem ssaków w Państwach Członkowskich, w których zgłoszono przypadki BSE wśród krajowych zwierząt lub w odniesieniu do których w ocenie naukowej ustalono, że wystąpienie BSE u krajowego bydła jest prawdopodobne.

Zjednoczone Królestwo, Portugalia i Szwecja mogą korzystać z tego odstępstwa na podstawie uprzednio złożonych i ocenionych dowodów. Inne Państwa Członkowskie mogą wystąpić z wnioskiem o przyznanie takiego odstępstwa, dostarczając Komisji wiarygodne dowody dotyczące lit. a) lub b), gdy dotyczy.

Państwa Członkowskie, korzystające z tego odstępstwa, poza wymogami ustanowionymi w załączniku III rozdział A sekcja I, zapewniają, że jeden z zatwierdzonych szybkich testów, wymienionych w załączniku X rozdział C pkt 4, stosuje się w przypadku wszystkich sztuk bydła w wieku powyżej 30 miesięcy, które:

- a) padły w gospodarstwie lub podczas transportu, jednakże nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, z wyjątkiem padłych zwierząt w odległych obszarach o niskim zagęszczeniu pogłowa, w granicach terytoriów Państw Członkowskich, gdzie wystąpienie BSE jest mało prawdopodobne;
- b) zostały poddane zwykłemu ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Niniejszego odstępstwa nie można przyznać w celu dopuszczenia wykorzystywania kręgosłupa i zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, pochodzących od bydła w wieku powyżej 30 miesięcy ze Zjednoczonego Królestwa lub z Portugalii, z wyłączeniem autonomicznego regionu Azorów.

Eksperti Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w celu dalszego zbadania przedstawionych dowodów zgodnie z art. 21.

3. Kości bydła, owiec i kóz nie są wykorzystywane do produkcji mięsa mechanicznie odzyskiwanego.
4. Uszkodzenia powłok czaszki po ogłuszeniu centralnej tkanki nerwowej za pomocą podłużnego instrumentu o kształcie pręta, wprowadzanego do jamy czaszki, nie dokonuje się w odniesieniu do bydła, owiec i kóz, których mięso jest przeznaczone do spożycia przez ludzi lub zwierząt.
5. Materiał określonego ryzyka usuwa się w:
 - a) ubojniach;
 - b) zakładach rozbioru, w przypadku kręgosłupa bydła;
 - c) zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka lub zabudowań określonych w art. 3 i 7 dyrektywy 90/667/EWG, pod nadzorem wyznaczonego przez właściwe władze przedstawiciela. Przedsiębiorstwa takie uzyskały odpowiednie w tym celu zatwierdzenie udzielone przez właściwe władze.

W przypadku, gdy materiały określonego ryzyka zwierząt padłych, które nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi nie są usuwane, części ciała zawierające materiały określonego ryzyka lub całe ciało uznaje się za materiały określonego ryzyka. Jednakże, całe ciała zwierząt padłych mogą zostać wyłączone z wymogu barwienia ustanowionego w pkt. 7.

6. Na zasadzie odstępstwa od pkt. 5, Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję zezwalającą na:
 - a) pozyskiwanie mięsa policzków i języka z głów bydła, owiec i kóz w zakładach rozbioru zatwierdzonego w tym celu;
 - b) usuwanie rdzenia kręgowego w przypadku owiec i kóz w zakładach rozbioru zatwierdzonych w tym celu;
 - c) usuwanie kręgosłupa z tuszy lub części tuszy w sklepach rzeźniczych zatwierdzonych, monitorowanych i zarejestrowanych w tym celu.
7. Wszelki materiał określonego ryzyka są stemplowane lub, w miarę potrzeb, znakowane bezpośrednio przy usuwaniu, oraz poddane całkowitemu zniszczeniu:
 - a) poprzez spalanie bez przetworzenia wstępnego, lub
 - b) po przetworzeniu wstępnym:
 - (i) zgodnie z systemami określonymi w rozdziałach I-IV, VI i VII Załącznika do decyzji 92/562/EWG:
 - przez spalanie,
 - przez współspalanie;
 - (ii) co najmniej zgodnie z normami określonymi w załączniku I do decyzji 1999/534/WE, poprzez zakopanie w zatwierdzonym miejscu.

Materiał przetworzony wstępnie poddaje się ponownemu ostemplowaniu lub, w miarę potrzeb, ponownemu znakowaniu, jeśli stempel nie jest widoczna lub znak niewykrywalny.

8. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt. 5 i 7 w celu dopuszczenia spalania lub zakopania materiałów określonego ryzyka lub całych ciał bez wcześniejszego stemplowania lub, w stosownych przypadkach, bez oddzielania materiałów określonego ryzyka, w okolicznościach określonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG oraz z zastosowaniem metod, które:
 - wykluczają wszelkie ryzyko przenoszenia TSE, oraz
 - są zatwierdzone i zweryfikowane przez właściwe władze.
9. Państwa Członkowskie mogą wysyłać materiały określonego ryzyka lub materiały

pozyskanych przez ich przetworzenie do innych Państw Członkowskich w celu spalania na warunkach określonych w art. 4 ust. 2 decyzji 97/735/WE, lub, w miarę potrzeb, zgodnie z pkt. 11 lit. b).

Do niniejszego punktu, na wniosek Państwa Członkowskiego można wprowadzić zmiany zezwalające na wysyłanie materiałów określonego ryzyka lub materiałów pozyskanych przez ich przetworzenie do państw trzecich w celu spalania, po przyjęciu zasad regulujących taki wywóz.

10. a) Niżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego podlegają warunkom ustanowionym w lit. b) przy przywozie do Wspólnoty:

- materiał określonego ryzyka wymieniony w pkt. 1 lit. a),
- świeże mięso: mięso określone w dyrektywie 64/433/EWG,
- mięso mielone i wyroby mięsne: mięso mielone i wyroby mięsne określone w dyrektywie 94/65/WE⁷,
- produkty mięsne: produkty mięsne określone w dyrektywie 77/99/EEC⁸,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego; inne produkty pochodzenia zwierzęcego, jak określono w dyrektywie 77/99/EWG,
- wytopione tłuszcze jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- żelatyna jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- karma dla zwierząt domowych jak określone w dyrektywie 92/118/EWG,
- przetworzone białko zwierzęce określone w dyrektywie 92/118/EWG,
- kości i produkty kostne jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- surowce do produkcji pasz zwierzęcych jak określono w dyrektywie 92/118/EWG.

Każde odniesienie do „produktów pochodzenia zwierzęcego” oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w tym punkcie i nie dotyczy innych produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub otrzymanych z tych produktów pochodzenia zwierzęcego.

b) Gdy do Wspólnoty przywozi się z państw trzecich lub regionów państw trzecich wyżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego zawierające materiał bydłocy, owczy lub kozi, wówczas świadectwom zdrowia towarzyszą deklaracje

⁷ Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych (Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10).

⁸ Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na wewnątrzspółnotowy handel produktami mięsnymi (Dz.U. L 26 z 31.01.1977, str. 85). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 97/76/WE (Dz.U. L 10 z 16.01.1998, str. 25).

podpisane przez właściwe władze państwa produkcji, w brzmieniu:

„Ten produkt nie zawiera i nie pochodzi od:

albo*

materiału określonego ryzyka, jak określono w załączniku XI do rozporządzenia (WE) 999/2001 sekcja A, wyprodukowanego po dniu 31 marca 2001 r., lub mechanicznie odzyskanego mięsa z kości bydła, owiec lub kóz wyprodukowanego po dniu 31 marca 2001 r. Po dniu 31 marca 2001 r. bydło, owce i kozy, z których pochodzi ten produkt nie zostały ubite po ogłuszeniu za pomocą gazu wstrzykiwanego do jamy czaszki lub poddane ubojowi sanitarnemu przy zastosowaniu tej samej metody lub ubite przez uszkodzenie powłok czaszki po ogłuszeniu centralnej tkanki nerwowej za pomocą podłużnego instrumentu w kształcie pręta, wprowadzonego do jamy czaszki.

Przy przywozie tusze, półtusze i ćwierćtusze mogą zawierać kręgosłup;

lub*

materiał bydlęcy, owczy i kozi inny niż uzyskany od zwierząt urodzonych, nieprzerwanie hodowanych i ubitych w następujących państwach:

Argentyna

Australia

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Salwador

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Panama

Paragwaj

Urugwaj

Singapur

Suazi

* Usun' jedno z nich, ješli nie dotyczy."

11. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste urzędowe inspekcje w celu sprawdzenia prawidłowego stosowania przepisów niniejszej sekcji oraz zapewniają, że podejmowane są środki mające na celu zapobieganie zakażeniu, w szczególności w ubojniach, zakładach rozbioru, zakładach utylizacji odpadów zwierzęcych, zakładach przetwórczych lub miejscach wysokiego ryzyka zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 7 dyrektywy 90/667/EWG, sklepach rzeźniczych zarejestrowanych zgodnie z pkt. 6, składowiskach odpadów i innych urządzeniach przeznaczonych do przechowywania bądź spalania.

Państwa Członkowskie w szczególności ustanawiają system mający na celu zapewnianie i sprawdzania, czy:

- a) materiały określonego ryzyka stosowane przy wytwarzaniu produktów, określone w art. 1 ust. 2, stosuje się wyłącznie w celach, w odniesieniu do których przyznano zezwolenie;
- b) materiały określonego ryzyka, w szczególności w przypadkach gdy usunięcie odbywa się w przedsiębiorstwach lub pomieszczeniach innych niż ubojnie, są całkowicie odseparowane od pozostałych odpadów nie przeznaczonych do spalania, są zbierane oddzielnie i usuwane zgodnie z pkt. 1 oraz pkt. 5-9. Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję zezwalającą na wysyłanie głów lub tusz zawierających materiały określonego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego po wyrażeniu przez dane Państwo Członkowskie zgody na przyjęcie takich materiałów oraz po zatwierdzeniu szczególnych warunków stosowanych przy takim transporcie.

Jednakże, tusze, półtusze i ćwierćtusze nie zawierające materiałów określonego ryzyka, z wyjątkiem kręgosłupa, w tym zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, mogą być przywożone do Państwa Członkowskiego lub wysyłane do innego Państwa Członkowskiego bez wcześniejszej zgody tego ostatniego.

12. Wprowadza się system kontroli odnośnie usuwania kręgosłupa jak określono w pkt. 1, lit. a) (i). System obejmuje co najmniej następujące środki:
- a) tusze lub części tuszy, jak określono w dyrektywie 64/433/EWG, bydła oznacza się niebieskim paskiem na etykiecie określonej w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, w przypadku, gdy usunięcie kręgosłupa nie jest wymagane;
 - b) specjalne oznaczenie ilości tusz bydlęcych lub części tusz, w stosunku do których wymagane jest usunięcie kręgosłupa, oraz tych, z których usunięcie kręgosłupa nie jest wymagane, dodaje się do dokumentu handlowego określonego w art. 3 ust. 1 sekcja A lit. f) (ii) dyrektywy 64/433/EWG lub do dokumentu określonego w art. 1 ust. 2 decyzji Komisji 93/13/EWG⁹, jeżeli dotyczy;

⁹ Dz.U. L 9 z 15.01.1993, str. 33.

- c) sklepy rzeźnicze zachowują, przez co najmniej okres jednego roku, dokumenty handlowe określone w lit. b).”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1494/2002

z dnia 21 sierpnia 2002 r.

zmieniające załączniki III, VII i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do monitorowania gąbczastej encefalopatii bydła, zwalczania gąbczastej encefalopatii bydła, usuwania materiału szczególnego ryzyka oraz zasad przywozu żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 270/2002², w szczególności jego art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Zasady monitorowania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) u bydła, niszczenia bydłecych zarodków i komórek jajowych w przypadku BSE, handlu bydłecymi zarodkami i komórkami jajowymi oraz usuwania określonego materiału ryzykownego BSE zostały ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001.
- 2) Kiedy mocą rozporządzenia Komisji (WE) nr 1248/2001³ zmieniono program monitorowania bydła na obecność BSE, uwzględniono możliwość przeglądu programu monitorowania w świetle wyników uzyskanych w pierwszych sześciu miesiącach.
- 3) W drugim półroczu 2001 r. na obecność BSE przebadano ponad pięć milionów sztuk bydła, z wynikiem pozytywnym w 457 przypadkach. Większość przypadków pozytywnych stwierdzono u zwierząt padłych w gospodarstwach, u zwierząt, które poddano ubojowi sanitarnemu oraz u zwierząt, których ubój został wstrzymany ze względu na podejrzenie wystąpienia choroby lub pogorszenie ogólnej kondycji.
- 4) W celu zapewnienia jednolitego stosowania programu monitorowania, konieczne jest wyjaśnienie w załączniku III rozdział A.I.2 definicji zwierząt, których ubój został wstrzymany ze względu na podejrzenie wystąpienia choroby lub pogorszenie ogólnej kondycji.
- 5) Wszystkie padłe w gospodarstwie zwierzęta powyżej 24 miesięcy zostały przebadane na obecność BSE w ramach jednorocznego badania statystycznego stanowiącego środek przejściowy określony w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001. W celu zapewnienia

¹ Dz.U. L 147 z 31.05.2001, str. 1.

² Dz.U. L 45 z 15.02.2002, str. 4.

³ Dz.U. L 173 z 27.06.2001, str. 12.

skutecznego wykrywania przypadków BSE, należy kontynuować regularne badanie wszystkich padłych w gospodarstwach zwierząt powyżej 24 miesięcy. W celu uniknięcia niewspółmiernie wysokich kosztów, należy ustanowić odstępstwo w odniesieniu do zwierząt padłych na obszarach znacznie oddalonych, gdzie nie zorganizowano zbierania martwych sztuk.

- 6) Ważne jest obserwowanie ewolucji epidemii BSE u zwierząt urodzonych po wprowadzeniu zakazu karmienia wzbogaconą paszą w Zjednoczonym Królestwie. W tym celu badanie zwierząt poddanych ubojowi i zlikwidowanych na mocy „ponad trzydziestomiesięcznego programu” powinno zostać rozszerzone na obejmujące wszystkie zwierzęta urodzone po wprowadzeniu tego zakazu. Jednakże, wykrycie przypadków z wynikiem pozytywnym u zwierząt poniżej 42 miesiąca życia jest wysoce nieprawdopodobne i dlatego niewspółmiernie kosztowny byłby wymóg przebadania zdrowych zwierząt poniżej tego wieku, przeznaczonych do likwidacji na mocy nadzwyczajnego programu przewidzianego w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 716/96 z dnia 19 kwietnia 1996 r. w sprawie przyjęcia nadzwyczajnych środków wspierania rynku wołowiny w Zjednoczonym Królestwie⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1176/2000⁵.
- 7) Konieczne jest wyjaśnienie zasad oznaczania jakości zdrowotnej tusz wybranych do badania na obecność przenośnej gąbczastej encefalopatii.
- 8) W celu uniknięcia niewspółmiernie wysokich kosztów programu monitorowania małych przeżuwaczy, należy ustanowić odstępstwo w odniesieniu do zwierząt padłych na obszarach znacznie oddalonych, gdzie nie zorganizowano zbierania martwych sztuk.
- 9) Należy wyjaśnić przepisy dotyczące dobrowolnych programów monitorowania gatunków zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.
- 10) W opinii z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa zarodków bydlęcych, Naukowy Komitet Sterujący (SSC) stwierdził, że nie istnieje potrzeba zastosowania środków innych niż nakazane w protokołach Międzynarodowego Towarzystwa Transferu Zarodków. Na sesji generalnej w maju 2002 r., światowa organizacja zdrowia zwierząt Międzynarodowego Biura Epizootii podjęła decyzję, na podstawie podobnych przesłanek naukowych, o zniesieniu wszelkich warunków w handlu bydlęcymi zarodkami i komórkami jajowymi. Dlatego należy uchylić przepisy w sprawie niszczenia bydlęcych zarodków i komórek jajowych pochodzących od zwierząt, u których stwierdzono BSE, oraz przepisy w sprawie związanych z BSE warunków handlu bydlęcymi zarodkami i komórkami jajowymi.
- 11) Konieczne jest wyjaśnienie zasad usuwania i kontroli materiału szczególnego ryzyka.
- 12) W opinii z dnia 27 czerwca 2002 r. w sprawie Geograficznego Ryzyka Wystąpienia BSE w niektórych państwach trzecich, Naukowy Komitet Sterujący stwierdził, że oprócz państw dotychczas ocenionych, wystąpienie BSE u bydła krajowego w Islandii i Vanuatu jest wysoce nieprawdopodobne. Dlatego Islandia i Vanuatu powinny zostać wyłączone z warunków handlu dotyczących bydła żywego i produktów pochodzenia

⁴ Dz.U. L 99 z 20.04.1996, str. 14.

⁵ Dz.U. L 131 z 1.06.2000, str. 37.

wołowego, owczego i koziego.

- 13) W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 999/2001 należy odpowiednio zmienić.
- 14) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. łańcucha żywienia i zdrowia zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załącznikach III, VII i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 sierpnia 2002 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. Załącznik III otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITOROWANIA

ROZDZIAŁ A

I. Monitorowanie bydła

1. Przepisy ogólne

Monitorowanie bydła prowadzone jest zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w załączniku X rozdział C pkt 3.1(b).

2. Monitorowanie zwierząt poddanych ubojowi do celów spożycia przez ludzi

2.1. Wszystkie sztuki bydła powyżej 24 miesięcy:

- poddane „specjalnemu ubojowi sanitarnemu” jak określono w art. 2 lit. n) dyrektywy Rady 64/433/EWG⁶, lub
- poddane ubojowi zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział VI pkt 28 lit. c), oprócz zwierząt bez objawów klinicznych choroby poddanych ubojowi w ramach kampanii zwalczania choroby,

poddaje się badaniu na obecność BSE.

2.2. Wszystkie sztuki bydła powyżej 30 miesięcy:

- podlegające normalnemu ubojowi do celów spożycia przez ludzi, lub
- poddane ubojowi w ramach kampanii zwalczania choroby zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział VI pkt 28 lit. c), ale nie wykazujące objawów klinicznych choroby,

poddaje się badaniu na obecność BSE.

2.3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ppkt. 2.2, oraz w stosunku do zwierząt urodzonych, wyhodowanych i poddanych ubojowi na swoim terytorium, Szwecja może podjąć decyzję o przeprowadzeniu badań wyłącznie na losowo wybranych próbach. Próba obejmuje co najmniej 10 000 zwierząt rocznie.

3. Monitorowanie zwierząt nie poddanych ubojowi do celów spożycia przez ludzi

⁶ Dz.U. 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

3.1. Wszystkie sztuki bydła powyżej 24 miesięcy, które padły lub zostały poddane ubojowi sanitarnemu, ale które:

- nie zostały poddane ubojowi sanitarnemu w celu likwidacji zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 716/96⁷,
- nie zostały poddane ubojowi sanitarnemu ze względu na epidemię taką jak pryszczycza,
- nie zostały poddane ubojowi do celów spożycia przez ludzi,

poddaje się badaniom na obecność BSE.

3.2. Państwa Członkowskie mogą postanowić o odstępstwie od przepisów ppkt. 3.1. w przypadku obszarów znacznie oddalonych o niskiej gęstości pogłównia zwierząt oraz gdzie nie zorganizowano zbierania martwych sztuk. Państwa Członkowskie stosujące to odstępstwo informują o tym Komisję oraz przesyłają wykaz obszarów objętych odstępstwem. Odstępstwo nie może obejmować więcej niż 10% całego pogłównia bydła w danym Państwie Członkowskim.

4. *Monitorowanie zwierząt zakupionych w celu likwidacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 716/96*

4.1. Wszystkie zwierzęta podlegające ubojowi z konieczności lub u których stwierdzono chorobę w wyniku inspekcji ante - mortem poddaje się badaniu na obecność BSE.

4.2. Wszystkie zwierzęta powyżej 42 miesięcy urodzone po dniu 1 sierpnia 1996 r. poddaje się badaniu na obecność BSE.

4.3. Próbę losową obejmującą co najmniej 10 000 sztuk zwierząt rocznie spośród zwierząt nie podlegających ppkt. 4.1 lub 4.2, poddaje się badaniu na obecność BSE.

5. *Monitorowanie innych zwierząt*

Oprócz badań określonych w pkt. 2-4, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie podjąć decyzję o przebadaniu innych sztuk bydła na swoim terytorium, w szczególności zwierząt pochodzących z państw stanowiących miejscowe zagrożenie BSE, zwierząt, które spożyły potencjalnie skażoną paszę lub zostały urodzone lub pochodzą się od matek zarażonych BSE.

6. *Środki podejmowane po przeprowadzeniu badań*

6.1. W przypadku zwierzęcia poddanego ubojowi do celów spożycia przez ludzi, które zostało wybrane do badania na obecność BSE, nie oznacza się

⁷ Dz.U. L 99 z 20.04.1996, str. 14.

znakiem jakości zdrowotnej przewidzianym w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI, tuszy pochodzącej od tego zwierzęcia przed uzyskaniem negatywnego wyniku na obecność BSE w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu.

- 6.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od stosowania przepisów ppkt. 6.1 w przypadku, gdy w ubojniach funkcjonuje urzędowy system zapewniający, że żadna część badanych zwierząt oznaczonych znakiem jakości zdrowotnej nie opuści ubojni przed uzyskaniem negatywnego wyniku na obecność BSE w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu.
- 6.3. Wszystkie części, w tym skóra, zwierzęcia poddanego badaniu na obecność BSE, zostają zatrzymane na mocy urzędowej kontroli do czasu uzyskania negatywnego wyniku na obecność BSE w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu, o ile nie zostaną zniszczone zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4.
- 6.4. Wszystkie części, w tym skóra, zwierzęcia poddanego szybkiemu testowi na obecność BSE z wynikiem pozytywnym, zostają zniszczone zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4, oprócz materiału zatrzymanego w związku z rejestrem przewidzianym w rozdziale B sekcja III.
- 6.5. W przypadku, gdy w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu na obecność BSE zwierzęcia poddanego ubojowi do celów spożycia przez ludzi uzyskano wynik pozytywny, oprócz tuszy z wynikiem pozytywnym, co najmniej jedna tusza bezpośrednio poprzedzająca tuszę z wynikiem pozytywnym oraz dwie tusze bezpośrednio następujące po tej tuszy, występujące na tej samej linii uboju, jest zniszczona zgodnie z ppkt. 6.4.
- 6.6. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów ppkt. 6.5 w przypadku, gdy w ubojniach funkcjonuje urzędowy system zapobiegający zakażaniu tusz między innymi tuszami.

II. Monitorowanie owiec i kóz

1. *Przepisy ogólne*

Monitorowanie owiec i kóz prowadzone jest zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w załączniku X rozdział C ppkt 3.2 lit. b).

2. *Monitorowanie zwierząt poddanych ubojowi do celów spożycia przez ludzi*

Zwierzęta powyżej 18 miesięcy posiadające co najmniej dwa stałe zęby – siekacze, poddane ubojowi do celów spożycia przez ludzi, poddaje się badaniu zgodnie z wielkością próby określoną w tabeli. Próba musi być reprezentatywna dla poszczególnego regionu i pory roku. Próba musi być wybrana w taki sposób, aby uniknąć nadreprezentacji jakiejkolwiek grupy w związku z pochodzeniem, gatunkiem, wiekiem, rasą, rodzajem produkcji i innymi cechami. Wiek zwierząt ocenia się na podstawie uzębienia, oczywistych oznak dojrzałości lub na podstawie innych wiarygodnych informacji. W miarę możliwości unika się

wielokrotnych prób z tego samego stada.

Państwo Członkowskie	Minimalna wielkość rocznej próby zwierząt poddanych ubojowi*
Belgia	3 750
Dania	3 000
Niemcy	60 000
Grecja	60 000
Hiszpania	60 000
Francja	60 000
Irlandia	60 000
Włochy	60 000
Luksemburg	250
Niderlandy	39 000
Austria	8 200
Portugalia	22 500
Finlandia	1 900
Szwecja	5 250
Zjednoczone Królestwo	60 000

* Wielkość prób do badań została obliczona w celu wykrycia występowania 0,005% z 95% pewnością u zwierząt poddanych ubojowi w tych Państwach Członkowskich, które poddają ubojowi dużą liczbę dorosłych owiec. W tych Państwach Członkowskich, które poddają ubojowi mniejszą liczbę dorosłych owiec, wielkość prób do badań jest obliczona jako 25% szacunkowej lub zarejestrowanej liczby owiec przeznaczonych do uboju, poddanych ubojowi w 2000 r.

3. *Monitorowanie zwierząt nie poddanych ubojowi do celów spożycia przez ludzi*

Zwierzęta powyżej 18 miesięcy lub posiadające ponad dwa stałe zęby - siekacze, które padły lub zostały poddane ubojowi sanitarnemu, ale które:

- nie zostały poddane ubojowi sanitarnemu ze względu na epidemię, taką jak pryszczycza,
- nie zostały poddane ubojowi do celów spożycia przez ludzi,

poddaje się badaniu zgodnie z wielkością próby określoną w tabeli. Próba musi być reprezentatywna dla poszczególnego regionu i pory roku. Próba musi być wybrana w taki sposób, aby uniknąć nadreprezentacji jakiejkolwiek grupy w związku z pochodzeniem, gatunkiem, wiekiem, rasą, rodzajem produkcji i innymi cechami. Wiek zwierząt ocenia się na podstawie uzębienia, oczywistych oznak dojrzałości lub na podstawie innych wiarygodnych informacji. W miarę możliwości unika się wielokrotnych prób z tego samego stada.

Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o wyłączeniu obszarów znacznie oddalonych o niskiej gęstości pogłowia zwierząt, gdzie nie zorganizowano zbieranie martwych sztuk z badania. Państwa Członkowskie stosujące to odstępstwo powiadamiają o tym Komisję oraz przedstawiają wykaz obszarów objętych odstępstwem. Odstępstwo nie może obejmować więcej niż 10% całego pogłowia owiec i kóz w danym Państwie Członkowskim.

Państwo Członkowskie	Minimalna wielkość rocznej próby martwych zwierząt*
Belgia	450
Dania	400
Niemcy	6 000
Grecja	6 000
Hiszpania	6 000
Francja	6 000
Irlandia	6 000
Włochy	6 000
Luksemburg	30
Niderlandy	5 000
Austria	1 100
Portugalia	6 000
Finlandia	250
Szwecja	800
Zjednoczone Królestwo	6 000

* Wielkość prób do badań została obliczona w celu wykrycia występowania 0,05% z 95% pewnością u padłych zwierząt w tych Państwach Członkowskich, które posiadają dużą populację owiec. W tych Państwach Członkowskich o mniejszej populacji owiec, wielkość prób do badań jest obliczona jako 50% szacunkowej liczby padłych owiec (szacunkowa śmiertelność 1%).

4. *Monitorowanie innych zwierząt*

Oprócz programów monitorowania określonych w pkt. 2 i 3, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie przeprowadzać monitorowanie innych zwierząt, w szczególności:

- zwierząt do produkcji nabiału,
- zwierząt pochodzących z państw, zagrożonych miejscowo TSE,
- zwierząt, które spożyły potencjalnie skażoną paszę,
- zwierząt, które zostały urodzone lub pochodzą od matek zarażonych TSE,
- zwierząt pochodzących ze stad zarażonych TSE

5. *Środki podejmowane po przeprowadzeniu badań owiec i kóz*

5.1. W przypadku zwierząt poddanych ubojowi do celów spożycia przez ludzi, które zostały wybrane do badania na obecność TSE, nie oznacza się znakiem jakości zdrowotnej przewidzianym w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI tuszy pochodzących od tych zwierząt przed uzyskaniem negatywnego wyniku w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu.

5.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów ppkt. 5.1, jeśli w ubojniach funkcjonuje urzędowy system zapewniający, że żadna część

badanych zwierząt nie opuści ubojni ze znakiem jakości zdrowotnej przed uzyskaniem negatywnego wyniku na obecność TSE w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu.

- 5.3. Wszystkie części, w tym skóra, zwierzęcia poddanego badaniu na obecność TSE zostają zatrzymane na mocy urzędowej kontroli do czasu uzyskania negatywnego wyniku w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu, o ile nie są zniszczone zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4.
- 5.4. Wszystkie części, w tym skóra, zwierzęcia poddanego badaniu na obecność TSE, które w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu uzyskało wynik pozytywny, zostają zniszczone zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4, oprócz materiału zatrzymanego w związku z rejestrem przewidzianym w rozdziale B sekcja III.

6. *Określanie genotypów*

- 6.1. W każdym przypadku pozytywnego wyniku na obecność TSE u owiec określa się genotyp białka prionowego. Bezzwłocznie powiadamia się Komisję o przypadkach TSE wykrytych w opornych genotypach (owce, które posiadają genotypy zawierające alaninę w obu allelach w kodonie 136, argininę w obu allelach w kodonie 154 i argininę w obu allelach w kodonie 171). W miarę możliwości, przypadki takie należy przesłać do określenia szczepu wzorcowego. W przypadku, gdy określenie szczepu wzorcowego takich przypadków jest niemożliwe, stado pochodzenia i wszystkie inne stada, w których przebywało zwierzę poddaje się wzmożonemu monitorowaniu w celu znalezienia innych przypadków TSE i określenia szczepu wzorcowego.
- 6.2. Oprócz zwierząt z genotypem określonym na mocy przepisów ppkt. 6.1, określa się genotyp białka prionowego na podstawie badania prób losowych owiec poddanych badaniu na mocy przepisów rozdziału A sekcja II pkt 2. Takie dodatkowe badanie reprezentuje co najmniej 1 procent całej próby w odniesieniu do poszczególnego Państwa Członkowskiego i obejmuje nie mniej niż 100 zwierząt w danym Państwie Członkowskim. W drodze odstępstwa Państwo Członkowskie może podjąć decyzję o określeniu genotypu równoważnej liczby żywych zwierząt w podobnym wieku.

III. **Monitorowanie innych gatunków zwierząt**

Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie przeprowadzić monitorowanie na obecność TSE gatunków zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

ROZDZIAŁ B

I. **Informacje przedstawiane przez Państwa Członkowskie w sprawozdaniu**

1. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt objętych ograniczeniami przemieszczania zgodnie z art. 12 ust. 1.

2. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt poddanych badaniu laboratoryjnemu zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz wynik badania.
3. Liczba stad, w których zgłoszono i zbadano podejrzane przypadki zachorowań owiec i kóz zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2.
4. Szacunkowy rozmiar każdej pod - populacji określonej w rozdziale A sekcja I pkt. 3 i 4.
5. Liczba sztuk bydła poddanego badaniu w każdej pod - populacji określonej w rozdziale A sekcja I pkt 2-5, metoda selekcji prób oraz wyniki badań.
6. Szacunkowy rozmiar pod - populacji określonych w rozdziale A sekcja II pkt. 2 i 3, które zostały wybrane do pobrania prób.
7. Liczba zbadanych owiec i kóz oraz stad w każdej pod - populacji określonej w rozdziale A sekcja II pkt. 2 i 4, metoda selekcji prób oraz wyniki badań.
8. Liczba, rozmieszczenie pod względem wieku i położenia geograficznego pozytywnych przypadków BSE i trzęsawki owiec. Kraj pochodzenia pozytywnych przypadków BSE i trzęsawki owiec, jeśli nie jest taki sam, jak kraj zgłaszający. Liczba i rozmieszczenie pod względem położenia geograficznego stad z wynikiem pozytywnym na obecność trzęsawki owiec. Rok oraz, w miarę możliwości, miesiąc urodzenia każdej sztuki zarażonej BSE.
9. Przypadki z wynikiem pozytywnym na obecność TSE u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.
10. Genotyp oraz w miarę możliwości rasa każdego zwierzęcia objętego próbą w każdej pod - populacji określonej w rozdziale A część II ppkt. 6.1 i 6.2.

II. Informacje przedstawiane przez Komisję w sprawozdaniu

Sprawozdanie jest przedstawione w formie tabeli zawierającej co najmniej informacje określone w części I, w stosunku do poszczególnego Państwa Członkowskiego.

III. Rejestry

1. Właściwe władze prowadzą przez okres siedmiu lat rejestry zawierające informacje na temat:
 - liczby i rodzaju zwierząt objętych ograniczeniami przemieszczania określonych w art. 12 ust. 1,
 - liczby i wyników dochodzeń klinicznych i epidemiologicznych, określonych w art. 12 ust. 1,
 - liczby i wyników badań laboratoryjnych określonych w art. 12 ust. 2,
 - liczby, tożsamości i pochodzenia zwierząt objętych próbą w ramach

programów monitorowania określonych w rozdziale A oraz, w miarę możliwości, informacje w sprawie wieku, rasy i wywiadu chorobowego,

- przypadków genotypu białka prionowego z pozytywnym wynikiem badania na obecność TSE u owiec.

2. Laboratorium przeprowadzające dochodzenia przechowuje przez okres siedmiu lat wszystkie rejestry badań, w szczególności księgi laboratoryjne oraz, jeśli jest to właściwe, bloki parafiny i zdjęcia zagrożonych miejsc na Zachodzie.”

2. W załączniku VII wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt. 1 lit. a) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„- w przypadku potwierdzenia choroby u samicy, jej potomstwo urodzone dwa lata przed lub dwa lata po wystąpieniu u niej klinicznych objawów choroby;”

b) w pkt. 1 lit. a) tiret piąte skreśla się wyrazy „zarodki lub komórki jajowe”;

c) w pkt. 2 lit. a) skreśla się wyrazy „oraz zniszczenie zarodków i komórek jajowych”.

3. W załączniku XI wprowadza się następujące zmiany:

a) w części A pkt 1 lit. a) (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) czaszka zawierająca mózg i oczy, migdałki, kręgosłup oprócz odcinka ogonowego, poprzeczne wyrostki odcinka lędźwiowego i odcinka piersiowego, skrzydła kości krzyżowej, ale z grzbietowymi zwojami nerwowymi i rdzeniem kręgowym u bydła powyżej 12 miesięcy oraz jelita od dwunastnicy do odbytnicy i krezka u bydła w każdym wieku;”

b) w części A pkt 5 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ubojnie lub, odpowiednio, inne miejsca uboju;”

c) w części A wykaz państw określonych w pkt. 10 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„Argentyna

Australia

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Salwador

Islandia

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Panama

Paragwaj

Singapur

Suazi

Urugwaj

Vanuatu.”

d) W części A pkt 12 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) jeśli nie jest wymagane usunięcie kręgosłupa, tusze lub części tusz bydła, jak określono w dyrektywie 64/433/EWG, zawierające kręgosłup, oznacza się niebieskim paskiem na etykiecie określonej w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, oprócz etapu dostawy do konsumenta końcowego;”

e) Skreśla się część B.

f) W części D pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Pkt 2 nie znajduje zastosowania do przywozu bydła urodzonego, a następnie nieprzerwanie hodowanego w następujących państwach:

„Argentyna

Australia

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Salwador

Islandia

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Panama

Paragwaj

Singapur

Suazi

Urugwaj

Vanuatu.”

g) W części D skreśla się pkt 4.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 260/2003

z dnia 12 lutego 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zwalczania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych u owiec i kóz oraz zasad handlu żywymi owcami, kozami i zarodkami bydłecymi

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², w szczególności jej art. 10,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych³, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1494/2002⁴, w szczególności jego art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W swej opinii z dnia 4 i 5 kwietnia 2002 r. w sprawie bezpiecznego pochodzenia materiałów od małych przeżuwaczy, Naukowy Komitet Sterujący zalecił ubój całego stada w przypadku zdiagnozowania przypadku trzęsawki owiec w hodowli małych przeżuwaczy. Naukowy Komitet Sterujący uznał jednakże, że ubój owiec o genotypie białka prionowego ARR/ARR nie zmniejszyłby w znacznym stopniu zagrożenia. W celu uniknięcia zniechęcenia w zakresie zgłaszania przypadków występowania choroby oraz dla ochrony ras o niskiej odporności, ubój należy przeprowadzać stopniowo.
- (2) Dla spójności reguł w zakresie uboju owiec należy zmienić zasady handlu wewnątrzspółnotowego owcami hodowlanymi, celem zniesienia ograniczeń w handlu związanych z trzęsawką owiec o genotypie białka prionowego ARR/ARR.
- (3) W opinii z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa zarodków bydłecych, Naukowy Komitet Sterujący stwierdził, że nie ma potrzeby podejmowania środków innych niż te zalecane w protokołach Międzynarodowego Stowarzyszenia Transferu Embrionów. Na sesji ogólnej w maju 2002 r., Światowa Organizacja ds. Zdrowia Zwierząt (Office International des Epizooties (OIE)) z podobnych przyczyn naukowych

¹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29.

² Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49.

³ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1.

⁴ Dz.U. L 225 z 22.8.2002, str. 3.

podjęła decyzję o skreśleniu wszystkich warunków handlowych odnoszących się do zarodków bydłych i komórek jajowych. W związku z tym, w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 należy skreślić warunki handlu związane z BSE w odniesieniu do zarodków bydłych i komórek jajowych, oraz należy uchylić decyzję Komisji 92/290/EWG z dnia 14 maja 1992 r. dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do zarodków bydłych w związku z gąbczastą encefalopatią bydła (BSE) w Zjednoczonym Królestwie⁵, ostatnio zmienioną Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.

- (4) Dlatego też, rozporządzenie (WE) nr 999/2001 należy odpowiednio zmienić.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załącznikach VII, VIII i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Decyzja 92/290/EWG traci moc.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Pkt 2 lit. b) załącznika VII oraz część I rozdział A lit. a) (iii) załącznika VIII stosuje się od dnia 1 października 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lutego 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

⁵ Dz.U. L 152 z 4.6.1992, str. 37.

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach VII, VIII i XI wprowadza się następujące zmiany:

1. Załącznik VII otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VII

ZWALCZANIE PRZENOŚNEJ ENCEFALOPATHII GĄBCZASTEJ

1. W ramach dochodzenia określonego w art. 13 ust. 1 lit. b) konieczna jest identyfikacja:
 - a) w przypadku bydła:
 - wszystkich innych przeżuwaczy w gospodarstwie, w którym potwierdzono wystąpienie choroby u danego zwierzęcia,
 - w przypadku potwierdzenia występowania choroby u samicy, jej potomstwa urodzonego dwa lata wstecz lub dwa lata po klinicznym początku choroby,
 - wszystkich zwierząt z kohorty zwierzęcia, u którego potwierdzono występowanie choroby,
 - możliwego pochodzenia choroby,
 - pozostałych zwierząt w gospodarstwie, w którym znajduje się zwierzę z potwierdzoną chorobą lub zwierząt w innych gospodarstwach, które mogły zostać zakażone czynnikiem chorobotwórczym TSE lub spożywały tę samą paszę albo miały styczność ze źródłem zakażenia,
 - przepływu potencjalnie skażonej paszy lub innych materiałów czy środków przenoszących chorobę, które mogły spowodować przeniesienie czynnika chorobotwórczego TSE do danego gospodarstwa bądź na zewnątrz;
 - b) w przypadku owiec i kóz:
 - wszystkich przeżuwaczy innych niż owce i kozy, pozostających w gospodarstwie, w którym znajduje się zwierzę z potwierdzoną chorobą,
 - w miarę możliwości, rodziców, wszystkich zarodków, komórek jajowych i ostatniego potomstwa zwierzęcia, u którego potwierdzono występowanie choroby,
 - oprócz tych wymienionych w tiret drugim, wszystkich pozostałych owiec i kóz w gospodarstwie, w którym znajduje się zwierzę z potwierdzoną chorobą,

- możliwego pochodzenia choroby, oraz identyfikacja pozostałych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta, zarodki albo komórki jajowe, które mogły ulec zakażeniu czynnikiem chorobotwórczym TSE lub spożywały tę samą paszę bądź miały styczność z tym samym źródłem zakażenia,
- przepływu potencjalnie skażonej paszy, lub innych materiałów czy środków przenoszących chorobę, które mogły spowodować przeniesienie czynnika chorobotwórczego BSE do danego gospodarstwa bądź na zewnątrz.

2. Środki ustanowione w art. 13 ust. 1 lit. c) obejmują, co najmniej:

- a) w przypadku potwierdzenia występowania BSE u bydła, ubój i całkowitą utylizację bydła zidentyfikowanego w następstwie dochodzenia, określonego w pkt. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie. Państwo Członkowskie może podjąć decyzję o nie poddawaniu ubojowi czy utylizacji całego bydła z gospodarstwa, w którym znajduje się zwierzę z potwierdzoną chorobą, określone w pkt. 1 lit. a) tiret pierwsze w zależności od sytuacji epidemiologicznej i możliwości identyfikacji zwierząt w danym gospodarstwie;
- b) w przypadku potwierdzenia występowania TSE u owiec lub kóz, począwszy od dnia 1 października 2003 r., zgodnie z decyzją właściwego organu:
 - (i) ubój i całkowitą utylizację wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych, zidentyfikowanych w następstwie dochodzenia określonego w pkt. 1 lit. b) tiret drugie i trzecie; lub
 - (ii) ubój i całkowitą utylizację wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych, zidentyfikowanych w następstwie dochodzenia określonego w pkt. 1 lit. b) tiret drugie i trzecie, z wyjątkiem:
 - tryków hodowlanych o genotypie ARR/ARR,
 - hodowlanych owiec maciorek o przynajmniej 1 allelu ARR i pozbawionych alleli VRQ, oraz
 - owiec o przynajmniej 1 allelu ARR, przeznaczonych wyłącznie na ubój,
 - (iii) jeżeli zakażone zwierzę zostało wprowadzone z innego gospodarstwa, Państwo Członkowskie, w oparciu o historię danego przypadku, może podjąć decyzję o zastosowaniu środków zwalczania choroby w gospodarstwie pochodzenia, w uzupełnieniu do środków podjętych w gospodarstwie, w którym potwierdzono występowanie zakażenia bądź w miejsce tych środków. W przypadku gruntów wykorzystywanych do wspólnego wypasu więcej niż jednego stada, Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o ograniczeniu zastosowania

środków w stosunku do jednego stada, uwzględniając wszystkie czynniki epidemiologiczne,

- c) w przypadku potwierdzenia występowania BSE u owiec i kóz, ubój i całkowitą utylizację wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych, zidentyfikowanych w następstwie dochodzenia określonego w pkt. 1 lit. b) tiret od drugiego do piątego.
- 3.1. Do gospodarstwa (gospodarstw), w którym wprowadzono środki polegające na utylizacji zgodnie z pkt. 2 lit. b) (i) lub (ii) można wprowadzać wyłącznie następujące zwierzęta:
- a) barany o genotypie ARR/ARR;
 - b) owce maciorek o przynajmniej 1 allelu ARR i pozbawione alleli VRQ;
 - c) kozy, z zastrzeżeniem, że:
 - w gospodarstwie nie znajdują się owce inne niż te o genotypie ARR/ARR,
 - po usunięciu zwierząt przeprowadzono dokładne czyszczenie i dezynfekcję wszystkich pomieszczeń przeznaczonych do przechowywania zwierząt,
 - gospodarstwo zostało poddane wzmożonej kontroli w zakresie TSE, łącznie z badaniem wszystkich wybrakowanych i padłych w gospodarstwie owiec powyżej 18 miesiąca życia.
- 3.2. W gospodarstwie (gospodarstwach), w którym wprowadzono środki polegające na utylizacji zgodnie z pkt. 2 lit. b) (i) lub (ii) można stosować wyłącznie następujące produkty rozrodcze:
- a) nasienie tryków o genotypie ARR/ARR;
 - b) zarodki o co najmniej 1 allelu ARR i pozbawione alleli VRQ.
4. W okresie przejściowym trwającym najdłużej do dnia 1 stycznia 2006 r., oraz w drodze odstępstwa od ograniczenia określonego w pkt. 3 lit. b), w przypadku trudności z pozyskaniem owiec zastępczych o znanym genotypie, Państwo Członkowskie może podjąć decyzję o wprowadzeniu do gospodarstwa określonego w pkt. 2 lit. b)(i) oraz (ii) niekotnych jarek o nieznanym genotypie.
5. W następstwie zastosowania w gospodarstwie środków określonych w pkt. 2 lit. b) (i) oraz (ii):
- a) przemieszczanie owiec o genotypie ARR/ARR z gospodarstwa nie podlega żadnym ograniczeniom;
 - b) owce o tylko jednym allelu ARR mogą być wyprowadzane z gospodarstwa

- tylko bezpośrednio na ubój w celu spożycia przez ludzi albo w celu utylizacji;
- c) owce o innych genotypach mogą być wyprowadzane z gospodarstwa w celu utylizacji.
6. Ograniczenia określone w pkt. 3 i 5 stosuje się w odniesieniu do danego gospodarstwa przez okres trzech lat od:
- a) daty uzyskania statusu ARR/ARR przez wszystkie owce w gospodarstwie; lub
- b) ostatniego dnia, w którym owce lub kozy znajdowały się w pomieszczeniach; lub
- c) w przypadku ppkt. 3.1 lit. c), od daty wprowadzenia wzmożonej kontroli w zakresie TSE.
7. W przypadku niskiej częstotliwości występowania allelu ARR u danej rasy lub w gospodarstwie, lub w przypadku stwierdzenia takiej konieczności w celu uniknięcia chowu w pokrewieństwie, Państwo Członkowskie może podjąć decyzję o:
- a) odroczeniu utylizacji zwierząt określonej w pkt. 2 lit. b) (i) oraz (ii), na okres do dwóch lat hodowlanych;
- b) zezwolić na wprowadzenie do gospodarstwa określonego w pkt. 2 lit. b) (i) oraz (ii) owiec innych niż te wyszczególnione w pkt. 3, pod warunkiem, że nie są nosicielami allelu VRQ.
8. Państwa Członkowskie stosujące odstępstwa określone w pkt. 4 i 7 notyfikują Komisji warunki i kryteria zastosowane w celu udzielenia przedmiotowych odstępstw.”
2. Tytuł rozdziału A załącznika VIII oraz część I rozdziału A załącznika VIII otrzymują brzmienie:

„ROZDZIAŁ A

Warunki handlu wewnątrzspółnotowego żywymi zwierzętami

- I. Warunki stosowane bez względu na kategorię Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego pochodzenia albo miejsca przebywania zwierzęcia

Następujące warunki mają zastosowanie w handlu owcami i kozami:

- a) owce i kozy do celów hodowlanych muszą:
- (i) pochodzić z gospodarstwa, które przez okres ostatnich trzech lat spełniało następujące wymogi:

- poddawane jest regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym,
 - zwierzęta są oznakowane,
 - nie potwierdzono żadnego przypadku trzęsawki owiec,
 - w gospodarstwie przeprowadza się kontrolę polegającą na pobraniu próbek od starych samic przeznaczonych na rzeź,
 - do gospodarstwa wprowadza się samice wyłącznie z gospodarstwa, które spełnia te same wymogi; lub
- (ii) samice, które od urodzenia lub przez okres ostatnich trzech lat stale przebywały w gospodarstwie lub w gospodarstwach spełniających wymogi ustanowione w (i); lub
- (iii) od dnia 1 października 2003 r., są zwierzętami o genotypie białka prionowego ARR/ARR, określonymi w załączniku I do decyzji Komisji 2002/1003/WE*.

Jeżeli są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego, które korzysta, w odniesieniu do całego lub części swojego terytorium, z przepisów ustanowionych w lit. b) lub c), muszą spełniać dodatkowe gwarancje, ogólne albo szczególne, które zostały określone zgodnie z procedurą przedstawioną w art. 24 ust. 2;

- b) Państwo Członkowskie, które posiada obowiązkowy lub dobrowolny program zwalczania trzęsawki owiec, na całym albo na części swojego terytorium:
- (i) może przedłożyć przedmiotowy program Komisji, przedstawiając w szczególności:
- rozmieszczenie przypadków choroby w Państwie Członkowskim,
 - przyczyny wprowadzenia programu, z uwzględnieniem znaczenia choroby oraz współczynnika kosztów i korzyści,
 - obszar geograficzny, na którym program zostanie wprowadzony,
 - kategorie statusu określone dla gospodarstwa oraz normy, jakie muszą zostać spełnione w ramach każdej kategorii,
 - procedury badawcze, jakie mają być stosowane,
 - procedury monitorowania programu,

- czynności, jakie mają zostać podjęte w przypadku utraty statusu przez gospodarstwo,
 - środki, które mają zostać podjęte, jeżeli wyniki kontroli przeprowadzonych zgodnie z przepisami programu będą pozytywne,
- (ii) program określony w (i) może zostać zatwierdzony, jeżeli spełnia kryteria ustanowione w przedmiotowym punkcie, zgodnie z procedurą określoną w art. 34 ust. 2. W tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po zatwierdzeniu programu zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 należy określić dodatkowe gwarancje, ogólne bądź szczególne, jakie mogą być wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza gwarancje stosowane przez Państwo Członkowskie na poziomie krajowym,
- (iii) zmiany lub uzupełnienia programów przedkładanych przez Państwa Członkowskie mogą zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2. Zmiany gwarancji określonych zgodnie z (ii) mogą zostać zatwierdzone zgodnie z przedstawioną procedurą,
- c) w przypadku, gdy Państwo Członkowskie stwierdza, że jego terytorium lub część tego terytorium są wolne od trzęsawki owiec:
- (i) zobowiązane jest przedłożyć Komisji właściwą dokumentację uzupełniającą, w szczególności z uwzględnieniem:
- historii pojawienia się choroby na jego terytorium,
 - wyników testów kontrolnych opartych o badania serologiczne, mikrobiologiczne, patologiczne lub epidemiologiczne,
 - okresu czasu, w którym przeprowadzono kontrole,
 - uzgodnień dotyczących sprawdzenia braku występowania choroby,
- (ii) dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczególne, jakie mogą być wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym, określa się zgodnie z procedurą przedstawioną w art. 24 ust. 2. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza gwarancje stosowane przez Państwo Członkowskie na poziomie krajowym,
- (iii) dane Państwo Członkowskie zobowiązane jest zgłaszać Komisji wszystkie zmiany danych szczegółowych określonych w (i), dotyczące choroby. W związku z takim zgłoszeniem, gwarancje określone zgodnie z (ii) mogą zostać zmienione lub wycofane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 ust. 2.
-

* Dz.U. L 349 z 24.12.2002, str. 105.”

3. W części D pkt 1 załącznika XI skreśla się, co następuje:

„Decyzja Komisji 92/290/EWG z dnia 14 maja 1992 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do zarodków bydłych w związku z gąbczastą encefalopatią bydła (BSE) w Zjednoczonym Królestwie.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 650/2003

z dnia 10 kwietnia 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie przywozu żywych owiec i kóz

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i likwidowania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych¹ ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 260/2003², w szczególności jego art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 260/2003, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001, wprowadziło nowe wspólnotowe zasady dotyczące likwidowania, będące następstwem potwierdzenia przypadków trzęsawki owiec w gospodarstwie małych przeżuwaczy, oparte na opinii Naukowego Komitetu Sterującego (SSC) z dnia 4 i 5 kwietnia 2002 r. w sprawie bezpiecznego pozyskiwania materiałów pochodzących od małych przeżuwaczy. W celu osiągnięcia spójności z takimi zasadami likwidowania, zasady dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego owcami hodowanymi zostały również zmienione, aby usunąć ograniczenia związane z trzęsawką owiec w handlu owcami o genotypie ARR/ARR białka prionowego.
- (2) Zasady przy przywozie żywych owiec i kóz należy zmienić tak, aby były zgodne z zasadami dotyczącymi handlu wewnątrzspółnotowego.
- (3) W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno zostać odpowiednio zmienione.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łączucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku IX do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

¹ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1.

² Dz.U. L 37 z 13.2.2003, str. 7.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 kwietnia 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Rozdział E załącznika IX otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ E

Przywóz owiec i kóz

Owce i kozy przywożone do Wspólnoty po dniu 1 października 2003 r. objęte są wymogiem przedstawienia świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:

- a) urodziły się i były nieprzerwanie hodowane w gospodarstwach, w których nigdy nie rozpoznano przypadku trzęsawki owiec, oraz w przypadku hodowanych owiec i kóz, spełniają one wymogi rozdział A I lit. a) (i) i (ii) załącznika VIII, albo
- b) są owcami o genotypie ARR/ARR białka prionowego, jak określono w załączniku I do decyzji Komisji 2002/1003/WE, pochodzącymi z gospodarstwa, w którym w ostatnich sześciu miesiącach nie zanotowano żadnego przypadku trzęsawki owiec.

Jeżeli są one przeznaczone do Państwa Członkowskiego, które korszysta z przepisów ustanowionych w rozdziale A pkt I lit. b) lub c) załącznika VIII), na części lub całym jego terytorium, posiadają dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które zdefiniowano zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 1053/2003
z dnia 19 czerwca 2003r.
zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady
w zakresie szybkich testów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i likwidowania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 260/2003², w szczególności jego art. 23 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 podaje wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych dla TSE do celów tego rozporządzenia. Grecja zmieniła swoje krajowe laboratorium referencyjne.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 podaje również wykaz szybkich testów zatwierdzonych do monitorowania TSE.
- (3) Spółka wprowadzająca do obrotu jeden z szybkich testów zatwierdzonych do celów monitorowania TSE poinformowała Komisję o zamiarze wprowadzania testu do obrotu pod inną nazwą handlową.
- (4) W swojej opinii z dni 6 i 7 marca 2003 r., Naukowy Komitet Sterujący zalecił włączenie dwóch nowych testów do wykazu szybkich testów zatwierdzonych do celów monitorowania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE). Producenci obu testów dostarczyli dane potwierdzające fakt, że ich test może być również użyty do celów monitorowania TSE u owiec.
- (5) Aby zapewnić, że zatwierdzone szybkie testy zachowają po zatwierdzeniu ten sam poziom działania, należy przyjąć procedurę wprowadzania ewentualnych zmian do testu lub protokołu testu.
- (6) W związku z powyższym rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno zostać odpowiednio zmienione.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

¹ Dz.U. nr L 147 z 31.5.2001, str. 1.

² Dz.U. nr L 37 z 13.2.2003, str. 7.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W załączniku X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich .

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 czerwca 2003r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załączniku X wprowadza się następujące zmiany:

(a) W Rozdziale A w punkcie 3, tekst dotyczący Grecji otrzymuje brzmienie:

„Grecja: Ministry of Agriculture
Veterinary Laboratory of Larisa
7th km of Larisa — Trikala Highway
GR-411 10 Larisa
(rapid tests and immunological tests)

Laboratory of Gross Pathology
Faculty of Veterinary Medicine
Aristotelian University of Thessaloniki
Giannitson & Voutyra St.
GR-546 27 Thessaloniki
(histopathology)’

(b) W Rozdziale C, punkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Szybkie testy

Do celów wykonywania testów szybkich zgodnie z art 5 ust. 3 i art. 6. ust.1 stosuje się następujące metody jako szybkie testy:

- test immuno-blottingu oparty na zachodniej procedurze blottingu dla wykrywania fragmentu odpornego na proteinazy PrP^{Res} (Prionics-Check Western test),
- test luminescencyjny ELISA obejmujący procedurę ekstrakcji i technikę ELISA przy zastosowaniu odczynnika luminescencyjnego (test Enfer),
- oznaczenie immunologiczne wielowarstwowe dla PrP^{Res} wykonane po denaturacji i koncentracji (test Bio-Rad TeSe, wcześniejszy test Bio-Rad Platelia). Dotychczasowe zapasy oznaczone nazwą „test Bio-Rad Platelia” mogą być jednak używane przez okres dziewięciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia,
- oznaczenie immunologiczne oparte na mikro-płytkach (ELISA), które wykrywa fragment odporny na proteinazy PrP^{Res} przy monoklonalnych przeciwciałach (test Prionics-Check LIA),
- automatyczne oznaczenie zależne od struktury porównujące reaktywność wykrytego przeciwciała do wrażliwych na proteazę i odpornych na proteazę form PrP^{Sc} (pewien ułamek form PrP^{Sc} odpornych na proteazę jest równy PrP^{Res}) i do PrP^C (test InPro CD1-5).

Producent szybkich testów musi posiadać odpowiedni system zapewnienia jakości ustalony przez laboratorium referencyjne Wspólnoty, który zapewni, że działanie testu nie zmieni się. Producent ma obowiązek dostarczenia protokołu testu do laboratorium referencyjnego Wspólnoty.

Zmiany szybkiego testu lub protokołu testu mogą być wprowadzane po wcześniejszym powiadomieniu laboratorium referencyjnego Wspólnoty i pod warunkiem, że laboratorium referencyjne Wspólnoty uzna, że zmiany nie zmniejszają wrażliwości, specyficzności, ani rzetelności szybkiego testu. Wynik jest przekazywany Komisji i krajowym laboratorium referencyjnym.”

**ROZPORZĄDZENIE (WE) nr 1128/2003
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

z dnia 16 czerwca 2003 r.

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 w odniesieniu do przedłużenia okresu
stosowania środków przejściowych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych⁴ stanowi jednolitą podstawę prawną dla całego prawodawstwa w odniesieniu do przenośnych encefalopatii gąbczastych w państwach Wspólnoty;
- 2) rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawia zasady oznaczania statusu bydłowej encefalopatii gąbczastej (BSE) w Państwie Członkowskim, państwie trzecim bądź w jednym z ich regionów. Status ten, zwany dalej „statusem BSE”, określa niektóre środki dotyczące zwalczania BSE i handlu oraz przywozu niektórych żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego. Niniejsze rozporządzenie stanowi, że przed oznaczeniem statusu BSE należy przyjąć środki przejściowe przez maksymalny okres 2 lat;
- 3) rozporządzenie Komisji (WE) nr 1326/2001 z dnia 29 czerwca 2001 r.⁵ ustanawia środki przejściowe, które należy stosować przez maksymalny okres dwóch lat począwszy od dnia 1 lipca 2001 r.;

¹ Opinia wydana 5 marca 2003 r. (dotychczas nie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym*).

² Opinia wydana 14 maja 2003 r. (dotychczas nie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym*).

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 3 czerwca 2003 r. (dotychczas nie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym*) oraz decyzja Rady z dnia 11 czerwca 2003 r.

⁴ Dz.U. L 147 z 31.5.2001 r., str.1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 650/2003 (Dz.U. L 95 z 11.4.2003 r., str.15).

⁵ Dz.U. L 177 z 30.06.2001 r., str.60. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 270/2002 (Dz.U. L 45 z 15.2.2002 r., str. 4).

- 4) w trakcie stosowania kryteriów ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 w celu oznaczania statusu BSE pojawiły się niektóre problemy; Komisja przedyskutowała z Państwami Członkowskimi możliwe poprawki do tych kryteriów w celu stworzenia lepszej relacji między statusem BSE a ryzykiem; rezultatem tych dyskusji może być znacznie poszerzony przez postępy w badaniach nad BSE rozdział dotyczący Międzynarodowych Kodów Zdrowia Zwierząt z Międzynarodowego Urzędu Epizootiologii;
- 5) należy koniecznie przedłużyć okres stosowania środków przejściowych celem zakończenia prowadzonych dyskusji;
- 6) z tego względu w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 należy wprowadzić odpowiednie zmiany;

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 23 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 punkt drugi otrzymuje następujące brzmienie:

„ Zgodnie z procedurą, środki przejściowe zostają przyjęte w okresie kończącym się najpóźniej dnia 1 lipca 2005 r., w celu umożliwienia zmiany bieżących porozumień na porozumienia ustanowione niniejszym rozporządzeniem.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 czerwca 2003 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
P.COX
Przewodniczący

W imieniu Rady
G.PAPANDREOU
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 1139/2003

z dnia 27 czerwca 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady
w zakresie programów monitorujących oraz materiału szczególnego ryzyka

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. Ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i likwidowania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych¹, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) 1003/2003², w szczególności jego art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawia zasady monitorowania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) u owiec i kóz, włącznie z monitorowaniem prób zwierząt nieubitych z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi; należy uściślić określenie tej grupy zwierząt w celu uniknięcia niewłaściwego pobierania prób;
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawia środki likwidowania stosowane po stwierdzeniu TSE u owiec i kóz; pobieranie prób należy przeprowadzać w odniesieniu do zwierząt zniszczonych zgodnie z tymi środkami, w celu zebrania informacji epidemiologicznej;
- (3) Zachodzi teoretyczna możliwość, że BSE może występować w populacjach owiec i kóz; nie jest możliwe stosowanie rutynowych metod w celu rozróżnienia pomiędzy infekcją BSE a trzęsawką owiec. Poziom zakaźności w jelicie krętym w obydwóch chorobach jest znaczny od początkowego stadium infekcji. Jako środek zapobiegawczy, jelito kręte owiec i kóz w każdym wieku powinno zostać dodane do wykazu materiałów szczególnego ryzyka.
- (4) W swojej opinii z dnia 7 i 8 listopada 2002 r. w odniesieniu do podziału zakaźności TSE w tkankach przeżuwaczy, Naukowy Komitet Sterujący (NKS) zalecił, że migdałki u bydła w każdym wieku należy traktować jako stwarzające ryzyko występowania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE);
- (5) NKS stwierdził, że aby uniknąć ryzyka zakażeniem BSE należy unikać skażenia materiałem z centralnego układu nerwowego i materiałem z migdałków w czasie oddzielania mięsa od głowy i oddzielania języków u bydła przeznaczonego do spożycia przez ludzi;
- (6) Ponieważ stan głów przeważnie zależy od ostrożnego z nimi postępowania oraz odpowiedniego zabezpieczenia otworu w kości czołowej i otworu wielkiego (*foramen*

¹ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1.

² Dz.U. L 152 z 20.6.2003, str. 8.

magnum), systemy kontrolne muszą znajdować się na miejscu ubojni i w specjalnie dopuszczonych zakładach rozbioru mięsa;

- (7) Zasady wysyłania tusz, półtuszy i ćwierćtuszy nie zawierających żadnych materiałów szczególnego ryzyka innych niż kręgosłup, do Państw Członkowskich bez ich uprzedniej zgody, należy poszerzyć o półtusze podzielone na nie więcej niż trzy części hurtowe zależnie od rzeczywistego handlu między Państwami Członkowskimi
- (8) Rozporządzenie (WE) 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady³, zmienionej rozporządzeniem Komisji (WE) nr 808/2003⁴, ustanawia zasady zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w odniesieniu do gromadzenia, transportu, przechowywania, postępowania, przetwarzania i użytkowania lub usuwania wszelkich zwierzęcych produktów ubocznych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, włącznie z wprowadzaniem ich do obrotu oraz, w niektórych przypadkach, ich wywozem i tranzytem; w związku z powyższym specjalne zasady dotyczące usuwania i likwidowania tych produktów ustanowione w załączniku XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 powinny zostać skreślone;
- (9) Wobec tego rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno zostać odpowiednio zmienione;
- (10) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu do spraw Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załącznikach III i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2003 r.

Nowy przepis załącznika XI, część A, punkt 1 lit. a) (ii) do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, jak stanowi punkt 2 załącznika do niniejszego rozporządzenia, stosuje się do zwierząt poddawanych ubojowi od dnia 1 października 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 czerwca 2003 r.

³ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1.

⁴ Dz.U. L 117 z 13.5.2003, str. 1.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach III i XI wprowadza się następujące zmiany:

1. Załącznik III otrzymuje brzmienie:

„ZALĄCZNIK III

SYSTEM MONITORUJACY

ROZDZIAŁ A

I. MONITOROWANIE BYDŁA

1. Zasada ogólna

Monitorowanie bydła przeprowadza się zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w załączniku X, rozdział C, punkt 3 ust. 1 lit. b).

2. Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi

2.1. Każda sztuka bydła powyżej 24 miesiąca życia:

- podlegająca „ubojowi z konieczności” jak określono w art. 2 lit. n) dyrektywy Rady 64/433/EWG⁵, lub
- przeznaczona do uboju zgodnie z załącznikiem I, rozdział VI, punkt 28 lit. c) do dyrektywy 64/433/EWG, za wyjątkiem zwierząt bez klinicznych oznak choroby poddanych ubojowi w kontekście kampanii likwidowania choroby,

zostanie poddana badaniom na BSE.

2.2. Każda sztuka bydła powyżej 30 miesiąca życia:

- podlegająca zwykłemu ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, lub
- przeznaczona do uboju w kontekście kampanii likwidowania choroby zgodnie z załącznikiem I, rozdział VI, punkt 28 lit. c) do dyrektywy 64/433/EWG, ale nie wykazująca żadnych klinicznych oznak choroby,

zostanie poddana badaniom na BSE.

2.3. W drodze odstępstwa od punktu 2.2 oraz z uwzględnieniem bydła urodzonego, wyhodowanego i poddanego ubojowi na jej terytorium, Szwecja może zdecydować o przeprowadzeniu badań tylko próbą losową. Próba obejmuje przynajmniej 10 000 zwierząt rocznie.

⁵ Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.

3. Monitorowanie zwierząt nieubitych z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi

3.1. Każda sztuka bydła powyżej 24 miesiąca życia, która padła lub została zabita, ale która nie została:

- zabita w celu zniszczenia stosownie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 716/96⁶,
- zabita w ramach epidemii, takich jak pryszczycza,
- ubita z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,

jest poddawana badaniom na BSE.

3.2. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o odstępstwie od przepisów punktu 3.1 na obszarach peryferyjnych o niskiej gęstości występowania zwierząt, gdzie nie organizuje się żadnego zbioru padłych zwierząt. Państwa Członkowskie stosujące to odstępstwo, informują o tym Komisję oraz składają wykaz obszarów objętych odstępstwem. Odstępstwo nie obejmuje więcej niż 10% populacji bydła w Państwie Członkowskim.

4. Monitorowanie zwierząt zakupionych w celu zniszczenia stosownie do rozporządzenia (WE) nr 716/96

4.1. Wszystkie zwierzęta podlegające ubojowi z konieczności, lub u których stwierdzono chorobę w czasie badania *ante mortem* są poddawane badaniom na BSE.

4.2. Wszystkie zwierzęta powyżej 42 miesiąca życia urodzone po 1 sierpnia 1996 r. są poddawane badaniom na BSE.

4.3. Losowa próba obejmująca co najmniej 10 000 zwierząt rocznie spośród zwierząt nie wymienionych w punktach 4.3 lub 4.2, jest poddawana badaniom na BSE.

5. Monitorowanie innych zwierząt

Obok badań, o których mowa punktach 2 do 4, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o podjęciu badań nad innym bydłem na swoim terytorium, w szczególności, gdy zwierzęta te pochodzą z krajów o rodzimym BSE, spożyły potencjalnie skażone pasze bądź zostały urodzone, bądź pochodzą od matek zakażonych BSE.

6. Środki podjęte w następstwie badań

⁶ Dz.U. L 99 z 20.4.1996, str.14.

- 6.1. Gdy zwierzę poddane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zostało wybrane do przeprowadzenia badań na BSE, wtedy znak zdrowotności ustanowiony w rozdziale XI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG nie jest wykonywany na tuszy tego zwierzęcia, dopóki wynik otrzymany za pomocą szybkiego testu nie będzie ujemny.
- 6.2. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić odstępstwo od przepisów punktu 6.1, jeżeli w ubojni funkcjonuje urzędowy system w celu zapewnienia, że żadne części badanych zwierząt opatrzone znakiem zdrowotności nie opuszczają ubojni, dopóki wynik otrzymany za pomocą szybkiego testu nie będzie ujemny.
- 6.3. Wszystkie części ciała zwierzęcia badanego na BSE, włącznie ze skórą, są zachowywane zgodnie z zaleceniami kontroli urzędowej, dopóki wynik otrzymany za pomocą szybkiego testu nie będzie ujemny, chyba że zostaną zniszczone zgodnie z załącznikiem V punkt 3 lub 4.
- 6.4. Wszystkie części ciała zwierzęcia, u którego stwierdzono dodatni wynik otrzymany w wyniku szybkiego testu, włącznie ze skórą, są niszczone zgodnie z załącznikiem V punkt 3 lub 4, oprócz materiału przeznaczonego do zachowania w powiązaniu z zapisami przewidzianymi w rozdziale B sekcja III.
- 6.5. Jeżeli u zwierzęcia ubitego z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi stwierdzono dodatni odczyt w wyniku szybkiego testu, co najmniej tusza bezpośrednio poprzedzająca tuszę o dodatnim wyniku testu oraz dwie tusze następujące bezpośrednio po tuszy o dodatnim wyniku testu na tej samej linii uboju, są niszczone zgodnie z punktem 6.4, oprócz tuszy o dodatnim wyniku testu.
- 6.6. Państwa Członkowskie mogą naruszyć wprowadzić odstępstwo od przepisów punktu 6.5, jeżeli w ubojni działa system zabezpieczający przed wystąpieniem skażenia pomiędzy tuszami.

II. MONITOROWANIE OWIEC I KÓZ

1. Zasada ogólna

Monitorowanie owiec i kóz przeprowadza się zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w załączniku X rozdział C punkt 3.2 lit. b).

2. Monitorowanie zwierząt poddanych ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi

Zwierzęta powyżej 18 miesięcy życia, lub które posiadają więcej niż dwa stałe siekacze, i które są ubite z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi poddaje się badaniom zgodnie z wielkością próby wskazanej w tabeli. Pobieranie próby jest reprezentacyjne dla każdego regionu i sezonu. Selekcję próby projektuje się mając na względzie uniknięcie nadreprezentacji grupy w odniesieniu do pochodzenia, gatunku, wieku, rasy hodowlanej, typu produkcji lub innej cechy. Wiek zwierząt jest oceniany na podstawie uzębienia, widocznych oznak

dojrzałego osobnika lub innych wiarygodnych informacji. Jeżeli to możliwe, unika się powtarzania prób w obrębie tego samego stada.

Państwo Członkowskie	Minimalna wielkość rocznej próby Zwierzęta poddane ubojowi ¹
Belgia	3 750
Dania	3 000
Niemcy	60 000
Grecja	60 000
Hiszpania	60 000
Francja	60 000
Irlandia	60 000
Włochy	60 000
Luksemburg	250
Niderlandy	39 000
Austria	8 200
Portugalia	22 500
Finlandia	1 900
Szwecja	5 250
Zjednoczone Królestwo	60 000

¹ Wielkość próby została obliczona w celu wykrycia występowania 0,005% z 95% prawdopodobieństwem u zwierząt poddanych ubojowi w tych Państwach Członkowskich, które dokonują uboju dużej liczby dorosłych owiec. W Państwach Członkowskich, które dokonują uboju mniejszej liczby dorosłych owiec, wielkość próby jest obliczana jako 25% z szacunkowej bądź zarejestrowanej liczby owiec poddanych ubojowi w roku 2000.

Państwo Członkowskie może przeprowadzić test na liczbie zwierząt mniejszej niż wskazano w tabeli, jeżeli najnowsze urzędowe dane statystyczne wykazują, że liczba ta jest równoważna 25% owiec poddawanych ubojowi rocznie w tym Państwie Członkowskim.

3. Monitorowanie zwierząt nie poddanych ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi

Zwierzęta powyżej 18 miesięcy życia lub które posiadają więcej niż dwa stałe siekacze, które padły lub zostały zabite, ale nie zostały:

- zabite w ramach kampanii likwidowania choroby,
- poddane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,

są poddawane badaniom zgodnie z wielkością próby wskazanej w tabeli. Pobieranie próby jest reprezentacyjne dla każdego regionu i sezonu. Selekcję próby projektuje się mając na względzie uniknięcie nadreprezentacji grupy w odniesieniu do pochodzenia, gatunku, wieku, rasy hodowlanej, typu produkcji lub innej cechy. Wiek zwierząt jest oceniany na podstawie uzębienia,

widocznych oznak dojrzałego osobnika lub innych wiarygodnych informacji. Jeżeli to możliwe, unika się powtarzania prób w obrębie tego samego stada.

Państwa Członkowskie mogą zdecydować o wyłączeniu pobierania prób z obszarów peryferyjnych o niskiej gęstości występowania zwierząt, gdzie nie organizuje się żadnego zbioru padłych zwierząt. Państwa członkowskie stosujące to odstępstwo, informują o tym Komisję oraz składają wykaz obszarów objętych odstępstwem. Odstępstwo nie obejmuje więcej niż 10% populacji owiec i kóz w tym Państwie Członkowskim.

Państwo Członkowskie	Minimalna wielkość rocznej próby Zwierzęta poddane ubojowi ¹
Belgia	450
Dania	400
Niemcy	6 000
Grecja	6 000
Hiszpania	6 000
Francja	6 000
Irlandia	6 000
Włochy	6 000
Luksemburg	30
Niderlandy	5 000
Austria	1 100
Portugalia	6 000
Finlandia	250
Szwecja	800
Zjednoczone Królestwo	6 000

¹ Wielkość próby została obliczona w celu wykrycia występowania 0,05% z 95% prawdopodobieństwem u zwierząt martwych w tych Państwach Członkowskich, w których występuje duża populacja owiec. W Państwach Członkowskich, w których występuje mniejsza populacja owiec, wielkość próby jest obliczana jako 50% z szacunkowej liczby martwych zwierząt (szacunkowa śmiertelność 1%).

4. Monitorowanie zakazonych stad

Od dnia 1 października 2003 r., zwierzęta powyżej 12 miesięcy życia lub posiadające stały siekacz, które zostały zabite zgodnie z przepisami załącznika VII pkt 2 lit. b) (i) lub (ii) lub pkt 2 lit. c), są poddawane badaniom w oparciu o selekcję próby losowej, zgodnie z wielkością próby wskazanej w tabeli.

Liczba zwierząt wycofanych ze stada powyżej 12 miesięcy życia	Minimalna wielkość próby ¹
70 lub mniej	Wszystkie kwalifikujące się zwierzęta
80	68

90	73
100	78
120	86
140	92
160	97
180	101
200	105
250	112
300	117
350	121
400	124
450	127
500 lub więcej	150

¹ Wielkość próby została obliczona, aby z 95% pewnością objąć co najmniej jeden pozytywny przypadek, jeżeli choroba ta występuje w minimalnym rozpowszechnieniu 2% w badanej populacji.

5. Monitorowanie innych zwierząt

Obok programów monitorujących określonych w punktach 2, 3 i 4, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o przeprowadzeniu monitorowania innych zwierząt, a w szczególności:

- zwierząt wykorzystywanych do celów produkcji mleczarskiej,
- zwierząt pochodzących z państw o rodzimym TSE,
- zwierząt, które spożywały potencjalnie skażone pasze,
- zwierząt urodzonych lub pochodzących od matek zakażonych TSE,
- zwierząt ze stad zakażonych TSE.

6. Środki stosowane po przeprowadzeniu badań owiec i kóz

6.1. Jeżeli zwierzę ubite z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zostało wybrane do badania na TSE, na tuszy tego zwierzęcia nie wykonuje się znaku zdrowotności, ustanowionego w rozdziale XI załącznika I do dyrektywy 64/4333/EWG, dopóki otrzymany odczyt szybkiego testu nie będzie ujemny.

6.2. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić odstępstwo od przepisów punktu 6.1, jeżeli w ubojni funkcjonuje urzędowy system zapewniający, że żadne części badanych zwierząt opatrzonego znakiem zdrowotności nie opuszczają ubojni, dopóki odczyt otrzymany za pomocą szybkiego testu nie będzie ujemny.

- 6.3. Wszystkie części ciała badanego zwierzęcia, włącznie ze skórą, są zachowywane pod kontrolą urzędową, dopóki odczyt otrzymany za pomocą szybkiego testu nie będzie ujemny, chyba że zostaną zniszczone zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4.
- 6.4. Wszystkie części ciała zwierzęcia, u którego stwierdzono dodatni odczyt otrzymany w wyniku szybkiego testu, włącznie ze skórą, są niszczone zgodnie z załącznikiem V pkt 3 lub 4, oprócz materiału przeznaczonego do zachowania w powiązaniu z zapisami przewidzianymi w rozdziale B sekcja III.

7. Genotypowanie

- 7.1. Genotyp proteinowy prionów oznacza się w każdym przypadku dodatniego TSE u owiec. Przypadki TSE stwierdzone u odpornych genotypów (genotypy owiec, które kodują alaninę na obydwóch allelach w pozycji 136, argininę na obydwóch allelach w pozycji 154 i argininę na obydwóch allelach w pozycji 171) należy niezwłocznie zgłosić Komisji. Jeżeli to możliwe, takie przypadki należy przedstawić celem ustalenia pochodzenia. Jeżeli ustalenie pochodzenia takich przypadków nie jest możliwe, wtedy stado, z którego wywodzi się zwierzę oraz inne stada, w których zwierzę przebywało, podlega przyspieszonemu monitorowaniu mając na względzie wykrycie innych przypadków TSE.
- 7.2. Ponadto, oprócz genotypowania u zwierząt w oparciu o punkt 7.1, należy oznaczyć genotyp proteinowy prionów u losowo wybranej podpróby owiec badanych zgodnie z przepisami rozdziału A sekcja II punkt 2. Podpróba reprezentuje co najmniej jeden procent ogólnej próby dla każdego Państwa Członkowskiego oraz nie może być mniejsza niż 100 zwierząt na Państwo Członkowskie. W drodze odstępstwa, Państwa Członkowskie mogą wybrać do określenia genotypu równoważną liczbę żywych zwierząt w podobnym wieku.

III. MONITOROWANIE INNYCH GATUNKÓW ZWIERZĄT

Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać monitorowanie w celu wykrycia TSE u gatunków zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

ROZDZIAŁ B

I. INFORMACJE, KTÓRE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE MAJĄ PRZEDSTAWIĆ W SWOIM SPRAWOZDANIU

1. Liczba przypadków podejrzanych o chorobę, przypadających na gatunek zwierząt, objętych restrykcjami przemieszczania zgodnie z art. 12 ust.1.
2. Liczba przypadków podejrzanych o chorobę, przypadających na gatunek zwierząt, podlegających badaniu laboratoryjnemu zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz wyniki badania.

3. Liczba stad, w których przypadki podejrzenia zakażenia u owiec i kóz zostały zgłoszone oraz przeprowadzono badanie zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2.
4. Oszacowana wielkość każdej subpopulacji, o której mowa w rozdziale A sekcja 1 pkt. 3 i 4.
5. Ilość bydła poddanego badaniu w obrębie każdej subpopulacji, o której mowa w rozdziale A sekcja 1 pkt. 2 do 5, metoda selekcji próby oraz wyniki badań.
6. Oszacowana wielkość subpopulacji, o których mowa w rozdziale A sekcja II punkty 2 i 3, które zostały wybrane do pobierania prób.
7. Ilość owiec i kóz oraz stad poddanych badaniu w obrębie każdej subpopulacji, o których mowa w rozdziale A sekcja II punkty 2 do 5, metoda selekcji próby oraz wyniki badań.
8. Liczba, podział wiekowy i podział geograficzny przypadków z dodatnim wynikiem BSE oraz trzęsawki owiec (*scrapie*). Kraj pochodzenia, jeżeli nie ten sam co kraj zgłaszający, przypadków z dodatnim wynikiem BSE i trzęsawki owiec. Liczba i podział geograficzny stad z dodatnim wynikiem trzęsawki owiec. Rok oraz, jeżeli to możliwe, miesiąc urodzenia powinny być podane w każdym przypadku BSE.
9. Pozytywne przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.
10. Genotyp i gdzie możliwe rasa hodowlana każdego zwierzęcia, od którego pobierano próbę w obrębie subpopulacji, o której mowa w rozdziale A część II punkty 7.1 i 7.2.

II. INFORMACJE, KTÓRE KOMISJA PRZEDSTAWIA W SWOIM PODSUMOWANIU

Podsumowanie jest przedstawiane w formie tabel obejmujących co najmniej informacje, o których mowa w części I dla każdego Państwa Członkowskiego.

III. REJESTR DANYCH

1. Władzy organ zachowuje przez okres siedmiu lat rejestr następujących danych:
 - liczbę i typy zwierząt objętych ograniczeniami przemieszczania, o których mowa w art. 12 ust. 1,
 - liczbę i wyniki badań klinicznych i epidemiologicznych, o których mowa w art. 12 ust. 1,
 - liczbę i wyniki badań laboratoryjnych, o których mowa w art. 12 ust. 2,

- liczbę, stwierdzenie tożsamości i pochodzenie zwierząt przeznaczonych do pobierania próby w ramach programów monitorujących, o których mowa w rozdziale A i, jeżeli to możliwe, wiek, rasę hodowlaną oraz informacje z wywiadu chorobowego,
 - genotyp białka prionów pozytywnych przypadków TSE u owiec.
2. Laboratorium prowadzące badania jest zobowiązane przechowywać przez okres siedmiu lat, wszystkie rejestry badań, w szczególności księgę laboratoryjną, jeżeli stosuje się, bloki parafinowe oraz fotografie metody „western blot.”
2. Załącznik XI, część A otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK XI

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE OKREŚLONE W ART. 22 i 23

A. **Dotyczące materiału szczególnego ryzyka, mechanicznie oddzielonego mięsa i technik uboju**

1. a) Następujące tkanki oznacza się jako materiał szczególnego ryzyka:
- (i) czaszka wyłączając żuchwę, włącznie z mózgiem i oczami, kręgosłup z wyłączeniem wyrostków kręgowych ogona, wyrostków kręgowych poprzecznej części krzyżowej i piersiowej oraz skrzydeł kości krzyżowej, ale włącznie ze zwojami grzbietowymi i rdzeniem kręgowym u bydła powyżej 12 miesięcy życia, oraz migdałkami, jelitami od dwunastnicy do prostnicy i krezką u bydła w każdym wieku;
 - (ii) czaszka włącznie z mózgiem i oczami, migdałkami oraz rdzeniem kręgowym u owiec i kóz powyżej 12 miesięcy życia lub posiadających stały siekacz, oraz śledzionę i jelito kręte u owiec i kóz w każdym wieku.
- Ustalony powyżej wiek w celu usunięcia kręgosłupa u bydła można dostosować zmieniając niniejsze rozporządzenie w świetle statystycznego prawdopodobieństwa wystąpienia BSE w odnośnych grupach wiekowych wspólnotowej populacji bydła, opartej na wynikach monitorowania populacji bydła jak ustanowiono w rozdziale A.I załącznika III.
- b) Ponadto, oprócz materiału szczególnego ryzyka wskazanego w podpunkcie a), należy oznaczyć następujące tkanki jako materiał szczególnego ryzyka w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz w Portugalii, za wyjątkiem Regionu Autonomicznego Azorów: cała głowa z wyłączeniem języka, włącznie z mózgiem, oczami i zwojami nerwu trójdzielnego; grasica, śledziona i rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej 6 miesięcy życia.
2. W drodze odstępstwa od pkt. 1 lit. a) (i), można podjąć decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 w celu zezwolenia na wykorzystanie kręgosłupa i zwojów grzbietowych u bydła:

- a) urodzonego, pochodzącego z hodowli ciągłej oraz poddanego ubojowi w Państwach Członkowskich, dla których ustalono naukową ocenę danych, że pojawienie się BSE u miejscowego bydła jest wysoce nieprawdopodobne, lub że nieprawdopodobne ale nie wykluczone; albo
- b) urodzonego po dniu wejścia w życie zakazu dotyczącego karmienia przeżuwaczy białkiem ssaków w Państwach Członkowskich, które zgłosiły obecność BSE u miejscowych zwierząt, lub dla których ustalono naukową ocenę danych, że pojawienie się BSE u miejscowego bydła jest prawdopodobne.

Zjednoczone Królestwo, Portugalia i Szwecja mogą korzystać z niniejszego odstępstwa na podstawie wcześniej złożonego i poddanego ocenie materiału dowodowego. Inne Państwa Członkowskie mogą stosować niniejsze odstępstwo przedkładając Komisji udokumentowany materiał dowodowy uwzględniający odpowiednio pkt a) lub b).

Państwa Członkowskie korzystające z tego odstępstwa zapewniają oprócz wymagań ustanowionych w załączniku III rozdział A sekcja I, że jeden z zatwierdzonych szybkich testów znajdujących się w wykazie załącznika X rozdział C punkt 4, jest stosowany do całego bydła powyżej 30 miesiąca życia, które:

- (i) padło w gospodarstwie lub w czasie transportu, ale które nie zostało poddane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, za wyjątkiem padłych zwierząt z obszarów peryferyjnych o niskiej gęstości populacji zwierząt znajdujących się w Państwach Członkowskich, w których wystąpienie BSE jest nieprawdopodobne;
- (ii) nie podlegały zwykłemu ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

Niniejsze odstępstwo nie zostanie przyznane w celu umożliwienia wykorzystania kręgosłupa i zwojów grzbietowych u bydła powyżej 30 miesiąca życia ze Zjednoczonego Królestwa lub z Portugalii za wyjątkiem Autonomicznego Regionu Azorów.

Eksperti z Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w celu dalszej weryfikacji przedłożonego materiału dowodowego zgodnie z art. 21.

3. Kości bydła, owiec i kóz nie są wykorzystywane do produkcji mięsa mechanicznie oddzielonego.
4. Uszkodzenia tkanek centralnego układu nerwowego za pomocą instrumentu w kształcie wydłużonego pręta wprowadzanego do jamy czaszki po uprzednim ogluszeniu, nie przeprowadza się w odniesieniu do bydła, owiec lub kóz, których mięso jest przeznaczone do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.
5. Materiał szczególnego ryzyka jest usuwany w:

- a) ubojniach, lub, odpowiednio, w innych miejscach uboju;
- b) zakładach rozbioru mięsa, w przypadku kręgosłupa u bydła;
- c) odpowiednio, w zakładach pośrednich określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁷, art. 10 lub u użytkowników i w punktach odbioru posiadających zezwolenie i zarejestrowanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002, art. 23 ust.2 lit. c) (iv), (vi) oraz (vii).

Powyższych przepisów nie stosuje się do materiału kategorii 1 przeznaczonego do karmienia ptactwa padlinożernego zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

6. Języki bydła w każdym wieku przeznaczonego do spożycia przez ludzi lub zwierzęta pobiera się w uboju wykrawając za pomocą poprzecznego cięcia rostralnego do kości gnykowej.
7. Mięso z głowy bydła powyżej 12 miesiąca życia oddziela się w ubojniach, zgodnie z systemem kontrolnym uznanym przez właściwy organ w celu zapobiegania możliwości skażenia mięsa głowy tkanką pochodzącą z centralnego układu nerwowego. System kontrolny zawiera przynajmniej następujące przepisy:
 - oddzielanie odbywa się w wyznaczonym miejscu, fizycznie oddzielonym od innych części linii uboju,
 - gdy głowy zostają usunięte z przenośnika lub haków, przed przystąpieniem do oddzielania mięsa z głów należy zabezpieczyć otwór w kości czołowej i otwór wielki (*foramen magnum*) za pomocą nieprzepuszczalnej i trwałej zatyczki. Po pobraniu próby z pnia mózgu do badań na BSE, należy natychmiast zabezpieczyć otwór wielki,
 - nie należy oddzielać mięsa z tych głów, na których oczy zostały uszkodzone bądź stracone bezpośrednio przed, lub po dokonaniu uboju, lub które zostały inaczej uszkodzone, w sposób mogący w następstwie przyczynić się do skażenia tkanki mięsnej głowy tkanką nerwową,
 - nie należy oddzielać mięsa z tych głów, na których nie zostały odpowiednio zabezpieczone otwory na głowie zgodnie z tiret drugim,
 - bez uszczerbku dla ogólnych zasad higieny, należy stosować na miejscu szczególne instrukcje pracy w celu zabezpieczenia przed skażeniem mięsa głowy podczas procesu oddzielania, w szczególności w przypadku, gdy zabezpieczenie określone w tiret drugim zaginęło bądź uszkodzono oczy podczas czynności zabezpieczania otworu głowy,

⁷ Dz.U. L 273 z 10.10.2002 r., str. 1.

- plan pobierania prób z wykorzystaniem właściwego testu laboratoryjnego w celu wykrycia wirusa w tkankach centralnego układu nerwowego, powinien znajdować się na miejscu, żeby sprawdzić, czy środki podjęte dla zmniejszenia skażenia zostały prawidłowo wykonane,
8. W drodze odstępstwa od wymogów punktu 7, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu w ubojniach alternatywnego systemu kontrolnego do oddzielania mięsa głowy u bydła, prowadzącego do równorzędnego obniżenia poziomu skażenia mięsa głowy tkanką centralnego układu nerwowego. Plan pobierania prób z wykorzystaniem właściwego testu laboratoryjnego w celu wykrycia tkanki centralnego układu nerwowego, powinien znajdować się na miejscu, żeby sprawdzić, czy środki podjęte dla zmniejszenia skażenia zostały prawidłowo wykonane. Państwa Członkowskie stosujące to odstępstwo informują Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt o ich systemie kontrolnym i wynikach pobierania prób.
9. Przepisów pkt. 7 i 8 nie stosuje się do procesu oddzielania języka zgodnie z pkt. 6, ani do oddzielania tkanki mięsnej z przedniej części pyska w ubojni, jeżeli jest to wykonywane bez usunięcia bydłowej głowy z przenośnika lub haków.
10. W drodze odstępstwa od pkt. 5 i 7, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o umożliwieniu:
- a) usunięcia rdzenia kręgowego u owiec i kóz w specjalnie w tym celu dopuszczonych zakładach rozbioru mięsa;
 - b) usunięcia kręgosłupa z tuszy lub części tuszy w sklepach mięsnych, specjalnie dopuszczonych, monitorowanych i w tym celu zarejestrowanych;
 - c) oddzielania mięsa z głowy bydłowej w zakładach rozbioru mięsa, specjalnie w tym celu dopuszczonych, zgodnie z następującymi przepisami:
- głowy bydłowe przeznaczone do transportu do zakładów rozbioru mięsa specjalnie dopuszczonych w celu oddzielania mięsa z głowy odpowiadają następującym przepisom:
- głowy są wieszane na odpowiednim stojaku w okresie przechowywania oraz transportu z ubojni do specjalnie dopuszczonego zakładu rozbioru mięsa,
 - otwór w kości czołowej i otwór wielki są właściwie zabezpieczone za pomocą nieprzepuszczalnej i trwałej zatyczki przed zabraniem z przenośnika lub haków i umieszczeniem na stojaku; po pobraniu próby pnia mózgu do badań laboratoryjnych na BSE, natychmiast zabezpiecza się otwór wielki głowy,
 - głowy, nie zabezpieczone prawidłowo zgodnie z tiret drugim, na których oczy zostały uszkodzone bądź stracone bezpośrednio przed, lub po dokonaniu uboju, lub które zostały inaczej uszkodzone, w sposób mogący

w następstwie przyczynić się do skażenia tkanki mięsnej głowy centralną tkanką nerwową, są wyłączone z transportu do specjalnie dopuszczonych zakładów rozbioru mięsa,

- plan pobierania prób z wykorzystaniem właściwego testu laboratoryjnego w celu wykrycia wirusa w tkankach centralnego układu nerwowego, znajduje się na miejscu, żeby sprawdzić czy środki podjęte dla zmniejszenia skażenia zostały prawidłowo wykonane,

oddzielanie tkanki mięsnej z głów bydłęcych w zakładach specjalnie w tym celu dopuszczonych, odbywa się zgodnie z systemem kontrolnym, uznanym przez właściwy organ w celu zabezpieczenia przed możliwością skażenia tkanki mięsnej głowy; system kontrolny zawiera co najmniej następujące przepisy:

- wszystkie głowy należy skontrolować wizualnie w celu sprawdzenia oznak skażenia lub uszkodzenia oraz prawidłowego zabezpieczenia przed rozpoczęciem oddzielania tkanki mięsnej głowy,
- nie należy oddzielać mięsa z głów, które nie zostały prawidłowo zabezpieczone, i na których oczy zostały uszkodzone, lub które zostały inaczej uszkodzone, w sposób mogący w następstwie przyczynić się do skażenia tkanki mięsnej głowy centralną tkanką nerwową; nie należy oddzielać tkanki mięsnej z głowy, gdy istnieje podejrzenie, że głowy te mogą być źródłem skażenia,
- bez uszczerbku dla ogólnych zasad higieny, należy stosować na miejscu szczególne instrukcje pracy w celu zabezpieczenia przed skażeniem mięsa głowy podczas transportu i procesu oddzielania, w szczególności w przypadku gdy, zabezpieczenie zaginęło bądź uszkodzono oczy podczas czynności zabezpieczania otworu głowy,
- plan pobierania prób z wykorzystaniem właściwego testu laboratoryjnego w celu wykrycia tkanki centralnego systemu nerwowego, powinien znajdować się na miejscu, żeby sprawdzić, czy środki podjęte dla zmniejszenia skażenia zostały prawidłowo wykonane.

11. Każdy materiał szczególnego ryzyka należy zabarwić za pomocą barwnika lub, odpowiednio, oznaczyć bezpośrednio przy usuwaniu oraz zlikwidować zgodnie z przepisami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002, a w szczególności art. 4 ust. 2.

12. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste urzędowe inspekcje w celu sprawdzenia prawidłowości stosowania tej części oraz zapewniają, że środki podjęte w celu uniknięcia skażenia, w szczególności w ubojniach, zakładach rozbioru mięsa lub innych miejscach, gdzie odbywa się usuwanie materiału szczególnego ryzyka, takich jak sklepy mięsne lub przedsiębiorstwa, o których mowa w punkcie 5 lit. c).

Państwa Członkowskie w szczególności ustanawiają system celem zapewnienia i sprawdzenia, że:

- a) materiał szczególnego ryzyka stosowany dla celów zatwierdzonych zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 wykorzystuje się wyłącznie w dopuszczonych celach;
- b) materiał szczególnego ryzyka jest usuwany zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002.

13. Państwa Członkowskie mogą decydować o umożliwieniu wysyłania głów lub tuszy zawierających materiał szczególnego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego, po uprzedniej jego zgodzie na przyjęcie tego rodzaju materiału oraz zatwierdzeniu szczególnych warunków stosowanych w tego typu transporcie.

Jednakże, tusze, półtusze lub półtusze podzielone na nie więcej niż trzy hurtowe części, oraz ćwierćtusze nie zawierające żadnego materiału szczególnego ryzyka innego niż kręgosłup, włącznie ze zwojami grzbietowymi, może zostać importowany do Państwa Członkowskiego, lub dostarczany do innego Państwa Członkowskiego bez jego wcześniejszej zgody.

14. System kontrolny znajduje się na miejscu w celu usuwania kręgosłupa jak określono w pkt. 1 lit. a) (i). System obejmuje co najmniej następujące środki:

- a) gdy nie ma wymogu usuwania kręgosłupa, tusze lub hurtowe części tuszy bydła zawierające kręgosłup, należy zidentyfikować za pomocą błękitnego paska na etykiecie określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000;
- b) szczególne wskazanie liczby tusz wołowych lub hurtowych części tusz, wobec których nie ma wymogu usunięcia kręgosłupa, należy dołączyć do dokumentu handlowego określonego w art. 3 ust. 1 (A) lit. f) (ii) dyrektywy 64/433/EWG lub do dokumentu określonego w art. 1 ust. 2 decyzji Komisji 93/13/EWG⁸, stosując odpowiednio,
- c) sklepy mięsne zachowują przez okres jednego roku dokumenty handlowe określone w lit. b).

15. a) Produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione poniżej podlegają warunkom ustanowionym w lit. b) w odniesieniu do przywozu do Wspólnoty:

- materiał szczególnego ryzyka określony w pkt.1 lit. a),
- świeże mięso: mięso określone dyrektywą 64/433/EWG,
- mięso mielone i wyroby mięsne: mięso mielone i wyroby mięsne określone dyrektywą 94/65/WE⁹,

⁸ Dz.U. L 9 z 15.1.1993, str. 3.

⁹ Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa mielonego oraz wyrobów mięsnych (Dz.U. L 368 z 31.2.1994, str. 10).

- produkty mięsne: produkty mięsne określone dyrektywą 77/99/EWG¹⁰,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego: inne produkty pochodzenia zwierzęcego określone dyrektywą 77/99/EWG,
- wytopione tłuszcze określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- żelatyna określona w dyrektywie 92/118/EWG i rozporządzeniu nr 1774/2002,
- karma dla zwierząt domowych określona w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- produkty z krwi określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- przetworzone białko zwierzęce określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- kości i produkty kostne określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- kategoria 3 materiału określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002.

Każde odniesienie do „produktów pochodzenia zwierzęcego” oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wyszczególnione w tym punkcie i nie dotyczy innych produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub pochodzących od tych produktów.

- b) Jeżeli wyżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego, zawierające materiał pochodzący od bydła, owiec i kóz są przywożone do państw Wspólnoty z państw trzecich lub ich regionów, wtedy do świadectwa zdrowia należy dołączyć deklarację podpisaną przez właściwy organ państwa produkcji, w następującym brzmieniu:

„Produkt nie zawiera oraz nie pochodzi:

ani*

z materiału szczególnego ryzyka jak określono w załączniku XI sekcja A do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, wyprodukowanego po 31 marca 2001 r., ani z mechanicznie oddzielonego mięsa otrzymanego z kości wołowych, owczych i kozich wyprodukowanego po 31 marca 2001 r. Po dniu 31 marca 2001 r. bydło, owce i kozy, z których ten produkt pochodzi, nie zostały poddane ubojowi po oszołomieniu za pomocą gazu wstrzykniętego do jamy

¹⁰ Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 97/76/WE (Dz.U. L 19 z 16.1.1998, str. 25).

* Skreślić jedno z nich odpowiednio.

czaszkowej, ani zabite za pomocą tej samej metody, ani poddane ubojowi poprzez zniszczenie po oszołomieniu centralnej tkanki nerwowej za pomocą instrumentu w kształcie wydłużonego pręta, wprowadzonego do jamy czaszkowej.

Tusze, półtusze i ćwierćtusze mogą zawierać kręgosłup, jeżeli są przywożone;

ani¹¹

materiałów pochodzenia bydłowego, owczego lub koziego innych niż te pochodzące od zwierząt urodzonych, hodowanych w hodowli ciągłej oraz poddanych ubojowi w następujących państwach:

- Argentyna
- Australia
- Botswana
- Brazylia
- Chile
- Kostaryka
- Salwador
- Islandia
- Namibia
- Nowa Zelandia
- Nikaragua
- Panama
- Paragwaj
- Singapur
- Suazi
- Urugwaj
- Vanuatu .”””

¹¹ Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 1234/2003

z 10 lipca 2003 r.

zmieniające załączniki I, IV i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 w odniesieniu do pasażowalnych encefalopatii gąbczastych oraz żywienia zwierząt

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE)¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1139/2003², a w szczególności jego artykuł 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 określa niektóre zakazy dotyczące żywienia zwierząt. Jako środek przejściowy, rozporządzenie Komisji (WE) nr 1326/2001³, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 270/2002⁴, przewiduje, że artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 nie stosuje się do Państwa Członkowskiego do czasu wejścia w życie decyzji określającej status gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) tego Państwa Członkowskiego, oraz do czasu, aż przepisy Wspólnoty dotyczące żywienia zwierząt odnoszące się do TSE zostaną faktycznie wprowadzone w Państwie Członkowskim.
- (2) Decyzja Rady 2000/766/WE z 4 grudnia 2000 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do pasażowalnych encefalopatii gąbczastych oraz do stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt⁵, ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/248/WE⁶, przewiduje zakaz żywienia przetworzonym białkiem zwierzęcym zwierząt gospodarskich, które są tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności. Jednak pod pewnymi warunkami, zakazu tego nie stosuje się do niektórych przetworzonych białek zwierzęcych takich jak mączki rybne, hydrolizowane białka i fosforan dwuwapniowy, których stosowanie nie stanowi ryzyka TSE i nie stanowi przeszkody dla kontroli białka stanowiącego potencjalne ryzyko TSE.

¹ Dz. U. nr L 147, z 31.05.2001, str. 1.

² Dz. U. nr L 160, z 28.06.2003, str. 22.

³ Dz. U. nr L 177, z 30.06.2001, str. 60.

⁴ Dz. U. nr L 45, z 15.2.2002, str. 4.

⁵ Dz. U. nr L 306, z 7.12.2000, str. 32.

⁶ Dz. U. nr L 84, z 28.03.2002, str. 71.

- (3) Stosownie do tego, decyzja Komisji 2001/9/WE z 29 grudnia 2000 dotycząca środków kontrolnych wymaganych dla wprowadzania w życie decyzji Rady 2000/766/WE dotyczącej niektórych środków ochronnych w odniesieniu do pasażowalnej encefalopatii gąbczastej oraz stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt⁷, ostatnio zmieniona decyzją 2002/248/WE, ustaliła warunki stosowania przetworzonego białka zwierzęcego w żywieniu nieobjętym zakazem przewidzianym w decyzji 2000/766/WE.
- (4) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁸, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 808/2003⁹, określa przepisy zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt odnoszące się do zbierania, transportu, składowania, obróbki, przetwarzania i stosowania lub utylizacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, włącznie z warunkami ich stosowania w żywieniu zwierząt. Rozporządzenie to stosuje się od 1 maja 2003 r.
- (5) Biorąc pod uwagę to, iż jest rzeczą możliwą, chociaż trudną, rozróżnienie pomiędzy mączkami rybnymi i innymi przetworzonymi białkami zwierzęcymi potencjalnie stanowiącymi ryzyko TSE, a także to, iż rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 wprowadziło nowe przepisy dotyczące kontroli wszystkich przetworzonych białek zwierzęcych, warunki stosowania mączki rybnej, obecnie określone w decyzji 2001/9/WE, powinny zostać uproszczone.
- (6) Naukowy Komitet Sterujący (SSC) stwierdził w swej opinii z 17 września 1999 r. w sprawie recyklingu wewnątrzgatunkowego, a następnie w swej opinii z 27 i 28 listopada 2000 r. w sprawie naukowych podstaw zakazu stosowania białka zwierzęcego w żywieniu wszystkich zwierząt gospodarskich, że nie ma dowodów na naturalne występowanie TSE u zwierząt gospodarskich innych niż przeżuwacze, od których pozyskuje się żywność, takich jak świnie i drób.
- (7) Białka zwierzęce, pochodzące od zwierząt innych niż przeżuwacze, są obecnie zakazane lub podlegają ograniczeniom na mocy decyzji 2000/766/WE i 2001/9/WE ponieważ nie mogą być odróżnione od zakazanych białek przeżuwaczy za pomocą obecnie stosowanych testów. Niektóre białka nie stanowią jednak zagrożenia dla kontroli potencjalnie zakaźnego przetworzonego białka zwierzęcego w paszach, więc ich stosowanie w żywieniu zwierząt powinno być dozwolone.
- (8) 6 i 7 marca 2003 r., Naukowy Komitet Sterujący przyjął opinię i sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa fosforanu dwuwapniowego i fosforanu trójwapniowego pochodzącego z kości bydłych, stosowanego jako pokarm dla zwierząt albo jako nawóz. Skoro nie uważa się fosforanu trójwapniowego za powodujący ryzyko TSE pod warunkiem, że spełnione są niektóre warunki przetwarzania, i skoro nie stanowi zagrożenia dla kontroli potencjalnie zakaźnego białka zwierzęcego, stosowanie fosforanu trójwapniowego powinno być

⁷ Dz. U. nr L 2, z 5.01.2001, str. 32.

⁸ Dz. U. nr L 273, z 10.10.2002, str. 1.

⁹ Dz. U. nr L 117, z 13.05.2003, str. 1.

dozwolone.

- (9) Ponieważ nie podjęto jeszcze żadnej decyzji dotyczącej określenia statusu BSE Państw Członkowskich oraz ze względu na przejrzystość, przepisy określone w decyzji 2000/766/WE powinny być stosowane do wszystkich Państw Członkowskich bez względu na ich przyszły status BSE. Ponadto te przepisy powinny być znowelizowane w celu uwzględnienia rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.
- (10) W celu zapewnienia, aby BSE nie było przekazywane do państw trzecich poprzez potencjalnie zakażone przetworzone białka zwierzęce oraz w celu zapobieżenia ryzyku ich ponownego, nielegalnego wprowadzenia do Wspólnoty, wywóz przetworzonego białka zwierzęcego pochodzącego od przeżuwaczy, z wyjątkiem stosowania ich w karmie dla zwierząt domowych, powinien być zakazany.
- (11) W miarę, jak stawać się będą dostępne narzędzia niezbędne do kontroli oraz zasadne dowody, z których będzie wynikać, że wprowadzanie bieżących przepisów jest zadowalające we wszystkich Państwach Członkowskich, zakaz stosowania mączek rybnych dla przeżuwaczy, stosowania białka ptasiego dla zwierząt gospodarskich innych niż przeżuwacze oraz stosowania białka wieprzowego dla zwierząt gospodarskich innych niż przeżuwacze powinien być poddany przeglądowi.
- (12) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno więc zostać odpowiednio zmienione. Ponadto, decyzje 2000/766/WE i 2001/9/WE należy uchylić.
- (13) Przepisy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I, IV i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W artykule 1 rozporządzenia (WE) nr 1326/2001, punkt 2 skreśla się.

Artykuł 3

Decyzje 2000/766/WE i 2001/9/WE uchyla się. Odniesienia do uchylonych decyzji są interpretowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 1 września 2003 r.

Przepisy niniejszego rozporządzenia podlegają ponownemu przeglądowi w świetle pojawiających się nowych dowodów naukowych i nowych metod kontroli.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i stosuje się bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 10 lipca 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I, IV i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. Załącznik I otrzymuje następujące brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓŁOWE DEFINICJE

1. Do celu niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady¹, w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady² oraz w dyrektywie Rady 79/373/EWG³:

(a) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002:

- (i) “zwierzę gospodarskie” w artykule 2 ust. 1 lit. f);
- (ii) “pokarm dla zwierząt domowych” w punkcie 41 załącznika I;
- (iii) “przetworzone białka zwierzęce” w punkcie 42 załącznika I;
- (iv) “żelatyna” w punkcie 26 załącznika I;
- (v) “produkty z krwi” w punkcie 4 załącznika I;
- (vi) “mączki z krwi” w punkcie 6 załącznika I; i
- (vii) “mączki rybne” w punkcie 24 załącznika I.

(b) Definicja “pasz” w artykule 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

(c) Definicja “pełnoporcjowa mieszanka paszowa” w artykule 2 lit. d) dyrektywy 79/373/EWG.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosują się również następujące definicje:

(a) “rodzimy przypadek BSE”: oznacza przypadek gąbczastej encefalopatii bydła, który nie został wyraźnie wskazany jako spowodowany infekcją, która nastąpiła przed przywozem żywego zwierzęcia;

(b) “oddzielona tkanka tłuszczowa”: oznacza wewnętrzny i zewnętrzny tłuszcz z ciała usunięty podczas uboju i rozbioru, w szczególności świeży tłuszcz z serca, sieci i nerek bydła oraz tłuszcz pochodzący z pracowni rozbioru;

(c) “kohorta”: oznacza grupę sztuk bydła, które:

(i) urodziły się w tym samym stadzie jako zakażone sztuki bydła oraz w ciągu 12 miesięcy poprzedzających lub następujących po urodzeniu zwierzęcia dotkniętego chorobą; lub

(ii) hodowane razem ze sztuką bydła dotkniętą chorobą w jakimkolwiek czasie w ciągu pierwszego roku swego życia, i które mogły spożywać ten sam pokarm, jaki spożywała

sztuka bydła dotknięta chorobą, w pierwszym roku swego życia.

- (1) Dz. U. nr L 273, 10.10.2002, str. 1.
- (2) Dz. U. nr L 31, 1.2.2002, str. 1.
- (3) Dz. U. nr L 86, 6.4.1979, str. 30.”

2. Załącznik IV zastępuje się następującym:

“ZAŁĄCZNIK IV

ŻYWIENIE ZWIERZĄT

Rozszerzenie zakazu przewidzianego w artykule 7 ust.1

1. Zakaz przewidziany w artykule 7 ust. 1 rozszerza się na żywienie:

(a) zwierząt gospodarskich, z wyjątkiem żywienia mięsożernych zwierząt futerkowych:

- (a) przetworzonym białkiem zwierzęcym;
- (b) żelatyną pochodzącą od przeżuwaczy;
- (c) produktami z krwi;
- (d) białkiem hydrolizowanym;
- (e) fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trójwapniowym pochodzenia zwierzęcego;
- (f) paszami zawierającymi białka wymienione w punktach od (a) do (e);

(b) przeżuwaczy białkiem zwierzęcym i paszami zawierającymi te białka.

2. I. Odstępstwa od zakazów przewidzianych w artykule 7 ust.1 i 2 oraz szczegółowe warunki stosowania tych odstępstw.

A. Zakazów przewidzianych w artykule 7 ust. 1 i 2 nie stosuje się do:

(a) żywienia zwierząt innych niż przeżuwacze, białkami o których mowa w (i), (ii) i (iii) oraz paszami pochodzącymi od tych białek, pod warunkiem że te białka zostały przetworzone, tam gdzie jest to stosowne, zgodnie z przepisami artykułu 19 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002:

(i) mączką rybną, zgodnie z warunkami określonymi w punkcie B;

(ii) hydrolizowanymi białkami pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze oraz skóry przeżuwaczy, zgodnie z warunkami określonymi w punkcie C;

(iii) fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trzywapniowym, zgodnie z warunkami określonymi w punkcie D;

(b) żywienia przeżuwaczy białkami, o których mowa w (i), (ii) i (iii) oraz produktami pochodzącymi od tych białek, pod warunkiem że te białka zostały przetworzone, tam gdzie jest to stosowne, zgodnie z przepisami artykułu 19 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002:

(i) mleko, produkty na bazie mleka oraz siara;

(ii) jaja i produkty jajczarskie;

(iii) żelatyna pochodząca od zwierząt innych niż przeżuwacze;

(c) żywienia ryb produktami z krwi i mączkami z krwi pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze, pod warunkiem, że zostały przetworzone, tam gdzie jest to stosowne, zgodnie z artykułem 19 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 oraz paszami uzyskiwanymi z tych białek, zgodnie z warunkami określonymi w punkcie E.

B. Warunki stosowania mączek rybnych i pasz zawierających mączki rybne w żywieniu zwierząt gospodarskich innych niż przeżuwacze z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych.

(a) mączki rybne produkowane są w zakładach przetwórczych przeznaczonych wyłącznie do wytwarzania produktów pochodzenia rybnego, zakłady te są zatwierdzone do tego celu przez właściwy organ zgodnie z artykułem 17 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

(b) przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu we Wspólnocie, każda partia przywożonych mączek rybnych jest poddawana analizie zgodnie z dyrektywą Komisji 98/88/WE¹.

(c) pasze zawierające mączki rybne są wytwarzane w zakładach, które nie wytwarzają pasz dla przeżuwaczy i które są zatwierdzone do tego celu przez właściwy organ.

Jednakże, w drodze odstępstwa od tego warunku:

(i) szczególne zezwolenie na wytwarzanie pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających mączki rybne nie jest wymagane od przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie:

- zarejestrowanych przez właściwy organ,
- hodujących zwierzęta inne niż przeżuwacze,
- produkujących pełnoporcjowe mieszanki paszowe do użytku tylko w tym samym gospodarstwie, oraz
- pod warunkiem, że pasze zawierające pokarmy z krwi, stosowane do produkcji zawierają mniej niż 50 % surowego białka;

(ii) wytwarzanie pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które również produkują pasze zawierające mączki rybne dla innych gatunków zwierząt może być dozwolone przez właściwy organ pod następującymi warunkami:

- pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których są wytwarzane pasze zawierające mączki rybne,
- pasze luzem, przeznaczone dla przeżuwaczy są składowane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których mączki rybne i środki pasze zawierające mączki rybne

są przechowywane luzem podczas składowania, transportu i pakowania,

- szczegółowe rejestry zakupu i stosowania mączek rybnych oraz sprzedaży pasz zawierających mączki rybne są zachowywane w celu udostępnienia właściwemu organowi przez przynajmniej pięć lat, oraz

- rutynowe testy są przeprowadzane w odniesieniu do pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy w celu zapewnienia braku obecności zakazanych białek włącznie z mączkami rybnymi.

(d) etykieta i dokument towarzyszący paszom zawierającym mączki rybne wyraźnie posiadają słowa “zawiera mączki rybne – nie może być stosowany do karmienia przeżuwaczy”.

(e) Zawierające mączkę rybną pasze luzem są transportowane pojazdami, które nie transportują w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie oczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia skażenia krzyżowego.

(f) stosowanie i składowanie pasz zawierających mączki rybne jest zakazane w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze.

W drodze odstępstwa, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie pasz zawierających mączki rybne w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze, jeżeli upewniły się, że w wprowadzone zostały w gospodarstwie środki dla zapobieżenia, aby paszami zawierającymi mączki rybne nie były karmione przeżuwacze.

C. Warunki stosowania hydrolizowanych białek pochodzących od zwierząt innych niż przeżuwacze lub od skór przeżuwaczy oraz pasze zawierające te białka, w żywieniu zwierząt gospodarskich innych niż przeżuwacze, z wyjątkiem żywienia mięsożernych zwierząt futerkowych.

(a) hydrolizowane białka są wytwarzane w zakładach przetwarzania zatwierdzonych przez właściwy organ zgodnie z artykułem 17 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

(b) pasze zawierające hydrolizowane białka są wytwarzane w zakładach, które nie przygotowują pasz dla przeżuwaczy, i które otrzymały w tym celu zezwolenie od właściwego organu. Jednakże, w drodze odstępstwa od tego warunku:

(i) szczególne zezwolenie na wytwarzanie pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających hydrolizowane białka nie jest wymagane od wytwarzających mieszanki na użytek własnego gospodarstwa:

- zarejestrowanego przez właściwy organ,
- hodującego zwierzęta inne niż przeżuwacze,
- wytwarzającego pełnoporcjowe mieszanki paszowe tylko do użytku w tym samym gospodarstwie, oraz
- pod warunkiem, że pasze zawierające hydrolizowane białka stosowane do produkcji zawierają mniej niż 50 % surowego białka;

(ii) na wytwarzanie pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które wytwarzają również pasze

zawierające hydrolizowane białka dla innych gatunków zwierząt właściwy organ może udzielić zezwolenia pod następującymi warunkami:

- pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy, są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których wytwarzane są pasze zawierające hydrolizowane białka,
- pasze luzem przeznaczone dla przeżuwaczy są przechowywane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których wytwarzane są hydrolizowane białka luzem i pasze luzem zawierające hydrolizowane białka podczas składowania, transportu i pakowania,
- rejestry wyszczególniające zakup i stosowanie hydrolizowanych białek oraz sprzedaż pasz zawierających hydrolizowane białka są przechowywane do udostępnienia właściwemu organowi przez okres przynajmniej pięciu lat.

(c) etykieta i dokument towarzyszący paszom zawierającym hydrolizowane białka wyraźnie posiada słowa “zawiera hydrolizowane białka – nie może być używane do karmienia przeżuwaczy”.

(d) pasze luzem zawierające hydrolizowane białka są transportowane pojazdami, które nie transportują w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie oczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia skażenia krzyżowego.

(e) stosowanie i składowanie pasz zawierających hydrolizowane białka jest zakazane w gospodarstwach, w których są hodowane przeżuwacze.

W drodze odstępstwa, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie pasz zawierających hydrolizowane białka w gospodarstwach, w których są hodowane przeżuwacze, jeżeli upewni się, że w gospodarstwie wprowadzono środki zapobiegające żywieniu przeżuwaczy paszami zawierającymi hydrolizowane białka.

D. Warunki stosowania fosforanu dwuwapniowego i fosforanu trójwapniowego oraz pasz zawierających te białka w żywieniu zwierząt gospodarskich innych niż przeżuwacze z wyjątkiem żywienia mięsożernych zwierząt futerkowych.

(a) fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy są wytwarzane w zakładach przetwórczych zatwierdzonych przez właściwy organ zgodnie z artykułem 17 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

(b) pasze zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy są wytwarzane w zakładach, które nie przygotowują pasz dla przeżuwaczy i które otrzymały w tym celu zezwolenie właściwego organu.

Jednakże, w drodze odstępstwa od tego warunku:

(i) szczególne zezwolenie na wytwarzanie pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy nie jest wymagane od wytwarzających mieszanki na użytek własnego gospodarstwa:

- zarejestrowanego przez właściwy organ,
- hodującego tylko zwierzęta inne niż przeżuwacze,
- wytwarzającego pełnoporcjowe mieszanki paszowe tylko do użytku w tym samym gospodarstwie, oraz
- pod warunkiem, że pasze zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy stosowane do produkcji zawierają mniej niż 10 % całkowitego fosforu;

(ii) na wytwarzanie pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które wytwarzają również pasze zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy dla innych gatunków zwierząt, właściwy organ może udzielić zezwolenia pod następującymi warunkami:

- pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których wytwarzane są pasze zawierające hydrolizowane białka,
- pasze luzem, przeznaczone dla przeżuwaczy są przechowywane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których wytwarzane są fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy luzem i artykuły żywnościowe luzem zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy podczas składowania, transportu i pakowania,
- rejestry wyszczególniające zakup i stosowanie fosforanu dwuwapniowego lub fosforanu trójwapniowego oraz sprzedaż pasz zawierających fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy są przechowywane do udostępnienia właściwemu organowi przez okres przynajmniej pięciu lat.

(c) etykieta i dokument towarzyszący paszom zawierającym fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy zawiera wyraźne słowa “zawiera fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy – nie może być używane do karmienia przeżuwaczy”.

(d) pasze luzem, zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy są transportowane pojazdami, które nie transportują w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie oczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia skażenia krzyżowego.

(e) stosowanie i składowanie pasz zawierających fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy jest zakazane w gospodarstwach, w których są hodowane przeżuwacze.

W drodze odstępstwa, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie środków żywienia zwierząt zawierających fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy w gospodarstwach, w których są hodowane przeżuwacze, jeżeli upewni się, że w gospodarstwie wprowadzono środki zapobiegające żywieniu przeżuwaczy paszami zawierającymi fosforan dwuwapniowy lub fosforan trójwapniowy.

E. Warunki stosowania produktów z krwi, mączek rybnych i pasz zawierających te białka pochodzących od zwierząt innych niż przeżuwacze w żywieniu ryb hodowlanych:

(a) krew powinna pochodzić z ubojni zatwierdzonych przez Unię Europejską, w których nie ubija się przeżuwaczy, które są zarejestrowane jako przeżuwacze nie przeznaczone do uboju i jest transportowana bezpośrednio do zakładu przetwarzania w pojazdach przeznaczonych wyłącznie

do transportu krwi nie przeżuwaczy. Jeżeli pojazd był używany do transportu krwi przeżuwaczy, musi być, po oczyszczeniu, skontrolowany przez właściwy organ przed transportem krwi innych zwierząt.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na ubój przeżuwaczy w ubojniach zbierających krew innych zwierząt przeznaczoną do produkcji produktów z krwi i mączek z krwi używanych w żywieniu ryb, jeżeli ubojnie te mają zatwierdzony system kontroli.

System kontroli obejmuje przynajmniej:

- ubój zwierząt innych niż przeżuwacze jest fizycznie oddzielony od uboju przeżuwaczy,
- zbieranie, składowanie, transport i pakowanie krwi pochodzącej od zwierząt innych niż przeżuwacze odbywa się w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których jest zbierana, składowana, transportowana i pakowana krew pochodząca od przeżuwaczy;
- regularnie pobiera się próbki i dokonuje analizy krwi pochodzącej od zwierząt innych niż przeżuwacze na obecność białek przeżuwaczy;

(b) produkty z krwi i mączki rybnej są wytwarzane w zakładzie przetwarzającym wyłącznie krew zwierząt innych niż przeżuwacze i zatwierdzonych przez właściwy organ zgodnie z artykułem 17 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na wytwarzanie produktów z krwi używanych do żywienia ryb w zakładach przetwarzania krwi przeżuwaczy, które dysponują zatwierdzonym systemem kontroli zapobiegającym skażeniu krzyżowemu.

System kontrolny obejmuje przynajmniej:

- przetwarzanie krwi zwierząt innych niż przeżuwacze w zamkniętym systemie fizycznie oddzielnym od przetwarzania krwi przeżuwaczy,
- transport, składowanie i pakowanie surowca luzem i produktów końcowych luzem z krwi nie pochodzącej od przeżuwaczy odbywa się w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których surowiec luzem i produkty końcowe luzem pochodzące od przeżuwaczy są przechowywane podczas składowania, transportu i pakowania, oraz
- regularnie pobiera się próbki i dokonuje analizy produktów z krwi zwierząt innych niż przeżuwacze na obecność białek przeżuwaczy;

(c) pasze zawierające produkty z krwi lub mączki rybne są wytwarzane w zakładach produkujących pokarm dla ryb, które nie przygotowują pasz dla innych zwierząt gospodarskich, z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych, i które otrzymały w tym celu zezwolenie właściwego organu;

(d) etykieta, handlowy dokument towarzyszący lub świadectwo zdrowia, gdy właściwe, pasz zawierających produkty z krwi lub mączki rybnej posiadają wyraźnie napisane słowa "zawiera produkty z krwi - tylko do karmienia ryb" lub "zawiera mączki z krwi - tylko do karmienia ryb", tam gdzie to właściwe;

(e) pojazdy używane do transportu pokarmu dla ryb luzem zawierającego produkty z krwi lub mączki rybne nie są używane do transportu pasz dla innych zwierząt gospodarskich, z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych, chyba że pojazd transportujący, po oczyszczeniu został

skontrolowany przez właściwy organ;

(f) stosowanie i składowanie pokarmu dla ryb zawierającego produkty z krwi lub mączki rybne jest zakazane w gospodarstwach, w których hodowane są inne zwierzęta gospodarskie, z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych.

3. II. Ogólne warunki dotyczące wdrażania

A. Państwa Członkowskie udostępniają innym Państwom Członkowskim i Komisji zaktualizowaną listę zatwierdzonych przez Unię Europejską rzeźni, zarejestrowanych jako nie przeznaczone do uboju przeżuwaczy i zatwierdzonych zakładów przetwarzania produkujących hydrolizowane białka, fosforan dwuwapniowy, fosforan trójwapniowy, mączkę rybną, produkty z krwi lub mączkę z krwi oraz zakładów, z wyjątkiem tych wytwarzających mieszanki na własne potrzeby, zatwierdzonych do wytwarzania środków żywienia zwierząt zawierających te białka, które działają zgodnie z warunkami ustalonymi w niniejszym rozporządzeniu w ciągu 60 dni od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Zmiany na liście są niezwłocznie udostępniane innym Państwom Członkowskim i Komisji.

B. (a) przetworzone białko zwierzęce luzem, z wyjątkiem mączki rybnej oraz pasze luzem zawierające te białka są składowane i transportowane w przeznaczonych do tego pomieszczeniach. Magazyn lub pojazd może być używany do innych celów tylko po oczyszczeniu i dokonaniu kontroli przez właściwy organ.

(b) mączki rybne luzem, hydrolizowane białka luzem, o których mowa w punkcie A(a)(ii) części I, fosforan dwuwapniowy luzem i fosforan trójwapniowy luzem, o których mowa w punkcie A(a)(iii) części I oraz mączki z krwi i produkty z krwi, o których mowa w punkcie A(c) części I są składowane i transportowane w magazynach i pojazdach przeznaczonych do tego celu.

(c) W drodze odstępstwa od punktu (b):

(i) magazyny lub pojazdy mogą być używane do przechowywania i transportu pasz zawierających to samo białko;

(ii) magazyny lub pojazdy, po oczyszczeniu, mogą być używane do innych celów po dokonaniu kontroli przez właściwy organ; oraz

(iii) pojazdy transportujące mączkę rybną mogą być używane do innych celów, jeżeli przedsiębiorstwo dysponuje systemem kontroli, zatwierdzonym przez właściwy organ, dla zapobieżenia skażeniu krzyżowemu. System kontrolny obejmuje przynajmniej:

- rejestry dotyczące transportowanych materiałów oraz oczyszczania pojazdu, oraz
- regularne pobieranie próbek i analizę transportowanych pasz na obecność mączki rybnej.

Właściwy organ przeprowadza częste kontrole wrywkowe dla sprawdzenia prawidłowego stosowania planu kontroli.

C. Pasze, włącznie z pokarmem dla zwierząt domowych, które zawierają przetworzone białka zwierzęce inne niż mączka rybna lub mączka z krwi, pochodzące od zwierząt innych niż przeżuwacze albo produkty z krwi pochodzącej od przeżuwaczy nie są wytwarzane w zakładach, które wytwarzają pasze dla zwierząt gospodarskich, z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych.

Pokarm dla zwierząt domowych i pasze przeznaczone dla mięsożernych zwierząt futerkowych zawierające mączkę rybną, hydrolizowane białka, o których mowa w punkcie A(a)(ii) części I, fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy, o których mowa w punkcie A(a)(iii) części I oraz mączki z krwi i produkty z krwi, o których mowa w punkcie A(c) części I są wytwarzane i transportowane zgodnie z przepisami, o których mowa odpowiednio w punktach B(c) i (e), C(b) i (d), D(b) i (d) i E(c) i (e) części I.

D. Wywóz do państw trzecich przetworzonych białek zwierzęcych pochodzących od przeżuwaczy oraz produktów zawierających takie przetworzone białka zwierzęce jest zakazany. Wyzwóz innych przetworzonych białek zwierzęcych oraz produktów z krwi i produktów zawierających te białka jest dozwolony tylko pod następującymi warunkami:

- są przeznaczone do zastosowań nie zakazanych przez artykuł 7,
- z państwem trzecim została zawarta, przed wywozem, pisemna umowa, która zobowiązuje przedsiębiorstwo z państwa trzeciego do przestrzegania końcowego zastosowania i nie dokonywania powrotnego wywozu przetworzonego białka zwierzęcego, produktów z krwi i produktów zawierających te białka w celach zakazanych przez artykuł 7.

Państwa Członkowskie, które zezwalają na taki wywóz informują Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszystkich metodach i warunkach uzgodnionych z państwem trzecim, którego sprawa dotyczy, dla faktycznego wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia, w kontekście Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

Przepisów określonych w tym punkcie nie stosuje się do mączek rybnych, pod warunkiem, że spełnione są warunki określone w punkcie B; do produktów zawierających te mączki rybne oraz do pokarmu dla zwierząt domowych.

E. Właściwy organ przeprowadza kontrole dokumentów i kontrole fizyczne włącznie z badaniem pasz w fazie produkcji i łańcucha dystrybucji zgodnie z dyrektywą Rady 95/53/WE², w celu skontrolowania zgodności z jej przepisami oraz z przepisami niniejszego rozporządzenia. W przypadku wykrycia obecności zakazanego białka zwierzęcego zastosowanie ma dyrektywa Rady 95/53/WE .

F. Przepisy dotyczące produkcji i stosowania przetworzonego białka zwierzęcego, zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 stosuje się do pasz objętych niniejszym załącznikiem.

- (1) Dz. U. nr L 318, z 27.11.1998 r., str. 45.
- (2) Dz. U. nr L 265, z 5.11.1995 r., str. 17.”

3. W załączniku XI, część C skreśla się.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1809/2003

z 15 października 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przywozu żywego bydła oraz produktów pochodzenia bydłęcego, owczego i koziego z Kostaryki i Nowej Kaledonii

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 maja 2001 ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) Nr 1139/2003², a w szczególności pierwszy ustęp jego artykułu 23,

A także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W swej opinii z dnia 11 maja 2001 r. dotyczącej geograficznego ryzyka BSE w Kostaryce, Naukowy Komitet Sterujący (SCC) orzekł, że wystąpienie BSE u rodzimego bydła z tego państwa jest wysoce nieprawdopodobne. W konsekwencji Kostaryka została umieszczona na liście państw zwolnionych z pewnych warunków handlu odnoszących się do TSE dla żywego bydła i produktów pochodzenia bydłęcego, owczego i koziego.
- (2) W swej zaktualizowanej opinii z 10 kwietnia 2003 r. dotyczącej geograficznego ryzyka BSE ze strony niektórych państw trzecich, Naukowy Komitet Sterujący zmienił swą opinię z dnia 11 maja 2001 r. i orzekł, że wystąpienie BSE u rodzimego bydła z Kostaryki jest mało prawdopodobne, ale nie może być wykluczone. Dlatego Kostaryka nie może już być zwolniona z odnoszących się do TSE warunków handlu dla żywego bydła oraz produktów pochodzenia bydłęcego, owczego i koziego.
- (3) W swej opinii z 6 marca 2003 r. dotyczącej geograficznego ryzyka BSE w Nowej Kaledonii, Naukowy Komitet Sterujący uznał, że występowanie BSE u rodzimego bydła z tego państwa jest bardzo mało prawdopodobne. Dlatego Nowa Kaledonia powinna zostać umieszczona na liście państw zwolnionych z niektórych, odnoszących się do TSE warunków handlu dla żywego bydła i produktów pochodzenia bydłęcego, owczego i koziego.
- (4) Rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 powinno więc zostać odpowiednio zmienione.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz. U. L 147 z 31.5.2001, str. 1.

² Dz. U. L 160 z 27.6.2003, str. 22.

Artykuł 1

Załącznik XI do rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 zmienia się zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 października 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Załącznik XI zmienia się jak następuje:

1. W części A, punkt 15 lit. b), listę państw zastępuje się następującą:

- „- Argentyna
- Australia
- Botswana
- Brazylia
- Chile
- Salvador
- Islandia
- Namibia
- Francuskie Terytorium Nowej Kaledonii
- Nowa Zelandia
- Nikaragua
- Panama
- Paragwaj
- Singapur
- Swazi
- Urugwaj
- Vanuatu”

2. W części D, punkt 3 zastępuje się następującym:

„3. Punktu 2 nie stosuje się do przywozu bydła urodzonego i hodowanego bez przerwy w następujących państwach:

- Argentyna
- Australia
- Botswana
- Brazylia
- Chile
- Salvador
- Islandia
- Namibia
- Francuskie Terytorium Nowej Kaledonii
- Nowa Zelandia
- Nikaragua
- Panama
- Paragwaj
- Singapur
- Swazi
- Urugwaj
- Vanuatu”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) Nr 1915/2003

z dnia 30 października 2003

zmieniające załączniki VII, VIII i IX do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie handlu i przywozu owiec i kóz oraz środków stosowanych w przypadku potwierdzenia wystąpienia pasażowalnych encefalopatii gąbczastych u bydła, owiec i kóz

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych¹, zmienione ostatnio przez Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1234/2003², a w szczególności jego art. 23,

a także mając uwadze co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 ustanawia przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) u bydła, owiec i kóz. Załącznik VII do tego Rozporządzenia oraz jego art. 13 ust. 1 przewidują zastosowanie odpowiednich środków natychmiast po potwierdzeniu wystąpienia TSE. Przewiduje się, że implementacja niektórych aspektów powyższych środków spowoduje trudności natury praktycznej.
- (2) W przypadku owiec i kóz, zasady wykrywalności TSE u potomstwa, po potwierdzeniu jego wystąpienia, powinny być ograniczone do przypadków stwierdzonych u osobników żeńskich, ze względu na trudności natury praktycznej oraz wątpliwe wyniki wykrywalności u potomstwa płci męskiej;
- (3) W przypadku bydła, zgodnie z Rozporządzeniem (WE) Nr 999/2001, w razie potwierdzenia wystąpienia gąbczastej encefalopatii bydła (BSE), kohorty bydła zakażonego BSE muszą zostać zabite i całkowicie zniszczone;
- (4) Na zgromadzeniu ogólnym w maju 2003, Światowa Organizacja Zdrowia Zwierząt (Office International des Epizooties – Międzynarodowy Urząd ds. Zwalczania Epizootii (OIE)) postanowiła, że kohorty bydła zakażonego BSE mogą pozostawać przy życiu do końca ich okresu produktywności, pod warunkiem, że po śmierci ulegną one całkowitemu zniszczeniu;
- (5) Zgodnie z kodeksem zdrowia zwierząt OIE, nie istnieje ograniczenie wykorzystywania nasienia bydła związane z BSE. W swej opinii z dnia 18 i 19 marca 1999 r., zaktualizowanej dnia 16 maja 2002 r., na temat ewentualnego pionowego przenoszenia

¹ Dz.U. L 147, 31.5.2001, str. 1.

² Dz.U. L 173, 11.7.2003, str. 6.

BSE, Naukowy Komitet Sterujący (SSC) stwierdził, że zagrożenie przenoszenia BSE w nasieniu bydła jest mało prawdopodobne;

- (6) Ponadto byki w centrach pobierania nasienia znajdują się pod oficjalnym nadzorem, co stanowi podstawę do zapewnienia, że są one całkowicie niszczone po śmierci;
- (7) Warunki zniesienia restrykcji nakładanych na hodowle owiec dotknięte TSE powinny zostać poszerzone w przypadku, gdy zostały one wprowadzone z zastosowaniem wzmożonego nadzoru na okoliczność występowania TSE. Należy wprowadzić odpowiednie poprawki do zasad uzupełniania stad kóz z hodowli mieszanych;
- (8) Należy umożliwić przemieszczanie półodpornych samic owiec między gospodarstwami objętymi zakazami tak, aby zmniejszyć niektóre regionalne trudności związane ze znajdowaniem odpowiednich zwierząt zastępczych do zakażonych stad;
- (9) Aby ułatwić przejście do stosowania nowych zasad, należy wydłużyć okres, podczas którego odstępstwo dotyczące niszczenia niektórych zwierząt powinno być dopuszczone w hodowlach owiec lub w gospodarstwach o niskim poziomie allelu ARR, z dwóch do trzech lat hodowlanych;
- (10) Załączniki VIII i IX do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 dotyczą warunków handlu i przywozu owiec i kóz hodowlanych. Warunki te należy sformułować jaśniej;
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001;
- (12) Środki opisane w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt;

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 października 2003.

W imieniu Rady

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach VII, VIII i IX wprowadza się następujące zmiany:

1. Załącznik VII otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VII

ZWALCZANIE PASAŻOWALNEJ ENCEFALOPATHII GĄBCZASTEJ

1. Dochodzenie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. b) musi zidentyfikować:

a) w przypadku bydła:

- wszystkie inne przeżuwacze obecne w gospodarstwie, w którym przebywa zwierzę, u którego potwierdzono chorobę,
- w przypadku potwierdzenia choroby u samicy, jej potomstwo, które urodziło się w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu u niej klinicznych objawów choroby,
- wszystkie zwierzęta kohorty, do której należy zwierzę, u którego stwierdzono chorobę,
- prawdopodobne pochodzenie choroby,
- inne zwierzęta z gospodarstwa, w którym znajduje się zwierzę, u którego stwierdzono chorobę, lub z innych gospodarstw, które mogły zostać zakażone czynnikiem TSE, lub które miały kontakt z tą samą paszą lub źródłem skażenia,
- przemieszczanie potencjalnie skażonych pasz, innych materiałów, lub wszelkie inne sposoby przeniesienia zakażenia, poprzez które mogło dojść do przeniesienia czynnika TSE do omawianego gospodarstwa lub z niego;

b) w przypadku owiec i kóz:

- wszystkie przeżuwacze, inne niż owce i kozy w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego potwierdzono chorobę,
- o ile da się je zidentyfikować, rodziców, wszystkie zarodki, komórki jajowe oraz ostatnie potomstwo zwierzęcia, u którego potwierdzono chorobę,
- wszystkie inne owce i kozy z gospodarstwa, w którym przebywało zwierzę, u którego potwierdzono chorobę, oprócz zwierząt wymienionych w tiret drugie,
- prawdopodobne pochodzenie choroby oraz identyfikację innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe, które mogły zostać

zakażone czynnikiem TSE lub które miały kontakt z tą samą paszą bądź źródłem skażenia,

— przemieszczanie potencjalnie skażonej paszy, innych materiałów lub innych sposobów przeniesienia zakażenia, poprzez które mogło dojść do przeniesienia czynnika BSE do omawianego gospodarstwa lub z niego.

2. Środki ustalone w art. 13 ust. 1 lit. c) winny obejmować przynajmniej:

a) w przypadku potwierdzenia BSE u bydła, zabicie i całkowite zniszczenie bydła oraz zniszczenie bydła, zidentyfikowanego w dochodzeniu, o którym mowa w ust. 1 lit. a) turet pierwsze, drugie i trzecie; Państwa Członkowskie mogą jednak zdecydować, aby:

— nie zabijać lub nie niszczyć całego bydła z gospodarstwa, w którym przebywało zwierzę, u którego potwierdzono chorobę, jak określono w ust. 1 lit. a), w zależności od sytuacji epidemiologicznej oraz wykrywalności u zwierząt w tym gospodarstwie,

— odroczyć zabicie lub zniszczenie zwierząt z kohorty, o której mowa w ust. 1 lit. a) turet trzecie, do zakończenia okresu produktywności, pod warunkiem, że są to byki trzymane stale w centrum pobierania nasienia i że można zapewnić, że zostaną one całkowicie zniszczone po śmierci;

b) od 1 października 2003 r. w przypadku potwierdzenia TSE u owcy lub kozy, zgodnie z decyzją odpowiednich władz:

(i) zabicie lub całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych, zidentyfikowanych w dochodzeniu, o którym mowa w ust. 1 lit. b) turet drugie i trzecie; lub

(ii) zabicie lub całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych, zidentyfikowanych w dochodzeniu, o którym mowa w ust. 1 lit. b) turet drugie i trzecie, z wyjątkiem:

— baranów rozplodowych o genotypie ARR/ARR,

— maciorek rozplodowych będących nosicielkami przynajmniej jednego allelu ARR i żadnego allelu VRQ, oraz

— owiec będących nosicielami przynajmniej jednego allelu ARR, przeznaczonych wyłącznie na rzeź;

(iii) jeśli zakażone zwierzęta pochodzą z innego gospodarstwa, to Państwo Członkowskie, w oparciu o historię przypadku, może zdecydować o wprowadzeniu środków zwalczania choroby w gospodarstwie źródłowym i/lub w gospodarstwie, w którym potwierdzono wystąpienie choroby. W przypadku, gdy z jednego pastwiska korzystało więcej niż jedno stado, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o ograniczeniu zastosowania tych środków do jednego stada, na podstawie umotywowanego rozpatrzenia wszelkich czynników epidemiologicznych;

c) w przypadku potwierdzenia BSE u kóz, zabicie lub całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych, zidentyfikowanych w dochodzeniu, o którym mowa w ust. 1 lit. b) tiret 2-5.

3.1. Tylko zwierzęta wymienione poniżej mogą zostać wprowadzone do gospodarstwa (lub gospodarstw), gdzie podjęto zniszczenie zgodnie z ust. 2 lit b)(i) lub (ii):

a) samce owiec o genotypie ARR/ARR;

b) samice owiec będące nosicielkami przynajmniej jednego allelu ARR i żadnego allelu VRQ;

c) kozy, pod warunkiem, że:

— w gospodarstwie nie występują żadne owce rozplodowe, poza tymi, o których mowa w lit. a) i b),

— po usunięciu stada wszystkie pomieszczenia dla zwierząt poddano gruntownemu czyszczeniu i dezynfekcji,

— gospodarstwo zostanie poddane wzmożonemu nadzorowi odnośnie obecności TSE, co obejmuje także badania wszystkich kóz zabitych i padłych na terenie gospodarstwa w wieku powyżej 18 miesięcy.

3.2. Tylko wymienione poniżej produkty pochodzenia owczego mogą być wykorzystywane w gospodarstwie (lub gospodarstwach), gdzie podjęto zniszczenie zgodnie z ust. 2 lit b)(i) lub (ii):

a) nasienie baranów o genotypie ARR/ARR;

b) zarodki będące nosicielami przynajmniej jednego allelu ARR i żadnego allelu VRQ.

4. W okresie przejściowym, najpóźniej do 1 stycznia 2006, i w drodze odstępstwa od ograniczeń określonych w ust. 3.1 lit. b), tam gdzie trudno jest uzyskać zastępcze owce o znanym genotypie, Państwa Członkowskie mogą dopuścić wprowadzanie

- nieciążarnych owiec o nieznanym genotypie do gospodarstw, o których mowa w ust. 2 lit. b)(i) i (ii).
5. Po wprowadzeniu w gospodarstwie środków, o których mowa w ust. 2 lit. b)(i) i (ii):
- a) przemieszczanie owiec o genotypie ARR/ARR z gospodarstwa nie powinno być w żaden sposób ograniczone;
 - b) owce będące nosicielami wyłącznie allelu ARR mogą być przemieszczane z gospodarstwa tylko bezpośrednio do ubój w celu spożycia przez ludzi lub w celu zniszczenia; jednak maciorki, będące nosicielkami jednego allelu ARR i żadnego allelu VRQ mogą być przemieszczane do innych gospodarstw, określonych na podstawie środków wprowadzonych zgodnie z ust. 2 lit. b)(ii);
 - c) owce o innych genotypach mogą być przemieszczane z gospodarstwa tylko w celu zniszczenia.
6. Ograniczenia, o których mowa w ust. 3.1, 3.2 i 5 będą obowiązywały w gospodarstwie przez okres trzech lat od:
- a) daty uzyskania statusu ARR/ARR przez wszystkie owce w gospodarstwie; lub
 - b) ostatniego dnia, w którym w gospodarstwie znajdowały się owce lub kozy; lub
 - c) dnia, w którym rozpoczęto wzmożony nadzór związany z obecnością TSE, w przypadku, w którym zastosowanie ma ust. 3.1 lit. c); lub
 - d) dnia, w którym wszystkie barany rozplodowe w gospodarstwie miały genotyp ARR/ARR i wszystkie maciorki były nosicielkami przynajmniej jednego allelu ARR i żadnego allelu VRQ, pod warunkiem, że w tym okresie wykonano badania w kierunku obecności TSE u wszystkich owiec zabitych lub padłych w gospodarstwie w wieku powyżej 18 miesięcy, i których wynik był ujemny.
7. Jeśli częstotliwość występowania allelu ARR w hodowli lub gospodarstwie jest niska, lub jeśli to konieczne, w celu uniknięcia endogamii, Państwo Członkowskie może zdecydować, aby:
- a) opóźnić zniszczenie zwierząt, o których mowa w ust. 2 lit. b)(i) i (ii) przez okres do trzech lat hodowlanych;
 - b) zezwolić na wprowadzanie do gospodarstw, o których mowa w ust. 2 lit b)(i) i (ii), owiec innych niż te, o których mowa w ust. 3, pod warunkiem, że nie są one nosicielami allelu VRQ.
8. Państwa Członkowskie stosujące odstępstwa, o których mowa w ust. 4 i 7, przedstawiają Komisji warunki i kryteria wykorzystywane do ich przyznawania.”

2. W części I Rozdziału A Załącznika VIII litera a) otrzymuje brzmienie:

„a) owce i kozy przeznaczone do hodowli muszą:

(i) pochodzić z gospodarstwa lub gospodarstw, gdzie przebywały od urodzenia lub przez okres co najmniej trzech lat, i które spełniały następujące wymogi przez okres co najmniej trzech lat:

- są poddawane regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym,
- są oznakowane,
- nie stwierdzono żadnego przypadku trzęsawki,
- kontrole z pobraniem próbek przeprowadza się w gospodarstwie u starych samic przeznaczonych do selektywnego uboju,
- samice wprowadza się do takiego gospodarstwa jedynie wtedy, gdy pochodzą z gospodarstwa spełniającego te same wymogi, lub

(ii) od 1 października 2003 r., posiadać genotyp prionów białkowych ARR/ARR (dot. tylko owiec), zgodnie z definicją zawartą w Załączniku I do Decyzji Komisji 2002/1003/WE (*).

Jeśli są one przeznaczone dla Państwa Członkowskiego, które korzysta z przepisów określonych w lit. b) lub c) na całym swym terytorium lub na jego części, to będą spełniały warunki dodatkowych gwarancji, ogólnych lub szczegółowych, które zostały zdefiniowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 pkt. 2.

(*) Dz.U. L 349, 24.12.2002, str. 105.”

3. W Załączniku IX Rozdział E otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ E

Przywóz owiec i kóz

Owce i kozy przywożone do Wspólnoty po 1 października 2003 r. będą musiały posiadać świadectwo zdrowia stwierdzające, że:

- (a) zostały one urodzone i dorastały w gospodarstwach, w których nigdy nie wystąpił przypadek trzęsawki oraz, w przypadku owiec i kóz hodowlanych, spełniają one wymagania określone w Załączniku VIII, Rozdział A(I) lit. a)(i); lub
- (b) posiadają genotyp prionu białkowego ARR/ARR (dot. tylko owiec), zgodnie z definicją zawartą w Załączniku I do Decyzji Komisji 2002/1003/WE, pochodzą z gospodarstwa,

gdzie w przeciągu ostatnich sześciu miesięcy nie odnotowano żadnego przypadku trzęsawki.

Jeśli są one przeznaczone dla Państwa Członkowskiego, które korzysta z przepisów określonych w Załączniku VIII, Rozdział A(I) lit. b) lub c) na całym swym terytorium lub na jego części, będą one spełniały warunki dodatkowych gwarancji, ogólnych lub szczegółowych, które zostały zdefiniowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 .”

DYREKTYWA RADY 2002/60/WE

z dnia 27 czerwca 2002 r.

ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzającą ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń¹, w szczególności jej art. 15 i art. 24 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ogólne środki ustanowione w dyrektywie 92/119/EWG mają na celu zapobieganie dalszemu szerzeniu się niektórych chorób zwierząt o głównym znaczeniu gospodarczym, w szczególności kontrolowanie przemieszczania się zwierząt i produktów mogących rozprzestrzeniać infekcję.
- (2) Międzynarodowe Biuro Epizootii (OIE) jest technicznym organem referencyjnym do spraw zdrowia zwierząt, uznanym przez Światową Organizację Handlu. Sporządziło ono wykaz chorób epidemicznych zwierząt o głównym znaczeniu gospodarczym (wykaz A).
- (3) Odpowiednie i konieczne jest, aby dyrektywa 92/119/EWG dotyczyła wszystkich chorób epidemicznych zwierząt zawartych w wykazie A, z wyjątkiem tych, dla których ustanowiono już przepisy szczególne na poziomie wspólnotowym.
- (4) Choroba cieszyńska nie jest już uwzględniona w wykazie A. Dlatego właściwym jest usunięcie tej choroby z wykazu określonego w załączniku I do dyrektywy 92/119/EWG.
- (5) Afrykański pomór świń jest chorobą o głównym znaczeniu gospodarczym, uwzględnioną w wykazie A, występującą na niektórych ograniczonych obszarach Wspólnoty. Dlatego też właściwym jest uchwalenie środków wspólnotowych zwalczania tej choroby.
- (6) Afrykański pomór świń powinien być uwzględniony w wykazie określonym w

¹ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 69. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

załączniku I do dyrektywy 92/119/EWG oraz należy ustanowić przepisy szczególne w celu jego zwalczania, zgodnie z art. 15 wyżej wymienionej dyrektywy.

- (7) Należy przyjąć środki w celu kontrolowania przemieszczania się świń oraz produktów z nich pochodzących z obszarów objętych ograniczeniami z powodu wybuchu afrykańskiego pomoru świń. Środki te powinny mieć charakter podobny do tych ustanowionych na poziomie wspólnotowym w celu zwalczania innych chorób świń, takich jak choroba pęcherzykowa świń i klasyczny pomór świń.
- (8) Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń², powinna być stosowana w szczególności jako wzorzec dla ustanawiania szczególnych środków zwalczania afrykańskiego pomoru świń. Jednakże, należy wprowadzić dostosowania, szczególnie z powodu różnic pomiędzy tymi dwiema chorobami, obecnego braku szczepionek, oraz w szczególności z powodu okresu inkubacji afrykańskiego pomoru świń i możliwości przenoszenia tej choroby przez nosicieli.
- (9) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji³,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne środki wspólnotowe zwalczania afrykańskiego pomoru świń.

Niniejsza dyrektywa usuwa chorobę cieszyńską z grupy chorób, do których stosuje się ogólne środki kontroli ustanowione w dyrektywie 92/119/EWG.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „świnia” oznacza wszystkie zwierzęta z rodziny *Suidae*, włącznie z dzikami;
- b) „dzik” oznacza świnie, która nie jest trzymana lub hodowana w gospodarstwie;
- c) „gospodarstwo” oznacza obszar rolny lub inny na terenie Państwa Członkowskiego, na którym świnie są hodowane lub trzymane na stałe lub tymczasowo. Definicja ta nie obejmuje ubojni, środków transportu ani ogrodzonych obszarów, gdzie trzyma się dziki oraz gdzie można na nie polować; takie ogrodzone obszary muszą mieć strukturę i rozmiary, które powodują, iż środki ustanowione w art. 5 ust. 1 nie mają zastosowania;

² Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 5.

³ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- d) „instrukcja diagnostyczna” oznacza instrukcję diagnostyczną określoną w art. 18 ust. 3;
- e) „świnia podejrzana o zarażenie wirusem afrykańskiego pomoru świń” oznacza wszystkie świny i tusze wieprzowe wykazujące objawy kliniczne lub pośmiertne zmiany patologiczne lub reakcję na badania laboratoryjne przeprowadzone zgodnie z instrukcją diagnostyczną, które wykazują możliwość obecności afrykańskiego pomoru świń;
- f) „przypadek chorobowy afrykańskiego pomoru świń” lub „świnia zarażona afrykańskim pomorem świń” oznacza każdą świnię lub tuszę wieprzową:
- w przypadku której urzędowo stwierdzono objawy kliniczne lub pośmiertne zmiany patologiczne związane z afrykańskim pomorem świń, oraz
 - u której urzędowo stwierdzono obecność choroby w wyniku badań laboratoryjnych przeprowadzonych zgodnie z instrukcją diagnostyczną;
- g) „ognisko afrykańskiego pomoru świń” oznacza gospodarstwo, w którym wykryto jeden lub kilka przypadków afrykańskiego pomoru świń;
- h) „ognisko pierwotne” oznacza ognisko w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie⁴;
- i) „obszar zakażony” oznacza obszar Państwa Członkowskiego na którym, po stwierdzeniu jednego lub więcej przypadków afrykańskiego pomoru świń u dzików, stosuje się środki zwalczania choroby zgodnie z art. 15 lub 16;
- j) „przypadek pierwotny afrykańskiego pomoru świń u dzików” oznacza każdy przypadek afrykańskiego pomoru świń wykryty u dzików na obszarach, na których nie stosuje się żadnych środków zgodnie z art. 15 lub 16;
- k) „gospodarstwo kontaktowe” oznacza gospodarstwo do którego afrykański pomór świń mógł się przedostać, na skutek umiejscowienia, przemieszczania się osób, świń lub pojazdów lub w jakikolwiek inny sposób;
- l) „właściciel” oznacza każdą osobę lub osoby fizyczne lub prawne, które posiadają prawo własności świń, lub którym zarzuca się trzymanie wyżej wymienionych zwierząt, dla zysku lub też nie;
- m) „właściwy organ” oznacza właściwy organ w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy 90/425/EWG⁵;

⁴ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/556/WE (Dz.U. L 235 z 19.9.2000, str. 27).

⁵ Dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

- n) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ Państwa Członkowskiego;
- o) „przetwarzanie” oznacza jeden z rodzajów obróbki materiału wysokiego ryzyka ustanowionych w art. 3 dyrektywy 90/667/EWG⁶, stosowanych w taki sposób, aby uniknąć ryzyka szerzenia wirusa afrykańskiego pomoru świń;
- p) „zabijanie” oznacza zabijanie świń w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy 93/119/EWG⁷;
- q) „ubój” oznacza ubój świń w rozumieniu art. 2 ust. 7 dyrektywy 93/119/EWG;
- r) „nosiciel” oznacza kleszcza z gatunku *Ornithodoros erraticus*.

Artykuł 3

Powiadamianie o afrykańskim pomorze świń

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ jest obowiązkowo i natychmiast powiadamiany o obecności lub podejrzeniu obecności afrykańskiego pomoru świń.
2. Bez uszczerbku dla istniejących przepisów prawa wspólnotowego w sprawie powiadamiania o ogniskach chorób zwierząt, Państwo Członkowskie, na terytorium którego stwierdzono występowanie afrykańskiego pomoru świń:
 - a) powiadamia o chorobie i dostarcza informacji Komisji i innym Państwom Członkowskim zgodnie z załącznikiem I w sprawie:
 - ognisk afrykańskiego pomoru świń stwierdzonych w gospodarstwach,
 - przypadków afrykańskiego pomoru świń stwierdzonych w ubojniach lub środkach transportu,
 - przypadków pierwotnych afrykańskiego pomoru świń stwierdzonych u dzików,
 - wyników dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8;
 - b) dostarcza informacje Komisji i innym Państwom Członkowskim w sprawie kolejnych przypadków afrykańskiego pomoru świń stwierdzonych u dzików na obszarach zakażonych, zgodnie z art. 16 ust. 3 lit. a) i ust. 4.

Artykuł 4

Środki w przypadkach podejrzenia obecności afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie

⁶ Dyrektywa Rady z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁷ Dyrektywa Rady z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uboju lub zabijania (Dz.U. L 340 z 31.12.1993, str. 21).

1. W przypadku, gdy w gospodarstwie znajduje się jedna lub więcej świń podejrzanych o zarażenie wirusem afrykańskiego pomoru świń, Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ niezwłocznie rozpoczął urzędowe dochodzenie mające na celu stwierdzenie lub wykluczenie obecności wyżej wymienionej choroby, zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej.

Podczas wizyty urzędowego lekarza weterynarii w gospodarstwie, przeprowadza się również kontrolę rejestru i oznakowania identyfikacyjnego świń określonego w art. 4 i 5 dyrektywy Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt⁸.

2. W przypadku, gdy właściwy organ stwierdza, że nie można wykluczyć obecności afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie, musi niezwłocznie umieścić gospodarstwo pod urzędowym nadzorem i w szczególności zarządzić, co następuje:

- a) wszystkie świny różnych kategorii w gospodarstwie muszą być policzone i należy sporządzić wykaz obejmujący liczbę świń z każdej kategorii, które zachorowały, padły lub są podejrzane o zarażenie; wykaz musi być uaktualniany z uwzględnieniem świń urodzonych i padłych w okresie podejrzenia o chorobę; informacje na temat wykazu są dostępne na życzenie i mogą być sprawdzane podczas każdej wizyty;
- b) wszystkie świny w gospodarstwie pozostają w swoich pomieszczeniach lub są przetrzymywane w innym miejscu tak, aby były odizolowane;
- c) żadna świnia nie może zostać wpuszczona lub wypuszczona z terenu gospodarstwa. Właściwy organ może, w miarę potrzeby, rozszerzyć zakaz opuszczania gospodarstwa na inne gatunki zwierząt i zażądać zastosowania właściwych środków w celu zniszczenia gryzoni lub insektów;
- d) żadna tusza wieprzowa nie może opuścić terenu gospodarstwa bez zezwolenia udzielonego przez właściwy organ;
- e) mięso, produkty wieprzowe, nasienie, komórki jajowe lub zarodki świń, pasza dla zwierząt, narzędzia, materiały lub odpady, które mogłyby przenieść afrykański pomór świń nie mogą opuścić terenu gospodarstwa bez zezwolenia wydanego przez właściwy organ; mięso, produkty wieprzowe, nasienie, komórki jajowe lub zarodki świń nie mogą opuścić terenu gospodarstwa w celach handlu wewnątrzspółnotowego;
- f) przemieszczanie się osób z gospodarstwa lub do gospodarstwa odbywa się za zezwoleniem wydanym przez właściwy organ;
- g) przemieszczanie pojazdów do gospodarstwa lub z gospodarstwa odbywa się za zezwoleniem wydanym przez właściwy organ;
- h) używa się właściwych środków dezynfekujących przy wejściach i wyjściach do pomieszczeń, gdzie trzymane są świny, oraz budynków gospodarstwa; wszystkie osoby wchodzące lub opuszczające gospodarstwa trzodowe, muszą postępować zgodnie z odpowiednimi zasadami higieny niezbędnymi do zmniejszenia ryzyka szerzenia się

⁸ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 32. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

wirusa afrykańskiego pomoru świń. Dodatkowo, wszystkie środki transportu są starannie dezynfekowane przed opuszczeniem gospodarstwa;

- i) dochodzenie epidemiologiczne przeprowadza się zgodnie z art. 8.
3. W przypadku, gdy wymaga tego sytuacja epidemiologiczna, właściwy organ:
 - a) może zastosować środki przewidziane w art. 5 ust. 1 w gospodarstwie określonym w ust. 2 niniejszego artykułu; jednakże, właściwy organ może, jeśli stwierdzi że pozwalają na to warunki, ograniczyć stosowanie tych środków wyłącznie do świń podejrzanych o zarażenie lub zarażonych wirusem afrykańskiego pomoru świń i do tej części gospodarstwa, gdzie świny były trzymane, pod warunkiem że świny te były trzymane i karmione w pełnej separacji od innych świń w tym gospodarstwie. W każdym przypadku należy pobrać odpowiednią ilość próbek z zabitych świń, w celu stwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń, zgodnie z instrukcją diagnostyczną;
 - b) może ustanowić tymczasową strefę kontroli wokół gospodarstwa określonego w ust. 2; w gospodarstwach trzodowych znajdujących się w tej strefie stosuje się niektóre lub wszystkie środki określone w ust. 1 lub 2.
 4. Po ich przyjęciu, środki, przewidziane w ust. 2, stosuje się dopóki obecność afrykańskiego pomoru świń nie zostanie urzędowo wykluczona.

Artykuł 5

Środki w przypadku stwierdzenia obecności afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie

1. W przypadkach, gdy obecność afrykańskiego pomoru świń została urzędowo stwierdzona w gospodarstwie, Państwa Członkowskie zapewniają, że oprócz środków określonych w art. 4 ust. 2, właściwy organ nakazuje, co następuje:
 - a) wszystkie świny w gospodarstwie należy niezwłocznie zabić pod urzędowym nadzorem i w taki sposób, aby uniknąć ryzyka szerzenia się wirusa afrykańskiego pomoru świń podczas transportu lub zabijania;
 - b) należy pobrać odpowiednią liczbę próbek, zgodnie z instrukcją diagnostyczną, z zabitych świń, w celu ustalenia sposobu, w jaki wirus afrykańskiego pomoru świń przedostał się do gospodarstwa oraz czasu, przez jaki mógł być obecny w gospodarstwie, zanim powiadomiono o chorobie;
 - c) tusze świń, które padły lub zostały zabite mają zostać przetworzone pod urzędowym nadzorem;
 - d) mięso ze świń ubitych w czasie pomiędzy prawdopodobnym przedostaniem się choroby do gospodarstwa a podjęciem urzędowych środków, gdy to jest możliwe, jest znaczone i przetwarzane pod urzędowym nadzorem;
 - e) nasienie, komórki jajowe lub zarodki świń pobrane z gospodarstwa w czasie pomiędzy

prawdopodobnym przedostaniem się choroby do gospodarstwa a podjęciem urzędowych środków są znaczone i przetwarzane pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć ryzyka szerzenia się wirusa afrykańskiego pomoru świń;

- f) wszystkie substancje i odpady które mogą zostać zakażone, takie jak pasze, mają zostać przetworzone; wszystkie materiały jednorazowego użytku, które mogą być zakażone, w szczególności stosowane do zabijania muszą zostać zniszczone; powyższe działania muszą być przeprowadzone zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii;
- g) po zabiciu świń, budynki gdzie przebywały świnie, pojazdy używane do transportu świń lub ich tusz oraz wyposażenie, ściółkę, obornik i gnojowicę, które mogły być skażone, należy wyczyścić, oraz jeżeli jest to niezbędne, poddać dezynfekcji i dezynsekcji oraz potraktować zgodnie z art. 12;
- h) w przypadku ogniska pierwotnego choroby, izolat wirusa afrykańskiego pomoru świń musi być poddany procedurze laboratoryjnej przewidzianej w instrukcji diagnostycznej w celu określenia typu genetycznego;
- i) dochodzenie epidemiologiczne przeprowadza się zgodnie z art. 8.

2. W przypadkach, gdy ognisko zostało stwierdzone w laboratorium, zoo, parku natury lub na ogrodzonym obszarze, gdzie trzyma się świnie do celów naukowych lub celów związanych z ochroną gatunków lub ochroną rzadkich ras hodowlanych, dane Państwo Członkowskie może zdecydować o odstąpieniu od ust. 1 lit. a) i e) pod warunkiem, że nie ma to negatywnego wpływu na podstawowe interesy Wspólnoty.

O takiej decyzji niezwłocznie powiadamia się Komisję.

We wszystkich przypadkach Komisja niezwłocznie zbada sytuację wraz z zainteresowanym Państwem Członkowskim i Stałym Komitetem Weterynaryjnym przy najbliższej okazji. W razie konieczności, należy przyjąć środki w celu powstrzymania szerzenia się choroby zgodnie z procedurą wymienioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 6

Środki w przypadku stwierdzenia afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwach składających się z różnych jednostek produkcyjnych

1. W przypadku, gdy obecność afrykańskiego pomoru świń zostaje stwierdzona w gospodarstwach składających się z dwóch lub więcej odrębnych jednostek produkcyjnych i w celu umożliwienia zakończenia tuczu świń, właściwy organ może zdecydować o odstąpieniu od przepisów art. 5 ust. 1 lit. a) w odniesieniu do jednostek produkcyjnych posiadających zdrowe świnie w zakażonym gospodarstwie, pod warunkiem że urzędowy lekarz weterynarii potwierdzi, iż struktura, rozmiar i odległość pomiędzy tymi jednostkami produkcyjnymi oraz prowadzona w nich działalność są takie, że jednostki produkcyjne zapewniają w pełni odseparowane udogodnienia dla trzymania, hodowli i karmienia, tak aby wirus nie mógł rozprzestrzeniać się z jednej jednostki produkcyjnej na drugą.

2. Jeżeli stosuje się odstępstwo określone w ust. 1, Państwa Członkowskie opracowują szczegółowe zasady jego stosowania w świetle zapewnienia gwarancji zdrowotnych zwierząt.

3. Państwa Członkowskie stosujące to odstępstwo niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Komisja we wszystkich przypadkach niezwłocznie bada sytuację razem z zainteresowanym Państwem Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, przy najbliższej okazji. W razie konieczności, należy przyjąć środki w celu powstrzymania szerzenia się choroby, zgodnie z procedurą wymienioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 7

Środki w gospodarstwach kontaktowych

1. Gospodarstwa zostają uznane za gospodarstwa kontaktowe, gdy urzędowy lekarz weterynarii uzna lub stwierdzi na podstawie dochodzenia epidemiologicznego, przeprowadzonego zgodnie z art. 8, że afrykański pomór świń mógł być przeniesiony z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 4 lub 5, lub też z tego gospodarstwa do innych gospodarstw.

Dopóki urzędowo nie wykluczy się obecności afrykańskiego pomoru świń w takim gospodarstwie, stosuje się art. 4.

2. Właściwy organ stosuje środki określone w art. 5 ust. 1 w gospodarstwach kontaktowych określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli wymaga tego sytuacja epidemiologiczna.

Zgodnie z instrukcją diagnostyczną należy pobrać odpowiednią ilość próbek ze świń, które były zabite w celu stwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń w tych gospodarstwach.

Artykuł 8

Dochodzenie epidemiologiczne

Państwa Członkowskie zapewniają, iż dochodzenie epidemiologiczne w związku z podejrzeniem przypadków lub ognisk afrykańskiego pomoru świń jest prowadzone na podstawie ankiet przygotowanych w ramach planów awaryjnych określonych w art. 21.

Powyższe dochodzenie musi uwzględnić przynajmniej:

- a) okres, podczas którego wirus afrykańskiego pomoru świń mógł występować w gospodarstwie, zanim wystąpiło podejrzenie lub powiadomienie o chorobie;
- b) prawdopodobne źródło afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie i identyfikację innych gospodarstw, gdzie świnie mogły być zarażone lub skażone z tego samego źródła;
- c) przemieszczanie się osób, pojazdów, świń, tusz, nasienia, mięsa lub wszelkich materiałów, które mogły przenieść wirus do danego gospodarstwa lub z danego gospodarstwa;
- d) możliwość szerzenia się choroby poprzez nosicieli lub dziki.

Jeżeli wyniki powyższego dochodzenia wskazują, że afrykański pomór świń mógł przenieść się z gospodarstw lub do gospodarstw znajdujących się na terenie innego Państwa Członkowskiego, Komisja i zainteresowane Państwa Członkowskie są niezwłocznie informowane.

Artykuł 9

Ustanowienie okręgów zapowietrzonych i zagrożonych

1. Niezwłocznie po urzędowym stwierdzeniu rozpoznania afrykańskiego pomoru świń u świń w gospodarstwie, właściwy organ ustanawia okręg zapowietrzony o promieniu, co najmniej trzech kilometrów wokół ogniska choroby, który jest włączony do okręgu zagrożenia o promieniu, co najmniej 10 kilometrów.

Środki przewidziane w art. 10 i 11 stosuje się w odpowiednich okręgach.

2. Przy ustanawianiu okręgów, właściwy organ musi uwzględnić:

- a) wyniki dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8;
- b) położenie geograficznie, w szczególności naturalne i sztuczne granice;
- c) umiejscowienie i sąsiedztwo gospodarstw;
- d) przemieszczanie i obrót świniami oraz dostęp do ubojni i zakładów przetwórczych tusz;
- e) urzędnicy i personel w celu kontrolowania przemieszczania świń w okręgach, w szczególności jeżeli świnie przeznaczone do zabicia muszą zostać przewiezione z gospodarstwa pochodzenia.

3. Jeżeli okręg obejmuje części terytoriów kilku Państw Członkowskich, właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w sprawie ustanowienia okręgu.

4. Właściwy organ podejmuje wszelkie niezbędne środki obejmujące użycie widocznych znaków i ostrzeżeń oraz wykorzystanie mediów, na przykład prasy i telewizji, w celu zapewnienia, iż wszystkie osoby przebywające w okręgach zapowietrzonych i zagrożonych są w pełni świadome ograniczeń obowiązujących zgodnie z art. 10 i 11, oraz podejmuje takie środki, jakie uzna za właściwe w celu zapewnienia odpowiedniego stosowania wyżej wymienionych środków.

Artykuł 10

Środki w ustanowionym okręgu zapowietrzonym

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w okręgu zapowietrzonym stosuje się następujące środki:

- a) przeprowadza się jak najszybciej spis wszystkich gospodarstw; po ustanowieniu okręgu zapowietrzonego, gospodarstwa te odwiedza urzędowy lekarz weterynarii w ciągu nie

więcej niż siedmiu dni, w celu przeprowadzenia badania klinicznego świń i sprawdzenia rejestru oraz oznakowań identyfikacyjnych świń określonych w art. 4 i 5 dyrektywy 92/102/EWG;

- b) zabrania się przemieszczania i transportu świń po drogach publicznych lub prywatnych, z wyjątkiem dróg dojazdowych do gospodarstw, o ile nie jest to dozwolone przez właściwy organ przy zezwoleniu na przemieszczanie określone w lit. f). Nie stosuje się tego zakazu w przypadku drogowego lub kolejowego tranzytu świń bez rozładunku lub postojów. Ponadto, zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2, można zastosować odstępstwo w stosunku do świń pochodzących spoza okręgu zapowietrzonego przewożonych w celu bezpośredniego uboju do ubojni znajdującej się w wyżej wymienionym okręgu;
- c) samochody ciężarowe i inne pojazdy oraz wyposażenie używane do transportu świń lub innego inwentarza żywego lub materiałów, które mogą być skażone (np. tusze, pasza, obornik, gnojowica, itp.), muszą być wyczyszczone, poddane dezynfekcji, oraz jeżeli jest to konieczne dezynsekcji, natychmiast po skażeniu zgodnie z art. 12. Żaden samochód ciężarowy lub pojazd, który był używany do transportu świń, nie może opuścić okręgu bez uprzedniego wyczyszczenia i dezynfekcji oraz zbadania i powtórnego dopuszczenia do transportu przez właściwy organ;
- d) żadne inne zwierzęta domowe nie mogą być przywiezione lub wywiezione z gospodarstwa bez zezwolenia właściwego organu;
- e) właściwy organ jest niezwłocznie powiadamiany o wszystkich przypadkach padłych lub chorych świń w gospodarstwie, oraz przeprowadza stosowne dochodzenie zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej;
- f) świnie nie mogą opuszczać gospodarstwa, w którym były trzymane przez co najmniej 40 dni po zakończeniu wstępnego oczyszczania i dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji zakażonych gospodarstw. Po upływie 40 dni, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 3, właściwy organ może zezwolić na wywóz świń z powyższego gospodarstwa w celu bezpośredniego transportu do:
 - ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej w granicach okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego w celu bezpośredniego uboju,
 - zakładu przetwórczego lub innego odpowiedniego miejsca, gdzie świnie są bezpośrednio zabijane, a ich tusze przetwarzane pod urzędowym nadzorem,
 - w wyjątkowych przypadkach, do innych miejsc znajdujących się w granicach obszaru zapowietrzonego. Państwa Członkowskie przy stosowaniu niniejszego przepisu niezwłocznie powiadamiają Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;
- g) nasienie, komórki jajowe i zarodki świń nie mogą opuścić terenu gospodarstw znajdujących się w okręgu zapowietrzonego;
- h) wszelkie osoby przybywające lub opuszczające gospodarstwa trzodowe muszą stosować odpowiednie środki higieny, niezbędne w celu zmniejszenia ryzyka szerzenia wirusa

afrykańskiego pomoru świń.

2. W przypadku, gdy zakazy przewidziane w ust. 1 utrzymywane są po upływie 40 dni z powodu kolejnych ognisk choroby oraz w związku z dobrostanem zwierząt lub innymi problemami wynikającymi z trzymania świń, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 3, właściwy organ może na uzasadniony wniosek właściciela, zezwolić na wywóz świń z gospodarstwa znajdującego się w okręgu zapowietrzonym w celu bezpośredniego transportu do:

- a) ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej w granicach okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego w celu bezpośredniego uboju;
- b) zakładu przetwórczego lub innego odpowiedniego miejsca, gdzie świnie są niezwłocznie zabijane a ich tusze przetwarzane pod urzędowym nadzorem,
- c) w wyjątkowych przypadkach, do innych miejsc znajdujących się w granicach okręgu zapowietrzonego. Państwa Członkowskie przy stosowaniu niniejszego przepisu niezwłocznie powiadamiają Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, właściwy organ może zezwolić na wywóz świń z danego gospodarstwa, pod warunkiem, że:

- a) urzędowy lekarz weterynarii przeprowadził badanie kliniczne świń w gospodarstwie, w szczególności tych które mają być wywiezione, łącznie z pomiarem temperatury ciała zgodnie z procedurami określonymi w instrukcji diagnostycznej, oraz sprawdził rejestr i oznakowania identyfikacyjne świń określone w art. 4 i 5 dyrektywy 92/102/EWG;
- b) kontrole i badania określone w lit. a) nie wykazały obecności afrykańskiego pomoru świń, a wykazały zgodność z dyrektywą 92/102/EWG;
- c) świnie przewożone są w pojazdach opieczętowanych przez właściwy organ;
- d) pojazdy i wyposażenie użyte do transportu świń są niezwłocznie czyszczone i dezynfekowane po zakończeniu transportu zgodnie z przepisami określonymi w art. 12;
- e) jeżeli świnie są przeznaczone do uboju lub zabicia, należy pobrać odpowiednią ilość próbek z tych świń zgodnie z instrukcją diagnostyczną, w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń w tych gospodarstwach;
- f) jeżeli świnie mają być przewiezione do ubojni:
 - właściwy organ odpowiedzialny za ubojnię został poinformowany o zamiarze przywozu świń i powiadamia właściwy organ wysyłający o ich przybyciu,
 - po przybyciu do ubojni, wyżej wymienione świnie są trzymane i poddawane ubojowi oddzielnie od innych świń,
 - podczas badania przed- i poubojowego przeprowadzonego przez wyznaczoną ubojnię, właściwy organ bierze pod uwagę wszelkie oznaki obecności afrykańskiego pomoru świń,

- świeże mięso z powyższych świń jest przetwarzane lub znaczone specjalnym znakiem określonym w art. 5a dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁹, oraz jest przetwarzane oddzielnie zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 4 ust. 1 lit. a) (i) dyrektywy Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi¹⁰. Czynności te dokonuje się w zakładzie wyznaczonym przez właściwy organ. Mięso jest wysłane do tego zakładu, pod warunkiem że przesyłka zostanie opieczętowana przed wysłaniem i pozostaje zapieczętowana przez cały czas trwania przewozu.

4. Środki stosowane w okręgu zapowietrzonym stosuje się, co najmniej do:

- a) czasu wyczyszczenia, dezynfekcji, oraz w razie potrzeby dezynsekcji zakażonych gospodarstw;
- b) czasu poddania świń w gospodarstwie badaniom klinicznym i laboratoryjnym, przeprowadzonym zgodnie z instrukcją diagnostyczną w celu wykrycia ewentualnej obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń.

Badania określone w lit. b) nie są przeprowadzane przed upływem 45 dni od ukończenia wstępnego czyszczenia, dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji w zakażonych gospodarstwach.

5. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. f) i ust. 2 i 4, 40- i 45-dniowe okresy wymienione wyżej mogą zostać skrócone do 30 dni, jeżeli zgodnie z instrukcją diagnostyczną Państwa Członkowskie zastosowały intensywne programy pobierania próbek i testowania, umożliwiające wykluczenie obecności afrykańskiego pomoru świń w danym gospodarstwie.

Artykuł 11

Środki w ustanowionym okręgu zagrożenia

1. Państwa Członkowskie zapewni, że następujące środki są stosowane w okręgu zagrożonym:

- a) sporządza się spis wszystkich gospodarstw trzodowych;
- b) zabrania się przemieszczania i transportu świń po drogach publicznych lub prywatnych, z wyjątkiem dróg dojazdowych do gospodarstw, o ile nie jest to dozwolone przez właściwy organ. Nie stosuje się tego zakazu w przypadku drogowego lub kolejowego tranzytu świń bez rozładunku lub postojów, oraz do świń pochodzących spoza okręgu zagrożonego, przewożonych w celu bezpośredniego uboju do ubojni znajdującej się w wyżej wymienionym okręgu;

⁹ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24 (S.E. SER. I (1972) str. 3). Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁰ Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 4. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- c) samochody ciężarowe i inne pojazdy oraz wyposażenie używane do transportu świń lub innego inwentarza żywego lub materiałów, które mogą być skażone (np. tusze, pasza, obornik, gnojowica, itp.), muszą być wyczyszczone, poddane dezynfekcji, oraz jeżeli jest to konieczne dezynsekcji, natychmiast po skażeniu zgodnie z art. 12. Żaden samochód ciężarowy lub pojazd, który był używany do transportu świń, nie może opuścić okręgu bez uprzedniego wyczyszczenia i dezynfekcji oraz zbadania i powtórnego dopuszczenia do transportu przez właściwy organ;
- d) żadne inne zwierzęta domowe nie mogą być przywiezione lub wywiezione z gospodarstwa w ciągu pierwszych siedmiu dni po ustanowieniu okręgu bez zezwolenia właściwego organu;
- e) właściwy organ jest niezwłocznie powiadamiany o wszystkich przypadkach padłych lub chorych świń w gospodarstwie, oraz przeprowadza stosowne dochodzenie zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej;
- f) świnie nie mogą opuszczać gospodarstwa, w którym były trzymane, przez co najmniej 30 dni po zakończeniu wstępnego oczyszczania i dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji zakażonych gospodarstw. Po upływie 30 dni, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 10 ust. 3, właściwy organ może zezwolić na wywóz świń z wymienionego gospodarstwa w celu bezpośredniego transportu do:
 - ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej w granicach okręgu zagrożonego lub zapowietrzonego w celu bezpośredniego uboju,
 - zakładu przetwórczego lub innego odpowiedniego miejsca, gdzie świnie są niezwłocznie zabijane, a ich tusze przetwarzane pod urzędowym nadzorem,
 - w wyjątkowych przypadkach, do innych miejsc znajdujących się w granicach okręgu zagrożonego. Państwa Członkowskie przy stosowaniu niniejszego przepisu bezpośrednio powiadamiają Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Jednakże, jeżeli świnie mają być przewiezione do ubojni, na żądanie Państwa Członkowskiego, z dołączonym odpowiednim uzasadnieniem oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2, może zostać przyznane odstępstwo z art. 10 ust. 3 lit. e) i f) tiret czwarte, szczególnie w odniesieniu do znakowania mięsa z wyżej wymienionych świń i jego dalszego użycia oraz przeznaczenia przetworzonych produktów;

- g) nasienie, komórki jajowe lub zarodki świń nie mogą opuścić terenu gospodarstw znajdujących się w okręgu zagrożonym;
- h) wszelkie osoby przybywające lub opuszczające teren gospodarstwa trzodowego muszą stosować odpowiednie środki higieny, niezbędne w celu zmniejszenia ryzyka szerzenia wirusa afrykańskiego pomoru świń.

2. W przypadku, gdy zakazy przewidziane w ust. 1, utrzymywane są po upływie 40 dni z powodu kolejnych ognisk choroby oraz w związku z dobrostanem zwierząt lub innymi problemami wynikającymi z trzymania świń, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 10 ust. 3, właściwy organ może na uzasadniony wniosek właściciela, zezwolić na wywóz

świń z gospodarstwa znajdującego się w okręgu zagrożonym w celu bezpośredniego transportu do:

- a) ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej w granicach okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego w celu niezwłocznego uboju;
- b) zakładu przetwórczego lub innego odpowiedniego miejsca, gdzie świnie są bezpośrednio zabijane, a ich tusze przetwarzane pod urzędowym nadzorem, lub
- c) w wyjątkowych przypadkach, do innych miejsc znajdujących się w granicach okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego. Państwa Członkowskie przy stosowaniu niniejszego przepisu niezwłocznie powiadamiają Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Środki stosowane w okręgu zagrożonym stosuje się, co najmniej do:

- a) czasu wyczyszczenia, dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji zakażonych gospodarstw;
- b) czasu poddania świń w gospodarstwie badaniom klinicznym i laboratoryjnym przeprowadzonym zgodnie z instrukcją diagnostyczną, w celu wykrycia ewentualnej obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń.

Badania wymienione w lit. b) nie są przeprowadzane przed upływem 40 od ukończenia wstępnego czyszczenia, dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji w zakażonych gospodarstwach.

4. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. f) i od ust. 2 i 3, 30-dniowe okresy wymienione w ust. 1 lit. f) oraz 40-dniowe okresy wymienione w ust. 2 i 3 mogą zostać skrócone odpowiednio do 21, 30 i 20 dni, jeżeli zgodnie z instrukcją diagnostyczną Państwa Członkowskie zastosowały intensywne programy pobierania próbek i testowania, umożliwiające wykluczenie obecności afrykańskiego pomoru świń w danym gospodarstwie.

Artykuł 12

Czyszczenie, dezynfekcja i stosowanie środków owadobójczych

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) środki odkażające i środki owadobójcze, które mają być użyte oraz ich koncentraty są urzędowo zatwierdzone przez właściwy organ;
- b) czyszczenie, dezynfekcja, oraz w miarę potrzeby dezynsekcja są przeprowadzane pod urzędowym nadzorem zgodnie z:
 - instrukcjami udzielonymi przez urzędowego lekarza weterynarii; i
 - zasadami i procedurami ustanowionymi w załączniku II.

Artykuł 13

Ponowne zasiedlenie gospodarstw trzodowych po wystąpieniu ognisk choroby

1. Ponowne zasiedlenie świń w gospodarstwach określonych w art. 5 może nastąpić dopiero po 40 dniach od zakończenia czyszczenia, dezynfekcji oraz w miarę potrzeby, dezynsekcji w danym gospodarstwie, zgodnie z ust. 2-5 niniejszego artykułu.
2. Ponowne zasiedlenie uwzględnia rodzaj gospodarowania praktykowany w danym gospodarstwie, oraz jest zgodne z procedurami określonymi w ust. 3 i 4.
3. W przypadku gospodarstw, w których wystąpienie choroby nie było powiązane z nosicielami, stosowana jest następująca procedura:
 - a) w odniesieniu do gospodarstw na otwartym powietrzu ponowne zasiedlenie świń rozpoczyna się od wprowadzenia świń objętych nadzorem, które zostały zbadane i nie wykryto u nich obecności przeciwciał wirusa afrykańskiego pomoru świń, lub pochodzących z gospodarstw nieobjętych żadnymi ograniczeniami związanymi z afrykańskim pomorem świń. Świnie objęte nadzorem umieszcza się zgodnie z wymogami właściwego organu w zakażonym gospodarstwie, oraz pobiera się od nich próbki po 45 dniach i przeprowadza testy na obecność przeciwciał, zgodnie z instrukcją diagnostyczną. Żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa przed otrzymaniem negatywnych wyników testów serologicznych; jeżeli żadna ze świń nie wytworzyła przeciwciał wirusa afrykańskiego pomoru świń, można rozpocząć proces pełnego ponownego zasiedlenia.
 - b) w odniesieniu do innych form hodowli, ponowne zasiedlenie świń jest przeprowadzane zgodnie ze środkami przewidzianymi w lit. a) lub jest oparte na całkowitym ponownym zasiedleniu, pod warunkiem że:
 - wszystkie świnie zostaną przywiezione w ciągu 20 dni i pochodzą z gospodarstw nieobjętych żadnymi ograniczeniami związanymi z afrykańskim pomorem świń,
 - świnie w odtwarzanym stadzie poddawane są testom serologicznym zgodnie z instrukcją diagnostyczną. Pobieranie próbek przeprowadza się, co najmniej 45 dni po przybyciu ostatnich świń,
 - żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa przed otrzymaniem negatywnych wyników testów serologicznych.
4. W przypadku gospodarstw, w których wystąpienie choroby było związane z nosicielami, nie można rozpocząć ponownego zasiedlania, przez co najmniej sześć lat chyba, że:
 - a) pomyślnie przeprowadzono określone działania pod urzędowym nadzorem w celu eliminacji nosicieli z okolic i miejsc, gdzie świnie mają być trzymane lub mogą wejść w kontakt z nosicielem; lub
 - b) można było wykazać, iż przetrwanie nosiciela nie stanowi już znacznego zagrożenia przenoszenia afrykańskiego pomoru świń.

W późniejszym okresie, stosuje się środki ustanowione w ust. 3 lit. a).

Jednakże, oprócz wyżej wymienionych środków, żadna świnia nie może opuścić danego gospodarstwa po ukończeniu pełnego ponownego zasiedlenia, dopóki nie zostaną przeprowadzone dalsze badania serologiczne na obecność afrykańskiego pomoru świń z wynikiem negatywnym próbek pobranych od świń w gospodarstwie, co najmniej 60 dni po pełnym ponownym zasiedleniu, zgodnie z instrukcją diagnostyczną.

5. W przypadku, gdy wystąpienie choroby nie było związane z nosicielami, oraz jeżeli upłynęło ponad sześć miesięcy od ukończenia czyszczenia i dezynfekcji gospodarstwa, właściwy organ może zezwolić na odstępstwo od przepisów ust. 3, uwzględniając sytuację epidemiologiczną.

6. Ponowne zasiedlenie zwierząt domowych z gatunków innych niż świnie w gospodarstwach określonych w art. 5, wymaga zezwolenia wydawanego przez właściwy organ, który uwzględni zagrożenie szerzenia się choroby lub przetrwania nosicieli, spowodowane takim ponownym zasiedleniem.

Artykuł 14

Środki w przypadku, gdy istnieje podejrzenie lub potwierdzono wystąpienie afrykańskiego pomoru świń w ubojni lub środkach transportu

1. W przypadku, gdy istnieje podejrzenie wystąpienia afrykańskiego pomoru świń w ubojni lub w środkach transportu, Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ niezwłocznie rozpocznie urzędowe dochodzenie w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby, zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej.

2. W przypadku wykrycia afrykańskiego wirusa pomoru świń w ubojni lub środkach transportu, właściwy organ zapewni, że:

- a) wszystkie podatne zwierzęta w ubojni lub środkach transportu zostaną niezwłocznie zabite;
- b) tusze, podroby i odpady zwierzęce zwierząt podejrzanych o zarażenie i skażenie są przetwarzane pod urzędowym nadzorem;
- c) oczyszczanie, dezynfekcja, oraz w miarę potrzeby dezynsekcja budynków i wyposażenia, łącznie z pojazdami, odbywa się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z art. 12;
- d) dochodzenie epidemiologiczne przeprowadza się zgodnie z art. 8 *mutatis mutandis*;
- e) izolat wirusa afrykańskiego pomoru świń jest poddany procedurom laboratoryjnym ustanowionym w instrukcji diagnostycznej, w celu określenia genetycznego typu wirusa;
- f) środki określone w art. 7 stosuje się w gospodarstwie, z którego pochodzą zarażone świnie lub tusze i w innych kontaktowych gospodarstwach. O ile nie określono inaczej w dochodzeniu epidemiologicznym, środki ustanowione w art. 5 ust. 1 stosuje się do

gospodarstw pochodzenia zarażonych świń i tusz;

- g) nie wprowadza się ponownie żadnych zwierząt przeznaczonych do uboju czy transportu, przed upływem co najmniej 24 godzin po zakończeniu czyszczenia, dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji zgodnie z art. 12.

Artykuł 15

Środki w przypadku, gdy istnieje podejrzenie lub stwierdzono wystąpienie afrykańskiego pomoru świń u dzików

1. Niezwłocznie po otrzymaniu przez właściwy organ Państwa Członkowskiego informacji, że dziki są podejrzane o zarażenie, podejmuje on wszelkie właściwe środki w celu stwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby poprzez udzielenie informacji właścicielom świń i myśliwym, oraz przez badanie wszystkich dzików zastrzelonych lub martwych, włącznie z badaniami laboratoryjnymi.

2. Natychmiast po otrzymaniu informacji stwierdzającej przypadek pierwotny afrykańskiego pomoru świń u dzików, w celu zredukowania szerzenia się choroby, właściwy organ Państwa Członkowskiego niezwłocznie:

- a) ustanawia grupę ekspertów obejmującą lekarzy weterynarii, myśliwych, biologów życia naturalnego i epidemiologów. Grupa ekspertów pomaga właściwemu organowi w:
- zbadaniu sytuacji epidemiologicznej i określeniu obszaru zakażonego zgodnie z art. 16 ust. 3 lit. b),
 - ustanowieniu właściwych środków stosowanych na zakażonych obszarach, w uzupełnieniu tych określonych w lit. b) i c); środki te mogą obejmować zawieszenie polowań i zakaz karmienia dzików,
 - sporządzeniu planu zwalczania, w celu przedłożenia go Komisji zgodnie z art. 16,
 - przeprowadzaniu kontroli w celu weryfikacji skuteczności środków przyjętych, celem zwalczania afrykańskiego pomoru świń na zakażonym obszarze;
- b) obejmują urzędowym dozorem gospodarstwa trzodowe na określonym zakażonym obszarze i w szczególności nakazują, co następuje:
- należy sporządzić urzędowy spis wszystkich kategorii świń we wszystkich gospodarstwach; spis jest uaktualniany przez właściciela. Informacje zawarte w spisie są dostępne na życzenie i mogą być sprawdzane przy każdej kontroli. Jednakże, w odniesieniu do gospodarstwa na wolnym powietrzu, pierwszy spis można przeprowadzić w oparciu o dane szacunkowe,
 - wszystkie świny w gospodarstwie muszą być trzymane w swoich kwaterach lub innym miejscu odizolowanym od dzików. Dzikie nie mogą mieć dostępu do jakichkolwiek materiałów, które mogłyby następnie wejść w kontakt ze świnią w gospodarstwie,

- żadna świnia nie może być przywieziona lub wywieziona z gospodarstwa, z wyjątkiem przypadków, gdy zezwoli na to właściwy organ, uwzględniając sytuację epidemiologiczną,
 - należy zastosować odpowiednie środki dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji przy wejściach i wyjściach z budynków, gdzie trzyma się świnie i w samym gospodarstwie,
 - wszystkie osoby mające kontakt z dzikami muszą stosować odpowiednie środki higieny, w celu zmniejszenia ryzyka szerzenia się wirusa afrykańskiego pomoru świń,
 - wszystkie świnie w gospodarstwie padłe lub chore na afrykański pomór świń muszą być zbadane na obecność afrykańskiego pomoru świń,
 - nie można przynieść do gospodarstwa żadnej części dzika, zastrzelonej lub martwej, ani żadnych materiałów czy wyposażenia, które mogły zostać zakażone wirusem afrykańskiego pomoru świń,
 - świnie, ich nasienie, zarodki czy komórki jajowe nie mogą opuścić zakażonego obszaru w celach handlu wewnątrzspółnotowego;
- c) ustalają, że wszystkie dziki zastrzelone lub martwe na określonych zakażonych obszarach są kontrolowane przez urzędowego lekarza weterynarii i zbadane na obecność afrykańskiego pomoru świń zgodnie z instrukcją diagnostyczną. Tusze wszystkich zwierząt, u których wyniki były pozytywne, są przetwarzane pod nadzorem urzędowym. W przypadku negatywnych wyników testu, Państwa Członkowskie stosują środki ustanowione w art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny¹¹. Części nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi są przetwarzane pod nadzorem urzędowym;
- d) zapewniają, że izolat wirusa afrykańskiego pomoru świń jest poddany procedurze laboratoryjnej ustanowionej w instrukcji diagnostycznej, w celu określenia typu genetycznego wirusa.

3. W przypadku, gdy stwierdzono przypadek afrykańskiego pomoru świń u dzików na obszarze Państwa Członkowskiego znajdującym się niedaleko terytorium innego Państwa Członkowskiego, zainteresowane Państwo Członkowskie współpracuje w ustanowieniu środków kontrolowania choroby.

Artykuł 16

Plany zwalczania afrykańskiego pomoru świń u pogłowia dzików

1. Bez uszczerbku dla środków ustanowionych w art. 15, w ciągu 90 dni od daty stwierdzenia przypadku pierwotnego afrykańskiego pomoru świń u dzików, Państwa

¹¹ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

Członkowskie przedstawiają Komisji pisemny plan środków podjętych w celu zwalczania choroby na obszarze określonym jako zakażony, oraz o środkach zastosowanych w gospodarstwach znajdujących się na tym obszarze.

Komisja zbada plan w celu ustalenia, czy pozwala on na osiągnięcie pożądanego celu. Plan, w razie konieczności ze zmianami, jest zatwierdzany zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2.

Plan może być następnie zmieniony i uzupełniony w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji.

Jeżeli zmiany te dotyczą ponownego zdefiniowania zakażonego obszaru, Państwa Członkowskie zapewniają, że Komisja i inne Państwa Członkowskie zostaną niezwłocznie poinformowane o tych zmianach.

Jeżeli zmiany dotyczą innych przepisów planu, Państwa Członkowskie przedstawiają zmieniony plan Komisji w celu zbadania i ewentualnego zatwierdzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2.

2. Po zatwierdzeniu środków przewidzianych w planie wymienionym w ust. 1, zastępują one środki wstępne ustanowione w art. 15, w dniu podjęcia decyzji o zatwierdzeniu.

3. Plan wymieniony w ust. 1 zawiera informacje dotyczące:

- a) wyników dochodzenia epidemiologicznego i kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 15 oraz geograficznego występowania choroby;
- b) definicji zakażonego obszaru na terytorium danego Państwa Członkowskiego. Przy definiowaniu zakażonego obszaru, właściwy organ musi uwzględnić:
 - wyniki przeprowadzonego dochodzenia epidemiologicznego oraz geograficzne występowanie choroby,
 - pogłowie dzików na tym obszarze,
 - istnienie głównych przeszkód naturalnych lub sztucznych ograniczających przemieszczanie dzików;
- c) organizacji ścisłej współpracy pomiędzy biologami, myśliwymi, organizacjami łowieckimi, nadleśnictwem oraz władzami weterynaryjnymi (zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne);
- d) kampanii informacyjnych prowadzonych w celu zwrócenia uwagi myśliwych na środki, które muszą przyjąć w ramach planu zwalczania choroby;
- e) określonych wysiłków zmierzających do ustalenia zakresu zarażenia wśród pogłowia dzików, poprzez badanie dzików zastrzelonych przez myśliwych lub znalezionych martwych, oraz poprzez analizę laboratoryjną obejmującą dochodzenie epidemiologiczne z podziałem na wiek;
- f) wymogów, do których muszą stosować się myśliwi w celu uniknięcia szerzenia się

choroby;

g) metod usuwania zastrzelonych lub znalezionych martwych dzików, w oparciu o:

- przetwarzanie pod nadzorem urzędowym, lub
- badanie przez urzędowego lekarza weterynarii oraz badania laboratoryjne przewidziane w instrukcji diagnostycznej. Tusze wszystkich zwierząt z pozytywnym wynikiem badań przetwarza się pod nadzorem urzędowym. W przypadku, gdy testy takie wykażą negatywne wyniki w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń, Państwa Członkowskie stosują środki ustanowione w art. 11 ust. 2 dyrektywy 92/45/EWG. Części nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi są przetwarzane pod nadzorem urzędowym;

h) dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzanego w przypadku każdego zastrzelonego lub znalezionego martwego dzika. Dochodzenie musi obejmować wypełnienie ankiety, która dostarcza informacji na temat:

- obszaru geograficznego, gdzie znaleziono martwe lub zastrzelone zwierzę,
- daty znalezienia martwego lub zastrzelonego zwierzęcia,
- osoby, która znalazła lub zastrzeliła zwierzę,
- wieku i płci świni,
- w przypadku zastrzelenia, symptomów przez zabiciem,
- w przypadku znalezienia martwego zwierzęcia, stanu tuszy,
- wyników testów laboratoryjnych;

i) programów nadzoru i środków zapobiegawczych stosowanych w gospodarstwach znajdujących się na obszarze określonym jako zakażony, oraz w miarę potrzeby w jego sąsiedztwie, łącznie z transportem oraz przemieszczaniem zwierząt w obrębie, z i do danego obszaru; środki te obejmują przynajmniej zakaz przemieszczania świń, ich nasienia, zarodków lub komórek jajowych z zakażonego obszaru w celach handlu wewnątrzspółnotowego, oraz mogą obejmować tymczasowy zakaz hodowli trzody chlewnej i tworzenia nowych gospodarstw;

j) inne kryteriów stosowanych w celu uchylenia podjętych środków;

k) władz odpowiedzialnych za nadzór i koordynację wydziałów odpowiedzialnych za wykonanie planu;

l) systemu informacyjnego ustanowionego w celu umożliwienia grupie ekspertów wyznaczonych zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) regularne badanie wyników planu zwalczania choroby;

m) środków monitorowania choroby obowiązujących najwcześniej 12 miesięcy po

rozpoznaniu ostatniego przypadku afrykańskiego pomoru świń u dzików na określonych zakazanych obszarach; te środki monitorowania obowiązują przynajmniej przez 12 dodatkowych miesięcy i obejmują przepisy już obowiązujące zgodnie z lit. e), g) i h).

4. Raz na pół roku Komisja oraz inne Państwa Członkowskie w Komitecie określonym w art. 23, otrzymują sprawozdanie dotyczące sytuacji epidemiologicznej na określonych obszarach oraz wyniki planu zwalczania choroby.

Bardziej szczegółowe zasady odnoszące się do informacji dotyczących tego zagadnienia, które powinny dostarczyć Państwa Członkowskie, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 17

Środki w celu zapobiegania szerzenia wirusa afrykańskiego pomoru świń przez nosicieli

1. W przypadku, gdy podejrzewa się obecność nosicieli w gospodarstwie, w którym stwierdzono obecność afrykańskiego pomoru świń, właściwy organ zapewnia, że:

- a) zakazane budynki i ich sąsiedztwo są sprawdzane na obecność nosicieli poprzez fizyczną kontrolę, oraz jeżeli jest to niezbędne poprzez schwytanie okazów zgodnie z załącznikiem III;
- b) w przypadku gdy stwierdza się obecności nosicieli:
 - przeprowadza się odpowiednie badania laboratoryjne w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń u nosicieli,
 - ustanawia się dalsze odpowiednie środki monitorowania, sprawdzania i kontroli w gospodarstwie i na obszarze wokół niego;
- c) w przypadku gdy potwierdza się obecność nosicieli, ale ich kontrola jest niemożliwa, świnie, oraz w miarę potrzeby inne zwierzęta domowe nie są trzymane w gospodarstwie przez co najmniej sześć lat.

2. Dane Państwo Członkowskie dostarcza Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego informacje dotyczące wykonania ust. 1.

3. Dalsze środki monitorowania i kontroli nosicieli oraz zapobiegania afrykańskiemu pomorowi świń, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną art. 24 ust. 2.

Artykuł 18

Procedury diagnostyczne i wymogi bezpieczeństwa biologicznego

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) procedury diagnostyczne, pobieranie próbek i analiza laboratoryjne w celu wykrycia obecności afrykańskiego pomoru świń są przeprowadzane zgodnie z instrukcją

diagnostyczną;

- b) laboratorium krajowe jest odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnozy w każdym Państwie Członkowskim zgodnie z załącznikiem IV.

2. Laboratoria krajowe określone w załączniku IV współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty, jak podano w załączniku V. Bez uszczerbku dla przepisów decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii¹², w szczególności jej art. 28, kompetencje i obowiązki laboratorium są określone w tym załączniku.

3. W celu zapewnienia jednolitych procedur diagnozowania afrykańskiego pomoru świń oraz odpowiednich diagnoz różnicowych klasycznego pomoru świń, w ciągu sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy i zgodnie z procedurą wymienioną w art. 23 ust. 2, przyjmuje się instrukcję diagnostyczną afrykańskiego pomoru świń tak, aby ustalić co najmniej:

- a) minimalne normy jakości, które muszą być przestrzegane przez laboratoria diagnostyczne afrykańskiego pomoru świń oraz dla transportu próbek;
- b) kryteria i procedury, które należy stosować podczas badań klinicznych lub poubojowych, mające na celu stwierdzenie lub wykluczenie obecności afrykańskiego pomoru świń;
- c) kryteria i procedury, które należy stosować podczas pobierania próbek od trzody chlewnej lub tusz, w celu stwierdzenia lub wykluczenia afrykańskiego pomoru świń poprzez badania laboratoryjne, obejmujące metody pobierania próbek dla serologicznych lub wirusologicznych badań przesiewowych przeprowadzanych w ramach stosowania środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
- d) badania laboratoryjne stosowane do diagnozy afrykańskiego pomoru świń, obejmujące kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych;
- e) techniki laboratoryjne dla określenia typu genetycznego izolatów wirusa afrykańskiego pomoru świń.

4. W celu zagwarantowania odpowiednich warunków bezpieczeństwa biologicznego dla ochrony zdrowia zwierząt, wirus afrykańskiego pomoru świń, jego genom oraz antygeny i szczepionki przeznaczone do badań, diagnozy lub produkcji, są używane lub stosowane wyłącznie w miejscach, przedsiębiorstwach lub laboratoriach zatwierdzonych przez właściwy organ.

Wykaz zatwierdzonych miejsc, przedsiębiorstw lub laboratoriów przedstawia się Komisji nie później niż dnia 1 stycznia 2004 r. i jest on uaktualniany w okresie późniejszym.

5. Załączniki IV i V oraz instrukcja diagnostyczna mogą być uzupełniane lub zmieniane zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

¹² Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2001/572/WE (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, str. 16).

Artykuł 19

Stosowanie, produkcja i sprzedaż szczepionek przeciwko afrykańskiemu pomorowi świń

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) stosowanie szczepionek przeciwko afrykańskiemu pomorowi świń jest zabronione;
- b) manipulowanie, produkowanie, składowanie, dostarczanie, dystrybucja lub sprzedaż szczepionek przeciwko afrykańskiemu pomorowi świń na terytorium Wspólnoty są prowadzone pod urzędową kontrolą.

Jednakże, w celu uwzględnienia osiągnięć w badaniach naukowych i technicznych w zakresie produkcji takich szczepionek, Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie z dołączonymi w miarę potrzeby odpowiednimi propozycjami w celu uaktualnienia niniejszej dyrektywy.

Artykuł 20

Kontrole wspólnotowe

Eksperci z Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu przy współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, w zakresie jaki jest niezbędny w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy. Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzane są kontrole, zapewnia ekspertom pomoc niezbędną do wypełniania ich obowiązków. Komisja informuje właściwy organ o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności regulujące procedurę dotyczącą współpracy z władzami krajowymi, przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 21

Plany awaryjne

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan awaryjny określający krajowe środki, które należy zastosować w przypadku wybuchu afrykańskiego pomoru świń, uwzględniając czynniki lokalne, w szczególności takie jak gęstość występowania świń, które mogą przyczynić się do szerzenia afrykańskiego pomoru świń.

Taki plan zapewni dostępność do pomieszczeń, wyposażenia, personelu oraz innych odpowiednich materiałów niezbędnych do szybkiego i skutecznego zwalczania wybuchu choroby.

2. Kryteria i wymogi, które należy stosować przy sporządzaniu planu awaryjnego, są określone w załączniku VI.

Zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, powyższe kryteria i wymogi mogą być zmienione i uzupełnione w celu uwzględnienia specyficznej natury afrykańskiego pomoru świń oraz postępu poczynionego w rozwoju środków kontroli choroby.

3. Komisja zbada plany w celu ustalenia, czy pozwalają one na osiągnięcie pożądanego celu i przedstawi zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu wszelkie wymagane zmiany, w szczególności w celu zapewnienia, że są one zgodne z planami innych Państw Członkowskich.

Plany, w razie potrzeby zmienione, są zatwierdzane zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Plany mogą być następnie zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji. W każdym przypadku, co pięć lat każde Państwo Członkowskie uaktualnia plan i przedstawia go Komisji do zatwierdzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 22

Ośrodki kontroli choroby oraz grupy ekspertów

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku ogniska afrykańskiego pomoru świń można niezwłocznie utworzyć w pełni funkcjonalne krajowe ośrodki kontroli choroby.

2. Krajowe ośrodki kontroli choroby kierują i monitorują działania lokalnych ośrodków kontroli choroby określonych w ust. 3. Są one odpowiedzialne, między innymi, za:

- a) określenie niezbędnych środków kontroli;
- b) zapewnienie szybkiego i skutecznego wykonania wyżej wymienionych środków przez lokalne ośrodki kontroli choroby;
- c) przydzielenie personelu oraz innych środków lokalnym ośrodkom kontroli choroby;
- d) dostarczanie informacji Komisji, pozostałym Państwom Członkowskim, krajowym organizacjom weterynaryjnym, władzom krajowym oraz organom rolniczym i handlowym;
- e) współpracę z laboratoriami diagnostycznymi;
- f) współpracę z prasą i innymi mediami;
- g) współpracę z władzami policji w celu zapewnienia podjęcia określonych środków prawnych.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku ogniska afrykańskiego pomoru świń można niezwłocznie utworzyć w pełni funkcjonalne lokalne ośrodki kontroli choroby.

4. Niektóre funkcje krajowych ośrodków kontroli choroby mogą być jednakże przekazane lokalnym ośrodkom kontroli choroby, działającym na poziomie administracyjnym przewidzianym w art. 2 ust. 2 lit. p) dyrektywy 64/432/EWG¹³, oraz na innym poziomie, pod warunkiem, że nie są zagrożone cele krajowego ośrodka kontroli choroby.

5. Państwa Członkowskie stworzą stałą grupę operacyjną ekspertów w celu zapewnienia ekspertyzy niezbędnej do udzielania pomocy właściwemu organowi w przygotowaniach na wypadek choroby.

W przypadku ogniska choroby, grupa ekspertów pomaga właściwemu organowi przynajmniej w:

- a) dochodzeniu epidemiologicznym;
- b) pobieraniu próbek, badaniach i interpretacji wyników badań laboratoryjnych;
- c) ustaleniu środków kontroli choroby.

6. Państwa Członkowskie zapewnią, że krajowe i lokalne ośrodki kontroli choroby oraz grupy ekspertów posiadają odpowiedni personel, urządzenia i wyposażenie obejmujące systemy łączności, oraz jasną i skuteczną hierarchię służbową i zarządzanie w celu zapewnienia szybkiego wykonania środków kontroli choroby ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Szczegóły dotyczące personelu, urządzeń, wyposażenia, hierarchii służbowej oraz zarządzania krajowymi i lokalnymi ośrodkami kontroli choroby oraz grupami ekspertów, ustanawia się w planach awaryjnych określonych w art. 21.

7. Dalsze kryteria i wymogi dotyczące funkcji i obowiązków krajowych ośrodków kontroli choroby, lokalnych ośrodków kontroli choroby oraz grup ekspertów, mogą być ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 ust. 2.

Artykuł 23

Zwyczajna procedura regulacyjna

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

¹³ Dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977) (S.E. SER.I (1963-1964) str. 164). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Komisji (WE) nr 535/2002 (Dz.U. L 80 z 23.3.2002, str. 22).

Artykuł 24

Przyspieszona procedura regulacyjna

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 25

Zmiana załącznika I do dyrektywy 92/119/EWG

W załączniku I do dyrektywy 92/119/WE wyrazy „choroba cieszyńska” zastępuje się wyrazami „afrykański pomór świń”.

Artykuł 26

Środki wykonawcze

1. W załącznikach I-VI do niniejszej dyrektywy wprowadza się zmiany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 ust. 2.
2. Wszelkie szczegółowe zasady niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy mogą być przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 ust. 2, lub gdzie wymaga tego sytuacja epidemiologiczna, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 27

Przepisy przejściowe

Do czasu zastosowania niniejszej dyrektywy, przepisy przejściowe w sprawie kontroli afrykańskiego pomoru świń mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 28

Transpozycja do prawa krajowego

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 30 czerwca 2003 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy te stosuje się od dnia 1 lipca 2003 r.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy

lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 29

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 30

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 27 czerwca 2002 r.

W imieniu Rady

M. ARIAS CA_ETE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Powiadomienie o chorobie oraz inne informacje epidemiologiczne dostarczane przez Państwo Członkowskie w przypadku stwierdzenia afrykańskiego pomoru świń

1. W ciągu 24 godzin od stwierdzenia ogniska pierwotnego, pierwotnego przypadku u dzików, lub przypadku w ubojni lub środkach transportu, dane Państwo Członkowskie musi zgłosić poprzez System Zgłaszania Chorób Zwierząt ustanowiony zgodnie z art. 5 dyrektywy 82/894/EWG:
 - a) datę wysyłki;
 - b) czas wysyłki;
 - c) nazwę Państwa Członkowskiego;
 - d) nazwę choroby;
 - e) liczbę ognisk lub przypadków;
 - f) datę, kiedy nastąpiło podejrzenie afrykańskiego pomoru świń;
 - g) datę stwierdzenia;
 - h) metody stwierdzenia;
 - i) czy choroba została stwierdzona u dzików, świń w gospodarstwie, ubojni czy środkach transportu;
 - j) położenie geograficzne, gdzie stwierdzono ognisko afrykańskiego pomoru świń;
 - k) zastosowane środki kontroli choroby.

2. W przypadku ognisk pierwotnych lub przypadków w ubojni lub środkach transportu, dane Państwo Członkowskie musi przesłać następujące informacje, oprócz danych określonych w pkt 1:
 - a) liczbę podatnych świń w ognisku, ubojni lub środkach transportu;
 - b) liczbę padłych świń każdej kategorii w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu;
 - c) dla każdej kategorii, zachorowalność na chorobę oraz liczbę świń, u których stwierdzono afrykański pomór świń;
 - d) liczbę świń zabitych w ognisku, ubojni lub środkach transportu;
 - e) liczbę przetworzonych tusz;
 - f) w przypadku ogniska, jego odległość od najbliższego gospodarstwa trzodowego;

- g) jeżeli afrykański pomór świń został stwierdzony w ubojni lub środkach transportu, umiejscowienie gospodarstwa lub gospodarstw pochodzenia zarażonych świń lub tusz.
3. W przypadku ogniska wtórnego, informacje określone w pkt 1 i 2 muszą być przekazane w terminie ustanowionym w art. 4 dyrektywy 82/894/EWG.
4. Dane Państwo Członkowskie zapewnia, że informacje które mają być dostarczone zgodnie z pkt 1, 2 i 3, w związku z jakimkolwiek ogniskiem lub przypadkiem afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu, są jak najszybciej przekazywane Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim w formie pisemnego sprawozdania obejmującego przynajmniej:
- a) datę, kiedy świnie w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu zostały zabite, a ich tusze przetworzone;
 - b) wyniki badań próbek pobranych z zabitych świń;
 - c) w przypadku gdy zastosowania odstępstwa określonego w art. 6 ust. 1, liczbę zabitych i przetworzonych świń oraz liczbę świń, które mają być ubite w późniejszym terminie włącznie z terminami ustanowionymi dla ich uboju;
 - d) wszelkie informacje odnoszące się do możliwego pochodzenia choroby, lub gdy to stwierdzone, rzeczywistego pochodzenia;
 - e) informacje dotyczące systemu kontroli ustanowionego w celu zapewnienia, że środki ustanowione w art. 10 i 11 dla kontroli przemieszczania zwierząt, są skutecznie stosowane;
 - f) w przypadku ogniska pierwotnego lub przypadku afrykańskiego pomoru świń w ubojni lub środkach transportu, genetyczny typ wirusa odpowiedzialnego za ognisko lub przypadek;
 - g) w przypadku gdy świnie zostały zabite w gospodarstwie kontaktowym lub gospodarstwach, gdzie trzymane są świnie podejrzane o zarażenie wirusem afrykańskiego pomoru świń, informacje na temat:
 - daty zabicia i liczby świń każdej kategorii, zabitych w każdym gospodarstwie,
 - ogniwa epidemiologicznego pomiędzy ogniskiem i przypadkiem afrykańskiego pomoru świń i każdego gospodarstwa kontaktowego, lub innych powodów podejrzenia obecności afrykańskiego pomoru świń w każdym podejrzanym o chorobę gospodarstwie,
 - wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych na podstawie próbek pobranych ze świń w gospodarstwie i po ich zabicu,
- w przypadku gdy świnie w gospodarstwie kontaktowym nie zostały zabite, należy

dostarczyć informacje dotyczące powodu podjęcia takiej decyzji.

ZAŁĄCZNIK II

Zasady i procedury oczyszczania, dezynfekcji i stosowania środków owadobójczych

1. Ogólne zasady i procedury:
 - a) czynności czyszczenia i dezynfekcji, oraz gdzie jest to konieczne środki niszczenia gryzoni i insektów przy użyciu urzędowo zatwierdzonych produktów, muszą być przeprowadzone pod nadzorem urzędowym i zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii;
 - b) środki odkażające, które mają być użyte, oraz ich stężenie muszą być urzędowo zatwierdzone przez właściwy organ w celu zapewnienia zniszczenia wirusa afrykańskiego pomoru świń;
 - c) skuteczność środków odkażających musi być regularnie sprawdzana przed ich użyciem, ponieważ skuteczność niektórych środków odkażających zmniejsza się na skutek długotrwałego przechowywania;
 - d) wybór środków odkażających, środków owadobójczych oraz procedur dezynfekcji i dezynsekcji muszą uwzględniać charakter pomieszczeń, pojazdów oraz obiektów, które będą poddane ich działaniu;
 - e) należy zapewnić, że stosowane środki odtłuszczające, środki odkażające i środki owadobójcze nie straciły swojej skuteczności. Szczególnie należy stosować się do parametrów technicznych określonych przez producenta, takich jak ciśnienie, minimalna temperatura oraz wymagany czas kontaktu;
 - f) niezależnie od rodzaju użytego środka odkażającego, należy stosować następujące ogólne zasady:
 - starannie nasączyć środkiem odkażającym ściółkę, podściółkę oraz odchody,
 - umyć i wyczyścić poprzez staranne szorowanie podłogi, powierzchnie, rampy i ściany, jeżeli jest to możliwe po usunięciu lub rozebraniu wyposażenia lub instalacji, tak aby nie osłabić skuteczności procedur czyszczenia i dezynfekcji,
 - następnie, zastosować środek odkażający przez minimalny czas kontaktu według zaleceń producenta,
 - wodę używaną do czyszczenia należy usunąć zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii w taki sposób, aby uniknąć ryzyka szerzenia się wirusa;
 - g) w przypadku gdy czyszczenie odbywa się za pomocą cieczy pod ciśnieniem, należy unikać ponownego skażenia uprzednio wyczyszczonych części;
 - h) należy uwzględnić mycie, dezynfekcję lub zniszczenie wyposażenia, instalacji,

przedmiotów lub przedziałów, które mogłyby zostać skażone;

- i) należy stosować się do procedur dezynfekcji i unikać ponownego skażenia;
- j) czyszczenie, dezynfekcja i dezynsekcja, wymagane w ramach niniejszej dyrektywy muszą być udokumentowane w rejestrze gospodarstwa lub dowodzie rejestracyjnym pojazdu, oraz w przypadku gdy wymaga się urzędowego zatwierdzenia, poświadczone przez nadzorującego urzędowego lekarza weterynarii.

2. Przepisy szczególne dotyczące czyszczenia i dezynfekcji zakażonych gospodarstw:

a) wstępne czyszczenie i dezynfekcja:

- podczas zabijania zwierząt, należy podjąć wszelkie niezbędne środki w celu uniknięcia lub zredukowania szerzenia się wirusa afrykańskiego pomoru świń. Powyższe środki obejmują, między innymi, instalację tymczasowego wyposażenia odkażającego, dostarczenie odzieży ochronnej, prysznice, odkażanie użytego sprzętu, instrumentów i urządzeń oraz przerwanie dostarczania prądu do systemu wentylacji,
- tusze zabitych zwierząt muszą być odkażone,
- jeżeli tusze muszą być usunięte z gospodarstwa w celu przetworzenia, należy użyć zakrytych i szczelnych pojemników,
- jak najszybciej po usunięciu tusz świń w celach przetworzenia, te części gospodarstwa w których przebywały zwierzęta oraz wszelkie części innych budynków, dziedzińców, itp. skażonych podczas zabijania lub badania poubojowego, muszą być odkażone środkami zatwierdzonymi zgodnie z art. 12,
- wszelkie tkanki lub krew wydzielone podczas uboju lub badania poubojowego lub całkowitego skażenia budynków, dziedzińców, narzędzi, itp. muszą być starannie zebrane i przetworzone razem z tuszami,
- środki odkażające muszą pozostać na powierzchni przynajmniej przez 24 godziny;

b) końcowe czyszczenie i dezynfekcja:

- obornik i zużyta ściółka muszą być usunięte i potraktowane w sposób przewidziany w ust. 3 lit. a),
- tłuszcz i brud muszą być usunięte ze wszystkich powierzchni przy użyciu środków odtłuszczających, a powierzchnie umyte wodą,
- po wymyciu zimną wodą, należy ponownie zastosować opryskanie środkiem odkażającym,

- po upływie siedmiu dni w pomieszczeniach należy zastosować środek odtłuszczający, następnie spłukać go wodą, zastosować środek odkażający i ponownie spłukać wodą.

3. Dezynfekcja skażonej ściółki, obornika i gnojowicy:

- a) obornik i zużyta ściółka muszą być ułożone w stertę, spryskane środkiem odkażającym i pozostawione na co najmniej 42 dni, lub zniszczone poprzez spalenie lub zakopanie;
- b) gnojowica musi być przechowywana przez co najmniej 60 dni od ostatniego dodania materiału zakażonego, chyba że właściwe władze zezwolą na skrócony czas przechowywania gnojowicy, która była skutecznie traktowana zgodnie z instrukcjami udzielonymi przez urzędowego lekarza weterynarii, w celu zapewnienia zniszczenia wirusa.

4. Jednakże, w drodze odstępstwa od pkt. 1 i 2, w przypadku gospodarstw na wolnym powietrzu, właściwy organ może ustanowić szczególne procedury czyszczenia i dezynfekcji, uwzględniając rodzaj gospodarstwa i warunki klimatyczne.

ZAŁĄCZNIK III

Wytyczne dla wyszukiwania nosicieli

1. Nosicieli należy szukać w pomieszczeniach, w których przebywały świnie oraz w ich sąsiedztwie.

Nosicieli zazwyczaj znajduje się w starych budynkach, w cieniu, gdzie panują przyjazne im warunki temperatury i wilgotności.

Najlepsze wyniki osiąga się, gdy poszukiwania prowadzi się pod koniec wiosny, latem i wczesną jesienią, kiedy nosiciele są najbardziej aktywni.

2. Należy stosować dwie metody:
 - a) poszukiwanie nosicieli w glebie, piasku lub pyle wydobytych spomiędzy kamieniami (w przypadku obiektów zbudowanych z kamienia), lub ze szczelin lub pęknięć w ścianach pod glazurą, lub z podłogi pomieszczeń przy pomocy szczoteczki lub innych odpowiednich narzędzi. Ziemię i piasek należy odpowiednio przesiać. Można używać szkła powiększającego przy szukaniu młodych larw;
 - b) szukanie nosicieli przy użyciu pułapek CO₂. Pułapki muszą być umieszczone przez kilka godzin w przegrodach dla świń najlepiej w nocy lub w zacienionych miejscach. Pułapki muszą być zrobione w taki sposób, że gdy nosiciele zbliżą się wystarczająco blisko do źródła CO₂, uniemożliwi im to powrót do siedliska.

ZAŁĄCZNIK IV

Krajowe laboratoria afrykańskiego pomoru świń i ich obowiązki

1. Istnieją następujące krajowe laboratoria afrykańskiego pomoru świń:

Belgia

Centre d'étude et de recherche vétérinaires et agrochimiques, 1180 Bruxelles

Dania

Danmarks Veterinære Institut - Afdeling for Virologi, Lindholm, 4771 Kalvehave

Niemcy

Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Tübingen, 72076 Riems

Grecja

Veterinary Institute of Infectious and Parasitic Diseases, 15310 Ag. Paraskevi

Hiszpania

Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos (Madrid)

Francja

AFSSA-Ploufragan, Zoopole des Côtes d'Armor, 22440 Ploufragan

Irlandia

Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Castleknock, Dublin 15

Włochy

Istituto Zooprofilattico Sperimentale dell'Umbria e delle Marche, 06100 Perugia

Luksemburg

Laboratoire de médecine vétérinaire de l'État, 1020 Luxembourg

Niderlandy

Central Institute for animal disease control (CIDC-Lelystad), P.O. Box 2004, 8203 AA Lelystad

Austria

Bundessanstalt für veterinärmedizinische Untersuchungen in Mödling, Robert Koch-

Gasse 17, 2340 Mödling

Portugalia

Laboratório Nacional de Investiga__o Veterinária, 1500 Lisboa

Finlandia

Eläinlääkintä- ja elintarviketutkimuslaitos, 00231 Helsinki

Forskningsanstalten för veterinärmedicin och livsmedel, 00231 Helsingfors

Szwecja

Statens Veterinärmedicinska Anstalt, 75189 Uppsala

Zjednoczone Królestwo

Institute for Animal Health, Pirbright, Woking, Surrey GU24 0NF

2. Krajowe laboratoria afrykańskiego pomoru świń są odpowiedzialne za zapewnienie przeprowadzania analiz laboratoryjnych w każdym Państwie Członkowskim, w celu wykrycia obecności afrykańskiego pomoru świń i identyfikacji typu genetycznego izolatów wirusa, zgodnie z instrukcją diagnostyczną. W tym celu mogą one zawrzeć specjalne porozumienia ze wspólnotowym referencyjnym laboratorium lub innymi laboratoriami krajowymi.
3. Krajowe laboratoria afrykańskiego pomoru świń w każdym Państwie Członkowskim odpowiedzialne są za koordynację norm i metod diagnostycznych w każdym laboratorium diagnostycznym afrykańskiego pomoru świń na terenie danego Państwa. W tym celu:
 - a) mogą dostarczać odczynniki diagnostyczne do poszczególnych laboratoriów;
 - b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych używanych w danym Państwie Członkowskim;
 - c) okresowo przeprowadzają badania porównawcze;
 - d) przechowują izolaty wirusa afrykańskiego pomoru świń ze stwierdzonych w danym Państwie Członkowskim przypadków i ognisk.

ZAŁĄCZNIK V

Wspólnotowe laboratorium referencyjne do spraw afrykańskiego pomoru świń

1. Wspólnotowym laboratorium referencyjnym do spraw afrykańskiego pomoru świń jest: Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, Spain.
2. Funkcjami i obowiązkami wspólnotowego laboratorium referencyjnego do spraw afrykańskiego pomoru świń są:
 - a) koordynacja, po skonsultowaniu z Komisją, metod stosowanych przez Państwa Członkowskie w celu diagnozowania afrykańskiego pomoru świń, w szczególności:
 - przechowywanie i dostarczanie hodowli komórkowych do celów diagnozy,
 - typowanie, przechowywanie i dostarczanie szczepów wirusa afrykańskiego pomoru świń do badań serologicznych oraz przygotowania antysurowic,
 - dostarczenie surowic wzorcowych, surowic połączonych lub innych odczynników wzorcowych do krajowych laboratoriów referencyjnych, w celu normalizacji testów i odczynników używanych w Państwach Członkowskich,
 - tworzenie i przechowywanie zbioru wirusa afrykańskiego pomoru świń,
 - organizowanie okresowych testów porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie Wspólnoty,
 - zbieranie i porządkowanie danych oraz informacji dotyczących stosowanych metod diagnozowania oraz wyników przeprowadzonych badań,
 - określanie izolatów wirusa przy użyciu najnowocześniejszych metod w celu lepszego poznania epizootiologii afrykańskiego pomoru świń,
 - posiadanie aktualnych informacji na temat nadzoru nad afrykańskim pomorem świń, epizootiologią i prewencją na całym świecie,
 - posiadanie opinii ekspertów w sprawie wirusa powodującego afrykański pomór świń i innych odpowiednich wirusów w celu umożliwienia szybkiej diagnozy różnicowej;
 - b) dokonywanie niezbędnych uzgodnień w celach kształcenia lub dokształcania ekspertów w diagnostyce laboratoryjnej w związku z harmonizowaniem technik laboratoryjnych;
 - c) dysponowanie przeszkolonym personelem dostępnym w sytuacjach krytycznych występujących we Wspólnocie;
 - d) prowadzenie działań badawczych, oraz jeśli jest to możliwe, koordynowanie

działań badawczych ukierunkowanych na poprawę kontrolowania afrykańskiego pomoru świń;

- e) przygotowywanie Protokołów technicznych na temat procedur, w celu sprawdzania efektywności środków odkażających przeciwko wirusowi afrykańskiego pomoru świń.
3. Wspólnotowe laboratoria referencyjne do spraw klasycznego pomoru świń i afrykańskiego pomoru świń organizują swoje działania w taki sposób, aby zapewnić odpowiednią koordynację testów porównawczych organizowanych na poziomie wspólnotowym w celach diagnozowania tych dwóch chorób.

ZAŁĄCZNIK VI

Kryteria i wymogi odnoszące się do planów awaryjnych

Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że plany awaryjne spełniają przynajmniej następujące kryteria i wymogi:

- a) przyjęcie środków zapewniających, że istnieją przepisy prawne niezbędne do wykonania planów awaryjnych, które umożliwią przeprowadzenie szybkiej i skutecznej kampanii zwalczania choroby;
- b) przyjęcie środków zapewniających dostęp do funduszy awaryjnych, środków budżetowych oraz zasobów finansowych, w celu sfinansowania wszelkich aspektów zwalczania epidemii afrykańskiego pomoru świń;
- c) należy stworzyć system hierarchii służbowej w celu zapewnienia, że w przypadku ogniska epidemii, procedury podejmowania decyzji w sprawie epizootii są szybkie i skuteczne. W razie konieczności, system hierarchii służbowej musi podlegać centralnej jednostce decyzyjnej odpowiedzialnej za wszelkie strategie walki z chorobą. Dyrektor służb weterynaryjnych musi być członkiem tej jednostki i działać jako łącznik między centralną jednostką decyzyjną a krajowym ośrodkiem kontroli choroby, przewidzianym w art. 22;
- d) przyjęcie środków w celu zapewnienia, że dostępne są odpowiednie zasoby dla przeprowadzenia szybkiej i skutecznej kampanii, obejmujące pracowników laboratoriów, wyposażenie i infrastrukturę;
- e) należy zapewnić instrukcję. Musi ona zawierać pełny i szczegółowy praktyczny opis wszystkich procedur, instrukcji i środków, które należy zastosować w przypadku ogniska afrykańskiego pomoru świń;
- f) personel musi regularnie uczestniczyć w:
 - (i) programach kształcenia obejmujących objawy kliniczne afrykańskiego pomoru świń, badania epidemiologiczne oraz kontrolę choroby;
 - (ii) próbnym ćwiczeniach alarmowych organizowanych przynajmniej dwa razy w roku;
 - (iii) kształceniu w technikach komunikacji w celu zorganizowania kampanii informacyjnych dotyczących obecnych ognisk epidemii choroby, skierowanych do władz, rolników oraz lekarzy weterynarii.

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1774/2002 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 3 października 2002 r.

ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu³, w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez Komitet Pojedynczy dnia 12 września 2002 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w sprawie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzenia ich na rynek oraz zapobiegania czynnikom chorobotwórczym w paszach pochodzenia zwierzęcego oraz paszach z ryb, zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG⁴, która ustanowiła zasadę, że wszystkie odpady zwierzęce, bez względu na ich źródło, mogą zostać wykorzystane do produkcji materiału paszowego po odpowiedniej obróbce.
- 2) Naukowy Komitet Sterujący wydał szereg opinii od chwili przyjęcia wspomnianej dyrektywy. Wynika z nich podstawowy wniosek, że produkty pochodzenia zwierzęcego wytworzone z osobników nie nadających się do spożycia przez ludzi po wykonaniu badania weterynaryjnego nie powinny trafiać do łańcucha pokarmowego.
- 3) W świetle owych opinii naukowych, należy odróżniać między sobą środki, które mają być zastosowane, na podstawie rodzaju używanych produktów pochodzenia zwierzęcego. Możliwości wykorzystania niektórych surowców zwierzęcych winny zostać ograniczone. Należy ustanowić zasady wykorzystania produktów pochodzenia zwierzęcego do celów innych niż karmienie zwierząt, a także reguły ich usuwania.

¹ Dz.U. C 96 E z 27.03.2001, str. 40.

² Dz.U. C 193 z 10.07.2001, str. 32.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2001 r. (Dz.U. C 53 E z 28.02.2002, str. 84), wspólne stanowisko Rady z dnia 20 listopada 2001 r. (Dz.U. C 45 E z 19.02.2002, str. 70) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2002 r. i decyzja Rady z dnia 23 września 2002 r.

⁴ Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51. Dyrektywę ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia 1994 r.

- 4) W świetle doświadczeń zdobytych w ostatnich latach, uznaje się za właściwe wyraźne określenie zależności między dyrektywą 90/667/EWG oraz ustawodawstwem wspólnotowym w dziedzinie środowiska. Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na stosowanie obowiązującej legislacji w dziedzinie środowiska czy stanowić przeszkodę w opracowywaniu nowych zasad ochrony środowiska naturalnego, szczególnie w zakresie odpadów ulegających biodegradacji. W tym względzie, Komisja przyjęła na siebie zobowiązanie, że do końca 2004 r. zostanie przygotowana dyrektywa w sprawie bioodpadów, obejmująca odpady gastronomiczne, w celu ustanowienia zasad dotyczących bezpiecznego wykorzystania, odzyskiwania, powtórnego przetworzenia i usuwania tych odpadów oraz kontrolowania potencjalnych źródeł skażeń.
- 5) Międzynarodowa Konferencja Naukowa w sprawie mączki mięsno - kostnej, zorganizowana przez Komisję i Parlament Europejski, odbywająca się w Brukseli w dniach 1 i 2 lipca 1997 r., zapoczątkowała debatę dotyczącą produkcji i karmienia zwierząt mączką mięsno-kostną. Na konferencji wezwano do dalszych rozważań w sprawie przyszłej polityki w tym obszarze. W listopadzie 1997 r., w celu rozpoczęcia jak najszerzej zakrojonej debaty publicznej o przyszłości ustawodawstwa wspólnoty w dziedzinie żywienia, Komisja sporządziła dokument z konsultacji w sprawie mączki mięsno-kostnej. Po przeprowadzeniu konsultacji okazało się, że istnieje ogólnie dostrzegana potrzeba uzupełnienia dyrektywy 90/667/EWG w celu dostosowania jej do nowych informacji naukowych.
- 6) Parlament Europejski, w rezolucji z dnia listopada 2000 r. w sprawie BSE i bezpieczeństwa żywienia zwierząt⁵, wezwał do wprowadzenia zakazu używania białka zwierzęcego w paszach do chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
- 7) Opinie naukowe wskazują, że praktyka karmienia zwierząt białkami pochodzącymi z tuszy lub ich części zwierząt tego samego gatunku stanowi ryzyko rozprzestrzeniania się choroby. Jako środek zapobiegawczy, praktyka ta winna w związku z powyższym zostać zakazana. Należy przyjąć przepisy wykonawcze w celu zapewnienia niezbędnego podzielenia produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych na pasze na każdym z etapów przetwarzania, przechowywania i transportu. Jednakże, należy ustanowić zakres odstępstw od zakazu ogólnego w odniesieniu do ryb i zwierząt futerkowych, o ile będzie to za zasadne z punktu widzenia opinii naukowych.
- 8) Także odpady gastronomiczne zawierające produkty pochodzenia zwierzęcego mogą stanowić źródło rozprzestrzeniania się choroby. Wszystkie odpady gastronomiczne pochodzące ze środków transportu międzynarodowego winny być usuwane w bezpieczny sposób. Odpadów gastronomicznych wytwarzanych we Wspólnocie nie należy wykorzystywać do karmienia zwierząt gospodarskich innych niż zwierzęta futerkowe.
- 9) Od października 1996 r., Biuro Komisji ds. żywności i weterynarii (FVO) przeprowadziło szereg objazdów inspekcyjnych w Państwach Członkowskich, w celu oceny istnienia głównych obszarów ryzyka i możliwości zarządzania nim oraz procedur nadzoru w odniesieniu to BSE. Część procesu oceny obejmowała systemy przemysłowego wytapiania tłuszczów i innych metod usuwania odpadów zwierzęcych.

⁵ Dz.U. C 223 z 8.08.2001, str. 281.

Po przeprowadzeniu inspekcji sformułowano ogólne wnioski i szereg zaleceń, w szczególności w odniesieniu do możliwości rejestrowania produktów pochodzenia zwierzęcego.

- 10) Aby uniknąć ryzyka rozproszenia czynników chorobotwórczych i / lub pozostałości, produkty pochodzenia zwierzęcego winny być przetworzone, przechowywane i trzymane oddzielnie w zatwierdzonym i nadzorowanym zakładzie wyznaczonym przez zainteresowane Państwo Członkowskie lub winny zostać usunięte w odpowiedni sposób. W pewnych okolicznościach, szczególnie gdy jest to uzasadnione odległością, czasem transportu lub problemami związanymi z wydajnością, wyznaczony zakład przetwórczy, spalarnia lub współspalarnia może znajdować się w innym Państwie Członkowskim.
- 11) Dyrektywa 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spopielenia odpadów⁶ nie ma zastosowania do spalarni, jeżeli odpady poddawane obróbce zawierają wyłącznie tusze zwierzęce. Dla tego rodzaju spalarni konieczne jest ustanowienie minimalnych wymagań w celu ochrony zdrowia publicznego i zwierząt. Do czasu przyjęcia wymagań wspólnotowych, Państwa Członkowskie mogą przyjąć ustawodawstwo w dziedzinie środowiska odnoszące się do tego rodzaju zakładów. Mniej rygorystyczne wymagania winny być zastosowane do spalarni o niskiej zdolności produkcyjnej, takich jak te umiejscowione w gospodarstwach rolnych i w krematoriach dla zwierząt domowych, co ma odzwierciedlać mniejsze ryzyko związane z surowcem poddawany obróbce oraz pozwala uniknąć zbędnego transportu produktów pochodzenia zwierzęcego.
- 12) Szczególne zasady winny zostać ustanowione w sprawie kontroli zakładów przetwórczych, w szczególności w odniesieniu do szczegółowych procedur udzielania zezwoleń na wykorzystanie metod przetwórczych i wewnętrznego nadzoru produkcji.
- 13) W celu ułatwienia karmienia zwierząt nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi może być właściwe zezwolenie na odstępstwa od zasad dotyczących wykorzystania produktów pochodzenia zwierzęcego. Takie przypadki winny pozostawać pod kontrolą właściwych władz.
- 14) Właściwe mogą również okazać odstępstwa zezwalające na usuwanie produktów pochodzenia zwierzęcego na miejscu w warunkach kontrolowanych. Komisja winna otrzymać informacje konieczne do zapewnienia monitorowania sytuacji, a w miarę potrzeb do ustanowienia przepisów wykonawczych.
- 15) W Państwach Członkowskich winny zostać przeprowadzone inspekcje wspólnotowe w celu zapewnienia stosowania jednolitych wymagań zdrowotnych. Inspekcje takie winny również obejmować procedury kontrolne.
- 16) Legislacja wspólnotowa w dziedzinie ochrony zdrowia opiera się na solidnych podstawach naukowych. W związku z tym, gdzie tylko jest to niezbędne należy korzystać z konsultacji odpowiednich Komitetów Naukowych ustanowionych decyzjami Komisji 97/404/WE⁷ i 97/579/WE⁸. W szczególności, wymagana jest opinia

⁶ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, str. 91.

⁷ Dz.U. L 169 z 27.06.1997, str. 85. Decyzja zmieniona decyzją 2000/443/WE (Dz.U. L 179 z 18.07.2000, str. 13).

naukowa w sprawie wykorzystania produktów pochodzenia zwierzęcego w nawozach organicznych i dodatkach do wzbogacania gleby. Do czasu przyjęcia zasad wspólnotowych w świetle tej opinii, Państwa Członkowskie mogą utrzymać lub przyjąć przepisy krajowe bardziej rygorystyczne od tych przewidzianych niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem, że przepisy pozostają w zgodzie z pozostałym stosowanym ustawodawstwem wspólnotowym.

- 17) W Państwach Członkowskich występuje szereg sposobów podejścia do zagadnień wsparcia finansowego przetwarzania, gromadzenia, przechowywania i usuwania produktów pochodzenia zwierzęcego. Aby zagwarantować, że nie ma to wpływu na warunki konkurencji między produktami rolnymi, konieczne jest przeprowadzenie analizy i, gdy sytuacja tego wymaga, podjęcie właściwych środków na poziomie Wspólnoty.
- 18) W świetle powyższych rozważań wydaje się niezbędne przeprowadzenie rewizji podstawowych reguł wspólnotowych mających zastosowanie do produktów pochodzenia zwierzęcego.
- 19) Produkty pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczone do spożycia przez ludzi (w szczególności przetworzone białko zwierzęce, tłuszcze wytopione, karma dla zwierząt domowych, skóry i skórki i wełna) są ujęte w wykazie produktów w załączniku I do Traktatu. Wprowadzanie na rynek takich produktów stanowi istotne źródło dochodu części rolników. W celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora i podniesienia jego wydajności, przepisy zdrowia publicznego i przepisy sanitarne zwierząt odnoszące się do rozważanych produktów winny zostać ustanowione na poziomie Wspólnoty. Uwzględniając znaczące ryzyko rozprzestrzeniania się chorób, na które narażone są zwierzęta, należy stosować szczególne wymagania co do wprowadzania na rynek niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego, w szczególności w regionach o wysokim statusie sanitarnym.
- 20) Aby zagwarantować, że produkty przywożone z państw trzecich spełniają normy higieniczne, które są co najmniej identyczne lub równoważne z normami higienicznymi stosowanymi przez Wspólnotę, w odniesieniu do państw trzecich i ich przedsiębiorstw winien zostać wprowadzony system zaświadczeń w połączeniu ze wspólnotową procedurą kontroli w celu potwierdzenia, że warunki konieczne do wydania takiego zaświadczenia zostały spełnione. Przywóz karmy dla zwierząt domowych i surowców do jej produkcji z państw trzecich może mieć miejsce z zastrzeżeniem odmiennych warunków od tych stosowanych do tego rodzaju surowców wytwarzanych we Wspólnocie, w szczególności w zakresie wymaganych gwarancji dotyczących pozostałości substancji zabronionych zgodnie z dyrektywą Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotyczącą zakazu wykorzystywania w hodowli bydła niektórych substancji o działaniu hormonalnym lub tyreostatycznym i agonistów receptorów beta, uchylającą dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG i 88/299/EWG⁹. Aby zagwarantować, że karma taka i surowce są używane jedynie zgodnie z ich przeznaczeniem, konieczne jest ustanowienie właściwych środków kontroli przywozu surowców objętych takimi odstępstwami.

⁸ Dz.U. L 237 z 28.08.1997, str. 18. Decyzja zmieniona decyzją 2000/443/WE.

⁹ Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 3.

- 21) Produkty pochodzenia zwierzęcego, które są przewożone przez obszar Wspólnoty w tranzycie oraz te pochodzące ze Wspólnoty i przeznaczone na wywóz, mogą stwarzać ryzyko dla zdrowia publicznego i zwierząt we Wspólnocie. Niektóre wymagania przewidziane niniejszym rozporządzeniem należy w związku z powyższym zastosować w odniesieniu do takich działań.
- 22) Dokument towarzyszący produktom pochodzenia zwierzęcego jest najlepszym sposobem przekonania właściwych władz w miejscu przeznaczenia o tym, że przesyłka spełnia przepisy niniejszego rozporządzenia. Świadectwo weterynaryjne winno zostać utrzymane w celu sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych produktów przywożonych.
- 23) Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r., ustanawiająca wymagania dotyczące ochrony zdrowia publicznego i zwierząt regulujące handel produktami i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w pkt I załącznika A do dyrektywy 89/662/EWG oraz, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych, w dyrektywie 90/425/EWG¹⁰, realizuje wyżej wymienione cele.
- 24) Rada i Komisja przyjęły szereg decyzji wprowadzających w życie dyrektywy 90/667/EWG i 92/118/EWG. Ponadto, dyrektywa 92/118/EWG została istotnie zmieniona i mają zostać wprowadzone dalsze zmiany. Wskutek tego sektor produktów pochodzenia zwierzęcego reguluje obecnie duża liczba aktów wspólnotowych, pojawia się zatem potrzeba ich uproszczenia.
- 25) Uproszczenie takie doprowadzi do zwiększenia przejrzystości w odniesieniu do szczególnych przepisów sanitarnych dotyczących produktów pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi. Uproszczenie szczególnego ustawodawstwa sanitarnego nie może prowadzić do deregulacji. W związku z powyższym konieczne jest utrzymanie oraz, w celu zagwarantowania ochrony zdrowia publicznego i zwierząt, zaostrzenie szczegółowych przepisów sanitarnych dotyczących produktów pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi.
- 26) Rozważane produkty winny podlegać zasadom kontroli weterynaryjnych, w tym również kontroli przeprowadzanych przez ekspertów Komisji, oraz środkom ochronnym przewidzianym dyrektywą Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego¹¹.
- 27) Należy prowadzić skuteczne kontrole produktów przywożonych do Wspólnoty. Można to osiągnąć przez wprowadzenie w życie kontroli ustanowionych dyrektywą Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów przywożonych do Wspólnoty z państw trzecich¹².

¹⁰ Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2001/7/WE (Dz.U. L 2 z 5.01.2001, str. 27).

¹¹ Dz.U. L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG.

¹² Dz.U. L 24 z 30.01.1998, str. 9.

- 28) Dyrektywa 90/667/EWG, Decyzja Rady 95/348/WE z dnia 22 czerwca 1995 r., ustanawiająca zasady weterynaryjne i dotyczące zdrowia zwierząt, mające zastosowanie w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii w odniesieniu do obróbki niektórych typów odpadów przeznaczonych do lokalnego obrotu jako pasza dla niektórych kategorii zwierząt¹³ oraz Decyzja Rady 1999/534/WE z dnia 19 lipca 1999 r., w sprawie środków mających zastosowanie do przetwarzania niektórych odpadów zwierzęcych w celu ochrony przeciw przenoszonym encefalopatiom gąbczastym i zmieniająca decyzję Komisji 97/735/WE¹⁴, tracą moc.
- 29) W celu uwzględnienia postępu technicznego i naukowego, należy zapewnić ścisłą i skuteczną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt utworzonego rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym zasady ogólne i wymagania odnoszące się do przepisów dotyczących żywności, powołującym Europejski Urząd ds. bezpieczeństwa żywności oraz ustanawiającym procedury w kwestiach bezpieczeństwa żywności¹⁵.
- 30) Środki konieczne do wykonania niniejszego rozporządzenia winny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury realizowania uprawnień wykonawczych powierzonych Komisji¹⁶,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy zdrowia publicznego i przepisy sanitarne zwierząt w odniesieniu do:
- a) gromadzenia, transportu, przechowywania, przeładunku, przetwarzania oraz wykorzystywania lub usuwania produktów pochodzenia zwierzęcego, w celu uniknięcia ryzyka, jakie stwarzają one dla zdrowia publicznego lub zwierząt;
 - b) wprowadzania na rynek oraz, w pewnych szczególnych przypadkach, wywozu i tranzytu produktów pochodzenia zwierzęcego oraz produktów z nich otrzymywanych, określonych w załącznikach VII i VIII.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
- a) surowej karmy dla zwierząt domowych pochodzącej ze sklepów detalicznych lub z placówek sąsiadujących z punktami sprzedaży, w których mięso jest dzielone i

¹³ Dz.U. L 202 z 26.08.1995, str. 8.

¹⁴ Dz.U. L 204 z 4.08.1999, str. 37.

¹⁵ Dz.U. L 31 z 1.02.2002, str. 1.

¹⁶ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

przechowywane wyłącznie w celu dostarczenia go bezpośrednio konsumentowi na miejscu;

- b) mleka w stanie płynnym i siary usuwanych lub wykorzystywanych w gospodarstwie ich pochodzenia;
 - c) całych tusz lub części zwierząt dzikich, które nie są podejrzane o zarażenie się chorobami przenoszonymi na ludzi lub zwierzęta, z wyjątkiem ryb złowionych do celów handlowych oraz tusz lub ich części dzikiej zwierzyny używanej do wytwarzania trofeów myśliwskich;
 - d) surowej karmy dla zwierząt domowych wykorzystywanej na miejscu, otrzymanej z uboju domowego w miejscu pochodzenia zwierząt, przeznaczonych do spożycia wyłącznie przez rolnika i jego rodzinę, zgodnie z prawem krajowym;
 - e) odpadów gastronomicznych, o ile:
 - (i) nie pochodzą one ze środków transportu międzynarodowego,
 - (ii) nie są przeznaczone do spożycia przez zwierzęta ani
 - (iii) nie są przeznaczone do zużycia w wytwórni biogazu lub do kompostowania;
 - f) komórek jajowych, zarodków i nasienia przeznaczonych do celów hodowlanych oraz
 - g) tranzytu statkiem lub samolotem.
3. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na ustawodawstwo weterynaryjne mającą na celu wyeliminowanie niektórych chorób oraz ich kontrolę.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:
- a) produkty pochodzenia zwierzęcego: całe tusze, części zwierząt lub produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 4, 5 i 6 nie przeznaczone do spożycia przez ludzi, obejmujące komórki jajowe, zarodki i nasienie;
 - b) surowiec kategorii 1: produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 4;
 - c) surowiec kategorii 2: produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 5;
 - d) surowiec kategorii 3: produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 6;
 - e) zwierzę: każde zwierzę należące do kręgowców lub bezkręgowców (włącznie z rybami, gadami i płazami);

- f) zwierzę gospodarskie: każde zwierzę trzymane, tuczone lub hodowane przez człowieka, wykorzystywane do produkcji żywności (obejmującej mięso, mleko i jaja), wełny, futer, piór, skór lub innego produktu pochodzenia zwierzęcego;
 - g) zwierzę dzikie: każde zwierzę nie trzymane przez człowieka;
 - h) zwierzę domowe: każde zwierzę należące do gatunku zwyczajowo karmionego i trzymanego, ale nie spożywanego, przez człowieka do celów innych niż gospodarcze;
 - i) właściwe władze: organ centralny Państwa Członkowskiego właściwy do zapewnienia zgodności z wymaganiami niniejszego rozporządzenia lub każdy inny organ, któremu organ centralny przekazał swoje kompetencje, w szczególności dotyczące kontroli pasz; definicja może również obejmować, gdzie sytuacja tego wymaga, odpowiedni organ państwa trzeciego;
 - j) wprowadzanie na rynek: każde działanie, którego celem jest sprzedaż produktów pochodzenia zwierzęcego, lub produktów z nich otrzymanych, objętych niniejszym rozporządzeniem na rzecz strony trzeciej we Wspólnocie, a także inna forma dostawy do strony trzeciej za opłatą lub wolna od opłat lub przechowywanie w celu dostarczenia stronie trzeciej;
 - k) handel: handel między Państwami Członkowskimi towarami w rozumieniu art. 23 ust. 2 Traktatu;
 - l) tranzyt: transport odbywający się przez obszar Wspólnoty z jednego państwa trzeciego do innego;
 - m) producent: każda osoba, której działalność prowadzi do wytworzenia produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - n) TSE: wszystkie przenoszone encefalopatie gąbczaste, z wyjątkiem tych występujących u ludzi;
 - o) materiał szczególnego ryzyka: materiał określony w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady zapobiegania, kontroli i eliminowania niektórych przenoszonych encefalopatii gąbczastych¹⁷.
2. Stosuje się również szczególne definicje wymienione w załączniku I.

Artykuł 3

Obowiązki ogólne

1. Produkty pochodzenia zwierzęcego i produkty z nich otrzymywane, są gromadzone, przewożone, przechowywane, przeładowywane, przetwarzane, usuwane, wprowadzane na rynek, wywożone, przewożone tranzytem oraz wykorzystywane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

¹⁷ Dz.U. L 147 z 31.05.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1326/2001 (Dz.U. L 177 z 30.06.2001, str. 60).

2. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą regulować, na mocy prawa krajowego, przywóz i wprowadzanie na rynek produktów określonych w załącznikach VII i VIII, do czasu przyjęcia decyzji zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2. Niezwłocznie powiadamiają Komisję o wykorzystaniu tej możliwości.

3. Państwa Członkowskie indywidualnie lub we współpracy, zapewniają podjęcie odpowiednich przygotowań oraz istnienie infrastruktury wystarczającej do zagwarantowania zgodności z wymaganiami ust. 1.

ROZDZIAŁ II

KATEGORYZACJA, GROMADZENIE, PRZEWÓZ, USUWANIE, PRZETWARZANIE, WYKORZYSTYWANIE ORAZ TYMCZASOWE PRZECHOWYWANIE PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Artykuł 4

Surowiec kategorii 1

1. Surowiec kategorii 1 obejmuje produkty pochodzenia zwierzęcego odpowiadające poniższemu opisowi lub dowolny surowiec zawierający takie produkty:

- a) wszystkie części tuszy, włącznie ze skóry i skórki, następujących zwierząt:
 - (i) zwierząt podejrzanych o zarażenie TSE zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 999/2001 lub u których obecność TSE potwierdzono urzędowo,
 - (ii) zwierząt ubitych w ramach środków zmierzających do wyeliminowania TSE,
 - (iii) zwierząt innych niż zwierzęta gospodarcze i dzikie, obejmujących w szczególności zwierzęta domowe, z ogrodów zoologicznych i cyrkowe,
 - (iv) zwierząt doświadczalnych, jak określono w art. 2 dyrektywy Rady 86/609/EWG z dnia 24 listopada 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów doświadczalnych i innych celów naukowych¹⁸, oraz
 - (v) zwierząt dzikich podejrzanych o zakażenie chorobami przenoszonymi na ludzi lub zwierzęta;
- b) (i) surowiec szczególnego ryzyka oraz
- (ii) w przypadku gdy, podczas usuwania odpadów, surowiec szczególnego ryzyka nie został oddzielony, całe tusze martwych zwierząt zawierające ten surowiec

¹⁸ Dz.U. L 358 z 18.12.1986, str. 1.

- c) produkty otrzymane ze zwierząt, którym podano substancje zabronione dyrektywą 96/22/WE, produkty pochodzenia zwierzęcego zawierające pozostałości substancji zanieczyszczających środowisko i inne substancje wymienione w grupie B pkt 3 załącznika I do dyrektywy Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków kontroli niektórych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach oraz produktach zwierzęcych, uchylającej dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG¹⁹, jeżeli pozostałości takie przekraczają dozwolony poziom przewidziany w ustawodawstwie wspólnoty lub, w razie jej braku, w prawie krajowym;
- d) wszystkie surowce zwierzęce zgromadzone podczas oczyszczania ścieków z zakładów przetwórczych kategorii 1 oraz innych placówek, w których usuwane są surowce szczególnego ryzyka, włączając w to odsiewy, surowce pozostałe w wyniku odpiaszczania, mieszaniny smarów i olejów, osad i substancje usunięte z kanałów ściekowych tych placówek, o ile substancje te zawierają surowce szczególnego ryzyka lub części takich surowców;
- e) odpady gastronomiczne pochodzące ze środków transportu międzynarodowego oraz
- f) mieszanka surowca kategorii 1 z surowcem kategorii 2 lub 3 albo z obydwoma jednocześnie, zawierająca dowolny surowiec przeznaczony do przetworzenia w zakładzie przetwórczym kategorii 1.

2. Surowce kategorii 1 są gromadzone, przewożone i niezwłocznie identyfikowane zgodnie z art. 7 oraz, z wyjątkami dla których przewidziano inaczej w art. 23 i 24, podlegają:

- a) bezpośredniemu usuwaniu jako odpady przez spopielenie w spalarni zatwierdzonej zgodnie z art. 12;
- b) przetworzeniu w zakładach przetwórczych zatwierdzonych na mocy art. 13 z wykorzystaniem dowolnej metody przetwarzania od 1 do 5 lub, w przypadku gdy właściwe władze tak wymagają, metody przetwarzania 1, w której surowiec końcowy jest trwale oznaczany- za pomocą zapachu w przypadkach gdy jest to technicznie możliwe- zgodnie z załącznikiem VI rozdział I, a ostatecznemu usuwaniu jako odpady przez spopielenie lub współspopielenie w spalarniach lub współspalarniach zatwierdzonych zgodnie z art. 12;
- c) z wyłączeniem surowca określonego w ust. 1 lit. a) pkt (i) i (ii), przetworzeniu w zakładach przetwórczych zatwierdzonych zgodnie z art. 13 z wykorzystaniem metody przetwarzania 1, w której surowiec końcowy jest trwale oznaczany za pomocą zapachu w przypadkach gdy jest to technicznie możliwe zgodnie z załącznikiem VI rozdział I, a ostatecznemu usuwaniu jako odpady przez składowanie na składowiskach zatwierdzonych zgodnie z dyrektywą Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów²⁰;
- d) w przypadkach odpadów gastronomicznych określonych w ust. 1 lit. e), usuwaniu jako odpady przez składowanie na składowiskach zatwierdzonych zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE lub

¹⁹ Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10.

²⁰ Dz.U. L 182 z 16.07.1999, str. 1.

e) w świetle rozwoju wiedzy naukowej, usuwaniu za pośrednictwem innych środków, zatwierdzonych zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2, po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym. Środki te mogą albo uzupełniać albo zastępować środki przewidziane lit. a)-d).

3. Tymczasowy przeładunek lub przechowywanie surowca 1 może się odbywać w zakładach pośrednich kategorii 1 zatwierdzonych zgodnie z art. 10.

4. Surowiec kategorii 1 nie podlega wywozowi lub przywozowi z wyjątkiem przypadków, gdy jest to zgodne z niniejszym rozporządzeniem lub z zasadami ustanowionymi w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2. Jednakże, przywóz lub wywóz surowca szczególnego ryzyka odbywa się wyłącznie zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

Artykuł 5

Surowiec kategorii 2

1. Surowiec kategorii 2 obejmuje produkty pochodzenia zwierzęcego odpowiadające poniższemu opisowi lub dowolny surowiec zawierający takie produkty:

- a) obornik i treść przewodu pokarmowego;
- b) wszystkie surowce zwierzęce gromadzone podczas oczyszczania ścieków z rzeźni innych niż rzeźnie objęte art. 4 ust. 1 lit. d) lub z zakładów przetwórczych kategorii 2, włączając w to odsiewy, surowce pozostałe w wyniku odpiaszczania, mieszaniny smarów i olejów, osad i substancje usunięte z kanałów ściekowych tych placówek;
- c) produkty pochodzenia zwierzęcego zawierające pozostałości leków weterynaryjnych i zanieczyszczeń wymienione w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE w grupie B pkt 1 i 2, jeżeli pozostałości te przekraczają dozwolony poziom przewidziany w ustawodawstwie wspólnoty;
- d) produkty pochodzenia zwierzęcego, inne niż surowiec kategorii 1, przywiezione z państw trzecich oraz, podczas inspekcji przewidzianej ustawodawstwem wspólnotowym, nie spełniające wymagań weterynaryjnych w odniesieniu do przywozu do Wspólnoty, jeżeli nie zostaną odesłane lub ich przywóz nie zostanie uznany z uwzględnieniem ograniczeń ustanowionych w ustawodawstwie wspólnoty;
- e) zwierzęta i części zwierząt, inne niż te określone w art. 4, które padły z innych przyczyn niż ubój z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, włączając w to zwierzęta ubite w celu likwidacji epidemii choroby;
- f) mieszanka surowca kategorii 2 z surowcem kategorii 3, zawierająca dowolny surowiec przeznaczony do przetworzenia w zakładzie przetwórczym kategorii 2 oraz
- g) produkty pochodzenia zwierzęcego inne niż surowiec kategorii 1 lub kategorii 3.

2. Surowce kategorii 2 są gromadzone, przewożone i niezwłocznie identyfikowane zgodnie z art. 7 oraz, z wyjątkami, dla których przewidziano inaczej w art. 23 i 24, podlegają:

- a) bezpośredniemu usuwaniu jako odpady przez spopielenie w spalarni zatwierdzonej zgodnie z art. 12;
- b) przetworzeniu w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym zgodnie z art. 13 z wykorzystaniem dowolnej metody przetwarzania 1-5 lub, w przypadku gdy właściwe władze tak wymagają, metody przetwarzania 1, w której surowiec końcowy jest trwale oznaczany za pomocą zapachu w przypadkach gdy jest to technicznie możliwe- zgodnie z załącznikiem VI rozdział I oraz:
 - (i) usuwaniu jako odpady przez spopielenie lub współspopielenie w spalarni lub współspalarni zatwierdzonej zgodnie z art. 12 lub
 - (ii) w przypadku tłuszczów wytopionych, dalszemu przetworzeniu na związki pochodne do wykorzystania jako organiczne nawozy sztuczne, dodatki do wzbogacania gleby lub do celów technicznych, innych niż kosmetyki, środki farmakologiczne i wyroby medyczne, w zakładzie tłuszczowym kategorii 2 zatwierdzonym zgodnie z art. 14;
- c) przetworzeniu w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym zgodnie z art. 13 z wykorzystaniem metody przetwarzania 1, w której surowiec końcowy jest trwale oznaczony- za pomocą zapachu w przypadkach gdy jest to technicznie możliwe- zgodnie z załącznikiem VI rozdział I oraz:
 - (i) w przypadku otrzymania surowca pochodzenia białkowego, wykorzystaniu jako organiczny nawóz sztuczny lub dodatek do wzbogacania gleby zgodnie z wymaganiami, jeżeli takie obowiązują, ustanowionymi na podstawie procedury określonej w art. 33 ust. 2, po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym,
 - (ii) przetworzeniu w wytwórni biogazu lub kompostowni zatwierdzonej zgodnie z art. 15 lub
 - (iii) usuwaniu jako odpady przez składowanie na składowisku, zatwierdzonym zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE;
- d) w przypadku surowca pochodzącego z ryb, kiszeniu lub kompostowaniu zgodnie z zasadami przyjętymi na podstawie procedury określonej w art. 33 ust. 2;
- e) w przypadku obornika, treści wydzielonych z przewodu pokarmowego, mleka i siary, jeżeli właściwe władze uznały, że nie stwarzają one ryzyka dla rozprzestrzeniania poważnej choroby zakaźnej:
 - (i) wykorzystaniu bez przetworzenia jako surowiec w wytwórni biogazu lub kompostowni zatwierdzonej zgodnie z art. 15 lub obróbce w zakładzie technicznym zatwierdzonym do tego celu zgodnie z art. 18,
 - (ii) zastosowaniu do uprawy ziemi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub
 - (iii) przetworzeniu w wytwórni biogazu lub kompostowaniu zgodnie z zasadami ustanowionymi na podstawie procedury określonej w art. 33 ust. 2;

- f) w przypadku całych tuszy lub części zwierząt dzikich nie podejrzanych o zakażenie chorobami przenoszonymi na ludzi i zwierzęta, wykorzystaniu do produkcji trofeów myśliwskich w zakładzie technicznym zatwierdzonym do tego celu zgodnie z art. 18 lub
 - g) usuwaniu za pośrednictwem innych środków lub wykorzystaniu w inny sposób zgodnie z zasadami ustanowionymi w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2, po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym. Środki te lub sposoby mogą uzupełniać lub zastępować środki przewidziane lit. a)-f).
3. Tymczasowy przeładunek lub przechowywanie surowca kategorii 2, innego niż obornik, odbywa się w zakładach pośrednich kategorii 2 zatwierdzonych zgodnie z art. 10.
4. Surowiec kategorii 2 nie jest wprowadzany na rynek ani nie podlega wywozowi z wyjątkiem przypadków, gdy jest to zgodne z niniejszym rozporządzeniem lub z zasadami ustanowionymi w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

Artykuł 6

Surowiec kategorii 3

1. Surowiec kategorii 3 obejmuje produkty pochodzenia zwierzęcego odpowiadające poniższemu opisowi lub dowolny surowiec zawierający takie produkty:
- a) części zwierząt po uboju, nadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, ale nie przeznaczone do spożycia przez ludzi ze względów handlowych;
 - b) części zwierząt po uboju, odrzucone jako nie nadające się do spożycia przez ludzi, ale nie noszące znamion chorób przenoszonych na ludzi i zwierzęta, otrzymane z tusz nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym;
 - c) skóry i skórki, kopyta i rogi, szczecina i pióra pochodzące od zwierząt po uboju w rzeźni, po przejściu badania przedubojowego, nadających się na podstawie wyniku przeprowadzonego badania, do uboju z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym;
 - d) krew zwierząt innych niż przeżuwacze po uboju w rzeźni, po przejściu badania przedubojowego, nadających się na podstawie wyniku przeprowadzonego badania, do uboju z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym;
 - e) produkty pochodzenia zwierzęcego otrzymane podczas wytwarzania produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, obejmujące odtłuszczone kości i skwarki;
 - f) wycofane środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego lub środki spożywcze zawierające produkty pochodzenia zwierzęcego, inne niż odpady gastronomiczne, nie przeznaczone obecnie do spożycia przez ludzi ze względów handlowych lub w wyniku problemów spowodowanych błędami powstałymi podczas produkcji, pakowania lub innymi, które nie stwarzają żadnego ryzyka dla ludzi lub zwierząt;

- g) surowe mleko pochodzące od zwierząt nie wykazujących żadnych objawów klinicznych choroby przenoszonej przez ten produkt na ludzi i zwierzęta;
- h) ryby i inne zwierzęta morskie, z wyjątkiem ssaków morskich, odłowione na otwartym morzu do produkcji mączki rybnej;
- i) świeże produkty rybne pochodzące z fabryk wytwarzających produkty rybne przeznaczone do spożycia przez ludzi;
- j) muszle, produkty z wylęgarni i produkty otrzymane z tłuczonych jaj pochodzące od zwierząt nie wykazujących klinicznych objawów choroby przenoszonej na ludzi i zwierzęta;
- k) krew, skóry i skórki, kopyta, pióra, wełna, rogi, sierść i futro pochodzące od zwierząt nie wykazujących klinicznych oznak choroby przenoszonej przez ten produkt na ludzi i zwierzęta oraz
- l) odpady gastronomiczne inne niż określone w art. 4 ust. 1 lit. e).

2. Surowce kategorii 3 są gromadzone, przewożone i niezwłocznie identyfikowane zgodnie z art. 7 oraz, z wyjątkami, dla których przewidziano inaczej w art. 23 i 24, podlegają:

- a) bezpośredniemu usuwaniu jako odpady przez spalanie w spalarni zatwierdzonej zgodnie z art. 12;
- b) przetworzeniu w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym zgodnie z art. 13 z wykorzystaniem dowolnej metody 1-5, w przypadku których surowiec końcowy jest trwale oznaczony- za pomocą zapachu w przypadkach gdy jest to technicznie możliwe- zgodnie z załącznikiem VI rozdział I, oraz usuwaniu jako odpady przez spopielenie lub współspopielenie w spalarni lub współspalarni zatwierdzonej zgodnie z art. 12 lub składowaniu na składowisku zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE;
- c) przetworzeniu w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym zgodnie z art. 17;
- d) przetworzeniu w zakładzie technicznym zatwierdzonym zgodnie z art. 18;
- e) wykorzystaniu jako surowiec w wytwórni karmy dla zwierząt domowych zatwierdzonej zgodnie z art. 18;
- f) przetworzeniu w wytwórni biogazu lub kompostowni zatwierdzonej zgodnie z art. 15;
- g) w przypadku odpadów gastronomicznych określonych w ust. 1 lit. l), przetworzeniu w wytwórniach biogazu lub kompostowaniu zgodnie z zasadami ustanowionymi w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2 lub do czasu przyjęcia takich zasad- zgodnie z prawem krajowym;
- h) w przypadku surowca pochodzącego z ryb kiszeniu lub kompostowaniu zgodnie z zasadami ustanowionymi w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2 lub

- i) usuwaniu za pośrednictwem innych środków lub wykorzystaniu w inny sposób, zgodnie z zasadami ustanowionymi w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2, po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym. Środki te i sposoby mogą uzupełniać lub zastępować środki przewidziane lit. a)-h).
3. Tymczasowy przeładunek lub przechowywanie surowców kategorii 3 odbywa się wyłącznie w zakładach pośrednich kategorii 3 zatwierdzonych zgodnie z art. 10.

Artykuł 7

Gromadzenie, przewożenie i przechowywanie

1. Produkty pochodzenia zwierzęcego oraz produkty przetworzone, z wyjątkiem odpadów gastronomicznych kategorii 3 są gromadzone, przewożone i identyfikowane zgodnie z załącznikiem II.
2. Podczas przewożenia produktom pochodzenia zwierzęcego oraz produktom przetworzonym towarzyszy dokument handlowy lub, w przypadkach wymaganych niniejszym rozporządzeniem, świadectwo weterynaryjne. Dokumenty handlowe i świadectwa weterynaryjne spełniają wymagania określone w załączniku II i są przechowywane przez wskazany w nim okres. Zawierają one w szczególności informacje dotyczące ilości oraz opisu surowca i jego oznaczenia.
3. Państwa Członkowskie zapewniają dokonanie stosownych regulacji w celu zagwarantowania gromadzenia i przewożenia surowca kategorii 1 i 2 zgodnie z załącznikiem II.
4. Zgodnie z art. 4 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów²¹, Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne do zgromadzenia, przewożenia i usuwania odpadów gastronomicznych kategorii 3 bez narażania zdrowia ludzi i bez szkód dla środowiska naturalnego.
5. Przechowywanie produktów przetworzonych odbywa się wyłącznie w składach zatwierdzonych zgodnie z art. 11.
6. Jednakże Państwa Członkowskie mogą postanowić o niestosowaniu przepisów niniejszego artykułu w odniesieniu do obornika przewożonego między dwoma miejscami znajdującymi się w tym samym gospodarstwie lub między gospodarstwami i użytkownikami umiejscowionymi w tym samym Państwie Członkowskim.

Artykuł 8

Wysyłka produktów pochodzenia zwierzęcego i produktów przetworzonych do innych Państw Członkowskich

1. Produkty pochodzenia zwierzęcego i produkty przetworzone są wysyłane do innych Państw Członkowskich wyłącznie z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w ust. 2-6.

²¹ Dz.U. L 194 z 25.07.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 96/350/WE (Dz.U. L 135 z 6.06.1996, str. 32).

2. Państwo Członkowskie stanowiące miejsce przeznaczenia musi zezwolić na przyjęcie surowca kategorii 1, surowca kategorii 2, produktów przetworzonych otrzymanych z surowca kategorii 1 lub 2 oraz przetworzonych białek zwierzęcych. Przed wysłaniem warunków zezwolenia Państwa Członkowskie mogą zastosować przetwarzanie metodą 1.

3. Produkty pochodzenia zwierzęcego oraz produkty przetworzone określone w ust. 2, przewożone są:

- a) wraz z towarzyszącym dokumentem handlowym lub, w przypadkach wymaganych niniejszym rozporządzeniem, świadectwem weterynaryjnym oraz
- b) bezpośrednio do zakładu w miejscu przeznaczenia, który musi zostać zatwierdzony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

4. Gdy Państwa Członkowskie wysyłają surowiec kategorii 1, surowiec kategorii 2, produkty przetworzone otrzymane z surowca kategorii 1 lub 2 czy przetworzone białko zwierzęce do innych Państw Członkowskich, właściwe władze w miejscu pochodzenia informują właściwe władze w miejscu przeznaczenia o każdej przesyłce za pośrednictwem systemu ANIMO lub w inny sposób uzgodniony w obustronnym porozumieniu. Powiadomienie zawiera informacje określone w załączniku II rozdział I ust. 2.

5. Po otrzymaniu informacji o wysyłce zgodnie z ust. 4, właściwe władze w miejscu przeznaczenia informują właściwe władze w miejscu pochodzenia o nadejściu każdej przesyłki za pośrednictwem systemu ANIMO innym sposobem uzgodnionym w obustronnym porozumieniu.

6. Państwa Członkowskie stanowiące miejsce przeznaczenia zapewniają, za pośrednictwem regularnych kontroli, że wyznaczone zakłady znajdujące się na jego terytorium wykorzystują przesłany towar wyłącznie do wyznaczonych celów i przechowują pełną dokumentację potwierdzającą zgodność z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 9

Dokumentacja

1. Każda osoba wysyłająca, przewożąca lub odbierająca produkty pochodzenia zwierzęcego przechowuje dokumentację dotyczącą przesyłek. Informacje zawarte w dokumentacji i okres ich przechowywania są określone w załączniku II.

2. Jednakże niniejszy artykuł nie ma zastosowania w odniesieniu do obornika przewożonego między dwoma miejscami znajdującymi się w tym samym gospodarstwie lub lokalnie pomiędzy gospodarstwami lub użytkownikami umiejscowionymi w tym samym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ III

ZATWIERDZANIE ZAKŁADÓW POŚREDNICH, SKŁADÓW, SPALARNI I WSPÓLSPALARNI, ZAKŁADÓW PRZETWÓRCZYCH KATEGORII 1 I 2, ZAKŁADÓW CHEMICZNYCH, KOMPOSTOWNI I WYTWÓRNI BIOGAZU KATEGORII 2 I 3

Artykuł 10

Zatwierdzanie zakładów pośrednich

1. Zakłady pośrednie kategorii 1, 2 i 3 są zatwierdzane przez właściwe władze.
2. W celu uzyskania zatwierdzenia, zakłady pośrednie kategorii 1 lub 2 muszą:
 - a) spełniać wymagania załącznika III rozdział I;
 - b) dokonywać przeładunku surowca kategorii 1 lub 2 i przechowywać go zgodnie z załącznikiem III rozdział II część B;
 - c) przeprowadzać wewnętrzne kontrole zakładu przewidziane w art. 25 oraz
 - d) poddawać się kontroli właściwych władz zgodnie z art. 26.
3. W celu uzyskania zatwierdzenia zakłady pośrednie kategorii 3 muszą:
 - a) spełniać wymagania załącznika III rozdział I;
 - b) dokonywać przeładunku surowca kategorii 3 i przechowywać go zgodnie z załącznikiem III rozdział II część A;
 - c) przeprowadzać wewnętrzne kontrole zakładu przewidziane w art. 25 oraz
 - d) poddawać się kontroli właściwych władz zgodnie z art. 26.

Artykuł 11

Zatwierdzania składów

1. Składy są zatwierdzane przez właściwe władze.
2. W celu uzyskania zatwierdzenia składy muszą:
 - a) spełniać wymagania załącznika III rozdział III oraz
 - b) poddawać się kontroli właściwych władz zgodnie z art. 26.

Artykuł 12

Zatwierdzanie spalarni i współspalarni

1. Spopielanie i współspopielanie produktów przetworzonych odbywa się zgodnie z przepisami dyrektywy 2000/76/WE. Spopielanie i współspopielanie produktów pochodzenia zwierzęcego odbywa się albo zgodnie z przepisami dyrektywy 2000/76/WE lub, w przypadkach gdy dyrektywa nie ma zastosowania, zgodnie z przepisami niniejszego

rozporządzenia. Spalarnie i współspalarnie są zatwierdzane w ramach wspomnianej dyrektywy lub zgodnie z ust. 2 lub 3.

2. W celu uzyskania zatwierdzenia przez właściwe władze na wykorzystywanie zakładu do celów usuwania produktów pochodzenia zwierzęcego, spalarnia lub współspalarnia o wysokiej zdolności produkcyjnej, do której nie ma zastosowania dyrektywa 2000/76/WE, musi spełniać:

- a) ogólne warunki ustanowione w załączniku IV rozdział I;
- b) warunki działalności ustanowione w załączniku IV rozdział II;
- c) warunki ustanowione w załączniku IV rozdział III, dotyczące odpływu wody;
- d) wymagania ustanowione w załączniku IV rozdział IV, dotyczące pozostałości;
- e) wymagania dotyczących pomiaru temperatury ustanowione w załączniku IV, rozdział V oraz
- f) warunki dotyczące nieprawidłowego działania ustanowione w załączniku IV rozdział VI.

3. W celu uzyskania zatwierdzenia przez właściwe władze na wykorzystywanie zakładu do celów usuwania produktów pochodzenia zwierzęcego, spalarnia lub współspalarnia o niskiej zdolności produkcyjnej, do której nie ma zastosowania dyrektywa 2000/76/WE, musi:

- a) być wykorzystywana jedynie do usuwania padłych zwierząt domowych i / lub surowców kategorii 2 i 3;
- b) w przypadku umiejscowienia na terenie gospodarstwa, być wykorzystywana wyłącznie do celów usuwania surowców z tego indywidualnego gospodarstwa;
- c) spełniać ogólne warunki ustanowione w załączniku IV rozdział I;
- d) spełniać odnoszące się do niej warunki działalności ustanowione w załączniku IV rozdział II;
- e) spełniać wymagania ustanowione w załączniku IV rozdział IV, dotyczące pozostałości;
- f) spełniać wymagania dotyczące pomiaru temperatury, ustanowione w załączniku IV rozdział V oraz
- g) spełniać warunki dotyczące nieprawidłowego działania, ustanowione w załączniku IV rozdział VI.

4. Decyzja o zatwierdzeniu zostaje niezwłocznie zawieszona, jeżeli warunki, w których je dokonano nie są już dłużej spełniane.

5. Wymagania ust. 2 i 3 mogą zostać zmienione w świetle rozwoju wiedzy naukowej zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2, po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym.

Artykuł 13

Zatwierdzanie zakładów przetwórczych kategorii 1 i 2

1. Zakłady przetwórcze kategorii 1 i 2 są zatwierdzane przez właściwe władze.
2. W celu uzyskania zatwierdzenia zakłady przetwórcze kategorii 1 i 2 muszą:
 - a) spełniać wymagania załącznika V rozdział I;
 - b) dokonywać przeładunku surowca kategorii 1 i 2 oraz przechowywać go zgodnie z załącznikiem V rozdział II i załącznikiem VI rozdział I;
 - c) uzyskać zezwolenie właściwych władz zgodnie z załącznikiem V rozdział V;
 - d) przeprowadzać wewnętrzne kontrole zakładu przewidziane w art. 25;
 - e) poddawać się kontroli właściwych władz zgodnie z art. 26 oraz
 - f) zagwarantować, że, po przetworzeniu, produkty spełniają wymagania załącznika VI rozdział I.
3. Decyzja o zatwierdzeniu zostaje niezwłocznie zawieszona, jeżeli warunki, w których je przyznano nie są już dłużej spełniane.

Artykuł 14

Zatwierdzanie zakładów tłuszczowych kategorii 2 i 3

1. Zakłady tłuszczowe są zatwierdzane przez właściwe władze.
2. W celu uzyskania zatwierdzenia zakłady tłuszczowe kategorii 2 muszą:
 - a) przetwarzać tłuszcze wytopione, otrzymane z surowca kategorii 2 zgodnie z normami ustanowionymi w załączniku VI rozdział III;
 - b) uchwalić i wprowadzić w życie metody monitorowania oraz sprawdzania krytycznych punktów kontroli, oparte o wykorzystywany sposób przetwarzania;
 - c) przechowywać dokumentację dotyczącą informacji uzyskanych stosownie do lit. b) w celu przedstawiania ich właściwym władzom oraz
 - d) poddawać się kontroli właściwych władz zgodnie z art. 26.

3. W celu uzyskania zatwierdzenia, zakłady tłuszczowe kategorii 3 mogą przetwarzać tłuszcze wytopione otrzymane wyłącznie z surowca kategorii 3 oraz muszą spełniać odpowiednie wymagania określone w ust. 2.

4. Decyzja o zatwierdzeniu zostanie niezwłocznie zawieszona, jeżeli warunki w których je przyznano nie są już dłużej spełniane.

Artykuł 15

Zatwierdzanie wytwórni biogazu i kompostowni

1. Wytwornie biogazu i kompostownie są zatwierdzane przez właściwe władze.
2. W celu uzyskania zatwierdzenia, wytwornie biogazu i kompostownie muszą:
 - a) spełniać wymagania załącznika VI rozdział II część A;
 - b) dokonywać przeładunku i przetwarzania produktów pochodzenia zwierzęcego zgodnie z załącznikiem VI rozdział II, część B i C;
 - c) poddawać się kontroli właściwych władz zgodnie z art. 26;
 - d) uchwalić i wprowadzić w życie metody monitorowania oraz sprawdzania krytycznych punktów kontroli oraz
 - e) zagwarantować, że tam gdzie to właściwe pozostałości fermentacyjne i kompost spełniają normy mikrobiologiczne ustanowione w załączniku VI rozdział II część D.
3. Decyzja o zatwierdzeniu zostaje niezwłocznie zawieszona, jeżeli warunki, w których ją przyznano nie są już dłużej spełniane.

ROZDZIAŁ IV

WPROWADZANIE NA RYNEK I WYKORZYSTYWANIE PRZETWORZONYCH BIAŁEK ZWIERZĘCYCH ORAZ INNYCH PRODUKTÓW PRZETWORZONYCH, KTÓRE MOŻNA WYKORZYSTAĆ JAKO SKŁADNIK PASZOWY, KARME DLA ZWIERZĄT DOMOWYCH, GRYZAKI DLA PSÓW I PRODUKTY TECHNICZNE, A TAKŻE ZATWIERDZANIE ODPOWIEDNICH ZAKŁADÓW

Artykuł 16

Ogólne przepisy dotyczące zdrowia zwierząt

1. Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne do zagwarantowania, że produkty pochodzenia zwierzęcego oraz produkty z nich otrzymywane, określone w załącznikach VII i VIII, nie są wysyłane z gospodarstwa umiejscowionego w strefie podlegającej ograniczeniom z powodu występowania choroby, o którą podejrzewane są gatunki, z których otrzymano produkt lub nie opuszczają zakładu czy strefy, z których wywóz lub handel, którymi mogłyby stwarzać ryzyko dla statusu zdrowotnego zwierząt Państw Członkowskich lub ich regionów, z

wyjątkiem przypadków, gdy produkty są poddawane obróbce zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Środki określone w ust. 1 gwarantują, że produkty otrzymywane są ze zwierząt, które:
 - a) pochodzą z gospodarstwa, terytorium lub części terytorium lub, w przypadku produktów akwakultury, z gospodarstwa, strefy lub części strefy, nie podlegających ograniczeniom zdrowotnym dotyczącym zwierząt i związanych z nimi produktów, w szczególności ograniczeniom w ramach środków kontroli chorób nałożonych przez legislację wspólnotową lub z tytułu poważnej choroby zakaźnej wymienionej w dyrektywie Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzającej ogólne środki wspólnotowe w odniesieniu do niektórych chorób zwierząt i szczególne środki w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń²²;
 - b) zostały ubite w rzeźni, w której w czasie uboju przebywały zwierzęta zakażone, lub podejrzane o zakażenie, jedną z chorób objętych zasadami określonymi w lit. a).
3. Bez naruszania zgodności ze środkami kontroli chorób określonych w ust. 2 lit. a) zezwala się na wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego oraz produktów z nich otrzymanych określonych w załącznikach VII i VIII, które pochodzą z terytorium lub części terytorium podlegającego ograniczeniom zdrowotnym dotyczącym zwierząt, ale nie są zakażone lub podejrzane o zakażenie, pod warunkiem, że, gdzie to właściwe, produkty:
 - a) są otrzymywane, przeładowywane, przewożone i przechowywane oddzielnie oraz w innym czasie niż produkty spełniające wszystkie warunki dotyczące zdrowia zwierząt;
 - b) zostały poddane obróbce wystarczającej do wyeliminowania rozważanego problemu zdrowotnego dotyczącego zwierząt zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w zakładzie zatwierdzonym do tego celu przez Państwo Członkowskie, w którym pojawił się wspomniany problem zdrowotny;
 - c) są właściwie identyfikowane;
 - d) spełniają wymagania ustanowione w załącznikach VII i VIII lub szczegółowe zasady ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

W szczególnych sytuacjach, decyzjami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2, mogą zostać ustanowione inne warunki niż te określone w akapicie pierwszym. Decyzje te uwzględniają wszystkie środki dotyczące zwierząt lub badań na nich przeprowadzanych oraz szczególnych cech charakterystycznych chorób dotyczących rozważane gatunki, a także wyszczególniają środki niezbędne do zapewnienia ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie.

Artykuł 17

Zatwierdzanie zakładów przetwórczych kategorii 3

1. Zakłady przetwórcze kategorii 3 są zatwierdzane przez właściwe władze.

²² Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 69. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W celu uzyskania zatwierdzenia, zakłady przetwórcze kategorii 3 muszą:
 - a) spełniać wymagania załącznika V rozdział I i załącznika VII rozdział I;
 - b) dokonywać przeładunku i przetworzenia surowca kategorii 3 oraz przechowywać go zgodnie z załącznikiem V rozdział II i załącznikiem VII;
 - c) uzyskać zezwolenie właściwych władz zgodnie z załącznikiem V rozdział V;
 - d) przeprowadzać wewnętrzne kontrole zakładu przewidziane w art. 25;
 - e) poddawać się kontroli właściwych władz zgodnie z art 26, oraz
 - f) zagwarantować, że po przetworzeniu, produkty spełniają wymagania załącznika VII rozdział I.
3. Decyzja o zatwierdzeniu zostaje niezwłocznie zawieszona, jeżeli warunki, w których ja przyznano nie są już dłużej spełniane.

Artykuł 18

Zatwierdzanie wytwórni karmy dla zwierząt domowych i zakładów technicznych

1. Wytwórnie karmy dla zwierząt domowych i zakłady techniczne są zatwierdzane przez właściwe władze.
2. W celu uzyskania zatwierdzenia, wytwórnia karmy dla zwierząt domowych lub zakład techniczny musi:
 - a) w świetle szczególnych wymagań ustanowionych w załączniku VIII w odniesieniu do produkowanych przez nie produktów zobowiązać się do:
 - (i) do spełnienia szczególnych wymagań dotyczących produkcji, wymienionych w niniejszym rozporządzeniu;
 - (ii) uchwalenia i wprowadzenia w życie metod monitorowania i sprawdzania krytycznych punktów kontroli, opartych o wykorzystywany sposób przetwarzania;
 - (iii) w zależności od produktów, pobierania próbek do analiz w laboratorium uznanym przez właściwe władze w celach sprawdzania ich zgodności z normami ustanowionymi niniejszym rozporządzeniem;
 - (iv) przechowywania dokumentacji dotyczącej informacji uzyskanych stosownie do (ii) i (iii) w celu przedstawienia ich właściwym władzom. Wyniki kontroli i badań należy przetrzymywać co najmniej dwa lata;

- (v) informowania właściwych władz, jeżeli wyniki badań laboratoryjnych określonych w (iii) lub inne dostępne dane ujawniają istnienie poważnego zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zwierząt oraz
 - b) poddawać się kontroli właściwych władz zgodnie z art. 26.
3. Decyzja o zatwierdzeniu zostaje niezwłocznie zawieszona, jeżeli warunki, w których ją przyznano nie są już dłużej spełniane.

Artykuł 19

Wprowadzanie na rynek i wywóz przetworzonych białek zwierzęcych oraz innych produktów przetworzonych, które mogłyby zostać użyte jako składnik paszowy

Państwa Członkowskie gwarantują, że przetworzone białko zwierzęce i inne produkty przetworzone, które mogłyby zostać użyte jako składnik paszowy są wprowadzane na rynek lub wywożone tylko wtedy, gdy:

- a) zostały przygotowane w zakładzie przetwórczym kategorii 3 zatwierdzonym i nadzorowanym zgodnie z art. 17;
- b) zostały przygotowane wyłącznie z surowca kategorii 3, jak określono w załączniku VII;
- c) były przeładowywane, przetwarzane, przechowywane i przewożone zgodnie z załącznikiem VII i w taki sposób, aby zapewnić zgodność z art. 22 oraz
- d) spełniają szczególne wymagania ustanowione w załączniku VII.

Artykuł 20

Wprowadzanie na rynek oraz wywóz karmy dla zwierząt domowych, gryzaków dla psów i produktów technicznych

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że karma dla zwierząt domowych, gryzaki dla psów, produkty techniczne, inne niż określone w ust. 2 i 3 produkty pochodzenia zwierzęcego określone w załącznik VIII są wprowadzane na rynek lub wywożone tylko wtedy, gdy:

- a) spełniają albo:
 - (i) szczególne wymagania ustanowione w załączniku VIII albo
 - (ii) w przypadku, gdy produkt mógłby wykorzystany zarówno jako produkt techniczny, jak i składnik paszowy, a załącznik VIII nie zawiera żadnych szczególnych wymagań, szczególne wymagania przewidziane w odpowiednim rozdziale załącznika VII oraz
- b) pochodzą z zakładów zatwierdzonych i nadzorowanych zgodnie z art. 18 lub, w przypadku produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załączniku VIII, z innych zakładów zatwierdzonych zgodnie ze ustawodawstwem wspólnotowym w dziedzinie weterynarii.

2. Państwa Członkowskie gwarantują, że organiczne nawozy sztuczne oraz dodatki do wzbogacania gleby wytwarzane z produktów przetworzonych, inne niż te wytwarzane z obornika i treści przewodu pokarmowego, są wprowadzane na rynek lub wywożone jedynie wtedy, gdy spełniają wymagania, jeżeli takie obowiązują, ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2, po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym.

3. Państwa Członkowskie gwarantują, że pochodne tłuszczów wytwarzane z surowca kategorii 2 są wprowadzane na rynek lub wywożone tylko wtedy, gdy:

- a) zostały przygotowane w zakładzie tłuszczowym kategorii 2 zatwierdzonym zgodnie z art. 14 z tłuszczów wytopionych, uzyskanych w wyniku przetworzenia surowca kategorii 2 w zakładzie kategorii 2 zatwierdzonym zgodnie z art. 13 po zastosowaniu jednej z metod przetwarzania 1-5;
- b) były przeładowywane, przetwarzane, przechowywane i przewożone zgodnie z załącznikiem VI oraz
- c) spełniają szczególne wymagania ustanowione w załączniku VIII.

Artykuł 21

Środki ochronne

Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się do produktów ujętych w załącznikach VII i VIII do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22

Ograniczenia w wykorzystywaniu produktów

1. Zabronione jest używanie produktów pochodzenia zwierzęcego i produktów przetworzonych w następujących przypadkach:

- a) karmienia zwierząt przetworzonym białkiem pochodzącym z tuszy lub części tuszy zwierząt tego samego gatunku;
- b) karmienia zwierząt gospodarskich innych niż zwierzęta futerkowe odpadami gastronomicznymi lub składnikiem paszowym zawierającym odpady gastronomiczne lub z nich otrzymanym oraz
- c) stosowania na pastwiskach organicznych nawozów sztucznych oraz dodatków do wzbogacania gleby, innych niż obornik.

2. Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu, obejmujące zasady dotyczące środków kontroli, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2. Odstępstwa od ust. 1 lit. a) mogą zostać przyznane w odniesieniu do ryb i zwierząt futerkowych w ramach tej samej procedury, po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym.

ROZDZIAŁ V

ODSTĘPSTWA

Artykuł 23

Odstępstwa dotyczące wykorzystania produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić, pod nadzorem właściwych władz, na:
 - a) wykorzystanie produktów pochodzenia zwierzęcego do celów diagnostycznych, edukacyjnych i badawczych oraz
 - b) wykorzystanie produktów pochodzenia zwierzęcego do wypychania zwierząt w zakładach technicznych zatwierdzonych do tego celu zgodnie z art. 18.
2.
 - a) Państwa Członkowskie mogą również zezwolić na używanie produktów pochodzenia zwierzęcego wyszczególnionych w lit. b) do karmienia zwierząt wyszczególnionych w lit. c) pod nadzorem właściwych władz oraz zgodnie z zasadami ustanowionymi w załączniku IX.
 - b) Produkty pochodzenia zwierzęcego określone w lit. a) stanowią:
 - (i) surowce kategorii 2, przy założeniu, że nie pochodzą one od zwierząt, które zostały ubite lub padły z powodu obecności lub podejrzenia choroby przenoszonej na ludzi lub zwierzęta oraz
 - (ii) surowce kategorii 3 określone w art. 6 ust. 1 lit. a)-j) oraz, z zastrzeżeniem art. 22, w art. 6 ust. 1 lit. l);
 - c) Zwierzęta określone w lit a) stanowią:
 - (i) zwierzęta z ogrodów zoologicznych,
 - (ii) zwierzęta cyrkowe,
 - (iii) gady i ptaki drapieżne inne niż zwierzęta z ogrodów zoologicznych i zwierzęta cyrkowe,
 - (iv) zwierzęta futerkowe,
 - (v) zwierzyna dzika, której mięso nie jest przeznaczone do spożycia przez ludzi,
 - (vi) psy z uznanej hodowli lub sfory psów gończych oraz
 - (vii) robaki przeznaczone na przynętę w połowach.
 - d) Ponadto Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie, pod nadzorem właściwych władz, surowca kategorii 1 określonego w art. 4 ust. 1 lit. b) pkt (ii) do celów żywienia zagrożonych lub chronionych gatunków ptaków nekrofagów zgodnie z

zasadami ustanowionymi w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2 po konsultacji z Europejskim Urzędem ds. bezpieczeństwa żywności.

3. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o:
 - a) wykorzystaniu produktów w ramach odstępstw określonych w ust. 2 oraz
 - b) wprowadzonych regulacjach dotyczących weryfikacji, mających zagwarantować wykorzystanie rozważanych produktów pochodzenia zwierzęcego jedynie w dozwolonych celach.

4. Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz użytkowników i punktów odbioru posiadających zezwolenie i zarejestrowanych stosownie do ust. 2 lit. c) pkt (iv), (vi) oraz (vii) na jego terytorium. Każdemu użytkownikowi i punktowi odbioru przypisywany jest numer urzędowy do celów kontrolnych, umożliwiający śledzenie pochodzenia rozważanych produktów.

Właściwe władze nadzorują pomieszczenia należące do użytkowników i punktów odbioru określonych w poprzednim ustępie oraz przez cały czas posiadają swobodny dostęp do wszystkich części pomieszczeń w celu zapewnienia zgodności z wymaganiami określonymi w ust. 2.

Jeśli w wyniku inspekcji zostanie ujawnione, że wspomniane wymagania nie są spełniane, właściwe władze podejmują stosowne działania.

5. Szczegółowe zasady dotyczące środków weryfikacji mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

Artykuł 24

Odstępstwa dotyczące usuwania produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Właściwe władze mogą postanowić, w miarę potrzeb, że:
 - a) martwe zwierzęta domowe mogą być bezpośrednio usuwane jako odpady przez składowanie;
 - b) następujące produkty pochodzenia zwierzęcego pochodzące z terenów odosobnionych mogą być usuwane jako odpady przez spopielenie lub składowanie na miejscu:
 - (i) surowiec kategorii 1 określony w art. 4 ust. 1 lit. b) pkt (ii),
 - (ii) surowiec kategorii 2 oraz
 - (iii) surowiec kategorii 3 oraz
 - c) produkty pochodzenia zwierzęcego mogą być usuwane jako odpady przez spopielenie lub składowanie na miejscu w przypadku wystąpienia choroby wymienionej w wykazie A Międzynarodowego Biura Epidemiologii i Chorób Zwierząt (OIE), jeżeli właściwe władze odrzucają możliwość przewozu do najbliższej spalarni lub zakładu przetwórczego z

powodu groźby rozszerzania się ryzyka zdrowotnego lub z powodu rozległego wybuchu epidemii choroby zwierząt, co prowadzi do braku wolnych mocy produkcyjnych w tych zakładach.

2. W odniesieniu do surowca kategorii 1 określonego w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt (i) nie mogą być przyznane żadne ustępstwa.
3. W przypadku surowca kategorii 1 określonego w art. 4 ust. 1 lit. b) pkt (ii) spopielenie lub składowanie może odbywać się zgodnie z ust. 1 lit. b) lub c) jedynie wtedy, gdy właściwe władze zezwolą na wykorzystanie metody i nadzorują jej stosowanie oraz są przekonane o całkowitym wykluczeniu ryzyka przenoszenia TSE.
4. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o:
 - a) wykorzystaniu możliwości przewidzianych w ust. 1 lit. b) w odniesieniu do surowca kategorii 1 i 2 oraz
 - b) obszarach, które klasyfikują one jako tereny odosobnione do celów stosowania ust. 1 lit. b) oraz przyczynach takiej klasyfikacji.
5. Właściwe władze podejmują środki niezbędne do:
 - a) zagwarantowania, że spopielenie lub składowanie produktów pochodzenia zwierzęcego nie zagraża zdrowiu zwierząt i ludzi oraz
 - b) zapobiegania porzucaniu, tworzeniu hałd lub niekontrolowanemu usuwaniu produktów pochodzenia zwierzęcego.
6. Szczegółowe regulacje dotyczące stosowania niniejszego artykułu mogą zostać ustanowione w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

ROZDZIAŁ VI

KONTROLE I INSPEKCJE

Artykuł 25

Kontrole wewnętrzne zakładów

1. Kierownictwo oraz właściciele zakładów pośrednich i przetwórczych lub ich reprezentanci przyjmują wszystkie środki konieczne do spełnienia wymagań niniejszego rozporządzenia. Wprowadzają, stosują i utrzymują stałą procedurę opracowaną zgodnie z zasadami systemu analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli (HACCP). W szczególności:
 - a) identyfikują i sprawdzają krytyczne punkty kontroli w zakładach;
 - b) uchwalają i wprowadzają w życie metody monitorowania i sprawdzania krytycznych punktów kontroli;

- c) w przypadku zakładów przetwórczych, pobierają wzorcowe próbki w celu sprawdzenia zgodności:
 - (i) każdej przetwarzanej partii z normami odnoszącymi się do produktów, ustanowionymi niniejszym rozporządzeniem oraz
 - (ii) z maksymalnym dozwolonym poziomem pozostałości fizykochemicznych, ustanowionym w ustawodawstwie wspólnoty;
- d) zapisują wyniki kontroli i badań określonych w lit. b) i c) oraz przechowują je przez okres przynajmniej dwóch lat w celu przedstawiania ich właściwym władzom;
- e) wprowadzają system zapewniający możliwość śledzenia każdej wysyłanej partii.

2. W przypadku gdy wyniki badania próbek pobranych stosownie do ust. 1 lit. c) nie są zgodne przepisami niniejszego rozporządzenia, kierownik zakładu przetwórczego musi:

- a) powiadomić niezwłocznie właściwe władze o wszystkich szczegółach dotyczących rodzaju próbki oraz partii, z której ona pochodzi;
- b) ustalić powody braku zgodności;
- c) powtórnie przetworzyć lub usunąć skażoną partię pod nadzorem właściwych władz;
- d) zagwarantować, że żaden surowiec podejrzany o skażenie lub skażony, o ile nie jest on przeznaczony do usunięcia, nie opuści zakładu przed ponownym jego przetworzeniem pod nadzorem właściwych władz oraz ponownym urzędowym pobraniem próbek w celu zapewnienia spełnienia norm ustanowionych niniejszym rozporządzeniem;
- e) zwiększyć częstotliwość pobieranie próbek oraz sprawdzania procesu produkcji;
- f) badać dokumentację związaną z produktami pochodzenia zwierzęcego właściwą dla gotowej próbki oraz
- g) uruchomić odpowiednie procedury odkażania i oczyszczania w obrębie zakładu.

3. Szczegółowe regulacje dotyczące wprowadzenia w życie niniejszego artykułu, obejmujące zasady dotyczące częstotliwości i metod kontroli oraz metod referencyjnych dla analiz mikrobiologicznych, mogą zostać ustanowione w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

Artykuł 26

Kontrole urzędowe i wykaz zatwierdzonych zakładów

1. Właściwe władze przeprowadzają inspekcje w zatwierdzonych zakładach W regularnych odstępach czasu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i nadzorują ich działanie. Inspekcje i nadzór nad zakładami przetwórczymi odbywa się zgodnie z załącznikiem V rozdział IV.

2. Częstotliwość inspekcji i prowadzonego nadzoru zależy od wielkości zakładu, rodzaju wytwarzanych produktów, oceny ryzyka i oferowanych gwarancji zgodnie z zasadami systemu analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli (HACCP).
3. Jeżeli w wyniku inspekcji przeprowadzonej przez właściwe władze zostanie ujawnione, że nie jest spełnione choćby jedno wymaganie niniejszego rozporządzenia, właściwe władze podejmują odpowiednie działanie.
4. Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz zatwierdzonych zakładów na swoim terytorium zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Każdemu zakładowi nadaje numer urzędowy, odnoszący się do charakteru działalności, który identyfikuje zakład. Państwa Członkowskie przesyłają kopie wykazu i uaktualnione wersje Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim.
5. Szczegółowe regulacje dotyczące wprowadzenia w życie niniejszego artykułu, obejmujące zasady dotyczące częstotliwości kontroli i metod referencyjnych dla analiz mikrobiologicznych, mogą zostać ustanowione w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

ROZDZIAŁ VII

KONTROLE WSPÓLNOTOWE

Artykuł 27

Kontrole wspólnotowe w Państwach Członkowskich

1. Eksperti z Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu, przy współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, w takim zakresie, jak jest to konieczne do jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia. Państwo Członkowskie, na którego terytorium prowadzona jest kontrola zapewnia ekspertom wszelką pomoc niezbędną do wykonywania ich obowiązków. Komisja informuje właściwe władze o wynikach przeprowadzonej kontroli.
2. Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu, w szczególności te regulujące procedurę współpracy z krajowymi właściwymi władzami, są ustanawiane w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY STOSOWANE W PRZYWOZIE I TRANZYCIE NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO I PRODUKTÓW Z NICH OTRZYMANÝCH

Artykuł 28

Przepisy ogólne

Przepisy stosowane w przywozie produktów określonych w załącznikach VII i VIII z państw trzecich nie są ani bardziej ani mniej korzystne od tych stosowanych w odniesieniu do wytwarzania tych produktów i obrotu nimi we Wspólnocie.

Jednakże, przywóz z państw trzecich karmy dla zwierząt domowych i surowca do jej produkcji, otrzymanych ze zwierząt, które były leczone niektórymi substancjami zabronionymi zgodnie z dyrektywą 96/22/WE, jest dozwolone przy założeniu, że surowiec ten jest trwale oznaczony i spełnione są szczególne warunki ustanowione w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

Artykuł 29

Zakazy i zgodność z zasadami wspólnotowymi

1. Przywóz i tranzyt produktów pochodzenia zwierzęcego oraz produktów przetworzonych jest zakazany, z wyjątkiem przypadków przewidzianych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
2. Przywóz do Wspólnoty i tranzyt przez jej obszar produktów określonych w załącznikach VII i VIII może się odbywać wyłącznie wtedy, gdy produkty te spełniają wymagania wymienione w ust. 3-6.
3. Produkty określone w załącznikach VII do VIII pochodzą, wyjąwszy przypadki, gdy w wymienionych załącznikach stwierdzono inaczej, z państwa trzeciego lub regionów państw trzecich znajdujących się w wykazie sporządzonym i uaktualnianym zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

Wykaz może być łączony z innymi wykazami sporządzanymi w związku z ochroną zdrowia publicznego i zwierząt.

Podczas sporządzania wykazu, szczególną uwagą objęte są następujące elementy:

- a) ustawodawstwo państwa trzeciego;
- b) organizacja właściwych władz i służby inspekcyjne w państwie trzecim, kompetencje tych służb, nadzór, jakiemu podlegają oraz ich uprawnienia umożliwiające skuteczne monitorowanie stosowania ustawodawstwa;
- c) rzeczywiste warunki zdrowotne stosowane podczas produkcji, wytwarzania, przeładowywania, przechowywania i wysyłki produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych na wywóz do Wspólnoty;
- d) gwarancje, jakie może zaoferować państwo trzecie, dotyczące zgodności z odpowiednimi warunkami zdrowotnymi;
- e) doświadczenia we wprowadzaniu na rynek produktu pochodzącego z państwa trzeciego oraz wyniki przeprowadzonych kontroli przywozu;
- f) wynik inspekcji Wspólnotowych w państwie trzecim;
- g) stan zdrowia inwentarza żywego, innych zwierząt domowych i zwierzyny dzikiej w państwie trzecim, ze szczególnym uwzględnieniem egzotycznych chorób zwierząt oraz

wszelkie aspekty ogólnej sytuacji sanitarnej kraju, które mogą stwarzać ryzyko dla zdrowia publicznego i zwierząt we Wspólnocie;

- h) prawidłowość i szybkość, z jaką państwo trzecie dostarcza informacje o istnieniu zakaźnej choroby zwierząt na swoim terytorium, w szczególności chorób wymienionych w wykazach A i B Biura OIE lub, w przypadku zwierząt akwakultury, chorób podlegających zgłaszaniu, jak wymieniono w Kodeksie Zdrowotnym Zwierząt Wodnych OIE;
- i) regulacje dotyczące zapobiegania i kontrolowania zakaźnych chorób zwierząt będące w mocy w państwie trzecim i ich stosowanie, obejmujące zasady przywozu z innych krajów.

4. Produkty określone w załącznikach VII i VIII, z wyjątkiem produktów technicznych, muszą pochodzić z zakładów znajdujących na wspólnotowym wykazie sporządzonym w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2 na podstawie informacji przesłanej Komisji przez właściwe władze państwa trzeciego stwierdzającej, że zakład spełnia wymagania wspólnotowe i podlega nadzorowi urzędowych służb inspekcyjnych w państwie trzecim.

Wykazy zatwierdzonych zakładów są zmieniane w następującym trybie:

- a) Komisja informuje Państwa Członkowskie o zmianach w wykazie zakładów proponowanych przez państwa trzecie w ciągu pięciu dni od otrzymania propozycji zmian;
- b) Państwa Członkowskie winny w ciągu pięciu dni roboczych, licząc od daty otrzymania zmian w wykazach zakładów określonych w lit. a), wysłać Komisji pisemne uwagi;
- c) w przypadku, gdy przynajmniej jedno z Państw Członkowskich wystosuje pisemne uwagi, Komisja informuje Państwa Członkowskie w ciągu pięciu dni roboczych i włącza je jako punkt porządku dziennego następnego posiedzenia Stałego Komitetu ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt w celu podjęcia decyzji w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2;
- d) w przypadku, gdy Komisja nie otrzyma od Państw Członkowskich żadnych uwag pisemnych w terminie określonym w lit. b), uznaje się, że Państwa Członkowskie przyjęły zmiany w wykazie. Komisja informuje Państwa Członkowskie w ciągu pięciu dni roboczych, a po pięciu dniach roboczych od otrzymania niniejszej informacji Państwa Członkowskie zezwalają one na przywóz towarów pochodzących z tych zakładów.

5. Produkty techniczne określone w załączniku VIII muszą pochodzić z zakładów zatwierdzonych i zarejestrowanych przez właściwe władze państw trzecich.

6. Wyjąwszy przypadki, w których określono inaczej w załącznikach VII i VIII, przesyłkom produktów określonych w wymienionych załącznikach musi towarzyszyć świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X, zaświadczające, że produkty spełniają warunki określone we wspomnianych załącznikach i pochodzą z zakładów, w których takie warunki panują.

7. Do czasu sporządzenia wykazu przewidzianego w ust. 4 i przyjęcia wzorcowych świadectw, jak określono w ust. 6, Państwa Członkowskie mogą dalej stosować kontrole przewidziane dyrektywą 97/78/WE oraz świadectwa przewidziane w ramach obowiązujących przepisów krajowych.

Artykuł 30

Równoważność

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2, może zostać podjęta decyzja uznająca środki zdrowotne stosowane w państwie trzecim, grupie państw trzecich lub regionie państwa trzeciego w odniesieniu do produkcji, wytwarzania, przeładunku, przechowywania i transportu jednej lub kilku kategorii produktów określonych w załącznikach VII i VIII za równoważne do tych stosowanych we Wspólnocie, o ile państwo trzecie dostarczy w tym względzie obiektywny dowód.

Decyzja określa zasady regulujące przywóz i / lub tranzyt produktów pochodzenia zwierzęcego ze wspomnianego regionu, państwa lub grupy państw.

2. Warunki określone w ust. 1 obejmują:

- a) rodzaj i zawartość świadectwa weterynaryjnego, które musi towarzyszyć produktowi;
- b) szczególne wymagania zdrowotne stosowane w przywozie do Wspólnoty, i / lub tranzycie przez jej obszar oraz
- c) w miarę potrzeb procedury sporządzania i zmian wykazów regionów lub zakładów, z których przywóz lub tranzyt jest dozwolony.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są ustanawiane w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

Artykuł 31

Inspekcje i kontrole wspólnotowe

1. Eksperci z Komisji, gdzie sytuacja tego wymaga w towarzystwie ekspertów z Państw Członkowskich, mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w związku z:

- a) sporządzaniem wykazu państw trzecich lub ich regionów oraz określaniem warunków przywozu i / lub tranzytu;
- b) sprawdzaniem zgodności z:
 - (i) warunkami wymaganymi do włączenia państw trzecich do wspólnotowego wykazu,
 - (ii) warunkami przywozu i / lub tranzytu,
 - (iii) warunkami wymaganymi do uznania równoważności środków,

(iv) wszelkimi środkami awaryjnymi stosowanymi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym.

Komisja wyznacza ekspertów z Państw Członkowskich odpowiedzialnych za kontrole.

2. Kontrole określone w ust. 1 przeprowadzane są w imieniu Wspólnoty, która pokrywa ponoszone koszty.

3. Częstotliwość i procedura przeprowadzania kontroli określonych w ust. 1 może być wyznaczona zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

4. Jeżeli kontrola określona w ust. 1 ujawni poważne naruszenie przepisów sanitarnych, Komisja niezwłocznie zwraca się do państwa trzeciego z żądaniem podjęcia właściwych środków lub zatrzymuje przesyłki i niezwłocznie informuje Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ IX

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 32

Zmiany w załącznikach i środki przejściowe

1. Po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym w sprawie dowolnej kwestii, która mogłaby mieć wpływ na zdrowie publiczne i zwierząt, załączniki mogą zostać zmienione lub uzupełnione, a także mogą zostać przyjęte właściwe środki przejściowe zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

2. W odniesieniu do zakazu żywienia odpadami gastronomicznymi, określonego w art. 22, w przypadku gdy właściwe jest użycie systemów kontroli w Państwach Członkowskich przed zastosowaniem niniejszego rozporządzenia, przyjmowane są środki przejściowe, zgodnie z ust. 1, w celu zezwolenia na stałe wykorzystywanie w paszach niektórych typów odpadów gastronomicznych w ściśle kontrolowanych warunkach przez okres nie dłuższy niż cztery lata od dnia 1 listopada 2002 r. Środki te gwarantują wyeliminowanie zbędnego ryzyka w odniesieniu do zdrowia publicznego i zwierząt w okresie przejściowym.

Artykuł 33

Procedura wykonawcza

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin.

Artykuł 34

Konsultacje z Komitetami Naukowymi

Konsultacje z właściwymi Komitetami Naukowymi odbywają się w każdej kwestii wchodzącej w zakres niniejszego rozporządzenia, mogącej mieć wpływ na zdrowie publiczne i zwierząt.

Artykuł 35

Przepisy prawa krajowego

1. Państwa Członkowskie prześlą Komisji tekst przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszym rozporządzeniem.
2. W szczególności, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o środkach podjętych w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem w ciągu pierwszego roku od daty jego wejścia w życie. Na podstawie otrzymanych informacji, Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, miarę potrzeb wraz z towarzyszącymi mu projektami legislacji.
3. Państwa Członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać przepisy krajowe ograniczające używanie organicznych nawozów sztucznych i dodatków do wzbogacania gleby na czas dłuższy niż przewidziano niniejszym rozporządzeniem do chwili przyjęcia wspólnotowych zasad ich używania zgodnie z art. 20 ust. 2. Państwa Członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać przepisy krajowe ograniczające używanie pochodnych tłuszczów wyprodukowanych z surowca kategorii 2 na czas dłuższy niż przewidziano niniejszym rozporządzeniem do chwili dodania do załącznika VIII wspólnotowych zasad ich używania zgodnie z art. 32.

Artykuł 36

Regulacje finansowe

Komisja przygotowuje sprawozdanie, wraz z towarzyszącymi mu odpowiednimi wnioskami, w sprawie finansowych regulacji w Państwach Członkowskich w odniesieniu do przetwarzania, gromadzenia, przechowywania i usuwania produktów pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 37

Utrata mocy

Dyrektywa 90/667/EWG oraz decyzje 95/348/WE i 1999/534/WE tracą moc po upływie sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Od wspomnianej daty odniesienia do dyrektywy 90/667/EWG są interpretowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 38

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się po upływie sześciu miesięcy od daty jego wejścia w życie. Jednakże, art. 12 ust. 2 stosuje się jak określono w art. 20 dyrektywy 2000/76/WE, a art. 22 ust. 1 lit. b) i 32 stosuje się od dnia 1 listopada 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 3 października 2002 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

P. COX

Przewodniczący

W imieniu Rady

F. HANSEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE SZCZEGÓLNE

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1. „produkty pszczelarskie” oznaczają miód, wosk pszczele, mleczko pszczele, propolis lub pyłek wykorzystywane pszczelarstwie;
2. „partia” oznacza jednostkę produkcyjną wytworzoną w jednym zakładzie z wykorzystaniem jednolitych parametrów produkcyjnych – lub pewną ilość jednostek, jeżeli są przechowywane razem – które mogą być zidentyfikowane w celu wycofania i ponownego przetworzenia lub usuwania, jeżeli badania wykażą taką konieczność;
3. „wytwórnia biogazu” oznacza zakład, w którym następuje biodegradacja produktów pochodzenia zwierzęcego w warunkach beztlenowych do celów produkcji i gromadzenia biogazu;
4. „produkty z krwi” oznaczają produkty otrzymane z krwi lub jej frakcji, z wyłączeniem mączki; obejmują one osocze suszone/mrożone/płynne, mączkę z pełnej krwi, krwinki czerwone suszone / mrożone / płynne lub ich frakcje i mieszaniny;
5. „krew” oznacza świeżą pełną krew;
6. „mączka z krwi” oznacza produkty otrzymane w wyniku obróbki cieplnej krwi zgodnie z załącznikiem VII rozdział II i przeznaczone do spożycia przez zwierzęta lub do produkcji organicznych nawozów sztucznych;
7. „karma dla zwierząt domowych w puszkach” oznacza karmę dla zwierząt poddaną obróbce termicznej zapakowaną w pojemnik hermetycznie zamknięty;
8. „zakład pośredni kategorii 1 lub 2” oznacza zakład, w którym nieprzetworzony surowiec kategorii 1 lub 2 jest przeladowywany i / lub tymczasowo przechowywany w celu przewiezienia go dalej do ostatecznego miejsca przeznaczenia oraz w którym mogą się odbywać niektóre czynności wstępne, takie jak usunięcie skór lub skórek oraz badanie poubojowe;
9. „zakład przetwórczy kategorii 1” oznacza zakład, w których przetwarza się surowiec kategorii 1 przed jego ostatecznym usunięciem;
10. „zakład tłuszczowy kategorii 2” oznacza zakład przetwarzający tłuszcze wytopione z surowca kategorii 2 zgodnie z warunkami wymienionymi w załącznik VI rozdział III;
11. „zakład przetwórczy kategorii 2” oznacza zakład, w którym przetwarza się surowiec kategorii 2 przed jego ostatecznym usunięciem, dalszym przetworzeniem lub wykorzystaniem;
12. „zakład pośredni kategorii 3” oznacza zakład, w którym nieprzetworzony surowiec kategorii 3 sortuje się i / lub dzieli i / lub zamraża lub poddaje głębokiemu zamrożeniu

w blokach i / lub czasowo przechowuje w celu przewiezienia go dalej do ostatecznego miejsca przeznaczenia;

13. „zakład tłuszczowy kategorii 3” oznacza zakład przetwarzający tłuszcze wytopione z surowca kategorii 3;
14. „zakład przetwórczy kategorii 3” oznacza zakład, w którym przetwarza się surowiec kategorii 3 na białko zwierzęce i inne produkty przetworzone, które mogą zostać wykorzystane jako składnik paszowy;
15. „odpady gastronomiczne” oznaczają wszystkie odpady żywnościowe pochodzące z restauracji, usług gastronomicznych i kuchni, włącznie z kuchniami zbiorowymi i kuchniami gospodarczymi;
16. „współspalarnia” oznacza miejsce usuwania jak określono w art. 3 ust. 5 dyrektywy 2000/76/WE;
17. „współspopielanie” oznacza usuwanie produktów pochodzenia zwierzęcego lub produktów z nich otrzymanych we współspalarni;
18. „punkty odbioru” oznaczają pomieszczenia, w których gromadzi się i poddaje obróbce niektóre produkty pochodzenia zwierzęcego przeznaczone do żywienia zwierząt wyszczególnionych w art. 23 ust. 2 lit. c);
19. „kompostownia” oznacza zakład, w którym następuje biodegradacja produktów pochodzenia zwierzęcego w warunkach tlenowych;
20. „pozostałości fermentacyjne” oznaczają pozostałości otrzymane w wyniku przetworzenia produktów pochodzenia zwierzęcego w fabryce biogazu;
21. „treść przewodu pokarmowego” oznacza zawartość przewodu pokarmowego ssaków i bezgrzebieniowców, wydzieloną lub nie z przewodu pokarmowego
22. „gryzaki dla psów” oznaczają produkty dla zwierząt domowych służące do żucia, wykonane z niegarbowanych skór i skórek kopytnych lub innego surowca zwierzęcego;
23. „składnik paszowy” oznacza składniki paszowe, jak określono w dyrektywie 96/25/WE²³, pochodzenia zwierzęcego, obejmujące przetworzone białka zwierzęce, produkty z krwi, tłuszcze wytopione, olej z ryb, pochodne tłuszczów, żelatynę i hydrolizat białkowy, fosforan dwuwapniowy, mleko, przetwory mleczne i siarę;
24. „mączka rybna” oznacza przetworzone białko zwierzęce otrzymane ze zwierząt morskich, z wyjątkiem ssaków morskich;
25. „zwierzęta futerkowe” oznaczają zwierzęta trzymane lub hodowane do produkcji skór futerkowych i nie wykorzystywane do spożycia przez ludzi;

²³ Dyrektywa Rady 96/25/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie obrotu surowcami żywnościowymi, zmieniająca dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 82/471/EWG i 93/74/EWG oraz uchylająca dyrektywę 77/101/EWG (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 35). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/46/WE (Dz.U. L 234 z 1.09.2001, str. 55).

26. „żelatyna” oznacza naturalne białko rozpuszczalne, żelujące lub nie, otrzymane w wyniku częściowej hydrolizy kolagenu produkowanego z kości, skór i skórek oraz ścięgien zwierząt (w tym również ryb i drobiu);
27. „skwarki” oznaczają pozostałości z wytapiania, po częściowym oddzieleniu tłuszczu i wody, zawierające białko;
28. „hermetyczne zamknięty pojemnik” oznacza pojemnik, opracowany i przeznaczony do zabezpieczania zawartości przed wtargnięciem mikroorganizmów;
29. „skóry i skórki” oznaczają wszystkie tkanki skórne i podskórne;
30. „spalarnia o wysokiej zdolności produkcyjnej” oznacza spalarnię inną niż spalarnię o niskiej zdolności produkcyjnej;
31. „hydrolizat białkowy” oznacza polipeptydy, peptydy i aminokwasy oraz ich mieszanki, otrzymane w wyniku hydrolizy produktów pochodzenia zwierzęcego;
32. „spalarnia” oznacza miejsce usuwania, jak określono w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/76/WE;
33. „spopielenie” oznacza usuwanie produktów pochodzenia zwierzęcego lub produktów z nich otrzymanych w spalarni;
34. „odczynnik laboratoryjny” oznacza produkt z krwi, w opakowaniu, gotowy do wykorzystania przez użytkownika i przeznaczony do użycia samodzielnego lub w połączeniu z innymi substancjami w laboratorium jako odczynnik lub w produkcji otrzymanym z odczynników;
35. „składowisko” oznacza miejsce usuwania odpadów, jak określono dyrektywą 1999/31/WE;
36. „spalarnia o niskiej zdolności produkcyjnej” oznacza spalarnię o przepustowości mniejszej niż 50 kg produktów pochodzenia zwierzęcego na godzinę;
37. „obornik” oznacza odchody i / lub mocz zwierząt gospodarskich, ze ściółką lub bez, oraz guano;
38. „organiczne nawozy sztuczne” i „dodatki do wzbogacania gleby” oznaczają surowce pochodzenia zwierzęcego używane do utrzymywania właściwego odżywiania roślin, fizycznych i chemicznych właściwości oraz biologicznej aktywności gleb lub ich poprawy, oddzielnie lub łącznie; mogą zawierać obornik, treść przewodu pokarmowego, kompost i pozostałości fermentacyjne;
39. „pastwisko” oznacza grunt pokryty trawą lub ziołami, na którym wypasa się zwierzęta gospodarskie;

40. „wytwórnia karmy dla zwierząt domowych” oznacza zakład produkujący pokarm dla zwierząt domowych lub gryzaki dla psów, w którym do ich przygotowania wykorzystywane są niektóre produkty pochodzenia zwierzęcego;
41. „karma dla zwierząt domowych” oznacza pokarm dla zwierząt domowych zawierający surowiec kategorii 3;
42. „przetworzone białko zwierzęce” oznacza białko zwierzęce otrzymane całkowicie z surowca kategorii 3, poddane obróbce zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w celu uczynienia je zdatnym do bezpośredniego użycia jako surowiec paszowy i do innego rodzaju pokarmów zwierzęcych, włączając karmę dla zwierząt domowych, do wykorzystania w organicznych nawozach sztucznych lub dodatkach do wzbogacania gleb; nie zawiera ono produktów z krwi, mleka, przetworów mlecznych, siary, żelatyny, hydrolizatów ani fosforanów dwuwapniowych;
43. „przetworzona karma dla zwierząt domowych” oznacza pokarm dla zwierząt domowych inny niż surowy, który został poddany jednej z metod przetwarzania lub innej obróbce zgodnie z wymaganiami załącznika VIII;
44. „produkty przetworzone” oznaczają produkty pochodzenia zwierzęcego, poddane jednej z metod przetwarzania lub innej obróbce wymaganej w załączniku VII lub VIII;
45. „metody przetwarzania” oznaczają metody wymienione w niniejszym załączniku V, rozdział III;
46. „zakład przetwórczy” oznacza zakład przetwórczy produktów pochodzenia zwierzęcego;
47. „produkt używany w diagnostyce in vitro” oznacza produkt z krwi, w opakowaniu, gotowy do wykorzystania przez użytkownika samodzielnie lub w połączeniu z innymi substancjami jako odczynnik, składnik produktu otrzymanego z odczynników, wzorzec, zestaw lub w innym układzie, przeznaczony do badań in vitro próbek pochodzenia ludzkiego lub zwierzęcego, z wyjątkiem organów lub krwi dawców, wyłącznie i zasadniczo w związku z diagnostyką stanu fizjologicznego, stanu zdrowia, chorób, błędów genetycznych lub określeniem poziomu bezpieczeństwa i zgodności z odczynnikami;
48. „surowa karma dla zwierząt domowych” oznacza pokarm dla zwierząt domowych, którego nie poddano żadnemu innemu procesowi konserwującemu niż schłodzenie, zamrożenie lub szybkie zamrożenie w celu utrzymania właściwego stanu;
49. „tereny odosobnione” oznaczają tereny, na których zagęszczenie zwierząt jest tak niewielkie, a środki usuwania są tak oddalone, że czynności niezbędne do zgromadzenia i przewozu odpadów byłyby niezwykle uciążliwe w porównaniu do lokalnego usuwania;
50. „tłuszcze wytopione” oznaczają tłuszcze otrzymane w wyniku przetworzenia surowca kategorii 2 lub 3;

51. „skład” oznacza zakład inny niż przedsiębiorstwa i placówki pośrednie objęte dyrektywą 95/69/WE²⁴, w których produkty przetworzone są czasowo przechowywane przed ich ostatecznym wykorzystaniem lub usunięciem;
52. „garbowanie” oznacza wyprawianie skóry surowej, przy użyciu garbników roślinnych, soli chromu lub innych substancji takich jak sole glinu, żelaza, krzemu, aldehydów, chinonów i innych garbników syntetycznych;
53. „zakład techniczny” oznacza zakład, w którym produkty pochodzenia zwierzęcego są wykorzystywane do wytwarzania produktów technicznych;
54. „produkty techniczne” oznaczają produkty bezpośrednio otrzymane z niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego, przeznaczone do celów innych niż spożycie przez ludzi lub zwierzęta, włącznie z garbowanymi i poddanymi obróbce skórami, trofeami myśliwskimi, przetworzoną wełną, sierścią, szczecina, piórami i ich częściami, surowicą pochodzącą od koniowatych, produktami z krwi, środkami farmakologicznymi, wyrobami medycznymi, kosmetykami, produktami kostnymi do wyrobu porcelany, żelatyną i klejem, organicznymi nawozami sztucznymi, dodatkami do wzbogacania gleby, tłuszczami wytopionymi, pochodnymi tłuszczu, przetworzonym obornikiem, mlekiem i przetworami mlecznymi;
55. „nieprzetworzone pióra lub ich części” oznaczają pióra i ich części, które nie były poddawane działaniu strumienia pary wodnej ani w inny sposób zabezpieczane przed przenoszeniem czynników chorobotwórczych;
56. „nieprzetworzona wełna” oznacza wełnę owczą, która nie była poddawana praniu fabrycznemu ani nie otrzymano jej w wyniku wyprawiania skóry;
57. „nieprzetworzona sierść” oznacza sierść przeżuwaczy, która nie została poddana praniu fabrycznemu ani nie otrzymano jej w wyniku wyprawiania skóry;
58. „nieprzetworzona szczecina” oznacza świńską szczecinę, która nie została poddana praniu fabrycznemu ani nie otrzymano jej w wyniku wyprawiania skóry.

²⁴ Dyrektywa Rady 95/69/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. ustanawiająca warunki i regulacje dotyczące udzielania zezwoleń i rejestracji niektórych przedsiębiorstw oraz placówek pośrednich działających w sektorze pasz zwierzęcych, zmieniająca dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 79/373/EWG i 82/471/EWG (Dz.U. L 332 z 30.12.1995, str. 15). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/29/WE (Dz.U. L 115 z 4.05.1999, str. 32).

ZAŁĄCZNIK II

WYMAGANIA HIGIENICZNE DOTYCZĄCE GROMADZENIA I PRZEWOZU PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO ORAZ PRODUKTÓW PRZETWORZONYCH

ROZDZIAŁ I

Identyfikacja

1. Wszystkie konieczne środki muszą zostać podjęte w celu:
 - a) umożliwienia identyfikacji surowców kategorii 1, 2 i 3 oraz osobnego przetrzymywania, a także umożliwienia ich identyfikacji podczas gromadzenia i przewożenia oraz
 - b) umożliwienia identyfikacji produktów przetworzonych oraz osobnego ich przetrzymywania, a także umożliwienia ich identyfikacji podczas transportu.
2. Podczas transportu etykieta przymocowana do pojazdu, pojemnika, kartonu lub innego opakowania musi wyraźnie wskazywać:
 - a) kategorię produktów pochodzenia zwierzęcego lub w przypadku produktów przetworzonych kategorię produktów z których zostały otrzymane oraz
 - b)
 - (i) w przypadku surowca kategorii 3, zawierać sformułowanie „nie do spożycia przez ludzi”,
 - (ii) w przypadku surowca kategorii 2, innego niż obornik i treść przewodu pokarmowego oraz produktów przetworzonych z nich otrzymanych, zawierać sformułowanie „nie do spożycia przez zwierzęta” lub
 - (iii) w przypadku surowca kategorii 1 i produktów przetworzonych z nich otrzymanych, zawierać sformułowanie „wyłącznie do usunięcia”.

ROZDZIAŁ II

Pojazdy i pojemniki

1. Produkty pochodzenia zwierzęcego i produkty przetworzone muszą być gromadzone i przewożone w nowych hermetycznych opakowaniach lub zakrytych, zabezpieczonych przed wyciekami pojemnikach lub pojazdach.
2. Pojazdy i pojemniki wielokrotnego użytku, a także wszystkie pozostałe elementy wyposażenia lub sprzęt wielokrotnego użytku, który styka się z produktami pochodzenia zwierzęcego lub produktami przetworzonymi, muszą:
 - a) zostać wyczyszczone, wymyte i zdezynfekowane po każdym użyciu;
 - b) być utrzymywane w czystości oraz

- c) być czyste i suche przed użyciem.
3. Pojemniki muszą zostać przeznaczone do przewozu określonego produktu w zakresie niezbędnym do uniknięcia zakażeń wzajemnych.

ROZDZIAŁ III

Dokumenty handlowe i świadectwa weterynaryjne

1. Podczas przewozu, produktom pochodzenia zwierzęcego lub produktom przetworzonym musi towarzyszyć dokument handlowy lub, w przypadkach gdy wymagane jest to niniejszym rozporządzeniem, świadectwo weterynaryjne.
2. W dokumentach handlowych muszą być wyszczególnione następujące dane:
 - a) data odbioru surowca z siedziby;
 - b) opis surowca, włącznie z informacjami określonymi w rozdziale I, gatunki zwierząt w odniesieniu do surowca kategorii 3 i produktów z niego przetworzonych, przeznaczonych do wykorzystania jako składnik paszowy oraz gdy ma to zastosowanie nr kolczyka usznego;
 - c) ilość surowca;
 - d) miejsce pochodzenia surowca;
 - e) nazwa i adres przewoźnika;
 - f) nazwa i adres odbiorcy, a także w przypadku gdy ma to zastosowanie jego numer identyfikacyjny oraz
 - g) gdy to właściwe:
 - (i) numer identyfikacyjny zakładu pochodzenia oraz
 - (ii) rodzaj i metody obróbki.
3. Dokument handlowy musi być wystawiony co najmniej w trzech egzemplarzach (jeden oryginał i dwie kopie). Oryginał musi towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia. Przechowuje go odbiorca. Producent i przewoźnik muszą przechowywać po jednej kopii.
4. Wzorec dokumentu handlowego może zostać ustanowiony zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.
5. Świadectwa weterynaryjne muszą zostać wystawione i podpisane przez właściwe władze.

ROZDZIAŁ IV

Dokumentacja

Dokumentacja określona w art. 9 musi zawierać informacje określone w rozdziale III ust. 2, jak poniżej. Muszą one obejmować:

- a) informacje określone w lit. b) i c) oraz
- b) w przypadku dokumentacji przechowywanej przez osobę wysyłającą produkty pochodzenia zwierzęcego, informacje określone w lit. a), e) oraz, jeśli znane, f) lub
- c) w przypadku dokumentacji przechowywanej przez osobę przewożącą produkty pochodzenia zwierzęcego, informacje określone w lit. a), d) i f) lub
- d) w przypadku dokumentacji przechowywanej przez osobę odbierającą produkty pochodzenia zwierzęcego, datę odbioru i informacje określone w lit. d) i e).

ROZDZIAŁ V

Przechowywanie dokumentów

Dokument handlowy i świadectwo weterynaryjne określone w rozdziale III oraz dokumentacja określona w rozdziale IV, muszą być przechowywane przez okres, co najmniej dwóch lat w celu przedstawienia ich właściwym władzom.

ROZDZIAŁ VI

Warunki cieplne

1. Przewóz produktów pochodzenia zwierzęcego musi odbywać się we właściwej temperaturze w celu uniknięcia wszelkiego ryzyka dla zdrowia publicznego i zwierząt.
2. Nieprzetworzony surowiec kategorii 3 przeznaczony do produkcji składników paszowych lub karmy dla zwierząt domowych musi być przewożony w formie schłodzonej lub zamrożonej, o ile nie będzie przetwarzany w ciągu 24 godzin od chwili wyruszenia w drogę.
3. Konstrukcja pojazdów używanych do transportu chłodniczego musi zapewniać utrzymanie właściwej temperatury przez cały czas przewozu.

ROZDZIAŁ VII

Szczególne zasady tranzytu

Tranzyt produktów pochodzenia zwierzęcego i produktów przetworzonych musi spełniać wymagania rozdziałów I, II, III i VI.

ROZDZIAŁ VIII

Środki kontroli

Właściwe władze muszą podjąć środki niezbędne do kontroli gromadzenia, przewozu, wykorzystywania i usuwania produktów pochodzenia zwierzęcego oraz produktów przetworzonych, między innymi przez sprawdzanie przechowywania wymaganej dokumentacji i dokumentów oraz, w przypadkach gdy niniejsze rozporządzenie tego wymaga lub właściwe władze uznają to za niezbędne, przez stosowanie plomb.

W przypadku, gdy właściwe władze nałożą plombę na przesyłkę z produktami pochodzenia zwierzęcego lub produktami przetworzonymi, muszą o tym poinformować właściwe władze w miejscu przeznaczenia.

ZAŁĄCZNIK III

WYMAGANIA HIGIENICZNE DOTYCZĄCE ZAKŁADÓW POŚREDNICH I SKŁADÓW

ROZDZIAŁ I

Wymagania dotyczące zatwierdzania zakładów pośrednich

1. Pomieszczenia i urządzenia muszą spełniać co najmniej poniższe wymagania.
 - a) Pomieszczenia muszą być odpowiednio oddalone od dróg publicznych i innych zabudowań, takich jak rzeźnie. Rozmieszczenie zakładów musi zapewniać całkowite oddzielenie surowca kategorii 1 i 2 od surowca kategorii 3 od momentu przyjęcia do wysyłki.
 - b) Do odbioru produktów pochodzenia zwierzęcego zakład musi posiadać powierzchnię krytą.
 - c) Konstrukcja zakładu musi zapewniać łatwe sprzątanie i dezynfekowanie. Podłogi muszą być położone w taki sposób, aby ułatwiały odprowadzanie cieczy.
 - d) Zakład musi posiadać odpowiednie toalety, przebieralnie i umywalnie dla personelu.
 - e) Zakład musi mieć odpowiednie zabezpieczenia przed szkodnikami, takimi jak owady, gryzonie i ptaki.
 - f) Zakład musi posiadać system usuwania ścieków, który spełnia wymagania higieniczne.
 - g) W przypadku gdy jest to konieczne do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia, zakłady muszą posiadać odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do magazynowania z regulacją temperatury o wystarczającej pojemności, umożliwiające przechowywanie produktów pochodzenia zwierzęcego we właściwych temperaturach oraz pozwalające na monitorowanie i zarejestrowanie tych temperatur.
2. Zakład musi mieć odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji pojemników lub zbiorników, w których produkty pochodzenia zwierzęcego są przyjmowane oraz pojazdów, innych niż statki, w których są przewożone. Muszą być przewidziane odpowiednie urządzenia do dezynfekcji kół pojazdów.

ROZDZIAŁ II

Ogólne wymagania higieniczne

- A. *Zakłady pośrednie kategorii 3*

1. Zakład nie może zajmować się działalnością inną niż przywóz, gromadzenie, sortowanie, dzielenie, chłodzenie, zamrażanie w blokach, czasowe magazynowanie oraz wysyłka surowca kategorii 3.
2. Sortowanie surowca kategorii 3 musi być przeprowadzane w taki sposób, aby uniknąć wszelkiego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób zwierząt.
3. Przez cały czas podczas sortowania lub przechowywania, surowiec kategorii 3 musi być przeładowywany i przechowywany oddzielnie od towarów innych niż surowiec kategorii 3 oraz w taki sposób, aby zapobiegać rozprzestrzenianiu się czynników chorobotwórczych, a także zapewnić zgodność z art. 22.
4. Surowiec kategorii 3 musi być prawidłowo przechowywany, a gdzie sytuacja tego wymaga schładzany lub zamrażany, do chwili ponownej wysyłki.
5. Opakowania muszą zostać spalone lub usunięte za pomocą innych środków zgodnie z instrukcjami właściwych władz.

B. Zakłady pośrednie kategorii 1 lub 2

6. Zakład nie może zajmować się inną działalnością niż gromadzenie, przeładunek, czasowe magazynowanie i wysyłka surowca kategorii 1 lub 2.
7. Sortowanie surowca kategorii 1 lub 2 musi być przeprowadzane w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzeniania się chorób zwierząt.
8. Przez cały czas surowiec kategorii 1 lub 2 musi być przeładowywany i przechowywany oddzielnie od innych towarów oraz w taki sposób, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się czynników chorobotwórczych.
9. Surowiec kategorii 1 lub 2 musi być właściwie przechowywany, w tym również w odpowiednich warunkach cieplnych, do chwili ponownej wysyłki.
10. Opakowania muszą zostać spalone albo usunięte za pomocą innych środków zgodnie z instrukcjami właściwych władz.
11. Ścieki muszą być poddane oczyszczeniu w celu zagwarantowania, jak dalece będzie to możliwe, że nie pozostały żadne czynniki chorobotwórcze. Szczególne wymagania dotyczące oczyszczania ścieków z zakładów pośrednich kategorii 1 lub 2 mogą zostać ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

Wymagania dotyczące zatwierdzania składów

Pomieszczenia i urządzenia muszą spełniać następujące wymagania:

1. Pomieszczenia, w których przechowywane są produkty przetworzone otrzymane z surowca kategorii 3 nie mogą znajdować się w tym samym miejscu, w którym znajdują się pomieszczenia służące do przechowywania produktów przetworzonych

otrzymanych z surowca kategorii 1 lub 2, chyba że są to całkowicie oddzielne zabudowania.

2. Zakład musi:

- a) posiadać powierzchnię krytą do odbioru produktów;
- b) mieć konstrukcję, która zapewni łatwe sprzątanie i dezynfekowanie. Podłogi muszą być tak położone w taki sposób, aby ułatwiały odprowadzanie cieczy;
- c) posiadać odpowiednie toalety, przebieralnie i umywalnie dla personelu oraz
- d) posiadać odpowiednie zabezpieczenia przed szkodnikami, takimi jak owady, gryzonie i ptaki.

3. Zakład musi mieć odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekowania pojemników lub zbiorników, w których produkty pochodzenia zwierzęcego są przyjmowane oraz pojazdów, innych niż statki, w których są przewożone. Muszą być przewidziane odpowiednie urządzenia do dezynfekcji kół pojazdów.

4. Produkty muszą być właściwie przechowywane do chwili ponownej wysyłki.

ZAŁĄCZNIK IV

WYMAGANIA DOTYCZĄCE SPALARNI I WSPÓLSPALARNI, DO KTÓRYCH NIE MA ZASTOSOWANIA DYREKTYWA 2000/76/WE

ROZDZIAŁ I

Warunki ogólne

1. Spalarnie i współspalarnie muszą być zaprojektowane, wyposażone i eksploatowane w taki sposób, aby spełnić wymagania niniejszego rozporządzenia.
2. Kierownictwo spalarni lub współspalarni musi podjąć wszystkie niezbędne środki ostrożności dotyczące odbioru produktów pochodzenia zwierzęcego w celu zapobieżenia, lub ograniczenia, jak dalece będzie to możliwe, bezpośredniego ryzyka dla zdrowia ludzi i zwierząt.

ROZDZIAŁ II

Warunki działalności

3. Spalarnie i współspalarnie muszą być zaprojektowane, wyposażone, zbudowane i eksploatowane w taki sposób, aby temperatura gazu powstającego w wyniku przetwarzania podnosiła się w sposób kontrolowany i płynny, nawet w najbardziej niekorzystnych warunkach, do 850°C, mierzona przez dwie sekundy blisko wewnętrznej ściany lub innym reprezentatywnym punkcie komory spalania, na który zezwoliły właściwe władze.
4. Każda linia w spalarniach o wysokiej zdolności produkcyjnej musi być wyposażona w przynajmniej jeden palnik pomocniczy. Palnik ten musi się włączać automatycznie, kiedy temperatura gazów spalinowych po ostatnim wtrysku powietrza spada poniżej 850°C. Musi on również być użyty podczas rozruchu i zatrzymywania eksploatacji w celu zagwarantowania utrzymania temperatury 850°C przez cały czas wykonywania wspomnianych czynności i tak długo, jak długo niespalony surowiec pozostaje w komorze spalania.
5. Spalarnie lub współspalarnie o wysokiej zdolności produkcyjnej muszą posiadać i uruchomić system automatyczny w celu uniknięcia wprowadzenia wsadu produktów pochodzenia zwierzęcego:
 - a) podczas rozruchu, zanim temperatura 850 °C zostanie osiągnięta oraz
 - b) w każdym przypadku, gdy temperatura 850 °C nie zostanie utrzymana.
6. Produkty pochodzenia zwierzęcego winny, w przypadku gdy jest to możliwe, zostać umieszczone prosto w piecu bez bezpośredniego przeładowywania.

ROZDZIAŁ III

Odpływ wody

7. Teren spalarni lub współspalarni, włączając towarzyszący obszar składowania produktów pochodzenia zwierzęcego, musi być zaprojektowany w taki sposób, aby zapobiec niedozwolonym i przypadkowym zrzutom substancji zanieczyszczających do gleby, wód powierzchniowych i gruntowych zgodnie z przepisami przewidzianymi w odpowiedniej ustawodawstwie wspólnoty. Ponadto, musi być przewidziany zbiornik o odpowiedniej pojemności magazynowania dla skażonej wody deszczowej wypływającej z terenu spalarni lub dla skażonej wody powstałej w wyniku czynności przelewowych lub gaszenia ognia.
8. Pojemność magazynowania musi być odpowiednia do zagwarantowania, że wody te mogą zostać w miarę potrzeb przebadane i oczyszczone przed ich odpływem.

ROZDZIAŁ IV

Pozostałości

9. Do celów niniejszego rozdziału, „pozostałości” oznaczają surowiec o konsystencji płynnej lub stałej wytworzony podczas spopielenia lub współspopielenia, oczyszczania ścieków i innych procesów odbywających się w obrębie spalarni lub współspalarni. Obejmują one popiół denny i żużel, popiół lotny i pył z kotłów.
10. Ilość i szkodliwość pozostałości powstałych w wyniku eksploatacji spalarni lub współspalarni musi być zredukowana do minimum. Pozostałości muszą być poddane ponownemu przetworzeniu, w miarę potrzeb, bezpośrednio w spalarni lub poza zgodnie z odpowiednią ustawodawstwem wspólnotowym.
11. Transport i przechowywanie tymczasowe suchych pozostałości w formie pyłu musi odbywać się w taki sposób, aby zapobiec ich rozproszaniu w środowisku naturalnym (np. w zamkniętych pojemnikach).

ROZDZIAŁ V

Pomiar temperatury

12. Do monitorowania parametrów i warunków muszą być wykorzystywane techniki odpowiednie do procesu spopielenia lub współspopielenia. Spalarnie i współspalarnie o wysokiej zdolności produkcyjnej muszą posiadać i wykorzystywać urządzenia do pomiaru temperatur.
13. W zaświadczeniu o zatwierdzeniu działalności wystawianym przez właściwe władze, lub w załączonych warunkach, muszą zostać ustalone wymagania dotyczące pomiarów temperatury.
14. Odpowiednia instalacja oraz działanie zautomatyzowanych urządzeń monitorowania musi podlegać kontroli i corocznym przeglądom. Przynajmniej raz na trzy lata musi być przeprowadzona kalibracja za pomocą pomiarów równoległych z użyciem metod referencyjnych.

15. Wyniki pomiarów temperatury muszą być rejestrowane i przedstawiane we właściwy sposób, aby umożliwić właściwym władzom sprawdzenie zgodności z dozwolonymi warunkami działalności ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z procedurami, które ustala wspomniana władza.

ROZDZIAŁ VI

Nieprawidłowa eksploatacja

16. W przypadku awarii, lub w warunkach nieprawidłowej eksploatacji, kierownictwo musi ograniczyć lub zawiesić działanie spalarni tak szybko jak to jest możliwe do czasu przywrócenia normalnej pracy.

ZAŁĄCZNIK V

OGÓLNE WYMAGANIA HIGIENICZNE DOTYCZĄCE PRZETWARZANIA SUROWCA KATEGORII 1, 2 I 3

ROZDZIAŁ I

Ogólne wymagania dotyczące zatwierdzania zakładów przetwórczych kategorii 1, 2 i 3

1. Pomieszczenia i urządzenia muszą spełniać co najmniej następujące wymagania:
 - a) pomieszczenia przeznaczone do przetwarzania produktów pochodzenia zwierzęcego nie mogą znajdować się w tym samym miejscu co rzeźnie, chyba że będą to osobne zabudowania. Do zakładu nie mogą mieć wstępu osoby nieupoważnione i zwierzęta, na które nie udzielono zezwolenia;
 - b) zakład przetwórczy musi mieć odpowiednio wydzielony sektor czysty i skażony. W sektorze skażonym musi znajdować się miejsce kryte do przyjmowania produktów pochodzenia zwierzęcego. Jego konstrukcja musi zapewniać łatwe sprzątnięcie i dezynfekowanie. Podłogi muszą być położone w taki sposób, aby ułatwiały odprowadzanie cieczy. W zakładzie przetwórczym muszą znajdować się odpowiednie toalety, przebieralnie i umywalnie dla personelu
 - c) zakład przetwórczy musi posiadać zdolność do produkcji gorącej wody i pary wystarczającą do celów przetwarzania produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - d) sektor skażony musi, w przypadku gdy jest to właściwe, zawierać urządzenia do rozdrabniania produktów pochodzenia zwierzęcego oraz urządzenia do ładowania kruszonych produktów pochodzenia zwierzęcego do jednostki przetwarzania;
 - e) wszystkie instalacje, w których przetwarzane są produkty pochodzenia zwierzęcego muszą funkcjonować zgodnie z wymaganiami rozdziału II. W przypadku gdy wymagana jest obróbka cieplna, wszystkie instalacje muszą być wyposażone w:
 - (i) urządzenia pomiarowe do monitorowania temperatury w czasie i, w przypadkach gdy jest to niezbędne, ciśnienia w punktach krytycznych;
 - (ii) sprzęt rejestrujący do ciągłego zapisu wyników pomiarów oraz
 - (iii) odpowiedni system bezpieczeństwa do zapobiegania niewystarczającemu podgrzewaniu;
 - f) w celu zapobieżenia powtórnemu zakażeniu produktów gotowych przez przywożone produkty pochodzenia zwierzęcego, między częścią zakładu, gdzie wyładowywany jest surowiec przywożony do przetwarzania a częścią przeznaczoną do przetwarzania produktu i przechowywania produktu przetworzonego musi istnieć wyraźny podział.
2. Zakład przetwórczy musi posiadać urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji pojemników lub zbiorników, w których produkty pochodzenia zwierzęcego są przyjmowane oraz pojazdów, innych niż statki, w których są przewożone.

3. Muszą być przewidziane odpowiednie urządzenia do dezynfekcji kół pojazdów, przy wyjeździe z sektora skażonego zakładu przetwórczego.
4. Wszystkie zakłady przetwórcze muszą posiadać system usuwania ścieków spełniający wymagania właściwych władz.
5. Zakład przetwórczy musi posiadać własne laboratorium lub korzystać z usług laboratorium zewnętrznego. Laboratorium musi być odpowiednio wyposażone do celów przeprowadzania niezbędnych analiz i zostać zatwierdzone przez właściwe władze.

ROZDZIAŁ II

Ogólne wymagania higieniczne

1. Produkty pochodzenia zwierzęcego muszą być przetwarzane jak najszybciej po przyjeździe. Do chwili rozpoczęcia przetwarzania muszą być właściwie przechowywane.
2. Pojemniki, zbiorniki i pojazdy używane do przewożenia nieprzetworzonego surowca muszą zostać wyczyszczone w wyznaczonym miejscu. Miejsce to musi być tak położone lub zaprojektowane, aby zapobiec zakażeniu produktów przetworzonych.
3. Osobom pracującym w sektorze skażonym nie wolno wchodzić do sektora czystego bez zmiany odzieży roboczej i obuwia lub dezynfekcji tych ostatnich. Urządzenia i przyrządy nie mogą być przenoszone z sektora skażonego do czystego, o ile nie zostaną one najpierw wyczyszczone i zdezynfekowane. Konieczne jest ustanowienie procedur poruszania się personelu do celów kontroli przemieszczania się pracowników między obszarami oraz wyznaczenia właściwego sposobu korzystania z myjek do butów i do kół.
4. Ścieki pochodzące z sektora skażonego muszą zostać oczyszczone w celu zagwarantowania, jak dalece będzie to możliwe, że nie pozostały żadne czynniki chorobotwórcze. Szczególne wymagania dotyczące oczyszczania ścieków pochodzących z zakładów przetwórczych mogą zostać ustanowione w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.
5. Środki zapobiegawcze przed ptakami, gryzoniami, owadami i innymi szkodnikami muszą być systematycznie podejmowane. Do tego celu konieczne jest wykorzystanie programu zwalczania szkodników poparte dokumentacją.
6. Dla wszystkich części pomieszczeń muszą być ustanowione procedury czyszczenia, poparte dokumentacją. Do czyszczenia musi zostać dostarczony odpowiedni sprzęt i środki czyszczące.
7. Kontrola higieniczna musi obejmować systematyczne inspekcje środowiska naturalnego i sprzętu. Harmonogram inspekcji i ich wyniki muszą być udokumentowane i przechowywane przez co najmniej dwa lata.

8. Instalacje i urządzenia muszą być utrzymywane w dobrym stanie technicznym, a urządzenia pomiarowe muszą być poddawane kalibracji w regularnych odstępach czasu.
9. Produkty przetworzone muszą być przeładowywane i przechowywane w zakładzie przetwórczym w taki sposób, aby zapobiec powtórnemu zakażeniu.

ROZDZIAŁ III

Metody przetwarzania

Metoda 1

Rozdrabnianie

1. Jeżeli wielkość cząstek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do przetworzenia przekracza 50 mm, muszą one zostać poddane rozdrobieniu przy użyciu właściwych urządzeń, tak nastawionych, aby po rozdrobieniu cząstki nie były większe niż 50 mm. Skuteczność urządzeń musi być codziennie sprawdzana, a ich stan rejestrowany. Jeżeli kontrole ujawnią istnienie cząstek większych niż 50 mm, przetwarzanie należy wstrzymać i dokonać naprawy przed jego wznowieniem.

Czas, temperatura i ciśnienie

2. Po rozdrobieniu produkty pochodzenia zwierzęcego muszą być podgrzewane do temperatury ich wnętrza powyżej 133 °C nieprzerwanie przez co najmniej 20 min. pod ciśnieniem (bezwzględnym) co najmniej 3 barów wytworzonym przez nasyconą parę wodną²⁵; obróbka cieplna może być stosowana jako proces samodzielny lub jako proces wstępny poprzedzający fazę sterylizacji lub proces końcowy występujący po niej.
3. Przetwarzanie może być prowadzone systemem wsadowym lub ciągłym.

Metoda 2

Rozdrabnianie

1. Jeżeli wielkość cząstek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do przetworzenia przekracza 150 mm, muszą one zostać poddane rozdrobieniu przy użyciu właściwych urządzeń, tak nastawionych, aby po rozdrobieniu cząstki nie były większe niż 150 mm. Skuteczność urządzeń musi być codziennie sprawdzana, a ich stan rejestrowany. Jeżeli kontrole ujawnią istnienie cząstek większych niż 150 mm, przetwarzanie należy wstrzymać i dokonać naprawy przed jego wznowieniem.

Czas, temperatura i ciśnienie

2. Po rozdrobieniu produkty pochodzenia zwierzęcego muszą być podgrzewane do temperatury ich wnętrza powyżej 100 °C przez co najmniej 125 min., w temperaturze powyżej 110 °C przez co najmniej 120 min. i powyżej 120 °C przez co najmniej 50 min.

²⁵ „Nasycona para wodna” oznacza, że całe powietrze w komorze sterylizacyjnej zostaje usunięte i zastąpione przez parę wypełniając całą komorę.

3. Przetwarzanie musi być prowadzone systemem wsadowym.
4. Produkty pochodzenia zwierzęcego należy podgrzewać w taki sposób, aby wymagania czasowo-temperaturowe były osiągnięte jednocześnie.

Metoda 3

Rozdrabnianie

1. Jeżeli wielkość cząstek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do przetworzenia przekracza 30 mm, muszą one zostać poddane rozdrobnieniu przy użyciu właściwych urządzeń, tak nastawionych, aby po rozdrobnieniu cząstki nie były większe niż 30 mm. Skuteczność urządzeń musi być codziennie sprawdzana, a ich stan rejestrowany. Jeżeli kontrole ujawnią istnienie cząstek większych niż 30 mm, przetwarzanie należy wstrzymać i dokonać naprawy przed jego wznowieniem.

Czas, temperatura i ciśnienie

2. Po rozdrobnieniu produkty pochodzenia zwierzęcego muszą być podgrzewane do temperatury ich wnętrza powyżej 100 °C przez co najmniej 95 min., w temperaturze powyżej 110 °C przez co najmniej 55 min i powyżej 120 °C przez co najmniej 13 min.
3. Przetwarzanie może być prowadzone systemem wsadowym lub ciągłym.
4. Produkty pochodzenia zwierzęcego należy podgrzewać w taki sposób, aby wymagania czasowo - temperaturowe były osiągnięte jednocześnie.

Metoda 4

Rozdrobnienie

1. Jeżeli wielkość cząstek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do przetworzenia jest większy niż 30 mm, muszą one zostać poddane rozdrobnieniu przy użyciu właściwych urządzeń, tak nastawionych, aby po rozdrobnieniu cząstki nie były większe niż 30 mm. Skuteczność urządzeń musi być codziennie sprawdzana, a ich stan zanotowany. Jeżeli kontrole ujawnią istnienie cząstek większych niż 30 mm, przetwarzanie należy wstrzymać i dokonać naprawy przed jego wznowieniem.

Czas, temperatura i ciśnienie

2. Po rozdrobnieniu produkty pochodzenia zwierzęcego muszą być umieszczone w naczyniu z dodatkiem tłuszczu i podgrzewane do temperatury ich wnętrza powyżej 100 °C przez co najmniej 16 min., do temperatury powyżej 110 °C przez co najmniej 13 min., powyżej 120 °C przez co najmniej osiem minut i powyżej 130 °C przez co najmniej trzy minuty.
3. Przetwarzanie może być prowadzone systemem wsadowym lub ciągłym.

4. Produkty pochodzenia zwierzęcego należy podgrzewać w taki sposób, aby wymagania czasowo-temperaturowe były osiągnięte jednocześnie.

Metoda 5

Rozdrabnianie

1. Jeżeli wielkość cząstek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do przetworzenia przekracza 20 mm, muszą one zostać poddane rozdrobnieniu przy użyciu właściwych urządzeń, tak nastawionych, aby po rozdrobnieniu cząstki nie były większe niż 20 mm. Skuteczność urządzeń musi być codziennie sprawdzana, a ich stan zanotowany. Jeżeli kontrole ujawnią istnienie cząstek większych niż 20 mm, przetwarzanie należy wstrzymać i dokonać naprawy przed jego wznowieniem.

Czas, temperatura i ciśnienie

2. Po rozdrobnieniu produkty pochodzenia zwierzęcego muszą być podgrzewane do momentu koagulacji, a następnie wytlączone w celu usunięcia tłuszczu i wody z surowca białkowego, który należy podgrzewać do temperatury wnętrza powyżej 80 °C przez co najmniej 120 min. i do temperatury powyżej 100 °C przez co najmniej 60 min.
3. Przetwarzanie może być prowadzone systemem wsadowym lub ciągłym.
4. Produkty pochodzenia zwierzęcego należy podgrzewać w taki sposób, aby wymagania czasowo-temperaturowe były osiągnięte jednocześnie.

Metoda 6

(wyłącznie dla produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymywanych z ryb)

Rozdrabnianie

1. Produkty pochodzenia zwierzęcego muszą być rozdrobnione do wielkości ... mm. Należy je zmieszać z kwasem mrówkowym w celu zmniejszenia odczynu pH do Mieszanka musi być przechowywana przez ... godzin (y) do czasu dalszych pomiarów.
2. Następnie mieszankę należy wprowadzić do konwertora cieplnego i ogrzewać do temperatury wnętrza ... °C przez co najmniej ... min. Przemieszczanie się produktu w konwertorze musi być kontrolowane za pomocą sterowania mechanicznego ograniczając jego przesunięcia, w taki sposób aby przy końcu obróbki cieplnej produkt przeszedł cykl, w którym zarówno czas obróbki, jak i temperatura były wystarczające.
3. Po obróbce cieplnej, za pomocą środków mechanicznych z produktu należy wydzielić surowiec płynny, tłuszcz i skwarki. W celu otrzymania koncentratu białka zwierzęcego, surowiec w postaci płynnej musi zostać wtłoczony do dwóch wymienników ciepła, podgrzewanych parą wodną i wyposażonych w komory próżniowe w celu usunięcia z niego wody w formie pary wodnej. Przed przekazaniem do przechowywania skwarki należy ponownie połączyć z koncentratem białkowym.

Metoda 7

1. Każda metoda przetwarzania zatwierdzona przez właściwe władze, w przypadku, gdy udowodniono, że próbki produktu gotowego pobierane codziennie przez jeden miesiąc spełniały następujące normy mikrobiologiczne:

a) Próbki surowca pobrane bezpośrednio po obróbce cieplnej:

Clostridium perfringens nieobecne w 1 g produktów

b) Próbki surowca pobrane podczas przechowywania lub po jego zakończeniu w zakładzie przetwórczym:

salmonella: nieobecna w 25 g: $n = 5$, $c = 0$, $m = 0$, $M = 0$

enterobakterie: $n = 5$, $c = 2$, $m = 10$, $M = 300$ w 1 g

gdzie :

n = ilość badanych próbek;

m = wartość graniczna liczby bakterii; wynik jest uznawany za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza m ;

M =maksymalna wartość dla liczby bakterii; wynik jest uznawany za niezadowalający jeżeli liczba bakterii w jednej lub kilku próbkach równa się M lub więcej oraz

c = liczba próbek, w których liczba bakterii zawiera się między m i M , próbka jest w dalszym ciągu uznawana za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii pozostałych próbek jest równa m lub mniej.

2. Szczegółowe dane dotyczące krytycznych punktów kontroli, w których każdy zakład przetwórczy zadowalająco spełnia normy mikrobiologiczne muszą być rejestrowane i przechowywane tak, aby właściciel, kierownictwo lub ich reprezentant i właściwe władze mogły monitorować działalność zakładu przetwórczego. Rejestrowane i monitorowane informacje muszą zawierać wielkość cząstek, temperaturę przemiany oraz, gdy jest to właściwe, czas bezwzględny, wykres ciśnienia, szybkość podawania surowca i stopień odzysku tłuszczu.

3. Informacje te muszą być udostępniane Komisji na jej żądanie.

ROZDZIAŁ IV

Nadzór produkcji

1. Właściwe władze muszą nadzorować zakłady przetwórcze w celu zapewnienia zgodności z wymaganiami niniejszego rozporządzenia. W szczególności muszą one:

a) kontrolować:

- (i) ogólne warunki higieniczne dotyczące pomieszczeń, urządzeń i personelu;
 - (ii) skuteczność wewnętrznych kontroli przeprowadzanych przez zakład zgodnie z art. 25, szczególnie za pomocą kontroli wyników i pobierania próbek;
 - (iii) normy produktów po przetworzeniu. Analizy i badania muszą być prowadzone zgodnie z naukowo uznanymi metodami (w szczególności, ustanowionymi ustawodawstwem wspólnotowym lub, w przypadku gdy takie nie obowiązują, według uznanych norm międzynarodowych lub, wobec ich braku, norm krajowych) oraz
 - (iv) warunki przechowywania;
- b) pobierać wymagane próbki do badań laboratoryjnych oraz
 - c) przeprowadzać inne kontrole, które uznają one za niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.
2. Do wypełniania swoich obowiązków w zakresie ust. 1, właściwe władze muszą posiadać przez cały czas swobodny dostęp do wszystkich części zakładu przetwórczego oraz do dokumentacji, dokumentów handlowych i świadectw weterynaryjnych.

ROZDZIAŁ V

Procedury udzielania zezwolenia

1. Właściwe władze muszą udzielić zezwolenia na działalność zakładu przetwórczego według następujących procedur i wskaźników:
- a) opisu przetwarzania (za pomocą diagramu przepływów przetwarzania);
 - b) identyfikacji krytycznych punktów kontroli (CCP) obejmującej szybkość przetworzenia surowca dla systemów ciągłych;
 - c) zgodności ze szczególnymi wymaganiami dotyczącymi przetwarzania przewidzianymi niniejszym rozporządzeniem oraz
 - d) spełnienia poniższych wymagań :
 - (i) wielkości cząstek we wsadowych procesach podciśnieniowych i procesach ciągłych – określonych przez otwory w maszynach do mielenia mięsa lub rozstaw kowadeł oraz
 - (ii) temperatury, ciśnienia, czasu przetwarzania i szybkości przetwarzania surowca (wyłącznie dla systemów ciągłych), jak określono w ust. 2 i 3.
2. W przypadku wsadowych systemów podciśnieniowych:

- a) temperaturę należy monitorować za pomocą stałego termometru elektrycznego, a jej wykres musi być sporządzany w czasie rzeczywistym;
- b) stan ciśnienia należy monitorować za pomocą stałego ciśnieniomierza. Wykres ciśnienia musi być sporządzany w czasie rzeczywistym;
- c) czas przetwarzania musi zostać wskazany na wykresach czas / temperatura i czas / ciśnienie.

Przynajmniej raz w roku termometr elektryczny i ciśnieniomierz należy poddać kalibracji.

3. W przypadku ciągłego systemu podciśnieniowego:

- a) temperaturę i ciśnienie należy monitorować za pomocą termometrów elektrycznych lub termometrem z odczytem na podczerwień, i ciśnieniomierzy używanych na wyznaczonych pozycjach w całym systemie przetwarzania w taki sposób, aby temperatura i ciśnienie spełniały wymagane warunki wewnątrz całego systemu lub jego części. Wykres temperatury musi być sporządzany w czasie rzeczywistym;
- b) pomiary minimalnego czasu przemieszczenia wewnątrz całej odpowiedniej części systemu ciągłego, w której temperatura i ciśnienie spełniają wymagane warunki, z wykorzystaniem nierozpuszczalnych znaczników (na przykład dwutlenku manganu) lub metody zapewniającej równoważne gwarancje, muszą być dostarczone właściwym władzom. Niezbędne jest dokładny pomiar i kontrola szybkości przetwarzania surowca. Podczas badania zatwierdzającego musi być ona zmierzona w odniesieniu do CCP, który może być monitorowany w sposób ciągły jak poniżej:
 - (i) obroty śruby pociągowej na minutę (obr. / min.),
 - (ii) moc elektryczna (w amperach przy danym napięciu),
 - (iii) szybkość parowania/zagęszczania lub
 - (iv) liczba uderzeń pompy w jednostce czasu.

Wszystkie urządzenia pomiarowe i monitorujące muszą być poddawane kalibracji przynajmniej raz w roku.

4. Właściwe władze muszą okresowo powtarzać procedury udzielania zezwolenia, jeżeli uznają to za niezbędne, oraz w każdym przypadku wprowadzenia istotnych zmian do przetwarzania (na przykład, modyfikacji maszyn lub zmiany surowców).
5. Procedury udzielania zezwolenia oparte na metodach badawczych mogą być ustanowione w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK VI

SZCZEGÓLNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE PRZETWARZANIA SUROWCA KATEGORII 1 I 2 ORAZ WYTWÓRNI BIOGAZU I KOMPOSTOWNI

ROZDZIAŁ I

Szczególne wymagania dotyczące przetwarzania surowca kategorii 1 i 2

W uzupełnieniu do ogólnych wymagań ustanowionych w załączniku V stosuje się następujące wymagania:

A. Pomieszczenia

1. Rozmieszczenie pomieszczeń zakładów przetwórczych kategorii 1 i 2 musi zapewniać całkowite oddzielenie surowca kategorii 1 od surowca kategorii 2 i od chwili odbioru surowca do wysyłki otrzymanego z niego produktu przetworzonego.
2. Jednakże, właściwe władze mogą zezwolić na czasowe wykorzystanie zakładu przetwórczego kategorii 2 do przetwarzania surowca kategorii 1, w przypadkach gdy rozległy wybuch epidemii chorobowej lub inne nadzwyczajne i nieprzewidziane okoliczności prowadzą do braku wolnych mocy produkcyjnych w zakładzie przetwórczym kategorii 1.

Przed ponownym rozpoczęciem przetwarzania surowca kategorii 2 zakład przetwórczy kategorii 2 musi ponownie zostać zatwierdzony przez właściwe władz zgodnie z art. 13.

B. Normy przetwarzania

3. Dla każdej metody przetwarzania muszą zostać wyznaczone krytyczne punkty kontroli, które określają zakres obróbki cieplnej stosowany w przetwarzaniu, jak ustalono w załączniku V rozdział III. Krytyczne punkty kontroli mogą obejmować:
 - a) wielkość cząstek surowca;
 - b) temperaturę osiąganą w procesie obróbki cieplnej;
 - c) ciśnienie, jakiemu poddano surowiec oraz
 - d) czas trwania procesu obróbki cieplnej lub szybkość podawania surowca w w systemie ciągłym.

Do każdego stosowanego krytycznego punktu kontroli należy określić minimalne normy przetwarzania.

4. Do wykazania, że dla każdego krytycznego punktu kontroli stosowane są minimalne wartości przetwarzania dokumentacja musi być przechowywana przez co najmniej dwa lata.

5. Do ciągłego monitorowania warunków przetwarzania należy używać dokładnie kalibrowanych mierników/rejestratorów. Należy zachować dokumentację wskazującą datę ich kalibracji.
6. Surowiec, który prawdopodobnie nie został poddany określonej obróbce cieplnej (np. surowiec uwolniony podczas rozruchu lub wyciek z podgrzewaczy) musi zostać ponownie skierowany do obróbki cieplnej lub zebrany i ponownie przetworzony.
7. Produkty pochodzenia zwierzęcego muszą być przetwarzane zgodnie z następującymi normami przetwarzania.
 - a) metodę przetwarzania 1 należy stosować do:
 - (i) surowca kategorii 2, innego niż obornik i treść przewodu pokarmowego, przeznaczonego do przetwarzania w wytwórni biogazu lub kompostowni, do wykorzystania jako organiczny nawóz sztuczny lub dodatek do wzbogacania gleby, oraz
 - (ii) surowca kategorii 1 i 2 przeznaczonego na składowisko.
 - b) każdą z metod przetwarzania od 1 do 5 należy stosować do:
 - (i) surowca kategorii 2, z którego białko przeznaczone jest do spopielenia lub współspopielenia,
 - (ii) surowca kategorii 2, z którego tłuszcz wytapiany jest przeznaczony do przetwarzania w zakładzie tłuszczowym kategorii 2 oraz
 - (iii) surowca kategorii 1 lub 2 przeznaczonego do spopielenia lub współspopielenia.

Jednakże, właściwe władze mogą zażądać zastosowania metody przetwarzania 1 do surowca kategorii 1 przeznaczonego do spopielenia lub współspopielenia.

C. *Produkty przetworzone*

8. Produkty przetworzone otrzymane z surowców kategorii 1 lub 2, z wyjątkiem produktów płynnych przeznaczonych do przetwarzania w wytwórniach biogazu i kompostowniach, muszą być trwale oznaczone- za pomocą zapachu w przypadkach gdy jest to technicznie możliwe- z wykorzystaniem systemu dozwolonego przez właściwe władze. Szczegółowe zasady oznaczania mogą zostać ustanowione w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.
9. Próbkę produktów przetworzonych przeznaczonych do wykorzystania w wytwórniach biogazu lub kompostowniach lub do przewiezienia na składowisko, odebrane bezpośrednio po obróbce cieplnej, muszą być wolne od odpornych na ciepło przetrwalników bakterii chorobotwórczych (*Clostridium perfringens* nieobecne w 1 g produktów).

ROZDZIAŁ II

Szczególne wymagania konieczne do zatwierdzenia wytwórni biogazu i kompostowni

A. *Pomieszczenia*

1. Wytwórnie biogazu muszą być wyposażone w:
 - a) urządzenie do pasteryzacji / oczyszczania, którego nie można ominąć, wraz:
 - (i) instalacjami do monitorowania temperatury w czasie;
 - (ii) urządzeniami do ciągłej rejestracji wyników pomiarów oraz
 - (iii) odpowiednim systemem bezpieczeństwa do zapobiegania niewystarczającemu podgrzewaniu
 - b) odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekowania pojazdów oraz pojemników opuszczających wytwórnię.

Jednakże, urządzenie do pasteryzacji/oczyszczania nie jest wyposażeniem obowiązkowym dla wytwórni biogazu, które jedynie przetwarzają produkty pochodzenia zwierzęcego poddane metodzie 1 przetwarzania.

2. Kompostownie muszą być wyposażone w:
 - a) zamknięty reaktor do kompostowania, którego nie można ominąć, wraz:
 - (i) instalacjami do monitorowania temperatury w czasie;
 - (ii) urządzeniami do ciągłej rejestracji wyników pomiarów, oraz
 - (iii) odpowiednim systemem bezpieczeństwa do zapobiegania niewystarczającemu podgrzewaniu
 - b) odpowiednimi urządzeniami do czyszczenia i dezynfekowania pojazdów i pojemników przewożących nieprzetworzone produkty pochodzenia zwierzęcego.
3. Każda wytwórnia biogazu i kompostownia musi posiadać własne laboratorium lub korzystać z laboratorium zewnętrznego. Laboratorium musi być odpowiednio wyposażone do celów przeprowadzania niezbędnych analiz i uzyskać zatwierdzenie właściwych władz.

B. *Wymagania higieniczne*

4. W wytwórni biogazu lub kompostowni mogą być przetwarzane wyłącznie następujące produkty pochodzenia zwierzęcego:
 - a) surowiec kategorii 2, w przypadku użycia metody przetwarzania 1 w zakładzie przetwórczym kategorii 2;

- b) obornik i treść przewodu pokarmowego oraz
 - c) surowiec kategorii 3.
5. Produkty pochodzenia zwierzęcego określone w ust. 4 muszą zostać przetworzone jak najszybciej po przyjeździe. Do momentu rozpoczęcia obróbki muszą być odpowiednio przechowywane.
 6. Pojemniki, zbiorniki i pojazdy używane do przewożenia nieprzetworzonego surowca muszą zostać wyczyszczone w wyznaczonym miejscu. Miejsce to musi być tak położone lub zaprojektowane, aby zapobiec zakażeniu produktów przetworzonych
 7. Środki zapobiegawcze przed ptakami, gryzoniami, owadom i innym szkodnikom muszą być systematycznie podejmowane. Do tego celu konieczne jest wykorzystanie programu zwalczania szkodników poparte dokumentacją.
 8. Dla wszystkich części pomieszczeń muszą być ustanowione procedury czyszczenia, poparte dokumentacją. Do czyszczenia musi zostać dostarczony odpowiedni sprzęt i środki czyszczące.
 9. Kontrola higieniczna musi obejmować systematyczne inspekcje środowiska naturalnego i sprzętu. Harmonogram inspekcji i ich wyniki muszą być udokumentowane.
 10. Instalacje i urządzenia muszą być utrzymywane w dobrym stanie technicznym, a urządzenia pomiarowe muszą być poddawane kalibracji w regularnych odstępach czasu.
 11. Pozostałości fermentacyjne muszą być przeładowywane i przechowywane w zakładzie w taki sposób, aby zapobiec powtórnemu zakażeniu.

C. Normy przetwarzania

12. Surowiec kategorii 3 używany w wytwórni biogazu wyposażonej w urządzenia do pasteryzacji / oczyszczania musi podlegać następującym minimalnym wymaganiom:
 - a) maksymalna wielkość cząstek przed wprowadzeniem ich do urządzenia: 12 mm;
 - b) minimalna temperatura całego surowca podczas obróbki w urządzeniu: 70 °C oraz
 - c) minimalny czas obróbki w urządzeniu bez przerw: 60 min.
13. Surowiec kategorii 3 wykorzystywany w kompostowni musi podlegać następującym minimalnym wymaganiom:
 - a) maksymalna wielkość cząstek przed wprowadzeniem ich do reaktora kompostującego: 12 mm,
 - b) minimalna temperatura całego surowca podczas obróbki w reaktorze: 70 °C oraz
 - c) minimalny czas obróbki w reaktorze przy temperaturze 70 °C (całego surowca): 60 min.

14. Jednakże, do czasu przyjęcia zasad zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. g), właściwe władze mogą, w przypadku, gdy odpady gastronomiczne są jedynym produktem pochodzenia zwierzęcego używanym jako surowiec w wytwórni biogazu lub kompostowni, zezwolić na korzystanie z norm przetwarzania innych niż ustanowionych w ust. 12 i 13 pod warunkiem, że gwarantują one uzyskanie równoważnego skutku dotyczącego zmniejszenia ilości czynników chorobotwórczych.

D. *Pozostałości fermentacyjne i kompost*

15. Próbkę pozostałości fermentacyjnych i kompostu pobrane podczas ich przechowywania lub po jego zakończeniu w wytwórni biogazu lub kompostowni muszą spełniać następujące normy:

salmonella: nieobecna w 25 g: $n = 5$, $c = 0$, $m = 0$, $M = 0$

enterobakterie: $n = 5$, $c = 2$, $m = 10$, $M = 300$ w 1 g

gdzie:

n = ilość badanych próbek;

m = wartość graniczna liczby bakterii; wynik jest uznawany za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza m ;

M = maksymalna wartość dla liczby bakterii; wynik jest uznawany za niezadowalający jeżeli liczba bakterii w jednej lub kilku próbkach równa się M lub więcej oraz

c = liczba próbek, w których liczba bakterii zawiera się między m i M , próbka jest w dalszym ciągu uznawana za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii pozostałych próbek jest równa m lub mniej.

ROZDZIAŁ III

Normy dla dalszego przetwarzania tłuszczów wytopionych

Następujące procesy mogą być wykorzystywane do wytwarzania pochodnych z tłuszczów wytopionych, otrzymanych z surowca kategorii 2:

1. transestryfikacja lub hydroliza w temperaturze co najmniej 200 °C, pod odpowiednim ciśnieniem, przez 20 min. (gliceryna, kwasy tłuszczowe i estry) lub
2. zmydlanie pod wpływem NaOH 12M (gliceryna i mydło):
 - a) w procesie wsadowym w temperaturze 95 °C przez trzy godziny lub
 - b) w procesie ciągłym w temperaturze 140 °C i pod ciśnieniem 2 barów (2000 hPa) przez osiem minut, lub w warunkach równoważnych ustanowionych zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK VII

SZCZEGÓLNE WYMAGANIA HIGIENICZNE DOTYCZĄCE PRZETWARZANIA I WPROWADZANIA NA RYNEK PRZETWORZONEGO BIAŁKA ZWIERZĘCEGO ORAZ INNYCH PRODUKTÓW PRZETWORZONYCH, KTÓRE MOGĄ ZOSTAĆ UŻYTE JAKO SKŁADNIK PASZOWY

ROZDZIAŁ I

Szczególne wymagania konieczne do zatwierdzenia zakładów przetwórczych kategorii 3

W uzupełnieniu do ogólnych wymagań ustanowionych w załączniku V stosuje się następujące wymagania.

A. *Pomieszczenia*

1. Pomieszczenia służące do przetwarzania surowca kategorii 3 nie mogą znajdować się w tym samym miejscu co pomieszczenia służące do przetwarzania surowców kategorii 1 lub 2, chyba że są to całkowicie oddzielne zabudowania.
2. Jednakże, właściwe władze mogą udzielać zezwolenia na czasowe wykorzystanie zakładu przetwórczego kategorii 3 do przetwarzania surowca kategorii 1 lub 2, w przypadkach gdy rozległy wybuch epidemii chorobowej lub inne nadzwyczajne i nieprzewidziane okoliczności prowadzą do braku wolnych mocy produkcyjnych w zakładzie przetwórczym kategorii 1 lub 2.

Przed ponownym rozpoczęciem przetwarzania surowca kategorii 3 zakład przetwórczy kategorii 3 musi zostać zatwierdzony przez właściwe władze zgodnie z art. 13.

3. Zakłady przetwórcze kategorii 3 muszą posiadać:
 - a) instalację do sprawdzania obecności obcej substancji, takiej jak materiał opakowaniowy, elementy metalowe, itd. w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz
 - b) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie do wyłącznego użytku służby inspekcyjnej, jeżeli ilość przetwarzanych produktów wymaga regularnej lub stałej obecności właściwych władz.

B. *Surowiec*

4. Wyłącznie surowiec kategorii 3 wymieniony w art. 6 ust. 1 lit. a)-j), który był przeładowywany, przechowywany i przewożony zgodnie z art. 22 może zostać wykorzystany do produkcji przetworzonych białek zwierzęcych i innych składników paszowych.
5. Przed rozpoczęciem przetwarzania, produkty pochodzenia zwierzęcego muszą zostać sprawdzone na obecność obcej substancji. W przypadku obecności takiej, musi być ona niezwłocznie usunięta.

C. *Normy przetwarzania*

6. Dla każdej metody przetwarzania muszą zostać wyznaczone krytyczne punkty kontroli, które określają zakres obróbki cieplnej stosowany w przetwarzaniu, jak ustalono w załączniku V rozdział III. Krytyczne punkty kontroli mogą obejmować:
- wielkość cząstek surowca;
 - temperaturę osiąganą w procesie obróbki cieplnej;
 - jeżeli właściwe, ciśnienie, jakiemu poddano surowiec oraz
 - czas trwania procesu obróbki cieplnej lub szybkość podawania surowca w w systemie ciągłym.

Do każdego stosowanego krytycznego punktu kontroli należy określić minimalne normy przetwarzania.

7. Do wykazania, że dla każdego krytycznego punktu kontroli stosowane są minimalne wartości przetwarzania dokumentacja musi być przechowywana przez co najmniej dwa lata.
8. Do ciągłego monitorowania warunków przetwarzania należy używać dokładnie kalibrowanych mierników/rejestratorów. Należy zachować dokumentację wskazującą datę ich kalibracji.
9. Surowiec, który prawdopodobnie nie został poddany określonej obróbce cieplnej (np. surowiec uwolniony podczas rozruchu lub wyciek z podgrzewaczy) musi zostać ponownie skierowany do obróbki cieplnej lub zgromadzony i ponownie przetworzony.

D. *Produkty przetworzone*

10. Próbkę produktów gotowych pobrane podczas przechowywania lub po jego zakończeniu w zakładzie przetwórczym muszą spełniać następujące normy:

salmonella: nieobecna w 25 g: $n = 5$, $c = 0$, $m = 0$, $M = 0$

enterobakterie: $n = 5$, $c = 2$, $m = 10$, $M = 300$ w 1 g

gdzie:

n = ilość badanych próbek;

m = wartość graniczna liczby bakterii; wynik jest uznawany za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza m ;

M = maksymalna wartość dla liczby bakterii; wynik jest uznawany za niezadowalający jeżeli liczba bakterii w jednej lub kilku próbkach równa się M lub więcej oraz

c = liczba próbek, w których liczba bakterii zawiera się między m i M , próbka jest w dalszym ciągu uznawana za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii pozostałych próbek jest równa m lub mniej.

ROZDZIAŁ II

Szczególne wymagania dotyczące przetworzonego białka zwierzęcego

W uzupełnieniu do ogólnych warunków ustanowionych w rozdział I stosuje się następujące warunki:

A. *Normy przetwarzania*

1. Białko ssaków musi być poddane przetworzeniu metodą 1.
2. Białko pozostałych zwierząt, z wyjątkiem mączki rybnej, musi być poddane przetworzeniu metodami 1-5 lub 7.
3. Mączka rybna musi być przetworzona:
 - a) dowolną metodą lub
 - b) metodą i przy zastosowaniu takich parametrów, które gwarantują, że produkt jest zgodny z normami mikrobiologicznymi określonymi w rozdziale I ust. 10.

B. *Przechowywanie*

4. Przetworzone białko zwierzęce musi być pakowane lub przechowywane w nowych lub sterylizowanych workach lub też przechowywane we właściwie skonstruowanych zbiornikach.
5. W celu zredukowania do minimum kondensacji pary wewnątrz zbiorników, przenośników lub wyciągów należy podjąć odpowiednie środki.
6. Produkty w przenośnikach, wyciągach i zbiornikach muszą być zabezpieczone przed przypadkowym zakażeniem.
7. Urządzenia do przeładowywania przetworzonego białka zwierzęcego muszą być utrzymywane w stanie czystym i suchym oraz winny posiadać odpowiednie punkty kontrolne umożliwiające badanie czystości. Wszystkie pomieszczenia i urządzenia do magazynowania muszą być systematycznie opróżniane i czyszczone, jak określają wymagania produkcyjne.
8. Przetworzone białko zwierzęce musi być otrzymywane w stanie suchym. Należy zapobiegać wyciekom i kondensacji pary w miejscu przechowywania.

C. *Przywóz*

9. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz przetworzonego białka zwierzęcego:

- a) jeżeli pochodzi ono z państw trzecich, które znajduje się w wykazie w załączniku XI część II lub, w przypadku mączki rybnej, które znajduje się w wykazie w załączniku XI część III;
 - b) jeżeli pochodzi ono z zakładu przetwórczego, który znajduje się w wykazie określonym w art. 29 ust. 4;
 - c) jeżeli zostało wyprodukowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz
 - d) jeżeli towarzyszy mu świadectwo weterynaryjne, przewidziano w art. 29 ust. 6.
10. Zanim przesyłka zostanie zwolniona do swobodnego obrotu we Wspólnocie, właściwe władze muszą pobrać próbki przywożonego przetworzonego białka zwierzęcego w punkcie kontroli granicznej w celu zapewnienia zgodności z wymaganiami rozdziału I, ust. 10. Muszą one:
- a) pobrać próbkę z każdej przesyłki produktów przewożonych luzem oraz
 - b) przeprowadzić losowe pobieranie próbek z przesyłek produktów pakowanych w zakładzie wytwórczym, z którego pochodzą.
11. Jednakże, w przypadku gdy sześć kolejnych badań przesyłek towaru luzem pochodzących z danego państwa trzeciego otrzyma wynik ujemny, właściwe władze mogą przeprowadzać losowe pobieranie próbek następnych takich przesyłek z danego państwa trzeciego. Jeżeli jedna z próbek losowych będzie miała wynik dodatni, właściwe władze pobierające próbki muszą poinformować właściwe władze kraju pochodzenia, tak aby mogło ono podjąć właściwe środki w celu zaradzenia zaistniałej sytuacji. Właściwe władze kraju pochodzenia muszą zaprezentować te środki właściwym władzom pobierającym próbki. W przypadku, gdy towar pochodzący z tego samego źródła otrzyma kolejne wyniki dodatnie, właściwe władze muszą pobierać próbki z każdej przesyłki pochodzącej z tego samego źródła do chwili, gdy w sześciu kolejnych badaniach pojawi się ponownie wynik ujemny.
12. Przez co najmniej dwa lata właściwe władze muszą przechowywać dokumentację dotyczącą wyników pobierania próbek przeprowadzonego w stosunku do wszystkich przesyłek, które temu podlegały.
13. W przypadku gdy przesyłka otrzyma wynik dodatni w badaniu na obecność salmonelli, należy:
- a) potraktować ją zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE²⁶ lub
 - b) ponownie przetworzyć jej zawartość w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym na mocy rozporządzenia lub odkazić za pomocą obróbki dozwolonej przez właściwe władze. Wykaz dozwolonych sposobów obróbki może zostać ustalony

²⁶ Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych dotyczących produktów przywożonych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.01.1998, str. 9).

zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2. Przesyłka nie może zostać zwolniona do momentu aż nie zostanie poddana obróbce, następnie przebadana na obecność salmonelli przez właściwe władze zgodnie z rozdziałem I ust. 10 i otrzymany wynik będzie ujemny.

ROZDZIAŁ III

Szczególne wymagania dotyczące produktów z krwi

W uzupełnieniu do ogólnych warunków ustanowionych w rozdziale I stosuje się następujące warunki:

A. *Surowiec*

1. Do wytwarzania produktów z krwi może być użyta jedynie krew otrzymana zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) i b).

B. *Normy przetwarzania*

2. Produkty z krwi muszą być przetworzone:
 - a) dowolną metodą od 1 do 5 lub 7 albo
 - b) metodą i przy zastosowaniu takich parametrów, które gwarantują, że produkt jest zgodny z normami mikrobiologicznym określonymi w rozdziale I ust. 10.

C. *Przywóz*

3. Państwa Członkowskie musi udzielić zezwolenia na przywóz produktów z krwi, jeżeli:
 - a) pochodzą one z państw trzecich, które znajdują się w wykazie w załączniku XI część V;
 - b) pochodzą z zakładu przetwórczego, który znajduje się w wykazie określonym w art. 29 ust. 4;
 - c) zostały wyprodukowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz
 - d) towarzyszy im świadectwo weterynaryjne, jak przewidziano w art. 29 ust. 6.

ROZDZIAŁ IV

Szczególne wymagania dotyczące tłuszczów wytopionych i oleju z ryb

W uzupełnieniu do ogólnych warunków ustanowionych w rozdziale I stosuje się następujące warunki:

A. *Normy przetwarzania*

1. Tłuszcze wytopione pochodzące od przeżuwaczy muszą zostać oczyszczone w taki sposób, aby maksymalny poziom wszystkich pozostałych nierozpuszczalnych zanieczyszczeń nie przekraczał 0,15% wagi.

B. *Przywóz tłuszczów wytopionych*

2. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz tłuszczów wytopionych, jeżeli:

a) pochodzą one z państw trzecich znajdujących się w wykazie w załączniku XI część IV;

b) pochodzą z zakładu przetwórczego, który znajduje się w wykazie określonym w art. 29 ust. 4;

c) zostały wyprodukowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

d) oraz

(i) otrzymane są całkowicie lub częściowo z surowca wieprzowego i pochodzą z państwa lub części jego terytorium wolnego od pryszczycy przez poprzednie 24 miesiące oraz wolnego od klasycznego pomoru świń i afrykańskiego pomoru świń przez poprzednie 12 miesięcy,

(ii) otrzymane są całkowicie lub częściowo z surowca drobiowego i pochodzą z kraju lub części jego terytorium wolnego od rzekomego pomoru drobiu oraz grypy drobiu przez poprzednie sześć miesięcy,

(iii) otrzymane są całkowicie lub częściowo z surowca wytworzonego z przeżuwaczy i pochodzą z kraju lub części jego terytorium wolnego od pryszczycy przez poprzednie 24 miesiące oraz wolnego od pomoru bydła przez ostatnie 12 miesięcy lub

(iv) w przypadku, gdy wystąpiła jedna z wyżej wymienionych chorób w ciągu wspomnianego okresu, poddano je jednemu z następujących procesów obróbki cieplnej:

- w temperaturze co najmniej 70 °C przez co najmniej 30 min. lub

- w temperaturze co najmniej 90 °C przez co najmniej 15 min.,

a szczególności zarejestrowane w krytycznych punktach kontroli są przechowywane przez właściciela, kierownictwo lub ich reprezentanta. W przypadkach gdy jest to konieczne właściwe władze mogą monitorować działanie zakładu. Informacje muszą zawierać wielkość cząstek, temperaturę przemiany oraz, gdy jest to właściwe, czas bezwzględny, wykres ciśnienia, szybkość podawania surowca i stopień odzysku tłuszczu oraz

e) towarzyszy im świadectwo weterynaryjne, jak przewidziano w art. 29 ust. 6.

C. *Przywóz oleju z ryb*

3. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz oleju z ryb, jeżeli:

- a) pochodzi on z państw trzecich znajdujących się w wykazie w załączniku XI część III;
- b) pochodzi on z zakładu przetwórczego, który znajduje się w wykazie określonym w art. 29 ust. 4;
- c) został wyprodukowany zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz
- d) towarzyszy mu świadectwo weterynaryjne, jak przewidziano w art. 29 ust. 6.

D. *Wymagania higieniczne*

4. Do pakowania tłuszczu wytopiony lub oleju z ryb, muszą być użyte nowe pojemniki lub pojemniki oczyszczone oraz muszą być podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapobieżenia powtórnemu zakażeniu. W przypadku gdy planowany jest transport masowy, rurociąg, pompy, cysterny na towary masowe i każdy inny pojemnik masowy lub pojazd drogowy zbiornikowy wykorzystywany do przewozu produktów z zakładu wytwórczego, bezpośrednio na statek, do zbiorników nabrzeżnych lub bezpośrednio do zakładów, przed użyciem musi zostać poddany inspekcji, która potwierdzi jego czystość.

ROZDZIAŁ V

Szczególne wymagania dotyczące mleka, przetworów mlecznych oraz siary

W uzupełnieniu do ogólnych warunków ustanowionych w rozdziale I stosuje się następujące warunki:

A. *Normy przetwarzania*

1. Surowe mleko i siara muszą być produkowane w warunkach dających odpowiednie gwarancje co do warunków zdrowotnych. Warunki te mogą być ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.
2. Mleko lub przetwory mleczne poddane obróbce lub przetworzeniu muszą podlegać obróbce cieplnej w temperaturze co najmniej 2 °C przez 15 sek. lub dowolnej innej temperaturze w dowolnym czasie, która przyniesie co najmniej równoważny efekt cieplny i spowoduje otrzymanie ujemnego wyniku w badaniu fosfatazy. Po obróbce cieplnej następuje:
 - a) w przypadku mleka w proszku lub przetworów z mleka w proszku, proces suszenia lub
 - b) w przypadku zakwaszanego przetworu mlecznego, proces, w którym zmniejszany jest odczyn pH i utrzymywany przez co najmniej jedną godzinę poniżej 6.

3. W uzupełnieniu do wymagań ustanowionych w ust. 2, mleko w proszku lub przetwory z mleka w proszku muszą spełniać następujące wymagania:

- a) po zakończeniu procesu suszenia, muszą być podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapobieżenia zakażeniu produktów oraz
- b) produkt gotowy należy:
 - (i) zapakować w nowy pojemnik lub
 - (ii) w przypadku transportu masowego, przewozić w pojazdach lub pojemnikach zdezynfekowanych przez załadowaniem mleka, przetworu mlecznego lub siary, przy użyciu środka dozwolonego przez właściwe władze.

B. *Przywóz*

4. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz mleka i przetworów mlecznych, jeżeli:

- a) pochodzą one z państw trzecich znajdujących się w wykazie w załączniku XI część I;
- b) w przypadku mleka i przetworów mlecznych pochodzących z państw trzecich lub ich regionów wymienionych w załączniku do decyzji 95/340/WE²⁷ w kolumnie B, poddane zostały procesowi pasteryzacji wystarczającemu do uzyskania ujemnego wyniku w badaniu fosfatazy oraz towarzyszy im świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 2(A);
- c) w przypadku przetworów mlecznych o odczynie pH zmniejszonym poniżej 6 pochodzących z państw trzecich lub ich regionów wymienionych w załączniku do decyzji 95/340/WE w kolumnie C, poddane zostały najpierw pasteryzacji wystarczającej do uzyskania ujemnego wyniku w badaniu fosfatazy oraz towarzyszy im świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 2(B);
- d) w przypadku mleka i przetworów mlecznych pochodzących z państw trzecich lub ich regionów wymienionych w załączniku do decyzji 95/340/WE w kolumnie C, poddane zostały najpierw procesowi sterylizacji lub podwójnej obróbce cieplnej, przy czym każdy z procesów był wystarczający do uzyskania ujemnego odczynu oraz towarzyszy im świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 2 lit. C), oraz
- e) pochodzą z zakładu przetwórczego, który znajduje się w wykazie określonym w art. 29 ust. 4.

²⁷ Decyzja Komisji 95/340/WE z dnia 27 lipca 1995 r. formułująca tymczasowy wykaz państw trzecich, z których na przywóz mleka i przetworów mlecznych Państwa Członkowskie udzielają zezwolenia, i uchylająca decyzję 94/70/WE (Dz.U. L 200 z 24.08.1995, str. 38). Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 96/584/WE (Dz.U. L 255 z 9.10.1996, str. 20).

5. Mleko i przetwory mleczne pochodzące z państw trzecich lub ich regionów wymienionych w załączniku do decyzji 95/340/WE w kolumnie C, w których w ciągu ostatnich 12 miesięcy wystąpiła pryszczycza lub w ciągu ostatnich 12 miesięcy przeprowadzono szczepienia przeciwko tej chorobie, przed wprowadzeniem na terytorium Wspólnoty muszą być poddane:
- a) procesowi sterylizacji, w wyniku którego wartość F_c będzie równa lub większa od 3 lub
 - b) wstępnej obróbce cieplnej wywołująca efekt cieplny co najmniej równoważny z tym osiągniętym w wyniku procesu pasteryzacji w temperaturze co najmniej 72 C przez co najmniej 15 sek. oraz wystarczającej do otrzymania ujemnego wyniku w badaniu fosfatazy, a następnie:
 - (i) powtórnej obróbce termicznej wywołującej efekt cieplny, co najmniej równoważny z tym osiągniętym w wyniku wstępnej obróbki cieplnej oraz wystarczającej do uzyskania ujemnego wyniku w badaniu fosfatazy, w przypadku mleka w proszku lub przetworów z mleka w proszku uzupełnionej procesem suszenia lub
 - (ii) procesowi zakwaszania, w którym odczyn pH zostaje utrzymany poniżej, 6 przez co najmniej godzinę.
6. W przypadku stwierdzenia ryzyka wprowadzenia choroby egzotycznej lub innego rodzaju ryzyka dla zdrowia zwierząt, mogą zostać ustanowione dodatkowe warunki dotyczące ochrony zdrowia zwierząt zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

ROZDZIAŁ VI

Szczególne wymagania dotyczące żelatyny i hydrolizatu białkowego

W uzupełnieniu do ogólnych warunków ustanowionych w rozdziale I stosuje się następujące warunki:

A. Normy przetwarzania dla żelatyny

1. a) Żelatyna musi być produkowana w procesie, który gwarantuje poddanie nieprzetworzonego surowca kategorii 3 traktowaniu kwasem lub ługiem wraz z jednym lub więcej płukaniem. Następnie konieczne jest wyregulowanie odczynu pH. Żelatynę należy ekstrahować przez jedno- lub kilkakrotne podgrzewanie z rzędu, a potem oczyścić za pomocą filtrowania i sterylizacji.
- b) Po przetworzeniu żelatyny w procesach określonych w lit. a), można ją poddać suszeniu i w miarę potrzeb procesowi proszkowania lub uwarstwiania.
- c) Używanie konserwantów, innych niż dwutlenek siarki i nadtlenuk wodoru, jest zabronione.

2. Żelatyna musi być pakowana, przechowywana i przewożona w zadowalających warunkach higienicznych. W szczególności:
 - a) pomieszczenie musi być przewidziane do przechowywania surowców przeznaczonych do pakowania;
 - b) pakowanie musi odbywać się w pomieszczeniu lub miejscu przeznaczonym do tego celu; oraz
 - c) opakowania zawierające żelatynę muszą być opatrzone sformułowaniem „żelatyna nadająca się do spożycia przez zwierzęta”.

B. *Normy przetwarzania dotyczące hydrolizatu białkowego*

3. Hydrolizat białkowy musi być wytwarzany w procesie produkcyjnym, który obejmuje właściwe środki służące zredukowaniu do minimum zakażenia surowca kategorii 3. Po przygotowaniu surowca kategorii 3 za pomocą kąpiei solankowych, wapnowania i intensywnego przemywania surowiec poddaje się:
 - a) działaniu roztworu o odczynie pH powyżej 11 przez ponad trzy godziny w temperaturze ponad 80 °C, a następnie obróbce cieplnej w temperaturze ponad 140 °C przez 30 min. pod ciśnieniem wyższym niż 3,6 bara;
 - b) działaniu roztworu o odczynie pH od 1 do 2, a dalej powyżej 11 i następnie obróbce cieplnej w temperaturze 140 °C przez 30 min. pod ciśnieniem 3 barów lub
 - c) równoważnemu procesowi produkcji dozwolonemu zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

C. *Przywóz*

4. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz żelatyny i hydrolizatów białkowych, jeżeli:
 - a) pochodzą one z państw trzecich, które znajdują się w wykazie w załączniku X część XI;
 - b) pochodzą z zakładu przetwórczego, który znajduje się w wykazie określonym w art. 29 ust. 4;
 - c) zostały wyprodukowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, oraz
 - d) towarzyszy im świadectwo weterynaryjne, jak przewidziano w art. 29 ust. 6.

ROZDZIAŁ VII

Szczególne wymagania dotyczące fosforanu dwuwapniowego

W uzupełnieniu do ogólnych warunków ustanowionych w rozdziale I stosuje się następujące warunki:

A. *Normy przetwarzania*

1. Fosforan dwuwapniowy musi być wytwarzany w procesie, który:
 - a) zapewnia rozkruszenie na drobne cząstki i odtłuszczenie całego surowca kostnego kategorii 3 przy użyciu gorącej wody i potraktowanie rozcieńczonym kwasem solnym (o minimalnym stężeniu 4 % i odczynie pH poniżej 1,5) przez okres co najmniej dwóch dni;
 - b) następnie przewiduje obróbkę otrzymanego roztworu fosforowego przy użyciu wapna, powodując powstanie fosforanu dwuwapniowego o odczynie pH 4-7 oraz
 - c) kończy się suszeniem roztworu powietrzem przez 15 minut w temperaturze początkowej 270-325°C i końcowej temperaturze 60-65 °C,lub procesie równoważnym dozwolonym zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

B. *Przywóz*

2. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz fosforanu dwuwapniowego, jeżeli:
 - a) pochodzi on z państw trzecich, które znajdują się w wykazie w załączniku X część XI;
 - b) pochodzą z zakładu przetwórczego, który znajduje się w wykazie określonym w art. 29 ust. 4;
 - c) został wyprodukowany zgodnie niniejszym rozporządzeniem, oraz
 - d) towarzyszy mu świadectwo weterynaryjne, jak przewidziano w art. 29 ust. 6.

ZAŁĄCZNIK VIII

WYMAGANIA DOTYCZĄCE WPROWADZANIA NA RYNEK KARMY DLA ZWIERZĄT DOMOWYCH, GRYZAKÓW DLA PSÓW I PRODUKTÓW TECHNICZNYCH

ROZDZIAŁ I

Wymagania konieczne do zatwierdzenia wytwórni karmy dla zwierząt domowych i zakładów technicznych

Zakłady produkujące karmę dla zwierząt domowych, gryzaki dla psów i produkty techniczne, inne niż organiczne nawozy sztuczne, dodatki do wzbogacania gleby oraz pochodne tłuszczów otrzymanych z surowca kategorii 2, muszą spełniać następujące wymagania:

1. posiadać odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do przechowywania i obróbki dostarczanego surowca w całkowicie bezpiecznych warunkach oraz
2. posiadać odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do usuwania nieużytych produktów pochodzenia zwierzęcego, pozostałych po produkcji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub wysyłać surowiec do zakładu przetwórczego, spalarni lub współspalarni zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

ROZDZIAŁ II

Wymagania dotyczące karmy dla zwierząt domowych i gryzaków dla psów

A. *Surowiec*

1. Jedyne produkty pochodzenia zwierzęcego, które mogą być użyte do produkcji karmy dla zwierząt są określone w art. 6 ust. 1 lit. a)-j). Jednakże surowa karma dla zwierząt domowych może być wytwarzana wyłącznie z produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w art. 6 ust. 1 lit. a).

B. *Normy przetwarzania*

2. Karma dla zwierząt domowych w puszkach musi zostać poddana obróbce cieplnej do wartości F_c minimum 3.
3. Przetworzona karma dla zwierząt domowych inna niż karma w puszkach musi być poddana w całości obróbce cieplnej w temperaturze co najmniej 90 °C. Po zakończeniu obróbki, muszą być podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zagwarantowania, że produkt nie zostanie narażony na zakażenie. Produkt musi być umieszczony w nowym opakowaniu.
4. Podczas przetwarzania gryzaki dla psów muszą być poddane obróbce cieplnej wystarczającej do zniszczenia organizmów chorobotwórczych (między innymi salmonelli). Po zakończeniu obróbki muszą być podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zagwarantowania, że produkt nie zostanie narażony na zakażenie. Produkt musi być umieszczony w nowym opakowaniu.

5. Surowa karma dla zwierząt domowych musi być umieszczona w nowych opakowaniach zapobiegających wyciekom. Należy podjąć kroki w celu zapewnienia, że produkt nie zostanie narażony na zakażenie w całym łańcuchu produkcyjnym do momentu znalezienia się w punkcie sprzedaży. Na opakowaniu musi być umieszczony czytelny i dobrze widoczny napis „karma jedynie dla zwierząt domowych”.
6. Podczas produkcji i / lub przechowywania (przed wysyłką) muszą zostać wyrywkowo pobrane próbki w celu sprawdzenia zgodności z następującymi normami:

salmonella: nieobecna w 25 g: $n = 5$, $c = 0$, $m = 0$, $M = 0$

gdzie:

n = ilość badanych próbek;

m = wartość graniczna liczby bakterii; wynik jest uznawany za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza m ;

M = maksymalna wartość dla liczby bakterii; wynik jest uznawany za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub kilku próbkach równa się M lub więcej oraz

c = liczba próbek, w których liczba bakterii zawiera się między m i M , próbka jest w dalszym ciągu uznawana za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii pozostałych próbek jest równa m lub mniej.

C. Przywóz

7. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz karmy dla zwierząt domowych i gryzaków dla psów, jeżeli:
 - a) pochodzą one z państw trzecich, które znajdują się w wykazie w załączniku XI część X;
 - b) pochodzą z wytwórni karmy dla zwierząt domowych posiadającej zezwolenie właściwych władz państwa trzeciego, spełniającego szczególne warunki ustanowione niniejszym rozporządzeniem;
 - c) zostały wyprodukowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - d) towarzyszy im:
 - (i) w przypadku karmy dla zwierząt domowych w puszkach, świadectwo odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 3(A),
 - (ii) w przypadku przetworzonej karmy dla zwierząt domowych innej niż karma w puszkach, świadectwo, które odpowiada wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 3(B),

- (iii) w przypadku gryzaków dla psów, świadectwo, które odpowiada wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 3(C), lub
- (iv) w przypadku surowej karmy dla zwierząt domowych, świadectwo, które odpowiada wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 3(D).

ROZDZIAŁ III

Wymagania dotyczące obornika, przetworzonego obornika i produktów z obornika przetworzonego

I. *Obornik nieprzetworzony*

A. Handel

1. a) Zabroniony jest handel obornikiem nieprzetworzonym innym niż pochodzącym od drobiu i kopytnych, z wyjątkiem obornika:
 - (i) pochodzącego z obszaru, który nie podlega ograniczeniom ze względu na poważną chorobę zakaźną oraz
 - (ii) przeznaczonego do stosowania, pod nadzorem właściwych władz, do nawożenia ziemi stanowiącej część jednego gospodarstwa położonego po obu stronach granicy dwóch Państw Członkowskich.
 - b) Jednakże, właściwe władze mogą udzielić szczególnego zezwolenia na wprowadzenie na ich terytorium:
 - (i) obornika przeznaczonego do przetwarzania w zakładzie technicznym, wytwórni biogazu lub kompostowni zatwierdzonych przez właściwe władze zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w związku z wytwarzaniem produktów określonych w sekcji II poniżej. Zatwierdzając takie zakłady właściwe władze muszą wziąć pod uwagę pochodzenie obornika.
- lub
- (ii) obornika przeznaczonego do nawożenia ziemi w gospodarstwie. Handel nim może nastąpić wyłącznie za zgodą właściwych władz zarówno Państwa Członkowskiego stanowiącego kraj pochodzenia, jak i w miejscu przeznaczenia. Rozważając udzielenie zgody, właściwe władze muszą objąć szczególną uwagę pochodzenie obornika, jego miejsce przeznaczenia oraz względy zdrowia zwierząt i kwestie bezpieczeństwa.

W takich przypadkach obornik musi zostać wyposażony w świadectwo zdrowia odpowiadające wzorcowi ustanowionemu zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

2. Handel nieprzetworzonym obornikiem pochodzącym od drobiu podlega następującym warunkom:

- a) obornik musi pochodzić z obszaru, który nie podlega ograniczeniom ze względu rzekomy pomór drobiu lub influencję drobiu;
 - b) ponadto, nieprzetworzony obornik pochodzący ze stada drobiu szczepionego przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu nie może być wysyłany do regionu, posiadającego status „nieszczepiony” w odniesieniu do rzekomego pomoru drobiu na podstawie art. 15 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG²⁸ oraz
 - c) obornik musi być wyposażony w świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.
3. Handel nieprzetworzonym obornikiem pochodzącym od kopytnych nie podlega warunkom dotyczącym zdrowia zwierząt.

B. Przywóz

4. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz nieprzetworzonego obornika, jeżeli:
- a) pochodzi on z państw trzecich, które znajdują się w wykazie w załączniku XI część IX;
 - b) spełnia, stosownie do rozważanych gatunków zwierząt, wymagania ust. 1 lit. a);
 - c) towarzyszy mu świadectwo weterynaryjne, jak przewidziano w art. 29 ust. 6.

II. *Obornik przetworzony i produkty z obornika przetworzonego*

A. Wprowadzanie na rynek

5. Wprowadzanie na rynek przetworzonego obornika i produktów z przetworzonego obornika podlega następującym warunkom:
- a) muszą one pochodzić z zakładu technicznego, wytwórni biogazu lub kompostowni zatwierdzonych przez właściwe władze zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - b) muszą być poddane obróbce cieplnej w temperaturze co najmniej 70 °C przez co najmniej 60 min. lub przetworzeniu równoważnemu zgodnie z zasadami ustanowionymi w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2;
 - c) muszą:
 - (i) być wolne od salmonelli (salmonella nieobecna w 25 g przetworzonego produktu),

²⁸ Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/505/WE (Dz.U. L 201 z 9.08.2000, str. 8).

- (ii) być wolne od enterobakterii (na podstawie na liczby bakterii tlenowych: < 1000 cfu na gram przetworzonego produktu) oraz
- (iii) zostać poddane obróbce zmniejszającej ilość bakterii tworzących formy przetrwalnikowe i powstawanie toksyn oraz
- d) muszą być przechowywane w taki sposób, aby po przetworzeniu zakażenie lub ponowna infekcja oraz zawilgocenie było niemożliwe. W związku z powyższym należy je przechowywać w:
 - (i) dokładnie zapieczętowanych i izolowanych silosach lub
 - (ii) właściwie zapieczętowanych opakowaniach (workach plastikowych lub „dużych workach”).

B. Przywóz

6. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz przetworzonego obornika i produktów z przetworzonego obornika, jeżeli:
 - a) pochodzą one z państw trzecich, które znajdują się w wykazie w załączniku XI część IX;
 - b) pochodzą z zakładu zatwierdzonego przez właściwe władze państwa trzeciego spełniającego szczególne warunki ustanowione niniejszym rozporządzeniem;
 - c) spełniają wymagania ust. 5 powyżej oraz
 - d) towarzyszy im świadectwo weterynaryjne, jak przewidziano w art. 29 ust. 6.

III. *Guano*

7. Wprowadzanie na rynek „guano” nie podlega warunkom dotyczącym zdrowia zwierząt.

ROZDZIAŁ IV

Wymagania dotyczące krwi i produktów z krwi używanych do celów technicznych, obejmujących środki farmakologiczne, diagnostykę in vitro i odczynniki laboratoryjne, z wyłączeniem surowicy koniowatych

A. *Wprowadzanie na rynek*

1. Wprowadzanie na rynek produktów z krwi objętych przepisami niniejszego rozdziału podlega wymaganiom ustanowionym w art. 20.

B. *Przywóz*

2. Przywóz krwi podlega wymaganiom ustanowionym w rozdziale XI.

3. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz produktów z krwi, jeżeli:
- a) pochodzą one z państw trzecich, które znajdują się w wykazie w załączniku XI część VI;
 - b) pochodzą z zakładu zatwierdzonego przez właściwe władze państwa trzeciego spełniającego szczególne warunki ustanowione niniejszym rozporządzeniem oraz
 - c) towarzyszy im świadectwo weterynaryjne, jak przewidziano w art. 29 ust. 6 oraz
 - d) albo pochodzą z państwa trzeciego, w którym przez co najmniej 24 miesiące nie odnotowano żadnego przypadku pryszczycy, a w ciągu ostatnich 12 miesięcy nie odnotowano u gatunków wrażliwych żadnego przypadku pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej, choroby pęcherzykowej świń, pomoru bydła, pomoru małych przeżuwaczy, gorączki doliny Rift, choroby niebieskiego języka, afrykańskiego pomoru koni, klasycznego pomoru świń, afrykańskiego pomoru świń, pomoru rzekomego drobiu lub grypy drobiu oraz w którym przez co najmniej 12 miesięcy nie przeprowadzono szczepień przeciwko tym chorobom. Świadectwo weterynaryjne może zostać wystawione odpowiednio do gatunku zwierzęcia, z którego krwi otrzymano produktu albo
 - e) w przypadku produktów z krwi bydłowej:
 - (i) pochodzą one z obszaru państwa trzeciego spełniającego wymagania lit. d), z którego przywóz bydła, świeżego mięsa wołowego i nasienia jest dozwolone zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym. Krew, z której produkty takie są wytwarzane musi pochodzić od bydła z wymienionego obszaru państwa trzeciego i zostać zgromadzona:
 - w rzeźniach zatwierdzonych zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,lub
 - w rzeźniach zatwierdzonych i nadzorowanych przez właściwe władze państwa trzeciego. Należy powiadomić Komisję i Państwa Członkowskie o adresie i numerze identyfikacyjnym rzeźni lub przedstawić zaświadczenie, które je wskazuje;
 - (ii) zostały poddane jednej z następujących metod przetwórczych gwarantujących nieobecność czynników chorobotwórczych wywołujących choroby bydła określone w lit. d):
 - obróbce cieplnej w temperaturze 65 °C przez co najmniej trzy godziny, a następnie kontroli skuteczności,
 - napromieniowaniu o natężeniu 2,5 megaradów lub promieniami gamma, a następnie kontroli skuteczności,

- zmianie odczynu pH na pH 5 przez dwie godziny, a następnie kontroli skuteczności,
 - obróbce cieplnej w temperaturze co najmniej 90 °C w całej masie, a następnie kontroli skuteczności lub
 - każdej innej obróbce przewidzianej zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2 lub
- (iii) spełniają wymagania ustanowione w rozdziale X. W tym przypadku, opakowanie nie może zostać otwarte podczas przechowywania, a zakład techniczny musi dokonać obróbki jedną z metod wymienionych w (ii).
4. Szczególne warunki odnoszące się do przywozu produktów wykorzystywanych w diagnostyce *in vitro* oraz jako odczynniki laboratoryjne mogą zostać ustanowione w miarę potrzeb w ramach procedury określonej w art. 33 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

Wymagania dotyczące surowicy koniowatych

A. *Surowiec*

1. Surowica musi:

- a) pochodzić od koniowatych, które nie wykazują objawów poważnych chorób zakaźnych określonych w dyrektywie 90/426/EWG²⁹ lub innych poważnych chorób zakaźnych, na które koniowate są wrażliwe oraz
- b) zostać wytworzona w placówkach lub ośrodkach nie podlegających ograniczeniom zgodnie z niniejszą dyrektywą.

B. *Przywóz*

2. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz surowicy koniowatych, jeżeli:

- a) pochodzi ona od zwierząt tego gatunku urodzonych i hodowanych w państwie trzecim, z którego przywóz koni rzeźnych jest dozwolony;
- b) otrzymano, przetworzono i wysłano ją spełniając następujące warunki:
 - (i) pochodzi ona z państwa, w którym następujące choroby podlegają obowiązkowi zgłaszania: afrykański pomór koni, zaraza stadnicza koni, nosacizna, wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni (wszystkie rodzaje łącznie z wenezuelskim zapaleniem mózgu koni), niedokrwistość zakaźna koni, pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej, wścieklizna, wąglik;

²⁹ Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków sanitarnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 224 z 18.08.1990, str. 42). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2001/298/WE (Dz.U. L 102 z 12.04.2001, str. 63).

- (ii) otrzymano ją, pod nadzorem weterynaryjnym, od koniowatych, które w chwili pobierania, były wolne od klinicznych objawów choroby zakaźnej;
- (iii) otrzymano ją od koniowatych, które od urodzenia przebywały na terytorium lub, w przypadku urzędowego podziału regionalnego zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, w części terytorium państwa trzeciego, na którym:
 - przez ostatnie dwa lata nie pojawiło się wenezuelskie wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni,
 - w ciągu ostatnich sześciu miesięcy nie pojawiła się zaraza stadnicza koni oraz
 - w ciągu ostatnich częściach miesięcy nie pojawiła się nosacizna;
- (iv) otrzymano ją od koniowatych, które nigdy nie przebywały w gospodarstwie, objętym zakazem z powodów dotyczących zdrowia zwierząt lub w którym:
 - w związku z wirusowym zapaleniem mózgu i rdzenia koni, dzień, w którym wszystkie zwierzęta cierpiące na tę chorobę zostały ubite wystąpił co najmniej sześć miesięcy przed datą pobrania surowicy,
 - w związku z anemią zakaźną koni, wszystkie zarażone zwierzęta zostały ubite, a pozostałe miały negatywny wynik w dwóch testach Cogginsa przeprowadzonych w odstępach trzymiesięcznych,
 - w związku z pęcherzykowym zapaleniem jamy ustnej, zakaz został zniesiony co najmniej sześć miesięcy przed datą pobrania,
 - ostatni przypadek wścieklizny zanotowano co najmniej miesiąc przed datą pobrania,
 - ostatni przypadek wąglika zanotowano co najmniej 15 dni przed datą pobrania lub
 - wszystkie zwierzęta z gatunków wrażliwych na chorobę występującą w gospodarstwie zostały ubite, a pomieszczenia zdezynfekowane, co najmniej 30 dni przed datą pobrania (lub w przypadku wąglika, co najmniej 15 dni przed);
- (v) podjęto wszelkie środki ostrożności, aby uniknąć zarażenia czynnikami chorobotwórczymi podczas produkcji, przenoszenia i pakowania;
- (vi) została umieszczona w zapieczętowanych, hermetycznych pojemnikach wyraźnie oznakowanych „surowica pochodząca od koniowatych” oraz noszących numer rejestracyjny przedsiębiorstwa dokonującego pobrania;

- c) pochodzi z zakładu zatwierdzonego przez właściwe władze państwa trzeciego spełniającego szczególne warunki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu oraz
- d) towarzyszy jej świadectwo odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 4.

ROZDZIAŁ VI

Wymagania dotyczące skór i skórek pochodzących od kopytnych

A. Zakres

1. Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania:
 - a) do skór i skórek kopytnych spełniających wymagania dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem³⁰;
 - b) skór i skórek kopytnych, które zostały poddane pełnemu procesowi garbowania;
 - c) do „wet blue”;
 - d) do „skór piklowanych” oraz
 - e) skór wapnowanych (traktowanych wapnem i trzymany w solance o odczynie pH 12-13 przez co najmniej osiem godzin).
2. W zakresie określonym w ust. 1, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do surowych, chłodzonych i wyprawionych skór i skórek. Do celów niniejszego rozdziału, „wyprawione skóry i skórki” oznaczają skóry i skórki, które poddano:
 - a) suszeniu;
 - b) soleniu na sucho lub na mokro przynajmniej 14 dni przez wysyłką;
 - c) soleniu przez siedem dni w soli morskiej z dodatkiem 2-procentowego węgla sodowego;
 - d) suszeniu przez 42 dni w temperaturze co najmniej 20 °C lub
 - e) konserwacji za pomocą innego procesu niż garbowanie ustalonego zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

B. Handel

3. Handel surowymi lub chłodzonymi skórami i skórkami podlega tym samym warunkom zdrowotnym, które stosuje się do świeżego mięsa na podstawie dyrektywy Rady

³⁰ Dz.U. 121 z 29.07.1964, str. 2012. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/23/WE (Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 7).

72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem³¹.

4. Handel wyprawionymi skórą i skórkami jest dozwolony pod warunkiem, że dokument handlowy przewidziany w załączniku II towarzyszy każdej przesyłce i zaświadcza, że:

- a) skóry i skórki zostały wyprawione zgodnie z ust. 2
- b) przesyłka nie miała kontaktu z innymi produktami zwierzęcymi lub żywymi zwierzętami stanowiącymi ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby zakaźnej.

C. *Przywóz*

5. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz surowych lub chłodzonych skór i skórek, jeżeli:

- a) otrzymano je ze zwierząt określonych w art. 6 ust. 1 lit. b) lub c);
- b) pochodzą z państwa trzeciego lub, w przypadku podziału regionalnego zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, z części państwa trzeciego, z którego przywóz wszystkich kategorii świeżego mięsa odpowiednich gatunków jest dozwolony oraz:
 - (i) co najmniej 12 miesięcy przed wysyłką, było ono wolne od następujących chorób:
 - klasycznego pomoru świń,
 - afrykańskiego pomoru świń
 - pomoru bydła oraz
 - (ii) co najmniej 24 miesiące przed wysyłką państwo to było wolne od pryszczycy oraz w ciągu 12 miesięcy przed wysyłką, nie przeprowadzano tam żadnych szczepień przeciwko pryszczycy;
- c) otrzymano je:
 - (i) ze zwierząt, które przebywały na terytorium kraju pochodzenia przez co najmniej trzy miesiące przed dokonaniem uboju lub od momentu urodzenia w przypadku zwierzęcia młodszego niż trzy miesiące,
 - (ii) ze zwierząt parzystokopytnych, pochodzących z gospodarstw, na terenie których w ostatnich 30 dniach nie występowała pryszczycy oraz wokół których w promieniu 10 km w ciągu 30 dni nie zaobserwowano żadnego przypadku pryszczycy,

³¹ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- (iii) w przypadku świńskich skór i skórek, ze zwierząt, pochodzących z gospodarstw, na terenie których w ostatnich 30 dniach nie występowała choroba pęcherzykowa świń, a w ciągu ostatnich 40 dni klasyczny lub afrykański pomór świń oraz wokół których w promieniu 10 km w ciągu 30 dni nie zaobserwowano żadnego przypadku tych chorób lub
 - (iv) ze zwierząt, które przeszły badanie przedubojowe w rzeźni w ciągu 24 godzin przed ubojem i nie wykazywały żadnych objawów pryszczycy, pomoru bydła, klasycznego pomoru świń, afrykańskiego pomoru świń ani choroby pęcherzykowej świń;
 - d) podjęto wszelkie środki ostrożności, aby uniknąć zakażenia czynnikami chorobotwórczymi oraz
 - e) towarzyszy im świadectwo odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 5(A).
6. Państwa Członkowskie muszą zezwolić na przywóz wyprawionych skór i skórek, jeżeli:
- a) otrzymano je ze zwierząt określonych w art. 6 ust. 1 lit. b), c) lub k);
 - b) towarzyszy im świadectwo odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 5(B);
 - c) pochodzą one:
 - (i) albo od zwierząt z regionu państwa trzeciego lub państwa trzeciego, które nie podlega, na podstawie ustawodawstwa wspólnoty, ograniczeniom z powodu wystąpienia poważnej choroby zakaźnej, na którą zwierzęta danego gatunku są wrażliwe oraz skóry te zostały wyprawione zgodnie z ust. 2 lub
 - (ii) od zwierząt z innych regionów państwa trzeciego lub innego państwa trzeciego oraz zostały wyprawione zgodnie z ust. 2 lit. c) lub d) lub
 - (iii) od przeżuwaczy i zostały wyprawione zgodnie z ust. 2 oraz przez 21 dni były trzymane oddzielnie lub przebywały w transporcie nieprzerwanie przez 21 dni. W tym przypadku, świadectwo określone w lit. b) zostaje zastąpione deklaracją odpowiadającą wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 5(C), tej treści lub poświadczającej, że wspomniane wymagania zostały spełnione;
 - d) w przypadku solonych skór i skórek przewożonych statkiem, przed przywozem skóry były solone przez okres podany w świadectwie towarzyszącym przesyłce, oraz
 - e) przesyłka nie miała kontaktu z innymi produktami zwierzęcymi lub żywymi zwierzętami stanowiącymi ryzyko rozprzestrzeniania się poważnej choroby zakaźnej.

7. Surowe, chłodzone lub wyprawione skóry i skórki kopytnych muszą być przywożone w pojemnikach, pojazdach drogowych, wagonach kolejowych lub ładowni statku zaplombowanych przez właściwe władze państwa trzeciego, z którego towar został wysłany.

ROZDZIAŁ VII

Wymagania dotyczące trofeów myśliwskich

A. Surowiec

1. Bez uszczerbku dla środków przyjętych na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory przez uregulowanie handlu nimi³², trofea myśliwskie:
 - a) pochodzące od kopytnych i ptaków, które w całości poddano zabiegowi taksydermii zapewniającej ich zachowanie w temperaturze otoczenia oraz
 - b) gatunków innych niż kopytne i ptaki,nie podlegają żadnym zakazom lub ograniczeniom z powodów dotyczących zdrowia zwierząt.
2. Bez uszczerbku dla środków przyjętych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 338/97, trofea myśliwskie pochodzących od kopytnych i ptaków nie poddane zabiegowi wspomnianemu w ust. 1 lit. a) podlegają poniższym warunkom. Muszą one:
 - a) pochodzić od zwierząt z obszarów nie podlegających ograniczeniom spowodowanym obecnością poważnej choroby zakaźnej, na którą zwierzęta danych gatunków są wrażliwe.
 - b) spełniać warunki ustanowione w ust. 3 lub 4, jeżeli pochodzą one od zwierząt z obszarów podlegających ograniczeniom z powodu obecności poważnej choroby zakaźnej, na które zwierzęta danych gatunków są wrażliwe.
3. Trofea myśliwskie zawierające wyłącznie kości, rogi, kopyta, pazury, poroża lub zębów musiały:
 - a) zostać zanurzone we wrzącej wodzie przed odpowiedni czas w celu zagwarantowania, że wszystkie substancje inne niż kości, rogi, kopyta, pazury, poroże lub zęby zostaną usunięte;
 - b) zostać zdezynfekowane za pomocą środka dozwolonego przez właściwe władze, w szczególności nadtlenkiem wodoru w przypadku partii składających się z kości;
 - c) niezwłocznie po obróbce zostać umieszczone, bez możliwości kontaktu z innymi produktami pochodzenia zwierzęcego, które mogłyby je zakazić, w osobnych,

³² Dz.U. L 61 z 3.03.1997, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji nr 1579/2001 (Dz.U. L 209 z 2.08.2001, str. 14).

przezroczystych i zamykanych opakowaniach, tak aby uniknąć późniejszego zakażenia oraz

- d) zostać wyposażone w dokument lub świadectwo potwierdzające, że powyższe warunki zostały spełnione.

4. Trofea myśliwskich składające się wyłącznie ze skór lub skórek musiały:

- a) zostać poddane albo:

- (i) suszeniu

- (ii) soleniu na sucho lub mokro przez co najmniej 14 dni przed wysyłką albo

- (iii) konserwacji za pomocą procesu wyprawiania innego niż garbowanie zatwierdzonego zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2;

- b) zostać umieszczone, niezwłocznie po wyprawieniu, bez możliwości kontaktu z innymi produktami pochodzenia zwierzęcego, które mogłyby je zakazić, w osobnych, przezroczystych i zamkniętych opakowaniach, tak aby uniknąć późniejszego zakażenia oraz

- c) zostać wyposażone w dokument lub świadectwo potwierdzające, że powyższe warunki zostały spełnione.

B. *Przywóz*

5. Państwa Członkowskie muszą zezwolić na przywóz z państw trzecich trofeów myśliwskich poddanych obróbce, pochodzących od ptaków i kopytnych, składających się wyłącznie z kości, rogów, kopyt, pazurów, poroża, skór i skórek, jeżeli:

- a) towarzyszy im świadectwo, które odpowiada wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 6(A), oraz

- b) spełniają one wymagania ust. 3 i 4. Jednakże, skórki solone na sucho lub mokro, przewożone drogą morską, nie muszą one być solone 14 dni przed wysyłką, przy założeniu, że były one solone 14 dni przed przywozem.

6. Państwa Członkowskie muszą, zgodnie z wymaganiami ust. 7, zezwolić na przywóz trofeów myśliwskich pochodzących od ptaków i kopytnych składających z całych części anatomicznych, nie poddanych obróbce, z państw trzecich:

- a) znajdujących się na jednym z wykazów w załączniku do decyzji Komisji 94/86/WE z 16 lutego 1994 r. formułującym tymczasowy wykaz państw trzecich, z których na przywóz dziczyzny Państwa Członkowskie udzielają zezwolenia³³, oraz

³³ Dz.U. L 44 z 17.02.1994, str. 33.

- b) z których dozwolony jest przywóz wszystkich kategorii świeżego mięsa odpowiednich gatunków.
7. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz trofeów myśliwskich określonych w ust. 6, jeżeli:
- a) pochodzą one od zwierząt z obszaru nie podlegającego ograniczeniom z powodu obecności poważnych chorób zakaźnych, na które zwierzęta danych gatunków są wrażliwe;
 - b) zostały umieszczone, niezwłocznie po obróbce, bez możliwości kontaktu z innymi produktami pochodzenia zwierzęcego, które mogłyby je zakazić, w osobnych, przezroczystych i zamkniętych opakowaniach, tak aby uniknąć późniejszego zakażenia oraz
 - c) towarzyszy im świadectwo odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 6(B).

ROZDZIAŁ VIII

Wymagania dotyczące wełny, sierści, świńskiej szczeciny, piór i ich części

A. *Surowiec*

1. Nieprzetworzona wełna, sierść, świńska szczecina oraz nieprzetworzone pióra i ich części muszą pochodzić od zwierząt określonych w art. 6 ust. 1 lit. c) lub k). Muszą one być suche i zamknięte w bezpiecznym opakowaniu. Jednakże, przewożenie świńskiej szczeciny, z regionów, w których afrykański pomór świń stanowi chorobą endemiczną jest zabronione z wyjątkiem świńskiej szczeciny, która:
 - a) była parzona, farbowana lub bielona
 - b) została poddana innej formie obróbki, które gwarantuje zniszczenie czynników chorobotwórczych, przy założeniu że skutek taki jest potwierdzony w formie świadectwa wydanego przez lekarza weterynarii odpowiedzialnego za miejsce pochodzenia. Pranie fabryczne nie może być uznane za formę obróbki odpowiadającą celom niniejszego przepisu.
2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do piór ozdobnych lub piór:
 - a) przewożonych przez podróżnych do prywatnego użytku lub
 - b) w formie przesyłki przeznaczonych dla osób prywatnych do celów nieprzemysłowych.

B. *Przywóz*

3. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz świńskiej szczeciny z państw trzecich lub, w przypadku podziału regionalnego zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, ich regionów, jeżeli:

- a) świńska szczecina została otrzymana ze zwierząt pochodzących z kraju pochodzenia, i ubitych w rzeźni tamże oraz
 - b) przesyłce towarzyszy świadectwo:
 - (i) albo odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 7(A) w przypadku, gdy na danym terenie w ciągu poprzednich 12 miesięcy nie pojawił się żaden przypadek afrykańskiego pomoru świń albo
 - (ii) odpowiadający wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 7(B) w przypadku, gdy na danym terenie w ciągu poprzednich 12 miesięcy pojawił się jeden przypadek lub więcej afrykańskiego pomoru świń.
4. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz nieprzetworzonej wełny, sierści, nieprzetworzonych piór i ich części, jeżeli są one:
- a) suche i zamknięte w bezpiecznym opakowaniu oraz
 - b) wysyłane bezpośrednio do zakładu technicznego lub zakładu pośredniego w warunkach, w których nie ma możliwości rozprzestrzenienia się czynników chorobotwórczych.

ROZDZIAŁ IX

Wymagania dotyczące produktów pszczelarskich

A. *Surowiec*

1. Produkty pszczelarskie przeznaczone wyłącznie do wykorzystania w pszczelarstwie:
- a) nie mogą pochodzić z obszaru, który podlega zakazowi związanemu z pojawieniem się zgnilca amerykańskiego lub choroby roztoczowej, jeżeli, w przypadku choroby roztoczowej, miejsce przeznaczenia otrzymało dodatkowe gwarancje zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG³⁴ oraz
 - b) spełniają wymagania nałożone w art. 8 lit. a) dyrektywy 92/65/EWG.

Każde odstępstwo musi być ustanowione, jeśli jest konieczne, zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

B. *Przywóz*

2. Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz produktów pszczelarskich przeznaczonych do wykorzystania w pszczelarstwie, jeżeli:

³⁴ Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki dotyczące zdrowia zwierząt, regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nie objętych warunkami dotyczącymi zdrowia zwierząt, ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A lit. I) do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.09.1992, str. 54). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2001/298/WE (Dz.U. L 102 z 12.4.2001, str. 63).

- a) dokument handlowy towarzyszący przesyłce obejmuje następujące informacje:
 - (i) kraj pochodzenia,
 - (ii) nazwisko przedsiębiorstwa produkcyjnego,
 - (iii) numer rejestracyjny przedsiębiorstwa produkcyjnego,
 - (iv) rodzaj produktów oraz
 - (v) wskazówkę: „Produkty pszczelarstwa przeznaczone wyłącznie do wykorzystania w pszczelarstwie, pochodzące z gospodarstwa nie podlegającego ograniczeniom z powodu pojawienia się chorób pszczół oraz zgromadzone w centrum regionu o promieniu 3 km, który od co najmniej 30 dni nie podlega ograniczeniom z powodu zgnilca amerykańskiego, będącego chorobą podlegającą obowiązkowi zgłaszania.” oraz
- b) dokument handlowy został opatrzony pieczęcią właściwych władz nadzorujących zarejestrowane przedsiębiorstwo produkcyjne.

ROZDZIAŁ X

Wymagania dotyczące kości i produktów kostnych (z wyjątkiem mączki kostnej), rogów i produktów z rogów (z wyjątkiem mączki z rogów) oraz kopyt i produktów z kopyt (z wyjątkiem mączki z kopyt) przeznaczonych do wykorzystania innego niż jako pasze, organiczne nawozy sztuczne lub dodatki do wzbogacania gleby

1. Państwa Członkowskie muszą zezwolić na przywóz kości i produktów kostnych (z wyjątkiem mączki kostnej), rogów i produktów z rogów (z wyjątkiem mączki z rogów) oraz kopyt i produktów z kopyt (z wyjątkiem mączki z kopyt) do wytwarzania produktów technicznych, jeżeli:
 - a) przed wywozem produkty są suszone, a nie chłodzone lub mrożone;
 - b) produkty są przewożone wyłącznie transportem lądowym i morskim z kraju pochodzenia bezpośrednio do punktu kontroli granicznej we Wspólnocie, bez przeladunku w żadnym porcie lub miejscu poza Wspólnotą;
 - c) po kontroli dokumentów przewidzianej w dyrektywie 97/78/WE, produkty są przewożone bezpośrednio do zakładu technicznego.
2. Każdej przesyłce musi towarzyszyć:
 - a) dokument handlowy opatrzony pieczęcią właściwych władz nadzorujących przedsiębiorstwo pochodzenia, obejmujący następujące informacje:
 - (i) kraj pochodzenia,
 - (ii) nazwę przedsiębiorstwa produkcyjnego,

(iii) rodzaj produktu (kości suszone / produkt z kości suszonych / rogi suszone / produkty z rogów suszonych / kopyta suszone/ produkty z kopyt suszonych) oraz

(iv) stwierdzenie stanu faktycznego, że produkt:

- został otrzymany ze zdrowych zwierząt ubitych w rzeźni lub
- był suszony przez 42 dni w średniej temperaturze co najmniej 20 °C lub
- był podgrzewany przez jedną godzinę do temperatury jego wnętrza co najmniej 80 °C przed suszeniem lub
- był spopielany przez jedną godzinę do temperatury wnętrza przynajmniej 80 °C przed suszeniem lub
- został poddany procesowi zakwaszania w taki sposób, że odczyn pH został utrzymany na poziomie poniżej 6 w wnętrzu produktu przez co najmniej jedną godzinę przed suszeniem oraz

na żadnym etapie nie jest przeznaczony do wykorzystania w pożywieniu, paszach, organicznych nawozach sztucznych lub dodatkach do wzbogacania gleby oraz

b) następująca deklaracja importera, sporządzona co najmniej w jednym z urzędowych języków Państwa Członkowskiego, przez które przesyłka po raz pierwszy wkracza na obszar Wspólnoty oraz przynajmniej w jednym z urzędowych języków Państwa Członkowskiego, będącego miejscem przeznaczenia:

„Deklaracja wzorcowa

Ja, niżej podpisany, oświadczam, że następujące produkty: kości i produkty kostne (z wyjątkiem mączki kostnej), rogi i produkty z rogów (z wyjątkiem mączki z rogów) oraz kopyta i produkty z kopyt (z wyjątkiem mączki z kopyt) są przeznaczone do przywozu na obszar Wspólnoty i jednocześnie oświadczam, że produkty te na żadnym etapie nie zostaną skierowane do wykorzystania jako pożywienie, pasze, organiczne nawozy sztuczne lub dodatki do wzbogacania gleby i zostaną bezpośrednio przewiezione do następującego zakładu przetwórczego:

Nazwa	Adres
.....
....
Importer	
Nazwa	Adres
.....
....
Sporządzono w
.....

....

(miejsce)

(data)

Podpis

.....
.....

Numer referencyjny, jak wskazano w zaświadczeniu przewidzianym w załączniku B do decyzji Komisji 93/13/EWG:

.....
.....

Urzędowa pieczęć punktu kontroli granicznej przy wejściu na obszar Wspólnoty Europejskiej

Podpis

.....
.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii w punkcie kontroli granicznej)

.....
.....

(Nazwisko - dużymi literami)

3. Podczas wysyłki na terytorium Wspólnoty, surowiec musi być zamknięty w zapieczętowanych pojemnikach lub pojazdach albo przewożony luzem drogą morską. Jeżeli przewożony jest w pojemnikach, w każdym przypadku muszą one, a także wszystkie towarzyszące im dokumenty, zawierać nazwę i adres zakładu technicznego.
4. Po kontroli granicznej przewidzianej dyrektywą 97/78/WE oraz zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 9 ust. 4 wspomnianej dyrektywy, surowiec musi być przewieziony bezpośrednio do zakładu technicznego.
5. Dokumentacja tworzona podczas produkcji musi być zawierać ilość i rodzaj surowca, tak aby zagwarantować jego zużycie do planowanych celów.

ROZDZIAŁ XI

Produkty pochodzenia zwierzęcego służące do produkcji karmy dla zwierząt domowych oraz produktów farmaceutycznych i innych produktów technicznych

Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do produkcji karmy dla zwierząt domowych, artykułów farmaceutycznych i pozostałych produktów technicznych, jeżeli:

1. pochodzą one z państw trzecich, które znajdują się w wykazie w załączniku XI część VII;
2. zawierają jedynie produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 6 ust. 1 lit. a);
3. zostały poddane głębokiemu zamrożeniu w zakładzie pochodzenia;

4. podjęto wszelkie środki ostrożności, by uniknąć zakażenia czynnikami chorobotwórczymi;
5. umieszczono je w nowych opakowaniach zapobiegających wyciekom;
6. towarzyszy im świadectwo odpowiadające wzorcowi ustanowionemu w załączniku X rozdział 8, oraz
7. po kontroli granicznej przewidzianej dyrektywą 97/78/WE oraz zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 9 ust. 4 wspomnianej dyrektywy, są one przewożone:
 - a) albo bezpośrednio do wytwórni karmy dla zwierząt domowych lub zakładu technicznego, które zagwarantowały, że produkty pochodzenia zwierzęcego zostaną użyte jedynie do dozwolonego celu i nie opuszczą zakładu bez przetworzenia albo
 - b) do zakładu pośredniego.

ROZDZIAŁ XII

Tłuszcze wytopione wykorzystywane w zakładach tłuszczowych

Państwa Członkowskie muszą udzielić zezwolenia na przywóz tłuszczu wytopionego przeznaczonego do przetworzenia metodą, która co najmniej spełnia normy jednego z procesów opisanych w załączniku VI rozdział III, jeżeli:

1. produkt jest przewożony wyłącznie transportem lądowym lub morskim z kraju pochodzenia bezpośrednio do punktu kontroli granicznej we Wspólnocie;
2. po kontroli dokumentów przewidzianej dyrektywą 97/78/WE oraz zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 9 ust. 4 wspomnianej dyrektywy, produkty są przewożone do zakładu tłuszczowego, w którym zostaną przetworzone;
3. każdej przesyłce towarzyszy deklaracja sporządzona przez importera. Deklaracja musi stwierdzać, że produkty przywożone zgodnie z niniejszym rozdziałem nie będą kierowane do użycia w innym celu niż dalsze przetwarzanie metodą co najmniej spełniającą normy jednego z procesów opisanych w załączniku VI rozdział III. Niniejsza deklaracja musi zostać przedstawiona właściwym władzom, i przez nie odnotowana, w punkcie kontroli granicznej w pierwszym miejscu wprowadzenia towarów do Wspólnoty, a później towarzyszyć przesyłce do zakładu tłuszczowego.

ZAŁĄCZNIK IX

ZASADY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO WYKORZYSTANIA NIEKTÓRYCH SUROWCÓW KATEGORII 2 I 3 DO KARMIENIA NIEKTÓRYCH ZWIERZĄT ZGODNIE Z ART. 23 UST. 2

1. Niniejszy załącznik stosuje się wyłącznie do użytkowników i punktów odbioru posiadających zezwolenie i zarejestrowanych na podstawie art. 23 ust. 2 lit. c) pkt (iv), (vi) i (vii). Do celów niniejszego załącznika, „odpowiedni surowiec” oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 23 ust. 2 lit. b) oraz produkty z nich otrzymane.
2. Odpowiedni surowiec musi być przewożony do użytkowników lub punktów odbioru zgodnie z załącznikiem II.
3. Punkty odbioru muszą:
 - a) spełniać co najmniej następujące wymagania załącznika V:
 - (i) rozdział I ust.1 lit. a)-d) i f), ust. 2- 4, oraz
 - (ii) rozdział II ust. 1, 2, 4, 5 i 9, oraz
 - b) posiadać odpowiednie urządzenia do niszczenia niezużytego i nieprzetworzonego odpowiedniego surowca lub wysłać go do zakładu przetwórczego, spalarni lub współspalarni zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Państwa Członkowskie mogą zezwolić na użycie zakładu przetwórczego kategorii 2 jako punktu odbioru.
4. W uzupełnieniu do dokumentacji wymaganej zgodnie z załącznikiem II, następująca dokumentacja musi być przechowywana odnośnie do odpowiedniego surowca:
 - a) w przypadku ostatecznych użytkowników, wykorzystana ilość i data użycia oraz
 - b) w przypadku punktów odbioru:
 - (i) ilość przetworzona zgodnie z ust. 5;
 - (ii) nazwa (nazwisko) i adres każdego z ostatecznych użytkowników nabywających surowiec;
 - (iii) placówki, do których surowiec został zabrany celu jego wykorzystania;
 - (iv) ilość wysłana oraz
 - (v) data wysyłki surowca.
5. Kierownictwo punktów odbioru dostarczających odpowiedniego surowca innego niż odpadki rybne ostatecznym użytkownikom, musi zapewnić, że:

- a) surowiec został poddawany jednemu z następujących rodzajów przetwarzania (w punkcie odbioru lub rzeźni zatwierdzonej przez właściwe władze zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym):
- (i) znakowaniu roztworem koloryzującego odczynnika zatwierdzonego przez właściwe władze. Roztwór musi mieć takie stężenie, aby znaczki na poplamionym surowcu były wyraźnie widoczne, a cała powierzchnia wszystkich części surowca została pokryta roztworem, jak wyżej wspomniano przez zanurzenie w nim, spryskanie lub w inny sposób;
 - (ii) sterylizacji, oznaczającej gotowanie lub zaparzenie pod ciśnieniem do momentu aż każda cząstka surowca zostanie dokładnie przegotowana lub
 - (iii) każdej innej obróbce zatwierdzonej przez właściwe władze oraz
- b) po obróbce, a przed wprowadzeniem do dystrybucji surowiec jest umieszczany w opakowaniach wyraźnie i czytelnie oznakowanych etykietą z nazwą i adresem punktu odbioru oraz wskazówką „nie do spożycia przez ludzi”.

ZAŁĄCZNIK X

**WZORCOWE ŚWIADECTWA WETERYNARYJNE STOSOWANE W PRZYWOZIE
Z PAŃSTW TRZECICH NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW POCHODZENIA
ZWIERZĘCEGO I PRODUKTÓW Z NICH OTRZYMANYCH**

ROZDZIAŁ 1

Świadectwo weterynaryjne

Dla przetworzonego białka zwierzęcego wysyłanego do Wspólnoty Europejskiej, nie przeznaczony do spożycia przez ludzi, włącznie z mieszankami i produktami, innymi niż karma dla zwierząt domowych, zawierającymi białko przetworzone

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:
(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja przetworzonego białka zwierzęcego lub produktu:

Rodzaj przetworzonego białka lub produktu:

Białko zwierzęce przetworzone z :
(gatunki zwierząt)

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer referencyjny partii produkcyjnej:

II. Pochodzenie przetworzonego białka zwierzęcego lub produktu

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu:

III. Miejsce przeznaczenia przetworzonego białka zwierzęcego lub produktu

Przetworzone białko zwierzęce (lub produkt) zostanie wysłane:

Z:
(miejsce załadunku)

Do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, oświadczam, że odczytałem i przyjąłem rozporządzenie (WE) nr .../... oraz potwierdzam, że:

1. Przetworzone białko zwierzęce lub produkt opisany powyżej zawiera wyłącznie lub częściowo przetworzone białko zwierzęce nie przeznaczone do spożycia przez ludzi, które:
 - a) zostało przygotowane i było przechowywane w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym i nadzorowanym przez właściwe władze oraz działającym na podstawie ich zezwolenia zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr .../...;
 - b) zostało przygotowane wyłącznie z następujących produktów pochodzenia zwierzęcego:
 - (i) części ubitych zwierząt, nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, ale nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi ze względów handlowych,
 - (ii) części ubitych zwierząt, odrzuconych jako nie nadające się do spożycia przez ludzi, ale nie dotkniętych żadnymi objawami chorób przenoszonych na ludzi lub zwierzęta i otrzymanych z tuszy, nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - (iii) skór i skórek, kopyt i rogów, świńskiej szczeciny oraz piór pochodzących od zwierząt po uboju w rzeźni, poddanych badaniu przedubojowemu i na podstawie wyniku tego badania uznanych za nadające się do uboju zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - (iv) krwi otrzymanej ze zwierząt innych niż przeżuwacze, ubitych w rzeźni, poddanych badaniu przedubojowemu i na podstawie wyniku tego badania uznanych za nadające do uboju zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - (v) produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych podczas wytwarzania produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, włącznie z odtłuszczonymi kośćmi i skwarkami,
 - (vi) wycofanych środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego lub wycofanych środków spożywczych zawierających produkty pochodzenia zwierzęcego, inne niż odpady gastronomiczne, które obecnie nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi ze względów handlowych lub w wyniku problemów spowodowanych błędami powstałymi podczas produkcji, pakowania lub innymi, które nie stwarzają żadnego ryzyka dla ludzi lub zwierząt,

- (vii) ryb i pozostałych zwierząt morskich, z wyjątkiem ssaków morskich, odłowionych na otwartym morzu do produkcji mączki rybnej,
- (viii) świeżych produktów z ryb pochodzących z zakładów wytwarzających produkty rybne przeznaczone do spożycia przez ludzi,
- (ix) muszli, produktów z wylęgarni i produktów otrzymanych z tłuczonych jaj pochodzących od zwierząt nie wykazujących klinicznych objawów choroby przenoszonej na ludzi i zwierzęta oraz

c) podlegały następującym normom przetwarzania:

- podgrzewaniu do temperatury ponad 133 °C nieprzerwanie przez co najmniej 20 min. pod ciśnieniem (bezwzględny) co najmniej 3 barów wytworzonym przez nasyconą parę wodną, przy czym wielkość cząstek przed przetwarzaniem nie przekraczała 50 mm¹ lub
- w przypadku białka nie pochodzącego od ssaków innego niż mączka rybna, przetwarzaniu metodą ... jak określono w załączniku V rozdział III rozporządzenia (WE) .../...¹ lub
- w przypadku mączki rybnej, zgodnie z metodą przetwarzania ... określoną w załączniku V rozdział III rozporządzenia (WE) .../...¹ lub podgrzewaniu całej substancji do temperatury co najmniej 80 °C¹.

2. Właściwe władze zbadały pobraną wrywkowo próbkę bezpośrednio przed wysyłką i uznały, że spełnia ona następujące normy²:

salmonella: nieobecna w 25 g: n = 5, c = 0, m = 0, M = 0

enterobakterie: n = 5, c = 2, m = 10, M = 300 w 1 g.

3. Produkt gotowy:

- został zapakowany w nowe lub sterylizowane worki³ lub

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Gdzie:

n = ilość badanych próbek;

m = wartość graniczna liczby bakterii; wynik jest uznawany za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza m;

M = maksymalna wartość dla liczby bakterii; wynik jest uznawany za niezadowalający jeżeli liczba bakterii w jednej lub kilku próbkach równa się M lub więcej, oraz

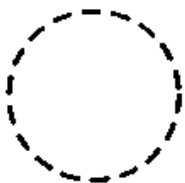
c = liczba próbek, w których liczba bakterii zawiera się między m i M, próbka jest w dalszym ciągu uznawana za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii pozostałych próbek jest równa m lub mniej.

³ Niepotrzebne skreślić.

- był przewożony luzem w pojemnikach lub innym środkiem transportu, dokładnie wyczyszczonym i zdezynfekowanym środkiem zatwierdzonym przed użyciem przez właściwe władze².
4. Produkt gotowy był przechowywany w zamkniętym składzie.
 5. Podjęto wszelkie środki ostrożności, aby uniknąć ponownego zakażenia produktu czynnikami chorobotwórczymi po przetworzeniu.

Sporządzono w Dnia:
(miejsce) (data)

Pieczczę⁴

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)⁴

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

⁴ Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 2(A)

Świadectwo weterynaryjne

*Dla mleka i przetworów mlecznych, wysyłanych do Wspólnoty Europejskiej,
poddanych jednokrotnej obróbce cieplnej i nie przeznaczonych do spożycia przez
ludzi,*

*Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i
musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.*

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

.....

Kraj przeznaczenia:

.....

.....

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

.....

.....

Ministerstwo odpowiedzialne:

.....

.....

Departament wydający świadectwo:

.....

.....

I. Identyfikacja mleka / przetworu mlecznego

Mleko pochodzące od:

.....

.....

(gatunki zwierząt)

Opis mleka / przetworu mlecznego:

.....

.....

Rodzaj opakowań:

.....

.....

Ilość opakowań:

.....

.....

Waga netto:

.....

.....

Numer referencyjny serii / partii produkcyjnej:

.....

.....

II. Pochodzenie

Adres i numer rejestracyjny zakładu przetwórczego¹:

.....
.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia mleka/przetworu mlecznego

Mleko (przetwór mleczny) zostanie wysłane:

Z:

.....
.....

(miejsce załadunku)

Do:

.....
.....

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu²:

.....
.....

Numer plomby (jeśli stosuje się):

.....
.....

Nazwa i adres wysyłającego:

.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy:

.....
.....

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

1. ... (kraj wywozu), ... (region)³, był wolny od pryszczycy i pomoru bydła przez 12 miesięcy poprzedzających wywóz oraz w tym okresie nie przeprowadzano na tym terenie szczepień przeciwko pryszczycy lub pomorowi bydła.
2. Mleko (lub przetwór mleczny) określone w niniejszym świadectwie:
 - a) zostało przygotowane z surowego mleka, które pochodzi od zwierząt:
 - (i) nie wykazujących klinicznych objawów choroby przenoszonej na ludzi lub zwierzęta za pośrednictwem mleka, oraz

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Dla samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny. Dla pojemników zbiorczych, należy wpisać numer kontenera i plomby (jeśli stosuje się).

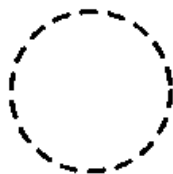
³ Uzupełnić, jeżeli zezwolenie na przywóz do Wspólnoty jest ograniczone do niektórych regionów danego państwa trzeciego.

- (ii) należących do gospodarstw, które nie podlegają urzędowym ograniczeniom z powodu pryszczycy lub pomoru bydła; oraz
- b) zostało poddane procesowi obejmującemu podgrzewanie do (temperatury) ... w (czasie) ... , który gwarantuje ujemny wynik w badaniu fosfatazy, uzupełnionemu, w przypadku mleka w proszku lub produktów z mleka w proszku, przez proces suszenia.
3. Podjęto wszelkie środki ostrożności w celu uniknięcia zakażenia mleka / przetworu mlecznego po przetworzeniu.
4. Mleko (lub przetwór mleczny) zostało:
- zapakowane w nowe pojemniki⁴, lub
 - załadowane do pojazdów lub pojemników zbiorczych uprzednio zdezynfekowanych za pomocą środka zatwierdzonego przez właściwe władze⁴,

a pojemniki zostały tak oznaczone, aby wskazywały na rodzaj mleka / przetworu mlecznego.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć⁵

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)⁵

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

⁴ Niepotrzebne skreślić.

⁵ Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 2(B)

Świadectwo weterynaryjne

Dla przetworów mlecznych wysyłanych do Wspólnoty Europejskiej, nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi, poddanych obróbce cieplnej przy obniżonym odczynie pH do poziomu poniżej 6

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:
(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja przetworu mlecznego

Mleko pochodzące od:
(gatunki zwierząt)

Opis przetworu mlecznego:

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer referencyjny serii / partii produkcyjnej:

II. Pochodzenie

Adres i numer rejestracyjny zakładu przetwórczego¹:
.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia przetworu mlecznego

Przetwór mleczny zostanie wysłany:

Z:
(miejsce załadunku)

Do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu²:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Dla samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny. Dla pojemników zbiorczych, należy wpisać numer kontenera i plomby (jeśli stosuje się).

IV. Poświadczenie zdrowotności

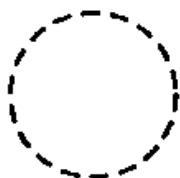
Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

1. Przetwór mleczny określony w niniejszym świadectwie:
 - a) został przygotowany z surowego mleka, które pochodzi od zwierząt:
 - (i) nie wykazujących klinicznych objawów choroby przenoszonej na ludzi lub zwierzęta za pośrednictwem mleka, oraz
 - (ii) należących do gospodarstw, które nie podlegają urzędowym ograniczeniom z powodu pryszczycy lub pomoru bydła, oraz
 - b) został poddany procesowi obejmującemu podgrzewanie do (temperatury) ... w (czasie)... , który gwarantował ujemny wynik w badaniu fosfatazy, uzupełnionemu, w przypadku mleka w proszku lub produktów z mleka w proszku, przez proces suszenia, oraz
 - c) został poddany procesowi zakwaszania, w którym odczyn pH był utrzymywany na poziomie poniżej 6 przez co najmniej jedną godzinę.
2. Podjęto wszelkie środki ostrożności w celu uniknięcia zakażenia przetworu mlecznego po przetworzeniu.
3. Przetwór mleczny został:
 - zapakowany w nowe pojemniki³, lub
 - załadowany do pojazdów lub pojemników zbiorczych uprzednio zdezynfekowanych za pomocą środka zatwierdzonego przez właściwe władze³,

a pojemniki zostały tak oznaczone, aby wskazywały na rodzaj przetworu mlecznego.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć⁴

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)⁴

(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

³ Niepotrzebne skreślić

⁴ Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 2C)

Świadectwo weterynaryjne

Dla mleka i przetworów mlecznych wysyłanych do Wspólnoty Europejskiej, poddanych sterylizacji lub podwójnej obróbce cieplnej, nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja mleka/przetworu mlecznego

Mleko pochodzące od:

(gatunki zwierząt)

Opis mleka / przetworu mlecznego:

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer referencyjny serii / partii produkcyjnej:

II. Pochodzenie

Adres i numer rejestracyjny zakładu przetwórczego¹:

III. Miejsce przeznaczenia mleka / przetworu mlecznego

Mleko (lub przetwór mleczny) zostanie wysłane:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu²:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

¹ Niepotrzebne skreślić.

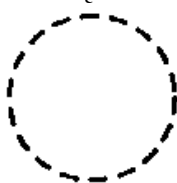
² Dla samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny. Dla pojemników zbiorczych, należy wpisać numer kontenera i plomby (jeśli stosuje się).

1. Mleko (lub przetw6r mleczny) określone w niniejszym Źwiadectwie:
 - a) zostało przygotowane z surowego mleka, które pochodzi od zwierz4t:
 - (i) nie wykazuj4cych klinicznych objaw6w choroby przenoszanej na ludzi lub zwierz4ta za poŹrednictwem mleka, oraz
 - (ii) należ4cych do gospodarstw, które nie podlegaj4 urz4dowym ograniczeniom z powodu pryszczycy lub pomoru bydła; oraz
 - b) zostały poddane:
 - (i) albo procesowi sterylizacji, w którym osi4gnięto wartoŹc F_c równ4 lub jest większą od 3, lub
 - (ii) przetwarzaniu wstępnemu obejmuj4cemu podgrzewanie do (temperatury) ... w (czasie) ... , które gwarantowało ujemny wynik w badaniu fosfatazy, uzupełnionemu dalszym przetwarzaniem obejmuj4cym podgrzewanie do (temperatury) ... w (czasie) ... , które gwarantowało ujemny wynik badania fosfatazy, a następnie, w przypadku mleka w proszku, lub produkt6w z mleka w proszku, procesowi suszenia.
2. Podjęto wszelkie Źrodki ostrożności w celu uniknięcia zakażenia mleka / przetworu mlecznego po przetworzeniu.
3. Mleko (lub przetw6r mleczny) zostało:
 - zapakowane w nowe pojemniki, lub
 - załadowane do pojazd6w lub pojemnik6w zbiorczych uprzednio zdezynfekowanych za pomoc4 Źrodka zatwierdzonego przez wł4ciwe władze³,

a pojemniki zostały tak oznaczone, aby wskazywały na rodzaj mleka / przetworu mlecznego.

Sporz4dzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć⁴

.....
(podpis urz4dowego lekarza weterynarii)⁴

.....
(nazwa, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

³ Niepotrzebne skreŹlić.

⁴ Podpis i pieczęć musz4 być innego koloru niź druk.

ROZDZIAŁ 3(A)

Świadectwo weterynaryjne

Dla karmy w puszkach dla zwierząt domowych, przeznaczonej do wysyłki do Wspólnoty Europejskiej

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja karmy dla zwierząt domowych

Karma dla zwierząt domowych została wyprodukowana z surowca pochodzącego ze zwierząt następujących gatunków:

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer referencyjny serii / partii produkcyjnej:

II. Pochodzenie karmy dla zwierząt domowych

Adres i numer rejestracyjny zatwierdzonego zakładu:

.....

III. Miejsce przeznaczenia karmy dla zwierząt domowych

Karma dla zwierząt domowych zostanie wysłana:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, oświadczam, że odczytałem i przyjąłem rozporządzenie (WE) nr .../..., oraz potwierdzam, że karma dla zwierząt domowych opisana powyżej:

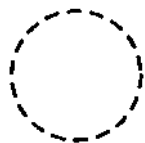
1. została przygotowana i była przechowywana w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym i nadzorowanym przez właściwe władze zgodnie z art. 18 rozporządzenie (WE) nr .../...;

2. została przygotowana wyłącznie z następujących produktów pochodzenia zwierzęcego:
 - a) części ubitych zwierząt, nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, ale nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi ze względów handlowych,
 - b) części ubitych zwierząt, odrzuconych jako nie nadające się do spożycia przez ludzi, ale nie dotkniętych żadnymi objawami chorób przenoszonych na ludzi lub zwierzęta oraz otrzymanych z tuszy nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - c) skór i skórek, kopyt i rogów, świńskiej szczeciny i piór pochodzących od zwierząt, po uboju w rzeźni, poddanych badaniu przedubojowemu i na podstawie wyniku tego badania uznanych za nadające się do uboju zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - d) krwi otrzymanej ze zwierząt innych niż przeżuwacze, po uboju w rzeźni, i na podstawie wyniku tego badania uznanych za nadające się do uboju zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - e) produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych podczas wytwarzania produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, włącznie z odłuszczonymi kośćmi i skwarkami,
 - f) wycofanych środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego lub wycofanych środków spożywczych zawierających produkty pochodzenia zwierzęcego, inne niż odpady gastronomiczne, które obecnie nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi ze względów handlowych lub w wyniku problemów spowodowanych błędami powstałymi podczas produkcji, pakowania lub innymi, które nie stwarzają żadnego ryzyka dla ludzi lub zwierząt,
 - g) surowego mleka pochodzącego od zwierząt, które nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby przenoszonej przez ten produkt na ludzi lub zwierzęta,
 - h) ryb i innych zwierząt morskich, z wyjątkiem ssaków morskich, odłowionych na otwartym morzu do produkcji mączki rybnej,
 - i) świeżych produktów z ryb pochodzących z zakładów wytwarzających produkty rybne przeznaczone do spożycia przez ludzi,
 - j) muszli, produktów z wylęgarni i produktów otrzymanych z tłuczonych jaj pochodzących od zwierząt nie wykazujących żadnych klinicznych objawów choroby przenoszonej na ludzi i zwierzęta;
3. została poddana obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętych pojemnikach do chwili otrzymania minimalnej wartości F_c równej 3;

4. została poddana badaniu za pomocą wrywkowo pobranych próbek z co najmniej pięciu pojemników z każdej przetworzonej partii laboratoryjnymi metodami diagnostycznymi w celu zagwarantowania odpowiedniej obróbki cieplnej całej przesyłki, jak przewidziano w pkt 1; oraz
5. została objęta wszelkimi środkami ostrożności w celu uniknięcia powtórnego zakażenia po przetworzeniu.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć¹

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)¹

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 3(B)

Świadectwo weterynaryjne

Dla przetworzonej karmy dla zwierząt domowych innej niż w puszkach, przeznaczonej do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:
(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja karmy dla zwierząt domowych

Karma dla zwierząt domowych została wyprodukowana z surowca pochodzącego ze zwierząt następujących gatunków:

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer referencyjny serii / partii produkcyjnej:

II. Pochodzenie karmy dla zwierząt domowych

Adres i numer rejestracyjny zatwierdzonego zakładu:

III. Miejsce przeznaczenia karmy dla zwierząt domowych

Karma dla zwierząt domowych zostanie wysłana:

Z:
(miejsce załadunku)

Do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, oświadczam, że odczytałem i przyjąłem rozporządzenie (WE) nr .../... oraz potwierdzam, że karma dla zwierząt domowych opisana powyżej:

1. została przygotowana i była przechowywana w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym i nadzorowanym przez właściwe władze zgodnie z art. 18

rozporządzenia (WE) nr .../...;

2. została przygotowana wyłącznie z następujących produktów pochodzenia zwierzęcego:
 - a) części ubitych zwierząt, nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, ale nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi ze względów handlowych,
 - b) części ubitych zwierząt, odrzuconych jako nie nadające się do spożycia przez ludzi, ale nie dotkniętych żadnymi objawami chorób przenoszonych na ludzi lub zwierzęta oraz otrzymanych z tuszy, nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - c) skór i skórek, kopyt i rogów, świńskiej szczeciny i piór pochodzących od zwierząt, po uboju w rzeźni, poddanych badaniu przedubojowemu i na podstawie wyniku tego badania uznanych za nadające się do uboju zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - d) krwi otrzymanej ze zwierząt innych niż przeżuwacze, po uboju w rzeźni, i na podstawie wyniku tego badania uznanych za nadające się do uboju zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - e) produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych podczas wytwarzania produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, włącznie z odtłuszczonymi kośćmi i skwarkami,
 - f) wycofanych środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego lub wycofanych środków spożywczych zawierających produkty pochodzenia zwierzęcego, inne niż odpady gastronomiczne, które obecnie nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi ze względów handlowych lub w wyniku problemów spowodowanych błędami powstałymi podczas produkcji, pakowania lub innymi, które nie stwarzają żadnego ryzyka dla ludzi lub zwierząt,
 - g) surowego mleka pochodzącego od zwierząt, które nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby przenoszonej przez ten produkt na ludzi lub zwierzęta,
 - h) ryb i innych zwierząt morskich, z wyjątkiem ssaków morskich, odłowionych na otwartym morzu do produkcji mączki rybnej,
 - i) świeżych produktów z ryb pochodzących z zakładów wytwarzających produkty rybne przeznaczone do spożycia przez ludzi,
 - j) muszli, produktów z wylęgarni i produktów otrzymanych z tłuczonych jaj pochodzących od zwierząt nie wykazujących żadnych klinicznych objawów choroby przenoszonej na ludzi i zwierzęta;
3. została poddana dokładnej obróbce cieplnej w temperaturze co najmniej 90°C;

4. została poddana badaniu za pomocą wyrywkowo pobranych co najmniej pięciu próbek z każdej przetwarzanej partii podczas lub po zakończeniu przechowywania w zakładzie przetwórczym i spełnia następujące normy¹:

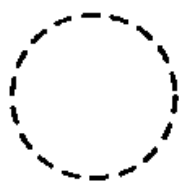
Salmonella: nieobecna w 25 g: $n = 5$, $c = 0$, $m = 0$, $M = 0$

Enterobakterie: $n = 5$, $c = 2$, $m = 10$, $M = 300$ w 1 g.

5. została objęta wszelkimi środkami ostrożności w celu uniknięcia powtórnego zakażenia po przetworzeniu; oraz
6. została umieszczona w nowych opakowaniach.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć²

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)²

.....
(nazwa, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Gdzie:

n = ilość badanych próbek;

m = wartość graniczna liczby bakterii; wynik jest uznawany za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza m ;

M = maksymalna wartość dla liczby bakterii; wynik jest uznawany za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub kilku próbkach równa się M lub więcej, oraz

C = liczba próbek, w których liczba bakterii zawiera się między m i M , próbka jest w dalszym ciągu uznawana za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii pozostałych próbek jest równa m lub mniej.

² Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 3(C)

Świadectwo weterynaryjne

Dla gryzaków dla psów przeznaczonych do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja gryzaków dla psów

Gryzaki dla psów zostały wyprodukowane z surowca pochodzącego od zwierząt następujących gatunków:

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

II. Pochodzenie gryzaków dla psów

Adres i numer rejestracyjny zatwierdzonego zakładu:

III. Miejsce przeznaczenia gryzaków dla psów

Gryzaki dla psów zostaną wysłane:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, oświadczam, że odczytałem i przyjąłem rozporządzenie (WE) nr .../... oraz potwierdzam, że gryzaki dla psów opisane powyżej:

1. zostały przygotowane i były przechowywane w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym i nadzorowanym przez właściwe władze zgodnie z art. 18

rozporządzenia (WE) nr .../...;

2. zostały przygotowane wyłącznie z następujących produktów pochodzenia zwierzęcego:
 - a) części zwierząt po uboju, nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, ale nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi ze względów handlowych,
 - b) części ubitych zwierząt, odrzuconych jako nie nadające się do spożycia przez ludzi, ale nie dotkniętych żadnymi objawami chorób przenoszonych na ludzi lub zwierzęta oraz otrzymanych z tuszy, nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - c) skór i skórek, kopyt i rogów, świńskiej szczeciny i piór pochodzących od zwierząt po uboju w rzeźni, poddanych badaniu przedubojowemu i na podstawie wyniku tego badania uznanych za nadające się do uboju zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - d) produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych podczas wytwarzania produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, włącznie z odtuszczonej kośćmi i skwarkami oraz
 - e) świeżych produktów z ryb pochodzących z zakładów wytwarzających produkty rybne przeznaczone do spożycia przez ludzi;
3. zostały poddane:
 - w przypadku gryzaków dla psów wykonanych ze skór i skórek kopytnych, obróbce cieplnej wystarczającej do zniszczenia organizmów chorobotwórczych (włączając salmonellę)¹;
 - w przypadku gryzaków wykonanych z produktów pochodzenia zwierzęcego innych niż skóry i skórki kopytnych, dokładnej obróbce cieplnej w temperaturze co najmniej 90°C¹;
4. zostały poddane badaniu za pomocą wrywkowo pobranych co najmniej pięciu próbek z każdej przetwarzanej partii podczas lub po zakończeniu przechowywania w zakładzie przetwórczym i spełniają następujące normy¹:

Salmonella: nieobecna w 25 g: n = 5, c = 0, m = 0, M = 0

¹ Gdzie:

n = ilość badanych próbek;

m = wartość graniczna liczby bakterii; wynik jest uznawany za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza m;

M = maksymalna wartość dla liczby bakterii; wynik jest uznawany za niezadowalający jeżeli liczba bakterii w jednej lub kilku próbkach równa się M lub więcej oraz

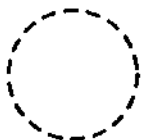
c = liczba próbek, w których liczba bakterii zawiera się między m i M, próbka jest w dalszym ciągu uznawana za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii pozostałych próbek jest równa m lub mniej.

Enterobakterie: $n = 5$, $c = 2$, $m = 10$, $M = 300$ w 1 g.

5. zostały objęte wszelkimi środkami ostrożności w celu uniknięcia powtórnego zakażenia po przetworzeniu; oraz
6. zostały umieszczone w nowych opakowaniach.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczczę²

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)²

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

² Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 3(D)

Świadectwo weterynaryjne

Dla surowej karmy dla zwierząt domowych, przeznaczonej do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja surowej karmy dla zwierząt domowych

Surowa karma dla zwierząt domowych wytworzona z produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych ze zwierząt następujących gatunków:

.....

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer referencyjny serii / partii produkcyjnej:

II. Pochodzenie surowej karmy dla zwierząt domowych

Adres i numer rejestracyjny zatwierdzonego zakładu:

.....

III. Miejsce przeznaczenia surowej karmy dla zwierząt domowych

Surowa karma dla zwierząt domowych zostanie wysłana:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

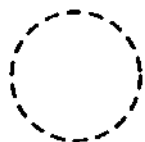
IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, oświadczam, że odczytałem i przyjąłem rozporządzenie (WE) nr .../... oraz potwierdzam, że surowa karma dla zwierząt domowych opisana powyżej:

1. składa się z produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych ze zwierząt gatunków określonych w sekcji I powyżej i spełnia odpowiednie warunki dotyczące zdrowia zwierząt ustanowione w decyzji Komisji.../.../...¹;
2. składa się wyłącznie z części zwierząt po uboju, nadających się do spożycia przez ludzi zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, ale nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi ze względów handlowych;
3. została przygotowana i była przechowywana w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym i nadzorowanym przez właściwe władze zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr .../....;
4. została objęta wszelkimi środkami ostrożności w celu uniknięcia zakażenia czynnikami chorobotwórczymi; oraz
5. została umieszczona w nowych opakowaniach zapobiegających wyciekom.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć¹

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)²

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Należy wpisać numery odpowiednich, obecnie obowiązujących decyzji dotyczących świeżego mięsa otrzymanego z odpowiednich dopuszczonych gatunków zwierząt domowych.

² Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 4

Świadectwo weterynaryjne

Stosowane w przywozie surowicy koniowatych przeznaczonej do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej z państw trzecich lub części państw trzecich, z których przywóz żywych koniowatych na ubój jest dozwolony

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:
(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja surowicy

Surowica z:
(gatunki zwierząt)

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

II. Pochodzenie surowicy

Adres i weterynaryjny numer kontrolny nadany zarejestrowanemu przedsiębiorstwu odbierającemu:

III. Miejsce przeznaczenia surowicy

Surowica zostanie wysłana:

Z:
(miejsce załadunku)

Do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosowana):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że surowica pochodząca z koniowatych opisana powyżej:

1. pochodzi z kraju, w którym następujące choroby podlegają obowiązkowemu zgłaszaniu: afrykański pomór koni, zaraza stadnicza koni, nosacizna, wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni (wszystkie typy włącznie z wenezuelskim

zapalaniem mózgu koni), anemia zakaźna koni, pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej, wścieklizna, węglik;

2. została pobrana, pod nadzorem weterynaryjnym, od koniowatych które, podczas jej gromadzenia, były wolne od klinicznych objawów choroby zakaźnej;
3. została pobrana od koniowatych, które od urodzenia pozostawały na terytorium lub, w przypadku urzędowego podziału regionalnego zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, w części terytorium państwa trzeciego, na którym:
 - (i) w ciągu ostatnich dwóch lat nie pojawiło się wenezuelskie wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni,
 - (ii) przez ostatnie sześć miesięcy nie pojawiła się zaraza stadnicza koni, oraz
 - (iii) przez ostatnie sześć miesięcy nie pojawiła się nosacizna;
4. została pobrana od koniowatych, które nigdy przebywały w gospodarstwie, objętym zakazem dotyczących zdrowia zwierząt lub w którym:
 - (i) w przypadku wirusowego zapalenia mózgu i rdzenia koni, dzień, w którym wszystkie zwierzęta cierpiące na tę chorobę zostały ubite nastąpił, co najmniej sześć miesięcy przed datą odbioru,
 - (ii) w przypadku anemii zakaźnej, wszystkie zarażone zwierzęta zostały ubite, a pozostałe miały negatywny wynik w dwóch testach Cogginsa przeprowadzonych w odstępach trzymiesięcznych,
 - (iii) w przypadku pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej, zakaz został zniesiony, co najmniej sześć miesięcy przed datą odbioru,
 - (iv) w przypadku wścieklizny, ostatni przypadek zanotowano, co najmniej miesiąc przed datą odbioru,
 - (v) w przypadku węglika, ostatni przypadek zanotowano, co najmniej 15 dni przed datą odbioru lub
 - (vi) wszystkie zwierzęta z gatunków wrażliwych na chorobę występującą w gospodarstwie zostały ubite, a pomieszczenia zdezynfekowane, co najmniej 30 dni przed datą odbioru (lub w przypadku węglika, co najmniej 15 dni przed tą datą);
5. została objęta wszelkimi środkami ostrożności w celu uniknięcia zakażenia czynnikami chorobotwórczymi podczas produkcji, przeładowywania i pakowania oraz

6. została zapakowana w zaplombowane nieprzepuszczające pojemniki wyraźnie oznaczone „surowica pochodząca od koniowatych” oraz noszące numer rejestracyjny nadany przedsiębiorstwu odbierającemu.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczczę¹

.....
.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)¹

.....
.....

(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 5(A)

Świadectwo weterynaryjne

Dla surowych lub chłodzonych skór i skórek kopytnych, przeznaczonych do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:
(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja skór i skórek

Skórki i skórki z:
(gatunki zwierząt)

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer(y) plomb(y) na pojemniku (- ach), pojeździe (pojazdach) drogowym(- ch), wagonie (- ach) kolejowym (- ch) lub ładowni (- ach) statku:

II. Pochodzenie skór i skórek

Adres i weterynaryjny numer kontrolny nadany zarejestrowanemu i nadzorowanemu przedsiębiorstwu:

.....

.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia skór i skórek

Skórki i skóry zostaną wysłane:

Z:
(miejsce załadunku)

Do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że skóry i skórki opisane powyżej:

1. otrzymano ze zwierząt:
 - a) ubitych w rzeźni, poddanych badaniu przedubojowemu w wyniku uznano je za nadające się do uboju zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,
 - b) nie dotkniętych żadnymi objawami chorób przenoszonymi na ludzi lub zwierzęta
 - c) których ubicie nie było spowodowane koniecznością likwidacji epidemii chorobowej;

2. pochodzą z kraju lub, w przypadku podziału regionalnego zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, z części kraju z którego dozwolony jest przywóz wszystkich kategorii świeżego mięsa odpowiednich gatunków oraz który:
 - a) przez ostatnie 2 miesiące przed wysyłką, był wolny od następujących chorób:
 - klasycznego pomoru świń¹,
 - afrykańskiego pomoru świń¹, i
 - pomoru bydła¹, oraz
 - b) był wolny od pryszczycy przez ostatnie 24 miesiące przed wysyłką oraz na 12 miesięcy przed wysyłką nie przeprowadzano w nim szczepień przeciwko tej chorobie¹;

3. otrzymano je:
 - a) ze zwierząt, które przebywały na terytorium kraju pochodzenia przez co najmniej trzy miesiące przed ubojem lub w przypadku zwierząt młodszych niż trzy miesiące - od urodzenia;
 - b) w przypadku skór i skórek parzystokopytnych, ze zwierząt pochodzących z gospodarstw, w których w ostatnich 30 dniach nie występowała pryszczycza oraz wokół których w promieniu 10 km w ostatnich 30 dniach nie było żadnych przypadków tej choroby;
 - c) w przypadku świńskich skór i skórek, ze zwierząt pochodzących z gospodarstw, w których w ostatnich 30 dniach nie występowała choroba pęcherzykowa świń, w ostatnich 40 dniach nie występował klasyczny lub

¹ Usunąć nazwy chorób nie występujących u rozważanych gatunków.

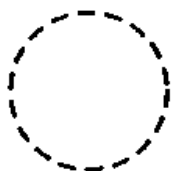
afrykański pomór świń oraz wokół których w promieniu 10 km w ciągu ostatnich 30 dni nie było żadnego przypadku tych chorób lub

d) ze zwierząt, które przeszły weterynaryjne badanie przedubojowe w rzeźni w ciągu 24 godzin przed ubojem i nie wykazywały żadnych objawów pryszczycy¹, pomoru bydła¹, klasycznego pomoru świń¹, afrykańskiego pomoru świń¹ lub choroby pęcherzykowej świń¹;

4. objęto wszelkimi środkami ostrożności w celu uniknięcia ponownego zakażenia czynnikami chorobotwórczymi.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczczęć²

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)²

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

² Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 5(B)

Świadectwo weterynaryjne

Dla wyprawionych skór i skórek kopytnych przeznaczonych do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa weterynaryjnego:

Kraj przeznaczenia:
(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja skór i skórek

Skóry i skórki z:
(gatunki zwierząt)

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer (y) plomb(y) na pojemniku (- ach), pojeździe (pojazdach) drogowym (- ych), wagonie (- ach) kolejowym (- ych) lub ładowni (-ach):

.....
.....

II. Pochodzenie skór i skórek

Adres i weterynaryjny numer kontrolny nadany zarejestrowanemu i nadzorowanemu przedsiębiorstwu:

.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia skór i skórek

Skóry i skórki zostaną wysłane:

Z:
(miejsce załadunku)

Do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że skóry i skórki opisane powyżej:

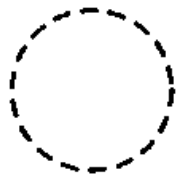
1. otrzymano ze zwierząt:
 - a) które nie wykazywały żadnych klinicznych objawów choroby przenoszonej ma ludzi i zwierzęta oraz
 - b) których ubicie nie było spowodowane koniecznością likwidacji epidemii chorobowej;
2. a ponadto¹:
 - a) albo otrzymano je ze zwierząt pochodzących z kraju lub jego części nie podlegającej, na podstawie ustawodawstwa wspólnoty, ograniczeniom ze względu na występowanie poważnej choroby zakaźnej, na którą rozważane gatunki zwierząt są wrażliwe oraz poddano:
 - (i) suszeniu²,
 - (ii) soleniu na sucho lub na mokro, co najmniej 14 dni przed wysyłką²,
 - (iii) soleniu przez siedem dni w soli morskiej z dodatkiem dwu - procentowego węgla sodowego 2, lub
 - (iv) suszeniu przez 42 dni w temperaturze, co najmniej 20°C;
 - b) poddano je:
 - (i) suszeniu na sucho lub na mokro, przez co najmniej 14 dni przed wysyłką², lub
 - (ii) soleniu przez siedem dni w soli morskiej z dodatkiem 2% węgla sodowego; lub
 - c) poddano je soleniu dnia ... (data) przed przewiezieniem ich drogą morską oraz
3. Przesyłka nie miała kontaktu z innymi produktami zwierzęcymi lub żywymi zwierzętami stanowiącymi ryzyko rozprzestrzeniania się poważnej choroby zakaźnej.

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Usunąć nazwy chorób nie występujących u rozważanych gatunków.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczczę¹

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)¹

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 5(C)

Deklaracja urzędowa

Dla skór i skórek przeżuwaczy przeznaczonych do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej oraz trzymany w odosobnieniu przez 21 dni lub przewożonych nieprzerwanie przez 21 dni przed przywozem

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny urzędowej deklaracji:

Kraj przeznaczenia:

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający deklarację:

I. Identyfikacja skór i skórek

Skóry i skórki z:

(gatunki zwierząt)

Rodzaj opakowań:

Ilość opakowań:

Waga netto:

Numer(y) plomb(y) na pojemniku (- ach), pojeździe (pojazdach) drogowym(- ch), wagonie (- ach) kolejowym (- ch) lub ładowni (- ach):

.....

II. Pochodzenie skór i skórek

Adres i weterynaryjny numer kontrolny nadany przedsiębiorstwu:

.....

III. Miejsce przeznaczenia skór i skórek

Skóry i skórki zostaną wysłane z:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

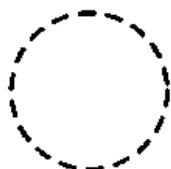
Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że skóry i

skórki opisane poniżej:

1. otrzymano ze zwierząt:
 - a) które nie wykazywały żadnych klinicznych objawów choroby przenoszonej na ludzi lub zwierzęta, lub
 - b) których ubicie nie było spowodowane koniecznością likwidacji epidemii chorobowej;
2. poddano:
 - a) suszeniu¹;
 - b) soleniu na sucho lub na mokro przez co najmniej 14 dni przed wysyłką¹;
 - c) soleniu przez siedem dni w soli morskiej z dodatkiem dwu - procentowego węgla sodu¹, lub
 - d) suszeniu przez 42 dni w temperaturze co najmniej 20°C¹;
3. nie miały kontaktu z innymi produktami zwierzęcymi lub żywymi zwierzętami stanowiącymi ryzyko rozprzestrzeniania poważnej choroby zakaźnej oraz
4. a) po przetworzeniu określonym w pkt 1¹ trzymano je w odosobnieniu przez 21 dni bezpośrednio przed wysyłką pod urzędowym nadzorem lub
b) w ślad za deklaracją przewoźnika, przewidywany czas trwania transportu wynosi co najmniej 21 dni¹.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczeń²

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)²
.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 6(A)

Świadectwo zdrowia

Dla poddanych obróbce trofeów myśliwskich wysyłanych do Wspólnoty Europejskiej, pochodzących od ptaków i kopytnych, stanowiących wyłącznie kości, rogi, kopyta, pazury, poroże, zęby, skóry lub skórki

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa:

Kraj przeznaczenia:

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wystawiający świadectwo:

I. Identyfikacja trofeów myśliwskich

Trofea myśliwskie pochodzące od:

(gatunki zwierząt)

Rodzaj trofeów myśliwskich:

a) wyłącznie kości, rogi, kopyta, pazury, poroże, zęby¹:

b) wyłącznie skóry lub skórki¹:

Rodzaj opakowań:

Ilość części lub opakowań:

Numer referencyjny świadectwa CITES¹:

II. Miejsce przeznaczenia trofeów myśliwskich

Trofea myśliwskie zostaną wysłane:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

III. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że trofea myśliwskie opisane powyżej:

1. umieszczono, niezwłocznie po przetworzeniu bez kontaktu z innymi

¹ Niepotrzebne skreślić.

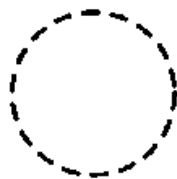
produktami pochodzenia zwierzęcego, które mogłyby je zakazić, w osobnych, przezroczystych i zamkniętych opakowaniach w celu uniknięcia późniejszego zakażenia, oraz

2. w przypadku trofeów myśliwskich składających się ze skór i skór¹ poddano je:
 - a) suszeniu¹;
 - b) soleniu na sucho lub mokro przez minimum 14 dni przed wysyłką¹ lub
 - c) soleniu na sucho lub na mokro dnia ... (data) oraz zgodnie z deklaracją przewoźnika, będą one przewożone drogą morską; czas trwania transportu umożliwi co najmniej czternasto - dniowe solenie przed dotarciem do punktu kontroli granicznej WE¹, lub

3. w przypadku trofeów myśliwskich składających się wyłącznie z kości, rogów, kopyt, pazurów, poroża lub zębów¹:
 - a) zanurzono je we wrzącej wodzie na odpowiedni czas tak, aby zapewnić usunięcie wszystkich innych substancji poza kośćmi, rogami, kopytami, pazurami, porożem lub zębami, oraz
 - b) zdezynfekowano je za pomocą środka dozwolonego przez właściwe władze, w szczególności nadtlenkiem wodoru w przypadku, gdy dotyczy to części zawierających kości.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć²

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)²

(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

² Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 6(B)

Świadectwo weterynaryjne

Dla przetworzonych trofeów myśliwskich przeznaczonych do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej, pochodzących od ptaków i kopytnych składających się z całych części nie poddanych obróbce

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa:

Kraj przeznaczenia:
(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja trofeów myśliwskich

Trofea myśliwskie pochodzące z:
(gatunki zwierząt)

Rodzaj opakowań:

Ilość części lub opakowań:

Numer referencyjny świadectwa CITES¹:

II. Miejsce przeznaczenia trofeów myśliwskich

Trofea myśliwskie zostaną wysłane:

Z:
(miejsce załadunku)

Do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

III. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

1. w odniesieniu do opisanych wyżej trofeów ze zwierząt parzystokopytnych, z wyłączeniem dzików¹:

- a) ... (region) był wolny od pryszczycy i pomoru bydła przez ostatnie 12 miesięcy oraz w ciągu tego samego okresu, nie odbywały się żadne szczepienia przeciwko tym chorobom, oraz

¹ Niepotrzebne skreślić.

- b) trofea myśliwskie opisane powyżej:
 - (i) otrzymano ze zwierząt upolowanych na terytorium regionu, z którego dozwolony jest wywóz świeżego mięsa odpowiednich wrażliwych gatunków zwierząt gospodarskich oraz na którym w ciągu ostatnich 60 dni nie nałożono żadnych ograniczeń dotyczących zdrowia zwierząt spowodowanych występowaniem chorób, na które zwierzyna łowna jest wrażliwa, oraz
 - (ii) pochodzące ze zwierząt upolowanych w odległości, co najmniej 20 km od granic innego państwa trzeciego lub części państwa trzeciego, z którego wywóz do Wspólnoty nie poddanych obróbce trofeów myśliwskich ze zwierząt parzystokopytnych innych niż dziki jest niedozwolony;

- 2. w odniesieniu do trofeów myśliwskich z dzików¹:
 - a) w ciągu ostatnich 12 miesięcy ... (region) był wolny od klasycznego pomoru świń, afrykańskiego pomoru świń, choroby pęcherzykowej świń, pryszczycy i paraliżu zakaźnego świń (choroby cieszyńskiej) oraz w ciągu ostatnich 12 miesięcy nie odbywały się tam szczepienia przeciwko żadnej z tych chorób, oraz
 - b) trofea myśliwskie opisane powyżej:
 - (i) otrzymano ze zwierząt upolowanych na terytorium, z którego wywóz świeżego mięsa odpowiednich wrażliwych gatunków zwierząt gospodarskich jest dozwolony oraz na którym w ciągu ostatnich 60 dni nie było żadnych ograniczeń dotyczących zdrowia zwierząt ze względu na wystąpienie chorób, na które wrażliwa jest trzoda chlewna;
 - (ii) pochodzą od zwierząt, które zostały upolowane w odległości, co najmniej 20 km od granic innego państwa trzeciego lub części państwa trzeciego, z których wywóz do Wspólnoty nie poddanych obróbce trofeów myśliwskich z dzików jest niedozwolony;

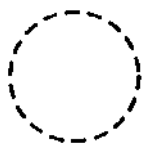
- 3. w odniesieniu do jednokopytnych, trofea myśliwskie opisane powyżej otrzymano z dzikich zwierząt jednokopytnych, upolowanych na terytorium kraju wywozu wspomnianego wyżej¹;

- 4. w odniesieniu do trofeów myśliwskich z ptaków łownych¹:
 - a) ... (region) jest wolny od grypy drobiu i rzekomego pomoru drobiu;

- b) trofea myśliwskie opisane wyżej otrzymano z dzikich ptaków łownych, które zostały upolowane we wspomnianym regionie, w którym ponadto w ciągu ostatnich 30 dni nie było żadnych ograniczeń dotyczących zdrowia zwierząt ze względu na występowanie chorób, na które dzikie ptactwo jest wrażliwe;
5. Trofea myśliwskie opisane wyżej umieszczono, nie dopuszczając do kontaktu z innymi produktami pochodzenia zwierzęcego, które mogłyby je zakazić, w osobnych, przezroczystych i zamkniętych opakowaniach w celu uniknięcia późniejszego zakażenia.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczczę¹

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)¹

.....
(nazwa, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 7(A)

Świadectwo weterynaryjne

Dla świńskiej szczeciny przeznaczonej do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej z państw trzecich lub ich regionów wolnych od afrykańskiego pomoru świń

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa:

Kraj przeznaczenia:

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja świńskiej szczeciny

Rodzaj opakowania:

Ilość części lub opakowań:

Waga netto:

II. Pochodzenie świńskiej szczeciny

Adres i weterynaryjny numer kontrolny nadany zarejestrowanemu przedsiębiorstwu:

.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia świńskiej szczeciny

Świńska szczecina zostanie wysłana:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem środek transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

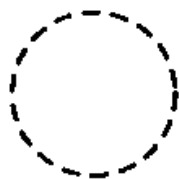
Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

1. Świńską szczecinę opisaną wyżej otrzymano ze świń z kraju pochodzenia i po oboju w rzeźni tamże
2. Świnie, z których szczecina została otrzymana, podczas badania przeprowadzanego podczas uboju nie wykazywały żadnych objawów chorób przenoszonych na ludzi lub zwierzęta; przyczyną ich ubicia nie była konieczność likwidacji epidemii chorobowej.

3. Przez ostatnie 12 miesięcy kraj pochodzenia lub, w przypadku podziału regionalnego zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, region pochodzenia, był wolny od afrykańskiego pomoru świń.
4. Świńska szczecina znajduje się w stanie suchym i jest zamknięta w bezpiecznym opakowaniu.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć¹

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)¹

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 7(B)

Świadectwo weterynaryjne

Dla świńskiej szczeciny przeznaczonej do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej z państw trzecich lub ich regionów, nie wolnych od afrykańskiego pomoru świń

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa:

Kraj przeznaczenia:

(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja świńskiej szczeciny

Rodzaj opakowań:

Ilość części lub opakowań:

Waga netto:

II. Pochodzenie świńskiej szczeciny

Adres i weterynaryjny numer kontrolny zarejestrowanego przedsiębiorstwa:

III. Miejsce przeznaczenia świńskiej szczeciny

Świńska szczecina zostanie wysłana:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

1. Świńską szczecinę opisaną wyżej otrzymano ze świń z kraju pochodzenia i po uboju tamże.
2. Świnie, z których szczecina została otrzymana, podczas badania przeprowadzanego podczas uboju nie wykazywały żadnych objawów chorób przenoszonych na ludzi lub zwierzęta; przyczyną ich ubicia nie była konieczność likwidacji epidemii chorobowej.

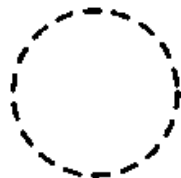
3. Wyżej wspomniana szczecina została poddana:

- zaparzeniu¹,
- farbowaniu¹,
- wybielaniu¹.

4. Świńska szczecina znajduje się w stanie suchym i jest zamknięta w bezpiecznym opakowaniu.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczęć²

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)²

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Niepotrzebne skreślić.

² Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ROZDZIAŁ 8

Świadectwo weterynaryjne

Dla produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do wysyłki na obszar Wspólnoty Europejskiej, służących do wyrobu karmy dla zwierząt domowych lub produktów technicznych, włącznie z artykułami farmaceutycznymi

Uwaga dla importera: świadectwo to służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do czasu osiągnięcia przez nią punktu kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa:

Kraj przeznaczenia:
(nazwa Państwa Członkowskiego WE)

Kraj wywozu:

Ministerstwo odpowiedzialne:

Departament wydający świadectwo:

I. Identyfikacja produktów pochodzenia zwierzęcego

Rodzaj produktów pochodzenia zwierzęcego i gatunek:

Rodzaj opakowania:

Ilość części lub opakowań:

Waga netto:

Numer serii / partii produkcyjnej:

II. Pochodzenie produktów pochodzenia zwierzęcego

Adres i weterynaryjny numer kontrolny nadany zatwierdzonemu zakładowi:

III. Miejsce przeznaczenia produktów pochodzenia zwierzęcego

Produkty pochodzenia zwierzęcego zostaną wysłane:

Z:

(miejsce załadunku)

Do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu:

Numer plomby (jeśli stosuje się):

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Poświadczenie zdrowotności

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że produkty pochodzenia zwierzęcego wyżej opisane:

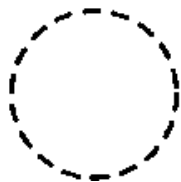
1. zawierają produkty pochodzenia zwierzęcego otrzymane z gatunków określonych w sekcji I i spełniają odpowiednie warunki dotyczące zdrowia zwierząt

ustanowione decyzją Komisji(s) .../.../...¹;

2. składają się tylko z części ubitych zwierząt, które nadają się do spożycia przez ludzi zgodnie z legislacją wspólnotowa, ale nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi ze względów handlowych;
3. zostały poddane głębokiemu mrożeniu w zakładzie pochodzenia;
4. zostały objęte wszelkimi środkami ostrożności w celu uniknięcia zakażenia czynnikami chorobotwórczymi;
5. zostały umieszczone w nowych opakowaniach zapobiegających wyciekom.

Sporządzono w dnia:
(miejsce) (data)

Pieczeć²

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)²

.....
(nazwisko, specjalizacja i tytuł - dużymi literami)

¹ Należy wstawić odpowiednie i obecnie obowiązujące numery decyzji dotyczących świeżego mięsa odpowiednich wrażliwych gatunków domowych.

² Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż druk.

ZAŁĄCZNIK XI

WYKAZ PAŃSTW TRZECICH, Z KTÓRYCH NA PRZYWÓZ PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO NIE PRZEZNACZONYCH DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE MOGĄ UDZIELAĆ ZEZWOLENIA

Włączenie państwa do jednego z poniższych wykazów jest warunkiem koniecznym, ale nie wystarczającym, do przywozu odpowiednich produktów z danego kraju. Przywóz musi również spełnić odpowiednie wymagania dotyczące ochrony zdrowia publicznego i zwierząt.

CZEŚĆ I

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz mleka i przetworów mlecznych Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 95/340/WE w kolumnie B lub C.

CZEŚĆ II

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz przetworzonego białka zwierzęcego (z wyjątkiem mączki rybnej) Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I.

CZEŚĆ III

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz mączki rybnej i oleju z ryb Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 97/296/WE.

CZEŚĆ IV

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz tłuszczu wytapianego (z wyjątkiem oleju z ryb) Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I.

CZEŚĆ V

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz produktów z krwi przeznaczonych na składnik paszowy Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

A. Produkty z krwi kopytnych

Państwa trzecie lub ich regiony wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I, z których dozwolony jest przywóz wszystkich kategorii świeżego mięsa odpowiednich gatunków.

B. Produkty z krwi innych gatunków

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I.

CZEŚĆ VI

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz produktów z krwi (z wyjątkiem koniowatych) przeznaczonych do celów technicznych i farmaceutycznych Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

A. Produkty z krwi kopytnych

Państwa trzecie lub ich regiony wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I, z których dozwolony jest przywóz wszystkich kategorii świeżego mięsa odpowiednich gatunków.

B. Produkty z krwi innych gatunków

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I.

CZEŚĆ VII

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz nieprzetworzonego surowca do wytwarzania karmy dla zwierząt domowych i produktów technicznych Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

A. Nieprzetworzony surowiec bydłocy, owczy, kozi, świński i pochodzący od koniowatych

Państwa trzecie lub ich regiony wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I, z których dozwolony jest przywóz wszystkich kategorii świeżego mięsa odpowiednich gatunków.

B. Nieprzetworzony surowiec drobiowy

Państwa trzecie, z których przywóz świeżego mięsa drobiowego jest dozwolony przez Państwa Członkowskie

C. Nieprzetworzony surowiec pochodzący od innych gatunków

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I.

CZEŚĆ VIII

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz nieprzetworzonej świńskiej szczeciny Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I.

CZEŚĆ IX

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz obornika do nawożenia gleby Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

A. Produkty z przetworzonego obornika

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I.

B. Przetworzony obornik pochodzący od koniowatych

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I w odniesieniu do żywych koniowatych.

C. Nieprzetworzony obornik pochodzący od drobiu

Państwa trzecie, z których Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa drobiowego.

CZEŚĆ X

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz karmy dla zwierząt domowych i gryzaków dla psów Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I oraz następujące państwa:

(LK) Sri Lanka³⁵

(JP) Japonia³⁶

(TW) Tajwan³⁶.

CZEŚĆ XI

Wykaz państw trzecich, z których na przywóz żelatyny, hydrolizatu białkowego oraz fosforanu dwuwapniowego Państwa Członkowskie mogą udzielać zezwolenia

Państwa trzecie wymienione w Załączniku do decyzji 79/542/EWG w części I oraz następujące państwa:

(KR) Republika Korei³⁷

(MY) Malezja³⁷

(PK) Pakistan³⁷

(TW) Tajwan³⁷.

³⁵ Gryzaki dla psów wytworzone wyłącznie ze skór i skórek kopytnych.

³⁶ Przetworzona karma dla zwierząt domowych przeznaczona wyłącznie dla ryb ozdobnych.

³⁷ Tylko żelatyna.

DECYZJA KOMISJI

z 12 maja 2003 r.

w sprawie przepisów przejściowych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 odnośnie stosowania w żywieniu oleju kuchennego.

(2003/320/WE)

(Notyfikowana jako dokument numer C(2003) 1489)

(Tylko tekst angielski jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 z 3 października 2002 r., określające przepisy zdrowia dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi(1), w szczególności jego artykuł 32(2),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 przewiduje całkowitą rewizję Przepisów Wspólnoty dotyczących zwierzęcych produktów ubocznych przeznaczonych do spożycia przez ludzi obejmuje wprowadzenie pewnej liczby ścisłych wymagań; ponadto przewiduje, że mogą zostać przyjęte odpowiednie przepisy przejściowe;

(2) wobec ścisłej natury tych wymagań, konieczne jest zapewnienie przepisów przejściowych dla Irlandii i Wielkiej Brytanii, aby dać dostateczny czas na dostosowanie przemysłu; ponadto, alternatywne metody zbioru, transportu, przechowywania, obróbki, przetwarzania i stosowania zwierzęcych produktów ubocznych jak również metody usuwania tych produktów ubocznych wymagają dalszego rozwoju;

(3) definicja odpadów z gastronomii obejmuje olej kuchenny;

(4) w związku z tym, jako środek tymczasowy powinno zostać przyznane Irlandii i Wielkiej Brytanii uchylenie, w celu umożliwienia udzielania zezwoleń operatorom na dalsze stosowanie przepisów krajowych, jeśli chodzi o stosowanie oleju kuchennego w żywieniu, biorąc pod uwagę obserwacje poczynione podczas wizyty Komisji w Wielkiej Brytanii;

(5) w celu zapobieżenia zagrożeniu dla zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego odpowiednie systemy sterowania powinny zostać utrzymane w Irlandii i Wielkiej Brytanii w okresie przejściowym;

(6) przepisy ustalone w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Odstępstwo dotyczące stosowania w żywieniu oleju kuchennego

Stosownie do artykułu 32(2) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 i w drodze odstępstwa od artykułu 22(1)(b) tego rozporządzenia, Irlandia i Wielka Brytania mogą nadal udzielać indywidualnych zezwoleń najpóźniej do 31 października 2004 r. operatorom pomieszczeń i urzędzeń zgodnie z przepisami krajowymi i przepisami ustalonymi w niniejszej decyzji w sprawie stosowania w żywieniu oleju kuchennego, pod warunkiem, że:

- (a) olej kuchenny powstaje wyłącznie w restauracjach, zakładach produkcji żywności i kuchniach, włącznie z kuchniami centralnymi i kuchniami gospodarstwa domowego;
- (b) olej kuchenny jest przeznaczony wyłącznie do produkcji żywności i nie odbywa się handel olejem kuchennym, z wyjątkiem handlu między dwoma Państwami Członkowskimi, których sprawa dotyczy;
- (c) przepisy krajowe zawierają przynajmniej warunki użytkowania ustalone w załączniku do niniejszej decyzji;
- (d) przepisy krajowe stosują się tylko w pomieszczeniach i urzędzeniach, które stosowały te reguły 1 listopada 2002 r.

Artykuł 2

Środki kontroli

Właściwy organ podejmuje niezbędne środki dla kontrolowania zgodności zatwierdzonych operatorów pomieszczeń i urzędzeń z warunkami określonymi w artykule 1.

Artykuł 3

Cofanie zezwoleń i usuwanie materiału nie zgodnego z niniejszą decyzją.

1. Indywidualne zezwolenia wydawane przez właściwy organ na stosowanie w żywieniu oleju kuchennego natychmiast i trwale cofa się wobec operatora, pomieszczenia albo urzędzenia, jeśli warunki określone w niniejszej decyzji nie są dalej spełniane.
2. Materiał, który nie spełnia wymagań niniejszej decyzji usuwa się zgodnie z instrukcjami właściwego organu.

Artykuł 4

Zgodność z niniejszą decyzją ze strony Państw Członkowskich, których sprawa dotyczy

Irlandia i Wielka Brytania niezwłocznie przyjmują konieczne środki w celu zastosowania się do niniejszej decyzji i publikują te przepisy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 5

Zastosowanie

Niniejsza decyzja stosuje się od 1 maja 2003 r. do 31 października 2004 r.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli, 12 maja 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

(1) Dz. U. L 273, z 10.10.2002 r., str. 1.

ZAŁĄCZNIK

STOSOWANIE W ŻYWIENIU OLEJU KUCHENNEGO

A. Zobowiązania ogólne

1. Olej kuchenny jest zbierany, transportowany, przechowywany, poddawany obróbce, przetwarzany i używany zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym załączniku.

2. Olej kuchenny jest:

(a) zbierany przez zatwierdzone przedsiębiorstwo zbierające z pomieszczeń gastronomii określonych w artykule 1(a);

(b) poddawany obróbce przez zatwierdzonych operatorów w zatwierdzonych pomieszczeniach obróbki; oraz

(c) mieszany z innymi olejami przez zatwierdzonych operatorów w zatwierdzonych pomieszczeniach mieszania.

3. Właściwe organy zatwierdzają przedsiębiorstwa zbierające olej kuchenny i operatorów pomieszczeń, w których olej kuchenny jest poddawany obróbce albo jest mieszany z innymi olejami.

4. Właściwe organy zapewniają, aby zatwierdzenie, dokument handlowy, prowadzenie rejestru , oficjalne inspekcje i listy pomieszczeń były zgodne z postanowieniami Sekcji F.

B. Zbiór, transport, przetwarzanie i mieszanie oleju kuchennego

Zbiór i transport oleju kuchennego

1. Olej kuchenny jest zbierany i transportowany w zamkniętych pojemnikach albo szczelnych pojazdach i identyfikowany w ten sposób, że zawartości, nawet po zmieszaniu, umożliwiają ustalenie pomieszczeń pochodzenia.
2. Przedsiębiorstwa zbierające podejmują wszystkich konieczne środki dla zapewnienia, aby zebrany olej kuchenny był wolny od skażenia szkodliwymi substancjami.
3. Pojemniki wielokrotnego użytku i wszystkie przedmioty wyposażenia nadające się do wielokrotnego użytku albo urządzenia, które mają styczność z olejem kuchennym, muszą zostać oczyszczone, umyte i zdezynfekowane po każdym użyciu.
4. Pojazdy albo pojemniki, w których przenoszony jest materiał, który mógłby zanieczyścić olej kuchenny, muszą zostać gruntownie oczyszczone i zdezynfekowane przed użyciem do przenoszenia oleju kuchennego.

Zatwierdzone pomieszczenia i czynności zatwierdzonej obróbki oraz zatwierdzone pomieszczenia mieszania

5. Pomieszczenia i czynności obróbki albo pomieszczenia mieszania spełniają wymagania Sekcji C.
6. Przed zmieszaniem z innym olejem operatorzy pomieszczenia mieszania muszą ponadto zapewnić, aby każda partia oleju kuchennego została przetestowana dla zapewnienia zgodności ze standardami Sekcji E. Partia nie może być większa niż 30 ton.
7. Przedsiębiorstwa zbierające i operatorzy zapewniają, aby olej kuchenny, który nie spełnia standardów, o których mowa w Sekcji E, nie był używany do żywienia zwierząt.

C. Wymagania dla zatwierdzonych pomieszczeń

Wymagania ogólne

Pomieszczenia i urządzenia muszą spełniać przynajmniej następujące wymagania:

1. Pomieszczenia muszą być zbudowane w ten sposób, aby były łatwe do czyszczenia i dezynfekcji;
2. Nieupoważnione osoby i zwierzęta nie mogą mieć dostępu do pomieszczeń;
3. Pomieszczenia muszą mieć odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji pojemników lub zbiorników, w których olej kuchenny jest przechowywany oraz, tam gdzie to konieczne, pojazdów, w którym jest on transportowany;
4. Pomieszczenia muszą mieć odpowiednie umywalnie i urządzenia do prania dla personelu;
5. Pomieszczenia muszą mieć przykrytą przestrzeń, wyraźnie oznaczoną, do przechowywania oleju kuchennego;
6. Tam, gdzie to właściwe, pomieszczenia muszą mieć wydzielony obszar do przechowywania

oleju kuchennego, który nie jest odpowiedni do stosowania w żywieniu zwierząt;

7. Zbiorniki są zamknięte zaworami umieszczonymi i osłoniętymi w taki sposób, aby zapobiec dostawaniu się zanieczyszczeń lub szkodników. Rurociąg jest zamknięty, kiedy nie jest w użyciu.

Własne kontrole pomieszczeń

8. Operatorzy zatwierdzonych pomieszczeń przyjmują wszystkie konieczne środki dla zastosowania się do wymagań niniejszej decyzji. Przyjmują, wprowadzają w życie i utrzymują procedurę rozwiniętą zgodnie z zasadami systemu analizy zagrożenia i krytycznych punktów kontrolnych (HACCP). W szczególności:

(a) identyfikują i kontrolują krytyczne punkty kontrolne w pomieszczeniach;

(b) ustanawiają i wprowadzają w życie metody nadzoru i kontroli tych krytycznych punktów kontrolnych i prowadzą rejestry tych kontroli przez co najmniej dwa lata; oraz

(c) zapewniają możliwość śledzenia każdego partii otrzymanej i wysłanej.

9. Operator zatwierzonego pomieszczenia mieszania przeprowadza kontrole i pobiera próbki w celu sprawdzenia zgodności z standardami, o których mowa w Sekcji E. Tam, gdzie wynik kontroli lub testu pokazuje, że używany olej kuchenny nie spełnia postanowień niniejszej decyzji, operator musi:

(a) ustalić przyczyny braku zgodności;

(b) zapewnić, aby olej kuchenny, który nie spełnia wymagań Sekcji E nie był wysyłany do użycia w środkach żywności;

(c) podejmuje odpowiednie procedury odkażania i oczyszczania;

oraz

(d) tam, gdzie olej kuchenny został już wysłany do zastosowania w środkach żywności albo wcielony do środków żywności, podejmuje wszelkie niezbędne środki dla zapewnienia, aby środki żywności zawierające olej nie były stosowane do karmienia żywego inwentarza.

10. Zapis wyników kontroli i testów ma być przechowywany przez co najmniej dwa lata. Operatorzy zatwierdzonych pomieszczeń przechowują próbkę każdej wysyłki oleju kuchennego wysłanego z pomieszczenia. Próbkę zachowuje się przynajmniej sześć miesięcy.

D. Ogólne wymagania higieny

1. Pojemniki, zbiorniki i, tam gdzie to właściwe, pojazdy używane do transportu oleju kuchennego muszą być oczyszczane w wyznaczonym obszarze.

2. Systematycznie muszą być podejmowane środki zapobiegawcze przeciwko ptakom, gryzoniom, owadom albo innym szkodnikom.

3. Olej kuchenny przeznaczony do stosowania w żywieniu zwierząt nie może być przechowywany w tym samym obszarze co olej kuchenny, który nie jest odpowiedni dla stosowania w żywieniu zwierząt lub produkty, które mogą powodować zagrożenie dla zdrowia zwierząt albo ludzi.

4. Procedury oczyszczania muszą zostać ustanowione i udokumentowane dla wszystkich części pomieszczenia.

5. Kontrola higieny musi obejmować regularne inspekcje środowiska i wyposażenia.

6. Plany i wyniki inspekcji muszą być udokumentowane i przechowywane przez co najmniej dwa lata.

7. Urządzenia i wyposażenie muszą być utrzymywane w dobrym stanie, a urządzenia pomiarowe muszą być kalibrowane przynajmniej raz na rok .

8. Zbiorniki i rurociągi muszą być oczyszczane wewnątrz co najmniej raz na rok albo w razie wysokiego poziomu wody lub naturalnego skażenia.

9. Czynności związane z poddaniem obróbce olejem kuchennym i jego składowanie muszą odbywać się tak, aby wykluczyć skażenie.

E. Specyfikacja dla oleju kuchennego stosowanego w żywieniu zwierząt

Używany olej kuchenny musi spełniać następujące minimalne standardy przed użyciem do żywienia zwierząt:

1. Skażenie fizyczne:

(a) wilgoć i zanieczyszczenia: < 3 %

(b) zanieczyszczenia: < 0,15 %.

2. Obecność oleju mineralnego: brak.

3. Obecność utlenionych kwasów tłuszczowych: > 88 % rozpuszczalnego kwasu tłuszczowego.

4. Obecność pozostałości pestycydów: zgodna z dyrektywą Rady 99/29/WE (przed 01.08.2003 r.) (1) albo dyrektywą 2002/32/WE (po 01.08.2003 r.) (2).

5. Obecność PCB: < 100ppb dla 7 głównych pokrewnych.

6. Obecność salmonelli: brak.

7. Obecność tłuszczu zwierzęcego:

(a) C15 < 0,2 %

(b) C16:1 < 2 %

(c) C17 < 0,4 %

(d) C17:1 < 0,3 %

(e) C20 + < 5 %.

F. zatwierdzanie, dokument handlowy, prowadzenie rejestru, inspekcje i lista zatwierdzonych pomieszczeń

Zatwierdzanie operatorów i pomieszczeń

1. właściwy organ może zatwierdzić:

(a) przedsiębiorstwa zbierające olej kuchenny tylko wówczas, gdy upewni się, że kolekcjoner spełnia wymagania niniejszej decyzji; oraz

(b) operatorzy pomieszczenia obróbki albo mieszania tylko wówczas, gdy upewni się, że pomieszczenia i operacje spełniają wymagania niniejszej decyzji.

2. Zatwierdzenie wyszczególnia:

(a) operatora i adres zatwierdzonych pomieszczeń;

(b) datę upływu terminu ważności, która nie jest późniejsza niż 31 października 2004 r.

3. Ponadto, w przypadku pomieszczeń obróbki, zatwierdzenie wyszczególnia części pomieszczenia, w których olej kuchenny może być przechowywany i poddawany obróbce.

Dokumenty handlowe

4. Dokumenty handlowe mogą być sporządzone na piśmie lub w formie elektronicznej i muszą towarzyszyć wysyłce oleju kuchennego podczas transportu. Zarówno producent, jak odbiorca i prowadzący transport muszą zachować kopię dokumentu handlowego sporządzonego na piśmie

albo, w przypadku informacji w formie elektronicznej, wydruk tej informacji.

5. Dokumenty handlowe zawierają następujące informacje:

- (a) adres pomieszczeń, z których olej kuchenny został zabrany;
- (b) datę zabrania z pomieszczeń oleju kuchennego;
- (c) opis jakości oleju kuchennego;
- (d) ilość używanego oleju kuchennego;
- (e) nazwę i adres prowadzącego transport;
- (f) przeznaczenie oleju kuchennego ;
- (g) unikalny numer odniesienia, który łączy zbierającego oraz pojemnik albo prowadzącego transport z pomieszczeniem, z którego olej kuchenny został zabrany.

Zapisy

6. Osoba przekazująca, transportująca albo przyjmująca olej kuchenny zachowuje przez co najmniej dwa lata zapis zawierający informacje wyszczególnione w dokumencie handlowym.

7. W przypadku oleju kuchennego, który jest odpowiedni do stosowania w żywieniu zwierząt, zapisy w dodatku zapewniają pełną możliwość śledzenia oleju z pomieszczenia pochodzenia do włączenia go do żywienia zwierząt.

8. W przypadku oleju kuchennego, który nie jest odpowiedni do stosowania w żywieniu zwierząt, osoba przekazująca olej do usunięcia prowadzi ponadto zapis określający metodę i miejsce usunięcia oraz datę przekazania oleju do usunięcia.

Inspekcje urzędowe

9. Właściwy organ będzie co najmniej dwa razy w roku przeprowadzać inspekcje wszystkich pomieszczeń zatwierdzonych zgodnie z niniejszą decyzją, z których jedna jest niezapowiedziana, w celu sprawdzenia zgodności szczególnie z przepisami higieny, procedurami HACCP i specyfikacjami, o których mowa w Sekcjach od B do E.

10. Ponadto, ekspert techniczny przeprowadza corocznie inspekcję, w celu sprawdzenia urządzeń przetwórczych oraz urządzenia miernicze i wysyła sprawozdanie do właściwego organu oraz do operatora pomieszczeń.

Lista pomieszczeń

11. Właściwy organ sporządza na swym terenie listę nazw i adresów zatwierdzonych:

- (a) przedsiębiorstw zbierających olej kuchenny;
- (b) operatorów pomieszczeń obróbki; oraz
- (c) operatorów pomieszczeń mieszania.

12. Każde przedsiębiorstwo zbierające i operator zatwierdzonych pomieszczeń jest oznaczony urzędowym numerem identyfikacyjnym.

13. Właściwy organ zapewnia, aby ta lista była udostępniona publicznie.

(1) Dz. U. L 115, z 04.05.1999 r., str. 32.

(2) Dz. U. L 140, z 30.05.2002 r., str. 10.

Decyzja Komisji

z 12 maja 2003 r.

**odnosząca się do przejściowych przepisów rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie standardów przetwarzania krwi ssaków
(Notyfikowana jako dokument numer C(2003) 1491)**

(Tylko teksty angielski, niemiecki, hiszpański i włoski są autentyczne)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/321/WE)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 października 2002 r. o przepisach zdrowia dotyczących produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi(1), w szczególności jego artykuł 32(1),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 przewiduje całkowitą rewizję przepisów Wspólnoty dotyczących produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi, włącznie z wprowadzeniem pewnej liczby ścisłych wymagań. Przewiduje ponadto, że mogą być wprowadzone pewne odpowiednie przepisy przejściowe.

(2) Wobec ścisłej natury tych wymagań, konieczne jest ustanowienie przepisów przejściowych dla Hiszpanii, Włoch i Wielkiej Brytanii, aby dać dostateczny czas na dostosowanie przemysłu. Ponadto, alternatywny sposób pozyskiwania, transportowania, przechowywania, obróbki, przetwarzania i użytkowania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego jak również metody niszczenia tych produktów ubocznych wymagają dalszego rozwoju.

(3) Uchylenie jako środek tymczasowy powinno zostać przyznane odpowiednio Hiszpanii, Włochom i Wielkiej Brytanii, aby umożliwić im zatwierdzenie operatorów dla dalszego stosowania przepisów krajowych do standardów przetwarzania krwi ssaków.

(4) W celu zapobieżenia zagrożeniu zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego odpowiednie systemy kontroli powinny zostać utrzymane w Hiszpanii, Włoszech i Wielkiej Brytanii na czas obowiązywania przepisów przejściowych.

(5) Przepisy ustalone w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Uchylenie dotyczące przetwarzania krwi pochodzącej od ssaków

Stosownie do artykułu 32(1) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 i z uchyleniem ustępu 1 rozdziału II załącznika VII do tego rozporządzenia Hiszpania, Włochy i Wielka Brytania mogą dalej udzielać indywidualnych zezwoleń najpóźniej do 31 grudnia 2004 r. operatorom pomieszczeń i urządzeń, na stosowanie metod przetwarzania od 2 do 5 albo 7 załącznika V do tego rozporządzenia dla przetwarzania krwi pochodzącej od ssaków, pod warunkiem że:

(a) pomieszczenia, surowiec, standardy przetwarzania, przetworzone produkty i przechowywanie stosują się do wymagań określonych w rozdziale I i innych postanowieniach rozdziału II załącznika VII do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002; oraz

(b) metody przetwarzania są stosowane w pomieszczeniach i urządzeniach, które zastosowały te metody 1 listopada 2002 r.

Artykuł 2

Środki kontroli

Właściwy organ podejmuje wszystkie niezbędne środki dla kontrolowania spełniania przez zatwierdzonych operatorów pomieszczeń i urządzeń warunków określonych w artykule 1.

Artykuł 3

Odwołanie zatwierdzeń i rozporządzanie materiałem nie zgodnym z niniejszą decyzją

1. Indywidualne zatwierdzenia przez właściwy organ stosowania metod od 2 do 5 albo 7, dotyczących przetwarzania krwi ssaków będą natychmiast i trwale odwoływane w odniesieniu do operatorów, pomieszczeń albo urządzeń, jeśli warunki określone w niniejszej decyzji nie będą spełniane.

2. Właściwy organ odwołuje zatwierdzenia przyznane zgodnie z artykułem 1 najpóźniej do 31 grudnia 2004 r. .

Właściwy organ nie przyznaje ostatecznego zatwierdzenia na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 dopóki na podstawie swych inspekcji nie upewni się, że pomieszczenia i urządzenia, o których mowa w artykule 1 spełniają wszystkie wymagania tego rozporządzenia.

3. Materiały, które nie spełniają wymagań niniejszej decyzji będą rozporządzane zgodnie z instrukcjami właściwego organu.

Artykuł 4

Dostosowanie się do niniejszej decyzji przez zainteresowane Państwa Członkowskie.

Hiszpania, Włochy i Wielka Brytania przyjmą niezwłocznie przepisy niezbędne dla dostosowania się do niniejszej decyzji i je opublikują. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 5

Zastosowanie

Niniejsza decyzja ma zastosowanie od 1 maja 2003 r. do 31 grudnia 2004 r.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza decyzja dotyczy Republiki Federalnej Niemiec, Królestwa Hiszpanii, Republiki Włoskiej oraz Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli, 12 maja 2003 r.

W imieniu Komisji
David Byrne
Członek Komisji

(1) Dz.U. nr L 273, z 10.10.2002 r., str. 1.

DECYZJA KOMISJI

z 12 maja 2003 r.

o przepisach przejściowych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 odnośnie całkowitego oddzielenia materiałów kategorii 1 i 2 od materiału kategorii 3 w zakładach pośrednich

(Notyfikowana jako dokument numer C(2003) 1495)

(Tylko teksty francuski i włoski są autentyczne)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/323/WE)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 października 2002 r. o przepisach zdrowia dotyczących zwierzęcych produktów ubocznych nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi(1), w szczególności jego artykuł 32(1),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 przewiduje całkowitą rewizję przepisów Wspólnoty dotyczących zwierzęcych produktów ubocznych nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi, obejmującą wprowadzenie pewnej liczby ścisłych wymagań; ponadto przewiduje, że mogą zostać przyjęte odpowiednie przepisy przejściowe;

(2) wobec ścisłej natury tych wymagań, konieczne jest przyjęcie przepisów przejściowych dla Francji i Włoch w celu przyznania dostatecznego czasu na dostosowanie przemysłu; ponadto, alternatywne metody gromadzenia, transportu, przechowywania, obróbki, przetwarzania i stosowania zwierzęcych produktów ubocznych, jak również metody utylizacji tych produktów ubocznych wymagają dalszego rozwoju;

(3) w związku z tym, jako środek tymczasowy, należy przyznać odstępstwo Francji i Włochom, w celu umożliwienia im udzielania zezwoleń operatorom na dalsze stosowanie przepisów krajowych dla oddzielania materiałów kategorii 1 i 2 od materiału kategorii 3 w zakładach pośrednich;

(4) w celu zapobieżenia zagrożeniu zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego odpowiednie systemy kontroli powinny zostać utrzymane we Francji i we Włoszech w okresie obowiązywania przepisów przejściowych;

(5) przepisy ustalone w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Odstępstwo dotyczące oddzielenia materiałów kategorii 1 i 2 od materiału kategorii 3 w zakładach pośrednich

Stosownie do artykułu 32(1) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 i w drodze odstępstwa od artykułu 10(2) tego rozporządzenia, Francja i Włochy mogą dalej udzielać indywidualnych zezwoleń najpóźniej do 30 kwietnia 2004 r. operatorom pomieszczeń i urządzeń na stosowanie przepisów krajowych dla oddzielania materiałów kategorii 1 i 2 od materiału kategorii 3 w zakładach pośrednich nie spełniających wymagań określonych w rozdziale I(1)(a) i rozdziale II(B)(6) załącznika III do tego rozporządzenia, pod warunkiem że przepisy krajowe:

- (a) zapewniają, że gromadzenie, obróbka, tymczasowe składowanie i wysyłka materiału kategorii 3 dokonywana jest w ten sposób, że zapobiega się skażeniu krzyżowemu materiałami kategorii 1 i 2;
- (b) stosowane są tylko w pomieszczeniach i urządzeniach, które stosowały te przepisy w dniu 1 listopada 2002 r.; oraz
- (c) spełniają pozostałe wymagania załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Artykuł 2

Środki kontroli

Właściwy organ podejmuje niezbędne środki dla kontrolowania zgodności zatwierdzonych operatorów pomieszczeń i urządzeń z warunkami określonymi w artykule 1.

Artykuł 3

Cofanie zezwoleń i utylizacja materiału nie zgodnego z niniejszą decyzją

1. Indywidualne zezwolenia wydawane przez właściwy organ dla oddzielania materiałów kategorii 1 i 2 od materiału kategorii 3 w zakładach pośrednich natychmiast i trwale cofa się wobec operatora, pomieszczeń albo urządzeń, jeśli warunki określone w niniejszej decyzji nie są dalej spełniane.

2. Właściwy organ cofa zezwolenia wydane zgodnie z artykułem 1 najpóźniej do 30 kwietnia 2004 r.

Właściwy organ nie udziela ostatecznego zezwolenia na mocy rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 dopóki na podstawie swych inspekcji nie upewni się, że pomieszczenia i urządzenia, o których mowa w artykule 1 spełniają wszystkie wymagania tego rozporządzenia.

3. Materiał, który nie spełnia wymagań niniejszej decyzji utylizuje się zgodnie z instrukcją właściwego organu.

Artykuł 4

Zgodność z niniejszą decyzją ze strony Państw Członkowskich, których sprawa dotyczy

Francja i Włochy natychmiast podejmują przepisy niezbędne dla zastosowania się do niniejszej decyzji i je opublikują. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 5

Zastosowanie

Niniejsza decyzja stosuje się od 1 maja 2003 r. do 30 kwietnia 2004 r.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Francuskiej i Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, 12 maja 2003 r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

(1) Dz. U. nr L 273, z 10.10.2002 r., str. 1.